

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

KW 189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V

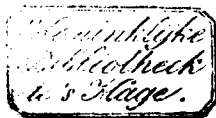
C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I .

I M A E O V E

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

11 11 11 11 11

Δημώννακτος βίος.

Εμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντὰς
 πασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγῃ καὶ
 μνήμῃς ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερ-
 φυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς φιλόσοφον ἐκφαίνειν.
 λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώστρατον ἀναφέ-
 ρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλεον, καὶ ὥντο
 εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώννακτα τὸν φιλόσο-
 φον, ἧς καὶ εἶδον αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα·
 θατέρω δὲ, τῷ Δημώννακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον
 συνεγενόμην. περὶ μὲν ἔν Σωστράτῃ ἐν ἄλλῃ
 βιβλίῳ γέγραπται μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθος

76

Demonactis vita.

Debebat ergo neque nostrum saeculum expers
 omnino esse hominum sermone et comme-
 moratione dignorum; sed tum corporis ingens
 robur, tum animum summo opere philosophum
 proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Sostratum
 respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, et
 putabant esse; et maxime ad Demonactem Philo-
 sophum: quos et vidi ipse, et visos admiratus
 sum; altero vero, Demonacte, diutissime etiam
 sum usus. Ac de Sostrato quidem alio in libro
 a me scriptum est, et tum magnitudo illius osten-

Luc. Op. T. V.

A

sa,

τε αὐτῷ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολή, καὶ ἡ ὑπαιθρος
ἐν τῷ Παρνασσῷ διάστα, καὶ ἡ ἐπίπνοος 1) εὐνή,
καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα ἐκ ἀπώδ' αὐτῷ ὀνό-
ματος, καὶ ὅσα ἡ λησὰς αἰρῶν ἔπραξεν, ἡ ὁδο-
ποιῶν τὰ ἀβάτα, ἡ γεφυρῶν τὰ δύσπ' ὄρα.

Περὶ δὲ Δημόνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμ-
φοῖν ἔνεα, ὡς ἐκείνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς
ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναῖότατοι τῶν
νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὄρωντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόν' αὐτῶν παραδειγμάτων σφᾶς
αὐτὰς ἐνθυμίζεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἡμετέρα βί' κα-
νόνα

sa, tum excedens prope fidem robur hominis, et
subdiualis in Parnasso mora, et cubile in grami-
ne, et siluestris victus, et opera a nomine *Hercu-
lis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latro-
nibus perfecerit, aut viis per inuia muniendis,
aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima.

2. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit
quarum rerum causa, ut et ille in memoria ver-
setur quantum fieri opera mea potest, praestan-
tissimorum hominum, et iuuenum generosissimi,
qui ad philosophiam appulere animum, non an-
tiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos
componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi
tan-

1. Ἐπίπνοος] Valde mihi suspecta est hoc in
loco illa ἐπίπνοος εὐνή. Nullus equidem
dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πόντος
εὐνή. cubile in gramine. Ienius.

νόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκείνον, ἄριστον,
ὧν οἶδα ἐγὼ, Φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, καὶ τῶν ἀφανῶν,
ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. καὶ μὴν
ἀλλὰ καὶ πάντων τέτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιῶσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσο-
φίαν ὤρμησεν, καὶ Ἀγαθοβέλῃ, μὰ Δί', καὶ δὲ
Δημητρίῳ πρὸ αὐτῶ, καὶ δὲ Εἰκτιῆτι ἐπεχειράν-
των, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τέτοις, καὶ ἔτι
Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φω-
νὴν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῃ. ἀλλ'
ὁ γὰρ Δημόναξ, καὶ ὑπὸ τέτων τινός, ὡς ἔ-
φην, παρὰ κληθείς, ἀλλ' οἰκίας πρὸς τὰ καλὰ
ὁρμῆς καὶ ἐμφύτῃ πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ
παίδων

tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego noui, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum vnus, neque quantum ad dignitatem in re publica, neque diuitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem vnus est, et insuper Heracliensi Timocrate sapienti viro, et linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab vlllo horum incitatus, vti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, et insito philo-

παιδῶν εὐθύς κεινημένος, ὑπερῆδε μὲν τῶν ἀν-
θρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων. ὅλον δὲ παραδὼς
ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐ-
τός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιῆ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρω-
μένος, καὶ τοῖς ὀρθῶσι καὶ ἀνέκασι παράδειγμα
παρέχων τὴν ἑαυτῷ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φι-
λοσοφῆν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῷ λόγῳ, πρὸς
ταῦτα ἤξει, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγέν-
ετο, καὶ τῶν πλείων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν
ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις ἐκ
ἐπ' ὀλίγον, εὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρω τῷ
δακτύλῳ ἀψάμενος, ἤπίζατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ
ἐγεγύμνασε, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο,
καὶ

philosophiae amore a puero inde statim commo-
tus, humana bona omnia despexit, totumque se
libertati et fiducia cum tradidisset, ita vixit; re-
cta cum ipse, sobria, atque experte reprehensio-
nis vita usus, tum praebens videntibus audienti-
busque exemplum, suam prudentiam, suamque
in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus
haec aggressus est. Sed poëtis, innutritus erat, ac
plerumque tenebat memoria, exercebaturque di-
cendo: tum sectas philosophorum non pauxil-
lum, neque extremò, secundum proverbiū,
digito attigerat, verum sciebat: corpus vero ex-
ercuerat, et ad patientiam laborum subegerat.

In

καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλ' προσ-
δεᾶ εἶναι· ὥςτε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν ἅν' ἐτι ἑαυτῷ
διαρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τῷ βίῃ, πολὺν ὑπὲρ αὐ-
τῷ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος ἔχ' ἐν ἀποτεμνόμενος,
ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ καταμίξας, ἔ' πάνυ τι
ἐξέφανε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐώκει δὲ τῷ Σω-
κράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι,
καὶ τῇ τῷ βίῃ ῥαζώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλῶν ἐδο-
ξεν, ἔ' παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίκαιαν, ὡς
θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγ-
χανόντων, ἀλλ' ὁμοδίκαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς
ὢν,

In vniuersum cura illi, ne cuiuscumque alterius
rei indigeret: adeo vt. cum intolligeret, se non
amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, re-
lictō Graecorum optimis quibusque multo, de se
sermone.

5. Philosophiae autem non vnā aliquam spe-
ciem sibi resecuit, sed multis in vnum commi-
stis, non satis declarauit, qua illarum *praeter*
caeteras gauderet. Videbatur tamen Socratis ma-
xime ad familiam se applicuisse, licet habitu et
illa victus facilitate aemulari Sinopensem videre-
tur. Neque tamē ea quae ad victum pertinent
in deterius mutabat, vt admirarentur ipsum, et
oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eo-
dem quo caeteri victus cultusque genere vtens,

ὦν, καὶ ἔδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κατόχος, συνῆν
καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ τὴν μὲν τῷ Σωκράτῃ εἰρωνείαν ἔπροσί-
μενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεσὰς ἀποφαίνων
τὰς συνκρίσεις· ὡς τὰς προσωμιλήσαντας ἀπεί-
ναν, μῆτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγενεῖς, μῆτε
τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
παντοίως δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένης, καὶ κοσ-
μιωτέρως παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερος καὶ πρὸς
τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδέπω ποτε γὰρ ὥφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερ-
διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, ἔδ' εἰ ἐπιτιμῶν
τῷ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθή-
πτετο, τοῖς δὲ ἀμαρτάνεσι συνεγίνωσκε, καὶ
τὸ

communis, ne pauxillum quidem tumidus, ver-
fabatur priuatim et publice cum omnibus.

6. Socratis quidem illam dissimulationem non
admittens, sed plenam Attica quadam gratia con-
suetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo dis-
cedebant, qui cum illo fuerant, ut neque con-
temnerent tanquam ignauum, neque asperitatem
reprehensionum eius refugerent: sed prae volu-
ptate quasi immutati, decentiores multum, et
hilariores, et spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut su-
pra modum contendere, aut indignari, neque si
quis reprehendendus esset: sed peccata cum per-
fringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque
exem-

τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἤξει λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὁρῇ δὲ πρὸς τὰς νοσῶντας ἐχρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνδρῶν πρὸς μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεῶν δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθεῶν, τὰ πταισθέντα ἐπανορθῶν.

Τοιᾷτῳ δὲ βίῳ χρώμενος, εἰς αὐτὸν μὲν ἐδενὸς εὐεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τὰς μὲν εὐτυχεῖν δοκῶντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δεκῶσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τὰς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον ἀκτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ἔχοντες ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶν-

exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuvabat: et si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura quae

ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.

Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφεὺς σασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπερ καὶ δήμοις τὰραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπεργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτῷ πρῶτος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἡνία φίλος νόσος ἢ θάνατος, ὡς αὖν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγάμενον· καὶ διὰ τῷτο φίλος μὲν ἦν

ipfos contristarent, obliuionem vero quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam breui omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, vt dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam vbi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, vt ministrarent patriae tributa mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec
amicus

ἐν ἅπασι, καὶ ἐκ ἑσιν ὃν τινα ἐκ οἰκῆτον ἐνέμιζεν,
 ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλεόν δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε
 συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ἐπόσοι
 ἂν ἐδόικεν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπέας ἐλπίδα
 διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρί-
 των καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέ τε καὶ ἐλε-
 γεν, ὡς αἰετὸν κωμικὸν ἐκείνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς
 χεῖλεσιν αὐτῶ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαρῶν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος,
 καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ
 διετέλυν, ὡς τινα τῶν κρείττονων προσβλέπον-
 τες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέειπε τοῖς πολλοῖς
 αὐτῶν, καὶ μῖσος ἔμεινεν τῶ παρὰ τοῖς πλή-
 θεσιν

amicus erat omnibus, nec est, quem non dome-
 sticum et familiarem putaret, in quantum homo
 esset. Caeterum magis minusve quorundam in-
 ter illos consuetudine delectabatur, a solis illis
 se remouens, qui ultra spem emendationis pec-
 care ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis
 et ipsa Venere faciebatque et dicebat, vt semper,
 quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infi-*
deret.

II. Itaque Atheniensium cum vniversus po-
 pulus, tum principes, supra modum illum ad-
 mirabantur, et vt ad Deum aliquem, semper ad
 ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque
 illorum offensus est, odiumque non minus po-

Θεσιν ἐκτῆσατο ἐπί τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινες ἐκ' αὐτὸν συνέσκησαν "Ανυτοὶ καὶ Μελίτοι, τὰ αὐτὰ κατηγορεῖντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι ἔτε θυῶν ὠφθη πώποτε, ἔτε ἐμυήθη μόνος ἀπάντων ταῖς Ἑλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα σεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν αὐτῆς προαίρεσιν ἀπελογήσατο· πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. εἰς γὰρ δεῖσθαι αὐτῆν τῶν παρ' ἐμῇ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυσηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν

pulari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iamque consurrexerant contra illum Anytī quidam et Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare vnquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus et pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Mineruae fecisset, *Nolite, inquit, mirari, Athenienses, si non prius ei sacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi causam esse*

τὴν αἰτίαν, τᾷ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελε-
τῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, ἐσιω-
πήσεται πρὸς τὰς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ'
ἀποτρέψει αὐτὰς τῶν ἐργίων· ἂν τε καλὰ, πα-
σιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥς τε
τὰς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χε-
ροῖν ἔχοντας, πράξας αὐτῷ καὶ ἰλεως γενέσθαι
αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾶν, καὶ
αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζον. καί-
τοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτὰς λόγων, τρα-
χυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γάρ,
εἶπεν, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἐσεφανωμένον,
ὕμεις ἤδη καὶ μὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον
ἐκ ἐκάλυψεσθε.

Βέλο-

*esse dicebat, cur non veniret in communionem ini-
tiorum: quod, si mala sint mysteria, taciturus non
esset apud non initiatos, sed debortaturus illos ab
orgiis, sin bona, indicaturum prae humanitate omni-
bus. Igitur Athenienses qui iam lapides contra
ipsum haberent in manibus, mites illi et propitii
statim sunt facti, et illo initio facto honorarunt
virum, reueritii sunt, ac denique admirati: quam-
quam in principio statim suae ad illos orationis
asperiori paullum vsus esset prooemio. Nam,
Athenienses, inquit, cum coronatum me (victimae
instar) videatis, vos iam me quoque mactate; priore
enim hostia non litastis.*

Βέλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐτόχως
 τε ἅμα καὶ ἀσείως ὑπ' αὐτῶν λελεγμένων· ἀρξα-
 σθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνῃς καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεί-
 νον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκῆστας τινὲς,
 ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῶν, καὶ μά-
 λιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπιτεκλασμένον
 σφόδρα, ὡς ἀγενεῖς καὶ γυναικεῖον, καὶ Φιλο-
 σοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν
 Δημόνωνα, τίς ὧν χλευάζοι τὰ αὐτῶν; Ἀνδρω-
 πος, εἶφη, ἐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκει-
 μένῃ δὲ τῶν σοφιστῶν, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ
 καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόνωνα, ἐκ παιδὸς ἐς Φι-
 λοσοφίαν ἤκει; ὄρχεαι, εἶφη.

Ἄλλο-

12. Volo iam subiicere quaedam acute pariter
 et urbane ab illo dictorum: Iuvat autem a Pha-
 vorino et his, quae ad illum dixit, incipere.
 Cum enim audisset e quodam Phauorinus, deri-
 diculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus ser-
 mones, maxime versiculos illis iministos, quod
 fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam
 minime decentes essent: accessit ad Demonactem
 rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui*
sua derideret? Is, *Homo*, inquit, *aures habens de-*
ceptu non nimium faciles. Instante vero Sophista
 atque interrogante, *Quo vero viatico instructus,*
Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? *Te-*
sticulis, inquit.

Ἄλλοτε δὲ ποτὲ ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὃ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπικὼν ἤδη παρ' αὐτῷ ἡδὴ μάλα ἐγέλασε. τῷ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελαῖ, ἐκείνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῶ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τὰς φιλοσοφῶντας, αὐτὸς πώγωνά ἐστιν ἔχων.

Τῷ δὲ Σιδωνίᾳ ποτὲ σοφιστῷ Ἀθηνησιν εὐδοκίμῳ, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῷ ἐπαίνον τινα τριῶτον, ἔτι πάσης φιλοσοφίας πεπειράται, ἔχειρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλθουν· εἰς Ἀριστοτέλῃς με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψαμαι· εἰς Πλάτωνος ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· εἰς Ζήνωνος ἐπὶ

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonacem, *Quam maxime sectam in philosophia amplectererur*: At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari*? et iam discedens apud se suauiter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret*? *Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*.

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante eiusmodi, se philosophiam uniuersam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocat in Lyceum, sequar*: *si Plato in Academiam, versiam*:
 si

ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ, διατρέψω· ἂν Πυθαγόρας κα-
λῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς ἔν ἐκ μέσων τῶν ἀκροω-
μένων ἄτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ
σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δὲ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρέ-
φων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεσχελύντος αὐτὸν, καὶ
προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ κελεύ-
οντος εἰπεῖν τῷ συλλογισμῷ τὴν λύσιν, Ἐν,
ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. 2) ἀγανακτή-
σαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμ-
ματι,

si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo: surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu inquit, nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.

15. Pythonis cuiusdam Purpuratorum Macedon-
niae filio pulchro, irritante illum nugis et sophi-
sticam interrogationem proponente, eiusque syl-
logismi solutionem dicere illum iubente, *Vnum,*
inquit, *puer, noui, te περαίνεσθαι.* Aegre au-
tem ferente illo lusum ex ambiguo, et vna mi-
nitant-

2. Περαινεῖ] Nescio an habeat Latina lingua
vocabulum amphiboliae huic exprimendae
aptum, nec vehementer quaerendum putavi:
περαίνειν est dialecticum, significatque, vt
Latinum *efficere*, concludere aliquid et demon-
strare ex iunctis quibusdam. Sed περαίνε-
σθαι etiam obscenum est, vt *confici* Latino-
rum. *Gesner.*

ματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτῷ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνδρινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρέυη. οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτων, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον· ἰσὶαί· ὃ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσῶν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἤξιε τὸν ἀπολέσαντα, ὅσις εἶη τῷ δακτυλίῳ δεσπό-

nitante, *Statim tibi virum monstrabo! cum risu interrogavit, Virum nempe babes?*

. 16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, et sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pullatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam, inquit, viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Inuenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdididisset, dominus annuli, veniret, dictoque

δεσπότης, ἦκεν. καὶ εἰπόντα ὅλην αὐτῷ, καὶ
λίθαν, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ἔν τις
μειρακίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκένον λέγων·
ἐπεὶ δὲ ἔδεν υἱὸς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῦ,
καὶ τὸν ἑαυτῷ δακτύλιον φύλαττε, τῷ τόν γὰρ
ἐκ ἀπολώλειας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βελῆς τις Ἀθήνη-
σιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πᾶν ὠραῖον, θηλυδρίαν
δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη,
ὁ ἐμὸς υἱὸς ἔτοσί· καὶ ὁ Δημῶναξ, Καλὸς, ἔφη,
καὶ σὺ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυρικόν, ἐν ἄρχετῃ δέσματι φιλοσο-
φῶντα, ἐν Ὠνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξισ.

Ἐρω-

Etoque pondere illius et gemma, et imagine, eum
reciperet. Venit adolescentulus formosus, se per-
didisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi,*
puer, inquit, et tuum ipsius anulum serua; hunc
quidem non perdidisti!

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium
ipsum suum ostendens formosum valde, sed effemi-
natum fractumque, *Saluta te, inquit, filius hic*
meus. Et Demonax *Pukker, inquit, et te dignus*
et matris similis.

19. Cynicum illum in urbi pelle philosophan-
tem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed
Arcefilaum vocari volebat.

20. In-

Ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μένον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκεῖνα δὲ φήσαντος, πολλὰς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκείνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῷτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τέτοις δεδελώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροις ἂν αὐτὰ ἕτε ἐλπίδος, ἕτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιερῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνῃ δὲ τῷ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιξε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ ἔκινυς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνῃ ἐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus seruimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter et iucunda.*

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem (Cynicum) respondit, Peregrine, non agis hominem!*

Luc. Op. T. V.

B

22. Ve-

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπό-
δων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ
ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι
σκιάν, ἤρετο, Τοιότῃς ἄρα τὰς ἀντίποδας εἶ-
ναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγιστρός εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπω-
δᾶς ἔχειν ἰσχυράς, ὥς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας
ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βέλε-
ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμό-
τεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βέλει, ἔπεκ πρὸς τὴν
ἀρτέπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ
μικρὰ τῶν Φαρμάκων πείθοντα αὐτὴν ἔξωαί μοι
τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ
ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ

22. Verum Physicum quendam, de antipodi-
bus disputantem, excitavit, et ad puteum dedu-
cto ostendit in aqua vimbram, interrogans: *Ta-
les igitur ais esse Antipodas?*

23. Cum aliquis magum se esse diceret, et car-
mina habere potentissimum, quibus persuadere pos-
set omnibus, ut praeberent sibi quaecunque vel-
let: *Noli admirari*, inquit; *Nam et ego artis
 tuae sum: et, si vis, sequere ad panum venditri-
cem, et videbis, uno me carmine, et pauxillo ve-
neno, inducere illam ut panem mihi det, num-
mum indicans, cuius eadem quae carminis vis
esset.*

24. Cum

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πᾶν, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκην πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἤϊε ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρίσασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σί τινα ἐπισολήν. ἤσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰθθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῷ, καὶ εἰπόντος· Τί ἐν, ὦ Δημόναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Λίτι᾽ αὐτῇ σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθεῖντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῷ παιδὸς τὸ εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώ-
 πους

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, et equos adstare tanquam consensuro, et coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, et ipsum suo subseruire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat?* *Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, et in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse et posse ipsi euocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homi-*

πας ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας.
ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνῃ ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀπορῥήντος,
ὃ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιῦτον, εἴτ'
εἶφη. ὦ γελοῖε, μένος ἀφόρητα πάσχειν νο-
μίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἁμοιβόν;

Καὶ μὴν καλκείων καταγελαῶν ἤξις, τῶν ἐν
ταῖς ὀμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι
χρωσμένων. ἐνὶ γένῃ ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτῆς λόγον
τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι. Ἐγὼ μὲν
σε εἶφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὥς
ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη.

Εἰπόντος δὲ τινος τῶν ἐταίρων, Ἀπίωμέν Δη-
μώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώμεθα
ὑπὲρ

homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.
Multum autem illo dubitante et haerente; neque
enim habebat, opinor, quem talem nominaret,
Tum tu, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia*
patri arbitraris, cum tamen expertem lucius videas
neminem?

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in
congressibus vterentur antiquatis omnino pere-
grinisque nominibus. Vni ergo interrogato a se
aliquid, et supra modum Attice respondentem,
Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu
mibi tanquam sub Agamemnone respondes.

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, De-*
monax, in Aesculapii, et oremus pro filio, Vtique,
inquit,

ὑπὲρ τῆς υἱᾶς. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέων ἀκέειν.

Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτας ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ ἄδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τῶντων τράγον ἀμείλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθακλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, ἔ μόνος, εἰ δὲ μόνος, ἔ πρῶτος.

Κεθή-

inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, et alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis, inquit, amici, alter horum mulgere bircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se et primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθάρχε δὲ τῷ ὑπατικῷ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλασα καὶ λέγοντος καὶ ποιῆντος, ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ἑρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάταρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, εἰς μέγα.

Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαίνοντα, ἤδη δὲ ἀπῆει μετὰπεμπτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος· Πρὸςέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται 3) αὐτῷ.

Ἄλλ.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri iuturus, ridicula multa et dicentē et faciente; atque fodalium ipsius vno, qui ista videret, dicente: *magnū eum purgamentum esse*; *Medius fdius*, inquit Demonax, *ne magnū quidem*.

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, vt institutionis causa cum Imperatore esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis*.

32. In-

3. ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Cresollus* Theatro Rhett. 4, 11. extr. vtrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, vt Latinus poeta: *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.)
sed

Ἄλλα δέ ποτε ἐρμένε, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύει τὸν Πλάτωνα Φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐσῖαν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίης ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνας αἰτίαν ἀποκλείσει τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τῷ

32. Interrogante alio, *Vtrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia.*

33. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non vultum nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam et Pollucem (mortuos) et viuentes coniunio excipere, et talia declamare.

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam caussam excludant sacris Barbaros, idque,*

B 4

cum

sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, ouiculae, et auaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum etc. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota iunt. *Gesner.*

τῷ τὴν τελετὴν αὐτοῖς κατασηταμένῃ Εὐμόλ-
πῃ, βαρβάρῃ καὶ Θρακὸς ὄντος.

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χει-
μῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δεδοικας μὴ
ἀνατραπέντος τῷ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων κατα-
βρωθῆς; καὶ τα, ἀγνώμων ἂν εἴη, ἔφη, ὁκνῶν
ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι, τοσάτους αὐτὸς
ἰχθύς καταφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκις α μελετήσαντι, συνε-
βέλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δέ εἰ-
πόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτῷ λέγω· Εἰκότως τείνυν,
ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρέμενος.

Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ
μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν
μισθὸν

*cum constitueris illis initia Eumolpus, Barbarus et
Thracia?*

35. Cum nauigaturo per hiemem diceret ami-
corum aliquis, *Non metuis, ne everso nauigio de-
voreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit,
si grauarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo
piscēs epulatus sum.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti confu-
luit exercere se, et meditari. Hoc autem dicen-
te: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est,*
inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem
adhibeas.*

37. Diuinatorem videns publice accepta mer-
cede diuinantem, *Non video, inquit, pro qua re*
merce-

μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικειλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσαι, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Πρεσβύτερ δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματῆντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι Δημῶναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης.

Καὶ μὲν καὶ πρὸς τὰς ἀπορίας τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεστρεύασθαι. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας μναῖς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνὲ γένοιτο; Στῆσεν, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνὸς ἔστι.

Πολυ-

mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de factis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum cremauero, Demonax, quor ibi minae fumi fuerint? Appendē, inquit, cineres; reliquum omnē fumus est.*

Πολυβίῳ δέ τινες, κομιδῇ ἀπαιδεύτε ἀνθρώ-
 πῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντος, Ὁ βασιλεὺς με
 τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Εἶθε σέ,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρέμφων, ἐπὶ τῷ πλά-
 τει τῆς πορφύρας μέγα φρονέοντα, κύψας αὐ-
 τῷ πρὸς τὸ ἔς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ
 δείξας, ἔφη, Τῷτο μέντοι πρὸ σὺ πρόβατον
 ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

Ἐπεὶ μέντοι λαόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ
 ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιά-
 σάντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ
 πείσεσθαι ἔμελλον;

Ἐρομένῃ δέ τινος, Ὅποια νομίζεις εἶναι τὰ ἐν
 ᾧδε; Περιμένειν, ἔφη, καὶ κεῖθεν σοὶ ἐπιτελεῖ.

Ἀδμή-

40. Polybio cuidam indocto plane homini, et
 vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Roma-*
na me ciuitate honorauit: Vtinam, inquit, Grae-
cum te potius quam Romanum fecisset!

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitu-
 dine clauī superbientem, ad aurem illius inclina-
 tus, et prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem,*
inquit, ante te ouis gestabat, et erat ouis.

42. In balneo cum ingredi in feruentem aquam
 cunctaretur, et vt timidum aliquis accusaret,
Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud*
inferos? Expecta, inquit, inde tibi rescribam.

44. Ad-

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι
γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς
διαθήκαις κεκέλευεν ἐπιγεγραῖναι αὐτῷ τῇ σή-
λῃ, ἔχειρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτε ἑλντρον, βῆ δ' εἰς θεόν
αὐτός·

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἀδμήτε,
τὸ ἐπίγραμμα, ὥς ἐβελόμεν αὐτὸ ἤδη ἐπιγε-
γραῖναι.

Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτῷ οἷα τοῖς γέ-
ρσιν ἐπισεικῶς γίγνεται, ἤρστο, τί τῷτο, ὦ Δη-
μώνε; ὁ δὲ μειδιάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

Καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν
αὐτῷ οἰκῆτην μασιγῶντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμό-
τιμον σαυτῷ τὸν δῆλον ἀποφαίνων.

Δανάης

44. Admeto cuidam, malo poetae, cum dice-
ret scriptum a se epigramma unius versus, quod
testamento iussisset suae columellae sepulcri inscri-
bi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti viriculum, Deus exiis ipse!
ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epi-*
gramma, ut velim illud iam inscriptum esse.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere
solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demo-*
nax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me momordix.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset fla-
gellis caedere servum suum, *Desine, inquit, pa-*
rem tibi bonore reddere servum tuum.

47. Da-

Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχέ-
σης, Κρίθῃτι, ἔφη, ἔ γάρ εἰ Δανάη, ἡ Ἀκρι-
σίῃ θυγάτηρ.

Μάλιστ' αὖ ἐπολέμει τοῖς ἔ πρὸς ἀλήθειαν,
ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν Φιλοσοφῶσιν. ἕνα γὰρ ἰδὼν
Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ
δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα 4), καὶ
λέγον-

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum
haberet, *In ius ambula*, inquit, *neque enim illa*
es Danaë Acrisii (iniudicati) *filia*.

48. Maxime autem impugnabat, qui non vere,
sed ostentationis causa philosopharentur. Vnum
enim videns Cynicum pallium quidem habentem
ac peram, pro claua autem pistillum, claman-

tem
4. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam sententiam esse
huius loci, quam in versione dedi, certus
sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro claua
habuit hic Cyniscus. Sed de hoc ambigo,
pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod
plane huc non pertinet; an ab eo haustum
deuoratumque sit. Nam vtrumque Luciano
dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον,
ὑπέρογκον κεκραγότα, et, ἔχοντα ἀντὶ
βακτ. ὑπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui
characterem quasi dictorum Demonactis no-
stri norit, qui cogitarit, necessario deside-
rari aliquid, quod pro baculo seu claua vsur-
parit Cyniscus; qui *Hyperidis* nomen cum
ὑπέρω comparauerit: ille nobiscum, puto,
sentiet. *Gesner*.

λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένης ἐσὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδῃ, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδῃ μαθητῆς ὢν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μέντοι πολλὰς τῶν ἀθλητῶν εἴρα κακομαχῶντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τῆς παγκρατιάσαν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικίτως, ἔφη, τὰς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτῶντες λέοντας καλῶσιν.

Ἀσεῖον δὲ καὶ κείνο αὐτῷ, καὶ δητικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττεμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ἔχον· Κυνικῷ δὲ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τῷτο κατηγορῶντος αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι

καί

tem ultra modum, dicentemque se Antisthenis, et Cratetis et Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. pictoris, aut pictillarii) *discipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, et contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud iniuria*, inquit, *bodier nos Atletas sui sectatores leones appellant.*

50. Lepidum sane illud quoque ipsius et mordax simul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac totum corpus velarent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique iubens

ναί τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συν-
 τρέψειν, ἢ καὶ Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δη-
 μῶναξ παρατυχῶν παρετῆτο συγγνώμην ἔχειν
 αὐτῷ, κατὰ τινὰ πατέριον τοῖς Κυνικοῖς παρ-
 ῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντας δὲ τᾷ ἀνθυπά-
 τῃ, Νῦν μὲν σοι, ἀφίημι αὐτόν, ἀν δὲ ὕστερον
 τοιῷτόν τι τελέμῃσιν, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ
 ὁ Δημῶναξ· Δρωπακισθῆναι τίτε αὐτόν κέ-
 λευσον.

Ἄλλω δέ τινι στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τᾷ
 μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείως,
 ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄριστα ἀρξῇ; Ἀόργητος,
 εἶφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, ποῖλα δὲ ἀκῶν.

Ἔσο-

iubens Cynicum, aut fustibus contundere aut
 multare exilio parabat. Forte autem superucniens
 Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui
 patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset.
 Dicente vero Proconsule: *Iam quidem illum tibi
 dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit,
 quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace il-
 lum velli iube, inquit.*

51. Alii cuidam, cui legionum et provinciae
 maximae imperium commissum fuerat ab Impe-
 ratore, interroganti, *Quomodo optime imperaret
 aliquis?* respondit: *Si non irascatur, et loquatur
 pauca, multa vero audiat.*

52. In-

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακῆντας ἐσθίει; Οἷσι ἔν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντῃ ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίαις εἰκόνι χαλκῇ τετιμημένῃ τὸν Κυναῖγειρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥαφῆνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τῶ Περιπάτῃ, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀνασχυντότερον χωλῶ Περιπατητικῇ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβέλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γάρ καὶ τῷτο Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνδ' αὐτῷ καταλιπεῖν τῇ φύσει,

52. Interrogante quodam, Num et ipse placen-
tas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fauos
strui ab apibus?

53. Ad Poecilē cum vidisset statuam manu
truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea bono-
raturum ab Atheniensibus Cynaegirum.

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum clau-
dum, illum de Peripato, videns multum in illis
ambulationibus versantem, Nihil est, inquit,
claudio Peripatetico impudentius.

55. Cum quondam Epictetus non sine repre-
hensione confuleret illi uxorem ducere, et pro-
creare liberos, decere enim hoc quoque virum phi-
losophum, ut alium pro se rerum naturae relin-
quat,

σε, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκᾶν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτῆ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκισον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλην δὲ διὰ σώματος καὶ αὐτῆ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιός εἰ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτόμενων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους κατασχέσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτὰς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τῆ ἐλέει τὸν βωμὸν κατέλῃτε.

Ἐπει

quas, sic respondit, ut planissime illum refutaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem et infinita patrantem mala, Aristotelem autem et decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; Vere, ait, Hermine dignus es decem categoriis (accusationibus).

57. Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Neprius, inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.

58. Cum

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ,
Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
τῷτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ἐνε-
δίζειν ταῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκρά-
τες, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀνατεθείκασιν.

Ἦκιστα δὲ αὐτῷ ποτὲ καὶ πρὸς τὸν τῶν νόμων
ἐμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύει αἱ
χρησοὶ εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀ-
γαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ εἰς δέοντα νόμων,
οἱ δὲ ὑπὸ νόμων εἰδὲν βελτίους γίνονται.

Τῶν δὲ Ὀμηρῶν στίχων ἕνα ἦδε μάλιστα,

Κατθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολ-
λά ἐοργῶς.

Ἐπὶ

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam
statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri
Elienses, hoc facite, ne exprobrare videantini ma-
ioribus vestris, qui neque Sacrae statuam, neque
Diogeni posuerint.

59. Audiui illum quondam ad iurisperitum ista
dicere, Inutiles fere leges esse, siue bonis scriban-
tur, siue malis: alteros enim nec indigere legibus,
alteros nibilo a legibus fieri meliores.

60. Homeri versuam vnum maxime cantilla-
bat:

Mors simul ignaviam rapit, et qui multa pa-
travit,

Luc. Op. T. V.

C

61. Ther-

Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τι-
να δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν
Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ
δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην,
καὶ Φιλῶ Ἀριστιππον.

Ἐβίε δὲ ἔτη ὀλίγα δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἀνό-
σος, ἄλυτος, ἀδυνα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας,
Φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν ἀδυνα ἐπὶ πάποτε ἐ-
σχηκώς. καὶ τοσῷτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν
Ἀθηναῖοί τε αὐτοί, καὶ ἅπανα ἡ Ἑλλάς, ὥς
παρίοντι ὑπεξάνίσσασθαι μὲν τὰς ἀρχοντας, σίω-
πὴν δὲ γίνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
δὲ,

61. Therasitem laudabat vt Cynicum quendam
concionatorem.

62. Interrogatus, Quis philosophorum maxime
sibi probaretur? Omnes quidem, ait, admirabiles:
ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo
Aristippum.

63. Vixit annos non multos infra centum, sine
morbo, sine dolore, nemini molestus cum fuisset,
a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
qui inimicum nunquam quemquam habuisset.
Tanto illum amore profecuti sunt cum ipsi Athe-
nienſes, tum vniuerſa Graecia, vt prodeunti in
publicum affurgerent principes, silentium autem
ab omnibus illi praestaretur. Denique cum vlti-

ὅς, ἤδη ὑπέργυρος ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰκίαν, εἰδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικόντων θεῶ τινὰ ἐπιφάνειαν ἡγαγμένων τὸ πρῶτον; καὶ τινὰ ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἄρτοπώλιδες ἀνθεΐλκον πρὸς αὐτάς, ἐκείνη ἀξιῶσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τῷτο εὐτυχίαν ἐκυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρας ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθηνησὶ γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ Φανεῖς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτάς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνώκοντας, ἄδεν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλέγῃ.

Ὅτε

nam senectutem iam egressus esset, inuocatus quamcumque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicuius aduentum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praeter euntem panum venditricēs certatim ad se trahere, postulans vnaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fructus illi offerre, et appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

"Οτε δὲ συνῆκεν ἐκ ἐθ' οἷός τε ὡν αὐτῷ ἐπὶ
κχεῖν, εἰπὼν πρὸς τὰς παρόντας τὸν ἐναγωνίον
τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἀθλων τα-
μίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχομένος ἀπῆλθε τῷ βίῃ Φα-
δρὸς, καὶ οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνεται.

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρμείει τινός, πε-
ρὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔ-
φη· ἡ γὰρ ὁδὸς με θαύσει. Φαμένε δὲ ἐκείνε, τί
ἔν ἐκ αἰσχροῦ ὀνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι
τηλικῶτα ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν ἔδεν ἄτοπον, ἔ-
φη, τῆτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶοις τίσι
χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ

65. Cum intelligeret se non amplius praestare
sibi opem posse, dixit ad praesentes, praecorum
illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, et
qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

66. Paulo ante mortem interrogante aliquo,
De sepultura quid iubes? Nolite laborare, inquit,
odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? non-*
ne turpe auihus canibusque cibum iacere talis viri
corpus? Quia, ait, *nihil absurdi hoc, si mortui*
etiam animalibus quibusdam utilis sim.

67. Ve-

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημο-
σίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθει, ὁπό-
τε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύναν, καὶ ἐσε-
Φάνεν ἐς τιμὴν τῷ ἀνδρὶ, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι
καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθεζέτο. ἐπὶ μὲν γὰρ
τὴν ἐκφοράν ἐκ ἔσιν ὅσις ἐκ ἀπῆντησέ, καὶ μά-
λισα τῶν φιλοσόφων. ἔτοι μέντοι ὑποδύντες
ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔσιν
ἀπὸ τῶν τοῖς ἀναγινώσκασι λογίσεσθαι, ὁ-
ποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienses et publico illum fune-
re magnifico extulere, et luxerunt diu, et lapi-
deam sedem, in qua acquiescere fessus solebat,
adorabant, coronabantque honoris viro habendi
caussa, rati sacrum etiam esse, in quo federat;
lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin pro-
cederet, philosophorum praesertim. Hi quidem
subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt.
Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est
de his quoque existimandi copia lectoribus, qua-
lis ille vir fuerit.

Ἔρωτες I).

Λυκῖνος καὶ Θεόμνητος.

ΛΤΚ. Ἐρωτικῆς παιδείας, ἐταῖρέ μοι Θεόμνη-
σε, ἐξ ἐωθινῆ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ
κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα.
καὶ μοι σφόδρα διψῶντι ταιαύτης ἀνέσεως, εὖ-
καιρος ἢ τῶν ἰατρῶν σου λόγων ἐξέρῃ χάρις.
Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέ-
χασθαι. ποδοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μι-
κρά

Amores.

Lycinus ac Theomnestus.

LYC. A matorio lusu, Theomneste sodalis, a
mane inde impleuisti mihi fatigatas
ad perpetua seria aures; mihique vehementer
eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admo-
dum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas.
Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam
contentionem ferre possit: desiderantque ambitio-
fi

1. Ἔρωτες] Lucianeus sit hic foedus nec ne am-
bigo. Certe si Luciani opus sit, iuuenile
est; priusque scriptum, quam facilem quem
in eo miramur et versatilem stylum conse-
cutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso,
quod pro rei atrocitate satis culpari non posse
alibi ostendimus. du Soul.

καὶ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες,
εἰς ἡδονὰς ἀνίσταται. πάννυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρ-
θρον ἢ τῶν ἀκολάσων σὴ διηγημάτων αἰμύλη
καὶ γλοκεῖα πειθῶ κατεύφρανεν. ὥς' ὀλίγου
δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς
λόγοις ὑπερηλάνμενος. ἄχθομαι τε, νῆ τοὺς
σὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὐρέσθη σκοπὸς 2), ὅτι
πέπαυσαι διηγέμενος. καὶ σε πρὸς αὐτῆς ἀν-
τιβολῶμεν Ἀφραδίτης, εἰ περὶ τὰ με λέγειν
ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς
ἐφαίται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσα-
σθαι.

si labores, grauib. parumper curis laxati, in
voluptates remitti. Me sane hoc matutino petu-
lantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque
suada oblectauit, vt parum abesset, quin Aristi-
des mihi viderer, Milessiis sermonibus supra mo-
dum oblectatus: atque fero moleste, per tibi
tuos amores *iuro*, quibus latus adeo scopus in-
uentus es, quod narrare desisti: ac per ipsam
te Venerem obsecro (si forte vana me dicere pu-
tas) siue masculus aliquis, siue femineus tibi amor
immissus est, vt placide illum memoriae ope huc
C 4 euoces.

2. Πλατὺς εὐρέσθη σκοπός] Quo latior est sco-
pus, tanto facilius est illum ferire. Theo-
mnestus hic magnum se amatorem deinde
fatetur. Itaque suspicor, legendum esse
εὐρέσθης vertique adeo, *inuensus es*: quo ni-
hil facilius, cum sequatur σκοπός, Gesner.

σθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν,
Ἡράκλεια θύοντες. εἰ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν
Θεὸν ὡς ὅξυς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἡδιστα οὖν
δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκίῃ, θα-
λάττης κύματα, καὶ πυκνάς ἀπ' ἑρᾶν νιφάδας
ἀριθμήσεις, ἢ τὰς ἐμὰς ἑρωτας. ἐγὼ γ' εὖ ἀ-
πασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελείφθαι φαρστραὺν
νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν,
ἄνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν
γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας 3) εἰς τοὺς ἐφ' ἡ-
βας

euoces. Nam alioquin festum agimus diem, sa-
crificantes Herculi: non ignoras autem Deum
hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime
igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus
maris, densosque niuis floccos numeraueris, quam
meos Amores. Equidem omnem illorum ina-
nem relictam pharetram arbitror, et si inuolare
in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore
quo

3. Ἀντίπαιδος ἡλικίας] Sic Somn. §. 16. ἀντί-
παις ἔτι ὢν, *modus pueritiam egressus*. Ex
ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amo-
ribus patet, non pueritiam ipsam siue pri-
mam intelligendam; sed initium adolescen-
tiae; quod et ipsa praepositio ἀντί ostendit,
quae

Βας κριθεῖς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βου-
 κολῶμαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν
 ἢ λῆξαι τὰς προτέρας, ἄρχονται δευτέραι, κα-
 ρηνα Λερναῖα τῆς παλιμΦυῖς Ἰδρας πολυπλο-
 κώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα.
 πυρὶ γὰρ ἔσβέννυται πῦρ, ἔτι τις ὑγρὸς τοῖς
 ὀμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, θς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν
 τὸν ἀρπάζων ἐπ' ἑδνὶ κόρῳ παύεται. καὶ συν-
 εχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς ἔτος Ἀφρο-
 δίτης ὁ χόλος· ἔγὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, ἔδδ' Ἀ-
 λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἰππολύτειον ἀγροικίαν
 ὠφρυνώ

quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii,
 ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt
 sibi inuicem amores, et ante adeo quam priores
 definant, incipiunt alteri, Lernaea capita, re-
 nascentis illius Hydrae *capitibus* magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque
 enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo ocu-
 lis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem om-
 nem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac
 saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit
 tanta Veneris ira. Neque enim de Solis proge-
 nie sum, neque Lemniarum offensionis reus, ne-
 que

C. 5

quae permutationem quandam aetatis indi-
 cat; quare Cl. Hemsterb. in *Somn.* l. c. ἀν-
 τίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum*
quod egressus. Reitz.

ὠφρυνόμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεᾶς τῆς ἁπαι-
σαν ταύτην ἐργήν.

ΑΥΚ. Πάπρευο τῆς ἐπιπλάσης καὶ δυσχερῆς
παύτης ὑπεκρίσεως. Θεόμνησε· ἄχθη γὰρ ὅτι
τάτῳ τῷ βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ
χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ
μετὰ παίδων τὸ καλὸν 4) ἀνδάντων ὁμιλεῖς·
ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρσίῳν τάχα δεήσει πρὸς τὸ
δυσχερὲς ἔτῳ νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
εἰδ' ἄχ' ἡ τᾶτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐ-
δαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς ἐκ
αὐχμηρῆν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, εἰδ' ἐμπορικὰς
ἀλλας,

que Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irri-
tauerim implicabilem hanc Deae iram.

3. L Y C. Desine fictam hanc et molestam si-
mulationem, Theomneste. Grauaris enim hanc
te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse pu-
tas inter mulieres formosas, et pueros pulchre
florentes versari? Forte etiam piaculis tibi qui-
busdam opus erit ad difficilem adeo morbum:
Grauis enim aegrimonia. Quin tu effusis mul-
tis id genus nugis beatum te esse putas, quod
non squalidam tibi, agriculturam fato Deus attri-
buit, neque mercatorum errores, militare mue
in

4. Τὸ καλὸν] pro καλῶς. Sic Alciph. I. ep.
36. p. 162. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ δίδως ἢ πε-
νησῶ τὸ καλόν. *Reitz.*

ἄλλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λι-
παράν παλαῖσσαν μέλασί σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν
ἑσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθευμένην, δια-
κρίδον δ' ἡσυχμένης κέλης ἐπιμέλεια. τῶν γὰρ
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐ-
φραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τᾷ πόθῳ δάκνει·
πειράσας μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέ-
λαικας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρῆναι καὶ τὸ μέλλον.
ἔναγχος γὰρ διηγεμένε σε τὸν πολὺν, ὡς καὶ
παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῇθεν ἡρά-
σθης, ἱλαράν μὲν τῶν ὀμμάτων αἰ βολαὶ τακ-
τῶς ἀνυγραίναντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυ-
κάμβῃ θυγατρὶ λεπτὸν ἀΦηδύνων, ἀπ' αὐτῆς
τῆ σχήματος εὐθύς δῆλος ἦς, ἢ ἐκ ἐκείνων μόνων,
ἄλλα

in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae
sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum de-
mittens; comaeque cura in discrimen pexae. Cae-
terum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tor-
menta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mor-
det. Post experimenta enim speras; frueris iam
potitus. Aequae voluptati est, praesens ac futu-
rum. Nuper enim cum recitares longum, qua-
lis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab
initio inde tuorum, hilares oculorum coniectus
molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycam-
bae filiae fuit blande suauiterque extenuans, ipso
illo habitu statim declarabas, te non ipsos modò,
sed

ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ
τι σοι τῆ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλε λεῖ-
ψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρα-
κλεῖ τὴν θυσίαν ἐνταλῇ παρασχεῖ.

ΘΕΟΜΝ. Βεφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκί-
νε, καὶ ταῖς ἀνάπνοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν
ἡμισα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆ τὴν ἐτήσιον
ἐορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις
ἐξ ἑωθινῆ παραταθείσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ
Μῆσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς,
ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καὶ μοι γε-
νῆ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῆ πᾶ-
θος ῥέποντα ὄρω, ποτέρως ἀμείνονας ἡγῇ τὰς
Φιλό-

sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae
tibi de illa Venerea circumnavigatione sunt reli-
quiae repositae, ne quid occulta, verum perfe-
ctam Herculi victimam praesta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, so-
lidos boues vorat, et victimis sine fumo, ut aiunt,
minime delectatur. Quandoquidem autem an-
num illius diem festum sermone honoramus,
meae narrationes a matutino inde extentae fatie-
tatem habent. Tua vero Musa a consueto studio
ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter
cum Deo hunc diem transigat: sisque mihi ae-
quus arbiter, cum in neutrum te morbum pro-
clivem videam, quos meliores putes, puerorum-
ne

Φιλόπαιδας, ἢ τὰς γυναῖκας ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγείς ἐκατέρω, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' αὐφότερα πλάσιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάσω κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα δὲ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότῃς, ἦν πεπίσσω κέ σσι ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη φέρε.

ΛΤΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνησε, καὶ γέλωτος ἤχῃ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ ἐπαδᾶιον. ἐγὼ γ' ἐν ἐξ ὑπογυῖς 5) τῆς ἐπιχειρήσεως

ne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus permittit, eum iam ferto.

5. L Y C. Ludine tu, Theomneste, et risu putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi

admo-

5. Ἐγὼ γὰρ ἐν ἐξ ὑπογυῖς] Locum hunc, ut adhuc lectus et expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γὰρ — ἀλλ' ἔ παιδιάς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile conce-

ρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ἔτι λίαν, ἀλλ' ἐπαλαιᾶς
 ἐξ ὅτε θυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοὼς, περὶ τέτοιν συν-
 τόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἔτι τὴν μνήμην ἐναυ-
 λον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις
 τὰ πάθη, καὶ ἔχ' ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυ-
 χῆς αὐπνος ὢν, διττὰς ἀρτυσαι μισθός,

Τὸν μὲν βεκολέων, τόνδ' ἀργυφὰ μῆλα
 νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἦδετο, τὴν θή-
 λειαν Ἀφροδίτην βάρεθρον ἡγάμενος, ὁ δ' αἰ-
 γνεύων

admoui, ac scio, Valde id quidem serium, ac mi-
 nime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce re-
 bus quanta potest contentione certantes, cuius
 memoria aures adhuc personare videntur. Diuifi
 erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec
 uti tu, prout commodum est, peruigil mercedem
 capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida
 pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectabatur
 amoribus, barathrum iudicans Venerem mulie-
 brem:

concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙ-
 ΔΙΑΣ et ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe inter-
 pretatus sum. *Gesner.* Certe male sanus
 est; sed ἔξ ἀΦαιρέσεως mihi sanandus vide-
 tur, qui coniicio illa λίαν, ἀλλ' ἐπαλαιᾶς
 ex glossa nata esse, qua quis interpretatus
 erat verbum praecedens ὑπογυῖα. *Reitz.*

γεῦσθαι ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο.
 δυοῖν ἔν μαχουμένοιον παθοῖν ἀγανοθετήσας ἁ-
 μιλλαν, ἐδ' αὖν εἰπεῖν δυνάμην, ὡς ὑπερευφράν-
 θην. καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς
 ἐνεσφραγίσαι. σχεδὸν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶ-
 σαν ἔν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέ-
 μενος, ὃ παρ' ἀμφοῖν ἦματα λεγόντοιν, κατὰ
 τὰ ἀκριβές ἐπέξειμί σοι. GEOMN. Καὶ μὴν
 ἔγωγε ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδᾶμαι σε
 Δέγμενος Αἰανίδην, ὅπῃτε λήξειεν αἰείδων.
 Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλα κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφο-
 ρᾶς, μελωδία περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομέναν
 ταχυναντᾶν σνάφος εὐτρέπισο, τᾶτων πῶς
 δικρό-

brem: alter purus ab amore masculo, furebat, in
 feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis
 inter pugnantes duos affectus, dicere non possum,
 quam incredibiliter delectatus sim. Atque ser-
 monum mihi illorum vestigia, velut sigillo quo-
 dam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta
 essent. Quare deposita statim omni reprehensio-
 nis tuae occasione, quae vtrisque dicentibus au-
 diui accurate tibi enarro. THEOMN. At ego,
 paullum hinc discedens e regione tibi confidebo.

Aeacidi intentus, dum cesser fundere carmen.
 Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae
 illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogi-
 tant nauigium velox paratum erat, de biremium
 illo

διηρότων, τοῖς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκῶ-
 σιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κἀλπῶ παρωκισμένον. ὡς δ'
 ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίας θεὰς προακυνήσας, καὶ
 Δία ξένιον ἔλθω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου
 στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' αἵματος ὀρικῶ ζεύ-
 γει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἴτα τοὺς παρὰ
 πέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἡκολάθει δὲ παρὰ
 δείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχά-
 νοντες ἀνιαιρῶς διαζεύγνυντο) τῆς πρύμνης γούρῃ
 ἐπιβὰς ἐγγὺς ἑμαυτὸν ἴδρυσεν τῷ κυβερνήτου.
 καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ
 τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλ' αὖ καὶ κατόπιον
 ἡμᾶς ἐκύμαινον αὔραι, τὰν ἰσὺν ἐκ τῶν μεσοκοί-
 λων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεβεί-
 λαμεν.

illo genere, quibus maxime vti videntur Liburni,
 ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero
 licebat, patrios Deos omnes cum adorassem et
 Ioue hospitali inuocato, ut volens propitius pe-
 regrinam militiam vna capesseret, multis iunctis
 ab vrbe ad mare descendi. Tum complexus eos,
 qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua
 eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo me-
 cum versati cum molestia iam disungebantur) et
 puppim conscendens prope gubernatorem assedi.
 Atque remorum impetu breui tempore de terra
 in altum euecti, cum etiam post nos aerae flu-
 ctus vehementer mouerent, malum ex media naui,
 e tarchesioq; autem antennam statim protendimus:
 dein-

λαμεν. εἴτ' ἀφρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀφθαλμοὺς ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλαμέναι τῷ λίνου, κατ' ἑδρὴν οἶμαι, βέλαις ἐλάττονι φοίξῳ διήπταμεθα, βαρὺ τῷ κύματος ὑποβρυχομέναι περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῶραν.

Ἀλλ' ἂν γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ παράπλῳ σπεύδῃς ἢ παιδιᾷς ἐχόμενα συνηνέχθῃ, καιρὸς αὐτὸ πάνυ μηχανέειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφάλην ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῷ Παμφυλίᾳ κόλπῳ, Χελιδονέαις ὑπερθέοντες, ἐκ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὄρας (6), ἐκείνη τῶν

deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volauimus fluctu grauiter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae partem praeteruecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae vrbes

6. Τὰς εὐτυχεῖς — ὄρας] Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium et sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12. 4. p. 293 B. quò cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλὴν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneas* insulae subiectae Phaselidi. Quorsum illud ἐκ ἀμοχθεὶ referatur,

Luc. Op. T. V.

D

tur,

τῶν Λυκικῶν πόλεων ἐπεξενέμεθα, μύθοις
τὰ πολλὰ χαίροντες· ἐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σα-
Φές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον. ἄχρι τῆς
Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδῳ, τὸ συνεχές τῆ μετα-
ξὺ πλὴ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ἔν ἐρέται, τὸ σκάφος ἐξαλονίῃς γῆν
ἀνασπᾶσαντες, ἐγγὺς ἐσηκύνωσαν· ἐγὼ δ' εὐ-
τρεπισμένῃ μοι ξενῶνος ἀπαντήσιν τῶ Διονυσίῳ,
κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφῶδ' ἀπολαύσεως
ἐμπιπλάμενος. ἔσι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου,
πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος· ἐκατερήων
δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ σοὰς, ἐκάστην γραφὴν
κατὰ

bes deuertimus, sermonibus plerumque nos oble-
tantes; nullae enim euidentis in illis Fortuna-
rum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum
attingimus, ubi perpetuam quae adhuc fue-
rat nauigationem intermittere aliquantum decre-
vimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram
nauigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego
vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bac-
chi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis
voluptatis fructu implendus. Est enim vere So-
lis vrbs, dignam Deo pulchritudinem habens.
Circumiens autem porticus templi picturam vnam
quam

tur, intelligas ex his, quae infra in *Nauigio*,
non procul ab initio narrantur. *Gesner.*

κατώπτευον, αἶμα' τῷ τέρποντι τῆς ὀψείως, Ἡ-
ρωϊκὰς μύθας ἀναιετμένους. εὐθὺ γὰρ μοι δύο,
ἢ καὶ τρεῖς προσεξέρχονταν, ὀλίγη διάφορος γ)

πα-

quamque considero, cum visus oblectatione He-
roicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo
aut tres etiam ad me confluebant, qui parua in-

D 2

terce-

7. Ὀλίγη διάφοροι.] Sententiam huius loci ad-
secutus mihi videor, de lectione adhuc du-
bito. Si dedisset auctor ὀλίγη διάφορα, pla-
ne nihil haerere in. Est enim διάφορον *pre-
tium, pecunia*. Itaque si mutato solum δι
in ου legere liceat ὀλίγη διάφορα, plana
erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur,
servata librorum lectione, et ὀλίγη διάφο-
ροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minu-
ta pecunia, conducti et operam suam ven-
dentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod in-
terest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγη
διάφορος τῷ το ποιεῖ, *parva mercede hoc fa-
cit*. Sed nondum ausim quidquam adfenerare.
Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo
genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel
περιηγητὰς. Φράσοντας τῶν ἐγχωρίων ap-
pellavit Aeschylus Supp. 501. Siculi Cicero-
nis aetate *mystagogos* vocabant, qui *hospites*
ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, et
unumquodque ostendere. Cic. Verr. 4, 59.
Gesner.

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτοὶ εἰκασίᾳ πρὸς λάμβανον.

Ἦδη δὲ τῆς θέας ῥῆσις ἔχοντι, καὶ διανοαμένη μοι βαδίζειν οἶκαδε, τὸ ἡδιστον ἐπὶ ξένης ἀπηνητήσέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιᾷ χρένου συνήθεις, ἔς ἔδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰ κίς ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τῶν ἐκ Κορίνθου Χαρίκλεια νεανίαν, ἐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναικίσις ἐνθραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῶ καὶ Κρατὶς Κρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν· πρηνεμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐσατο, καὶ ταυτησί τῆς ἀγοραίας ῥητορικῆς. ἦν δὲ

tercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem et ipse coniectura praecepiebam.

9. Iam satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum quod iucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; et una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum et forensis illius dicendi facultatis praebebat

δὲ καὶ τῷ σώματι γυμνασιῶς, ἔ' δι' ἄλλα τι
μοὶ δοκεῖν τὰς παλαιῶν ἀγαπῶν, ἢ διὰ τὰς παι-
δικὰς ἔρωτας· ἔλως γὰρ εἰς τῆτο ἐπτόητο· τῷ
δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεὶ κατη-
ρᾶτο. πόρρωθεν ἔν' ἰδὼν ἐκότερός με, γῆθως καὶ
χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ὅποια Φιλεῖ, δε-
ξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκότερος ἡξίεν με·
καὶ γὰρ Φιλονεικῶντας ὁρῶν περαλτέρω, τὸ μὲν τῆς
μερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμ-
Φω καλῶς ἔχον ἐσὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ
πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφθξῆς ἡμέραις,
τρεις γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν,
ἀμοιβαίως ἀνθεσιάζεστέ με· κλήρω διακριθεῖς
ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καί-
κει-

bebat. Sequebatur vero etiam corporis exercita-
tiones, non aliam ob causam amans, ut mihi vi-
debatur, palaestrae, quam ob puerorum amores,
quorum studio plane esset attonitus: odio autem
feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque
igitur e longinquo me cum conspexissent, gau-
dio et laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet,
complexi, ad se quisque venire me postulant.
Et ego ultra modum ambitiose petentes cum vi-
derem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire*
optimum fuerit, ne maiorem tollaris rixam; proxi-
mis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decreui
manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter au-
tem prior, sorte decernetur. Placent ista.

Καίμειν μὲν τὴν ἡμέραν εἰσιάρχεν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπίσῃ Καλλικρατίδας, εἴτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλης. ἑώρων δὲ καὶ παρὰ τὴν ἐξίασιν ἐναργῇ τῆς ἐκτέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τῆς πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χυρὲ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἱέλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεσέλλοντο. Χαρίκλει γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μασκεργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν τὸ δωματίον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεσὲν ἦν, ἀνδρὸς δὲ ἄκχερῇ παρόντος, εἰ μὴ τι πεινήπιον, ἢ γέρον ὑπερήλιξ ἐψοποιὸς ὀφθείη, τῆς χρόνου
 ζηλο-

IO. Itaque illo die conuiuator ego, postridie Callicratidas, et post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in conuiuio manifesta animi vtriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, et unusquisque prope seruus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent, cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, et villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatriculorum et musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur;
 illius

ζηλοτυπίας ὑποψίαν ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαί τινες ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, ἔχ' ὡς πέρας ἔχειν τι νῦν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγκασθαι, συμπλῆξ ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην. διανοῶντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν παθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τέττα τὸ τῆς Πραξιτέλεως εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, αἶμα, τῆς θεᾶς λιπαρᾶ γαλήνῃ πομπῇ.

illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, vti dixi, fatis aperta sententiae vtriusque specimina. Saepe autem ad paruum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non tamen vt exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus esset, navigationis illos socios, quod sic velent, assumpsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

II. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, et templum Veneris videre cupere; celebratur autem in illo Praxitelesae artis opus reuera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate
D 4 nau-

πομποςολύσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἔν' ἄλλοις
 ἔμελον αἰσυνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἔρω-
 τικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλω
 περιήειν τὴν Κνίδον, ἐκ ἀγέλασι τῆς κεραμευτι-
 κῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό-
 λει. σοᾶς δὲ Σωσράτῃ, καὶ τὰλλα, ὅσα τέρ-
 πεν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες,
 ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν
 ἐγὼ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλι-
 κρατίδας δ' ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν, ἀκων· ἥδιον
 ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θε-
 σπιάς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

Καὶ πῶς εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους Ἀ-
 φροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἰθριον
 ἐκ

navigium nostrum deducente. Reliquis in ap-
 paratu consueto occupatis, ego amatorium illud
 par vtrunque suspensum *ducens brachiis*, in orbem
 Cnidum circumibam, non sine risu figulinae la-
 sciuiæ, tanquam in Veneris vrbe, particeps. Cum
 autem Sostrati porticus, et quæ oblectare nos
 poterant reliqua, primum obiissemus, ad Vene-
 ris templum progredimur, nos quidem, id est
 ego et Charicles lubenti animo. Callicratides
 autem tanquam ad muliebre spectaculum, inui-
 tus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum
 qui Thespiis est Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipso statim conscripto Venereæ velut
 auræ nobis adspirabant. Subdualis enim area
 maio-

οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλισμα, λίθων' πλαξὶ
 λείαις ἐσρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν
 ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, αἱ ταῖς κόμαις σύ-
 θαλέσιν ἄχρι πόρρῳ βρύνοντα τὸν πέριξ αἴερα
 συνωρόφην. περιττόν γε μὴν ἡ πυκνὸς καρπὸς
 ἐτεθήλει μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς,
 δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων
 ἕκασον, ὅσα κάλλος μετεῖληχεν. ἐδ' αὐτὰ γέ-
 ροντος ἤδη χρόνος πολὺ καθάρσασεν, ἀλλ' ὑπ'
 ἀκμῆς σφραγίζοντα νέοις κλωσίν ἦν ὥρια. τέταρ-
 δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγο-
 να, τὴν γ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπα-
 ρίττων γε καὶ πλατανίσων αἰθέρια μήκη, καὶ
 σὺν

maiolem partem non in sterile solum politis la-
 pidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris
 sacro totum erat mansuetorum fructuum fertile,
 quum *arbores* viridantibus comis in longinquum
 usque exuberantes, circumiectum aërem quasi
 tecto concluderent. Praeter caeteras illa denso
 fructu myrtus suam apud heram vigebat, felici-
 ter enata, reliquarumque arborum unaquaeque,
 quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque
 illas longae aetatis canities reddiderat marcidas,
 sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes
 ramis tempestivae erant. His immixtae erant ste-
 riles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu
 habentes, cupressorum platanorumque procerita-

σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς θεᾶς
 πάλαι Φυγὰς Δάφνη. πάντῃ γε μὴν δένδρῳ πε-
 ριπλέγδην ὁ Φίλεως προσείρπυε κιττός· ἀμ-
 ΦιλαΦεῖς τε ἀμπελοὶ πυκνοῖς κατήρτηντο βό-
 τρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διο-
 νύσῃ, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ
 δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἤττον εὐφραίνουσιν.
 ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ἕλαις ἰλαραὶ
 κλισίαι τοῖς ἐνεσιᾶσθαι θέλῃσιν, εἰς ἃ τῶν μὲν
 ἀσικῶν σπανίως ἐπεφοίτων 8) τινές· ἀθρόος
 δ' ὁ

tes aëriæ, et cum illis transfuga iam Veneris
 olim fugitiua eius Deae, laurus. Verum ad
 vnamquamque arborem ambitiose amatoria illa
 hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pen-
 debant vuae, iucundior quippe cum Baccho Ve-
 nus, miscerique se, quod vtrunque suaue est,
 patitur, seiuncti a se inuicem minus oblectant.
 Erant, quæ densior vmbrosiorque silua, hilares
 coenationes pro his, qui conuiuia ibi agitare
 vellent, in quos vrbanoꝝ hominum raro qui-
 dam ventitabant, frequens autem popularium
 turba

8. Ἀσικῶν σπ. ἐπέφ] Τὰς ἀσικὰς et τὰς πο-
 λιτικὰς ita distingui posse putabam, vt ipsum
 ἄστυ et πόλις differant. Nempe ἄστυ vrbs
 est, caput rerum, πόλις ciuitas, quæ multo
 patet latius. Ἀσικοί, vrbani vt fit, negli-
 gebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui
 ciues et populares, aliquantum remotiores,
 tanto

δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀ-
Φροδισιάζοντες.

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν,
εἶσω τ᾽ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν ἔν θεὸς ἐν μέσῳ
καθιδρύεται, Παρίας δὲ λίθ᾽ δαίδαλμα κάλλι-
σον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρῆτι γέλῳτι μικρὸν
ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυ-
πτον, ἐδεμιάς ἐσθῆτος ἀμπεχέσης, γεγύμνω-
ται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λελη-
θότως ἐπικρύπτειν. τοσῶτο γε μὴν ἡ δημιουργ-
γὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥς τὴν ἀντίτυπον ἄτω καὶ
κρετεράν τ᾽ λίθ᾽ φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπι-
πρέπειν. ὁ γὰρ Χαρικλῆς, ἐμμανὲς τι καὶ
παρά-

turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri o-
perantes, obibant.

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum
templum ingressi sumus. Dea igitur in medio
collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum
ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente
subridens. Omnis autem illius pulchritudo ni-
hil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata
est, nisi quod altera manu pubem furtim occul-
tat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut
dura adeo et valida lapidis natura membris omni-
bus decora videatur. Charicles igitur, quasi fu-
ribun-

tanto obibant diligentius, quoties ad urbem
essent. *Gesner.*

παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθείς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμῶν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφ'esως ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νῆν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἄμφιθυρος αὐτῆς ὁ νεῶς, καὶ τοῖς θέλξει τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀμβιβῶς, καὶ κατὰ νῶτε, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμασον ᾗ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστὶ τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθούσι, τὴν ὀπισθεν εὐμορφίαν διαφρῆσαι.

Δόξαν ἔν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τῷ σηκῷ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνογείσης τῆς θύρας ὑπὸ τῷ κλειδοφύλακος εἴναί πεπιτευμέ-

vx

ribundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum victus propter hanc Mars!* et accurens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat ceruice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem vtrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam *licer*, a tergo etiam et sic, vt nulla eius pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam, ad posticum aediculae transiimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui clauium credita custodia

νε γυναίκε, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ
 κάλλους. ὁ γὰρ Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ,
 βλέπων, ἐπεί τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεᾶς κατώ-
 πτευσεν, ἀθρόως πολὺ τῷ Χαρικλέει ἐμμανέ-
 σερον ἀνεβάνησεν, Ἡρακλεις, ὅση μὲν τῶν με-
 ταφρένων εὐφροσύνη, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ
 λαγόνες, ἀγχαλίσμα χειρὸς πληθεύς, ὡς δ' εὐπε-
 ρίγραφοι τῶν γλῶττων αἱ σάρκες 9) ἐπαυρετὲν
 σαί, μὴτ' ἄγαν ἐλλίπεις αὐτοῖς ὀσέοις προσε-
 σαλμέναι, μὴτε εἰς ὑπέρρογκον ἐκκεχυμέναι πτό-
 στητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχυρίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ
 ἑκατέρων τῶν, ἐκ αὐτοῦ εἶποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέ-

stodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchritu-
 dinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paullo ante spectasset, pueriles Deae partes
 contemplatus, repente furiosius etiam quam Chari-
 cles exclamavit, *Hercules! quanta dorso concin-
 uitas, quam aptum ad amplexandum manusque im-
 plendas latus. Quam venuste circumscriptas clunium
 carnes sinuantur, neque deficientes nimium, et ipsis
 adstrictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedi-
 nem effusae. Lacunarum autem, coxis ipsis utrius-
 que impressarum, nemo dixerit quam suavis sit ri-*
 sus;

9. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali numero efferri
 σάρξ, quando de musculis est sermo. vid.
 Foëf. Oecon. Hippocr. Sed et generaliter de
 partibus mollioribus; vid. peculiarem Hip-
 pocratis Librum περὶ σάρκων. Roiss.

λως, μηρῶ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέταμένης
 ἄχρι ποδός, ἡκριβωμένοι ἔνθμοί. τοιῶτος ἄρα
 Γανυμήδης ἐν ἔρηνῳ Διὶ τὸ νέκταρ ἡδίων ἐγγχεῖ·
 παρὰ μὲν γὰρ Ἡβης εἴη ἂν ἐγὼ διακονομένης
 ποτὶν εἰδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῷ Καλλι-
 κρατίδῃ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῷ Ἰσφόδρῳ
 θάμβες ὀλίγου δαῖν ἐπεπήγει, ταυσερόν τι καὶ
 ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῷ θαυμάζον ὁ κόρος ἡμῶς ἀπήλλα-
 ξεν, ἐπὶ θατέρῃ μηρῷ σπῖλον εἶδομεν, ὥσπερ
 ἐν ἰσθμῷ κηλὶδα. ἤλεγχε δ' αὐτῷ τὴν ἀμορ-
 Φίαν ἢ περὶ τῶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν ἔν πιδανῇ τάληθές εἰκασίᾳ τοπάζων, φύ-
 σιν ὤμην τῷ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος
 γὰρ

*sus; femorisque et tibiae recta linea ad pedem usque
 protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ga-
 nyuedes in caelo Ioui noctar ob id ipsum suavius
 infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non
 acceperim. Fanatico more ista clamante Callicra-
 tide, prae nimio stupore Charicles tantum non
 dirigit, molli quadam tabe se diffluere natan-
 tibus oculis confessus.*

15. Cum vero ipsa satietas videndi admiratio-
 nem absterfisset, labem in altero femore vidimus,
 ut in veste maculam, cuius deformitatem reliquus
 faxi candor argueret. Atque ego quidem proba-
 bili coniectura verum colligens, lapidis ingenium
 esse, quod videbamus, putabam. Neque enim
 haec

γὰρ ἔδὲ τῶν ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ'
 ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμ-
 ποδίζει. μέλαιναν ἔν ἐσπιλῶσθαι Φυσικὴν τι-
 να κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τὸ τῷ Πραξι-
 τέλει εὐθαύμαζον, ὅτι τῷ λίθι τὸ δύσμορφον
 ἐν τοῖς ἥττον ἐλέγχεσθαι δυναμένους μέρεσιν
 ὑπέκρυπεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζῶ-
 κρος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἰσθρίαν.
 ἔφη γὰρ ἔκ ἀσήμε γένετ' νεανίαν (ἡ δὲ πρῶτις
 αἰώνιον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶν-
 τα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι
 τῆς θεᾶς, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχαῖς ἔχειν δεισιδαίμονος αἰγί-
 στας

haec talia quoque morbi et vitii omnis expertia
 sunt, multumque his, quae summo gradu pul-
 chra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo
 naturalem quendam naevum adpersum ratus, in
 hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud
 in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi
 possent, abscondisset. Verum adstans prope nos
 aeditima incredibile dictu novamque nobis hi-
 storiam tradidit. Narrabat enim, genere non
 ignobili iuvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam
 fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ven-
 titarent, in amorem Deae malis auspiciis incidisse,
 qui cum totos dies in templo transigeret, initio
 superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.

Ex

ζείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐαθνήης κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἁκῶν ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνδ' ἄλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεῆς καθεζόμενος, ὁρᾷς ἐκ' αὐτὴν διηγουμένης τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπῆρσεν. ἄσημοι δ' αὐτῇ ψευδισμοί, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικῇ διαπέραίνοντο μέμψεις.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ μικρὰ τῆ πάθος ἑαυτὸν ἀποβακοῦνται θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀσραγάλας Λιβυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευσεν τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοπῆ, μάλις δ' εἴποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀσραγάλου πεσόντος
ἴσω

Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventifabat, et post occasum denique inuitus domum redibát, totumque diem ex aduerso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, et furtiui sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si quando vero fallere parumper amorem suum vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de damna Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam (*Venerem*) iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adora-

ἰσὺ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας ἰο)
 τεύξασθαι νομίζων· εἰ δ' ὅτεϊα Φιλῆ, Φαί-
 λως κατὰ τῆς τραπέζης εἴψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ
 δυσφημότερον ἀνασᾶν, ἅλῃ Κνίδω καταρῶμε-
 νος, ὡς ἐπ' ἀννηέσω συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ,
 καὶ δι' ὀλέγου συναρπάσας, ἐτέρω βόλῃ τὴν
 πρὶν ἀσοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ
 τῷ πάθῳ ἐρεθιζομένῃ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσ-
 σετε, καὶ πᾶς μαλακῷ δένδρε Φλοιὸς Ἀφροδί-
 τῃ καλὴν ἐκήρυσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ
 Πραξιτέλῃς, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς
 οἴμοι φυλάττατο, τῷτ' ἦν ἀνάθημα τῆς Θεοῦ.
 πέρας

adorabat; suae se cupiditatis compotem futurum
 putans; Sin, vt fieri solet, male iactasset in men-
 sam, iique sinistro omine starent, toti maledi-
 cens Cnido, tanquam in tristi et incurabili cala-
 mitate; interiecto tamen paruo tempore corri-
 piens denuo, priorem infelicitatem emendabat.
 Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi
 omnis, vnusquisque arbusculae mollis cortex
 pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iupiter
 in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum
 et decens repositum custodiret, donarium offerri
 Deae.

10 Ἐπιθυμίας] ἐπιθυμίαν potissimum esse de-
 siderium Venereum, amorem impurum hoc Lu-
 ciani, aliisque testimon. docet *Elsner.* ad
Apos. XVIII, 14. *Reitz.*
Luc. Op. T. V. E

πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτά-
 σεις ἐπενόηθησαν. εὗρεθ' ὁ δὲ τόλμα τῆς ἐπι-
 θυμίας μαζροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἤλκε κλί-
 νοντος, ἡρέμα λαθὼν τὰς παρόντας ὀπισθε τῆς
 θύρας παρεσερῆν' ἡ, καὶ τὰς ἀφανῆς ἐνδοτάτω,
 σχεδὸν εὐδ' ἀναπνέων ἡτρεμέει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἐξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσταμένων, εἰ-
 δὼν ὁ κακὸς Ἀγχίσης καθέεικτο. καὶ τί γὰρ
 ἀρρήτως νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκρά-
 βες ὑμῖν διηγᾶμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν
 ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ τὸν σπῆ-
 λον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν, ἐλέγχον. αὐ-
 τὸν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῶδης ἰσορεῖ
 λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πε-
 λαγίε

Deae. Tandem vehemens desideriorum illius con-
 tentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae
 cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad
 occasum inclinato sole, sensim, clam praesenti-
 bus, post ianuam correpsit, et stans occultus in
 penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ia-
 nuam trahentibus, intus Anchises novus inclu-
 ditur. Et, quid enim infandae noctis facinus
 aut ego aut alius accurate enarret? amplexatio-
 num amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, et maculam habet Dea eorum quae
 passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem,
 ut popularis fert sermo, aut per petras, aiunt,
 aut

λαγία κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἄφανῇ
γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακὸρ διηγμένης, μεταξύ τοῦ
λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρίκλῆς, Οὐκοῦν τὸ
θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, Φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
ἐμψυχον εἶδε τοιῶτο κάλλος; ἄρ' ἔκ' ἂν ἡ μία
νύξ τῶν τῷ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας
δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, Ἰσμεν,
ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀνεσόμεθα τοιῶτων
διηγημάτων, ὅταν ἐν Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ
νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σὺ ζηλευμένης Ἀφροδίτης ἐναρ-
γές ἐστὶ τῷτο δειγμα· πῶς; ἐρομένε τῷ Χαρί-
κλέε, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλι-
κρατί-

aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e
conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermo-
nem illius interpellans Charicles *Erga*, ait, fe-
mina, si vel e lapide sit, amatur! *Quid vero si*
quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat?
Nonne una illius nox Iovis sceptris aestimetur?
Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit,
Charicles nauimius, an multas id genus narratio-
nes audituri simus, cum eximus Thespiis. Et nunc
iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris
manifestum est hoc documentum. *Qui istuc?* inter-
rogante Charicle, probabili admodum sermone
vix mihi visus est Callicratides, cum diceret,

κρατίδας· ἔφη γάρ, ὅς ὁ ἔρασθεις νεανίας, παν-
 νύχθ' σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὤλην τῇ πάθας
 ἔχειν ἐξασίαν κρῆσθῆναι, παρθενῶς τῷ λίθῳ
 προσωμίλησε, βελήθεις, οἷδ' ἐστὶ, μηδὲ πρό-
 σθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν ἔν' ἀκρίτων ἀφυ-
 λακταμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας
 ἐγὼ θόρυβον, "Ἄνδρες, εἶπον, ἐτάρχοι, τῆς κα-
 τὰ κόσμον ἔχουσθ' ἐζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ἐστὶ
 νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες ἔν' τῆς ἀτάκτῃ,
 καὶ πέρας ἔδὲν ἐχέσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ
 τῆς αὐτὸς ἑαυτῆ-δόξης ἐκάτερός· ἀποστείναςθε·
 καὶ γὰρ ἔδέπω καμρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπίεσθαι· τῇ δὲ
 σχολῇ καταχρησέσθω εἰς ἰλαρίαν, καὶ μετὰ τέρ-
 ψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπαδὴν. ὑπεκστάν-
 τεσ

*Amatorem illum iuuenem, totius noctis otiosam usq-
 ram nactum, adco ut integram exsatiandae cupidi-
 tatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo
 se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori
 eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis
 incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tu-
 multum sedans, Viri, inquam, sodales, mode-
 stum seruare disputandi ordinem, ut venusta lex est
 eruditionis. Relicta ergo perturbata illa et exitum
 habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sen-
 tentia contendite. Etenim tempus nondum adest
 eundi ad nauiam; otio autem abutamur ad hilarita-
 tem, et ad eiusmodi, quod cum delectatione prodesse
 etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quan-
 do*

τες ἐν τῇ νεῷ (πολύς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπι-
φοιτῶν ὄχλος) εἰς ἐν τι τῶν συμποσίων ἀπο-
κλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκῆεν τε καὶ λέγειν
ἅττ' ἦν βελομένοις, ἐξῇ· μεμνησθαι δ' ὡς ὁ
τήμερον ἡττηθεὶς εἰς ἐτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν
ἰσῶν διοχλήσει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνε-
σάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδαιμόνως
με πιερέσεως Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, με-
γάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλᾶν-
τες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιζέμενοι Πλα-
ταῖσιν II). ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνῆρεφες

καὶ

*do quidem multa turba religionis caussa adfluit) in
coenationum usam devertamus, ut otiose audire et
dicere, quaecumque libuerit, liceat. Memento
autem, qui hodie victus fuerit, cum non amplius
de iisdem rebus molestum nobis futurum.*

18. Recte ista dicere visus sum, et comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum voluerent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad lecta vindi-

E 3

que

II. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταῖσιν]

Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo *Pausan.* Boeot. P. 547, 38. κληρῶνται, καὶ ἡρτίνα πᾶξιν τὴν πομπὴν ἀνάξασι κ. τ. λ. unde forte colli-

καὶ παλίνσκιον, ὦρα θέρας, ἀναπαυσήριον, Ἡ-
δὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ. καὶ γὰρ οἱ κατὰ
κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχᾷσι τέττιγες, ἐν μέσῳ
πάνυ δικασικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς
ὄφρ' ὦσι τὴν Ἠλιαίαν ἔχων. προθεῖς δ' ἀμφο-
τέροις κλῆρον ὑπὲρ τᾶ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν,
ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς
ἐνάρχεσθαι τᾶ λόγῳ διενελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡ-
συχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇ δὲ πῃ,
Σέ, δέσποινά τῶν ὑπὲρ σὲ λόγων, Ἀφροδίτη,
σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δεήσεις καλᾷσιν· ἅπαντι μὲν
γὰρ

que et vmbrosa ipso aestatis tempore sedilia, sua-
vis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucun-
dum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane
iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis super-
ciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem
vtrisque, de eo, vter prior diceret? proposuis-
sem, et Charicles priorem locum sortitus esset,
eum statim ingredi orationem iussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquan-
tum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domi-
na, caussae pro te, Venus, dicendae, adiutri-
cem preces meae aduocant. Cuicumque enim
operi,

colligas contentiones de ordine illius pom-
pae olim fuisse. Gesner.

γὰρ ἔργω, καὶν βραχὺ τῆς ἰδίας περὶ ἑξ ἐπιστά-
ξης, τελειότατόν ἐστιν, αἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι
περιττῶς αὖ ἴσονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιω-
πάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναῖξί συνήγορος, ἡ θή-
λειά· χάριται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρε-
σιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἂν εὐθύς ἐν ἀρχῇ
τῆ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως
πρωτόρριζον, ὣν ἀξιώ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι·
λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἡ τὰ πρῶ-
τα πηξαμένη στοιχεῖα τῆ κόσμου, γῆν, αἴερα,
πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τέτων ἐπικράσει
πᾶν ἐξωσρόνησεν ἔμψυχοι. ἐπισταμένη δ' ὅτι
δητῆς ἐσμεν ὕλης δημικέργμα, καὶ βραχὺς χρό-
νος,

operi, vel paruum quiddam tuae suadetae, ad-
sperferis, illico perfectissimum est. Amatorii au-
tem sermones praeter caetera te indigent, tu enim
germanissima illorum mater. Veni sane aduo-
cata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire
viris, ut mares manere velint, prout nati sunt.
Equidem in principio statim orationis primam
matrem, primam generationis omnis radicem,
eorum quae vera esse censeo, testem aduoco,
sanctam illam dico vniuersorum naturam, quae
prima cogens et concilians mundi elementa, ter-
ram, aëra, ignem, aquam, horum ad se inui-
cem commissione animata omnia ad vitam gene-
rauit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae
E 4 opifi-

νος ὃ τῷ ζῆν ἐκάσῳ καθεύμαρται, τὴν ἑτέρου
 Φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ
 θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα
 ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲν χρόνον
 ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἀπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι,
 διπλὴν ἐν ἐκάσῳ Φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν
 γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολᾶς σπερμάτων χα-
 ρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον
 ἀποφῆναισα. κοινὸν ἔν αὐφότερῳ γένει πόθον
 ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀ-
 νάγκης ὅσιν, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰ-
 κείας Φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ πα-
 ρὰ Φύσιν ἄρρενῆσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς
 μαλα-

opificium esse, et breue viuendi tempus fato vni-
 cuique assignatum, vt vnus interitus generatio
 alterius esset machinata est, et pro his, quae mo-
 riuntur, ea quae nascuntur admensa est, vt mu-
 tuis successionibus perpetuo tempore viuamus.
 Cum autem fieri non posset, ex vno vti quid-
 quam nasceretur, duplicem in vnoquoque ge-
 nere naturam machinata est, maribus suas femi-
 num coniectiones largita, feminam autem velut
 receptaculum geniturae constituens. Cum igitur
 commune vtrique generi desiderium admi-
 scuisset, ea sibi inuicem copulauit, sacra necessi-
 tatis lege praescripta, vt in sua vnumquodque
 natura maneat, et neque muliebri genus praeter
 naturam affectet virilia, neque indocenter virile
 molle-

μαλακίζεσθαι. διὰ τῷ αἱ σὺν γυναῖξιν ἀνδρῶν ὁμιλία, μέχρι δεῦρὸ τὸν ἀνδρώπινον βίον ἀθανάτοισ διαδοχαῖς φυλάττεσθαι· εἰδὲς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοισ σεβασμίαισ πᾶσαι τιμὰί μέγασι, εἴσιε πατρὶ μητέρα προσκυνόντων.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἔν ἔθ' ἡρώϊα φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθ' ἀρχεῖ, καὶ κατ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείναις τῷ μεγέθει εἰς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βίεραθρα, ξέναὶ ὁδοὶ καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύ-

mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quicumque vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viuerent homines, et vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, et pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias

ἀπολαύσεων ἕτερον· εἶθ' ἡ πάντα τόλμῳσα
 τρυφή τὴν φύσιν αὐτὴν παρενόμησε· καὶ τις
 ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆ-
 λυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος,
 ἢ πείσας πανέργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοί-
 την μία φύσις· αὐτὰς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρεῶντες,
 ἔθ' ἂ δρῶσιν, ἔθ' ἂ πάσχασι, ἠδ᾽ ἔντο· κα-
 τὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὁ-
 λήγης ἡδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

Ταῦτοις γε μὴν 12) εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς
 βίας ἡ τόλμα προέκρυσεν, ὡς μέχρι σιδήρεω τὴν
 Φύσιν

et immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria
 nihil non audens naturae ipsam legem violavit.
 Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut
 feminam intuitus, alterutrum horum, aut ty-
 rannico eum more violavit, aut callidis persua-
 sionibus induxit: intrauitque cubile unum unus
 sexus: cumque se alterum in altero quisque vide-
 ret, neque quae facerent, neque quae paterentur,
 erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa
 feminantes, pro parua voluptate magnam permuta-
 bant infamiam.

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae ty-
 rannicae processit audacia, ut ferro etiam sacri-
 lego

12. Εἴποισ γε μὴν] Inconcinna et absurda le-
 ctio. *Aldina* non melius τέτοις. *Legen-*
dum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus sum.
Gesner.

Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἄρρενων τὸ ἄρρεν ἐκ-
 κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα.
 εἰδ' ἀθλιοὶ καὶ δυσυχεῖς, ἵν' ἐπιπλόν ᾧσι παῖ-
 δες, κδὲ ἔτι μένεσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνῆμα
 διπλῆς φύσεως, ἔτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέν-
 τες, ἔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐννεότη-
 τι παραμείναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτὰς μαραίνει
 πρέωρον. ἅμα γὰρ ἐν πασὶν ἀριθμῶνται, καὶ γε-
 γηράκασιν, κδὲν ἀνδρῶν μετὰ χμῖον ἔχοντες· ἔ-
 τως ἡμῖαρά, καὶ παντὸς κακῆ διδάσκαλος τρυφή,
 ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύοντας ἐπινοῶσα,
 μέχρι τῆς κδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσας
 κατὰ λίσθεν, ἵνα μὴδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

Ei

lego naturam violarent: mariumque exhausta vi-
 rilitate, cumulum quendam voluptatis inueni-
 rent. At miseri illi atque infelices, vt diūtius sint
 pueri, non iam manent viri, ambiguum aeni-
 gma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt
 seruaerint, neque habeant ad quem transiere:
 flos autem ille qui in iuuentute *aliquantum* man-
 serat, in senectutem vti praematuram flaccescant,
 efficit. Simul enim in pueris censentur, et con-
 senuere, nullum virorum interuallum habentes;
 adeo impura illa et mali omnis magistra luxuria
 voluptates impudentes aliam ex alia excogitans,
 ad eum vsque morbum qui neque nominari ho-
 neste potest, lubrico vestigio prolapsa est, vt nul-
 lam libidinis partem ignoraret.

22. Si

Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς,
 ἑκάστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις
 ἤρχεμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδης ὁ βίος ἐκαθάρευν.
 αἰμελεῖ παρά τοῖς ἑδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως
 παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς
 φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ
 ἐπιμαίνονται λέεσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφρα-
 δίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὀρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται.
 ταῦρος ἀγελάρχης βεσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς
 ὄλην τὴν ποιμνὴν ἄρ' ἔρεος πληρεῖ σπέρματος. τί
 δέ, ἔ συὼν μὲν εὐνάς μεταδιώκεσι κάπροι; λύ-
 καίναις δ' ἐπιμύγνυνται λύκοι; καθόλα δ' εἰπεῖν,
 ἔθ' οἱ ἀέρια ροιζῶντες ὄρνεις, ἔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
 καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' ἔθ' ἐπὶ γῆς τι
 ζῶον,

22. Si vero in qua nos lege constituit Proui-
 dentia, unusquisque permaneret, mulierum con-
 suetudine contenti essemus, criminis omnis vita
 esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare
 nihil prava affectione animi possunt, nihil pollu-
 ta naturae lex seruetur. Non furunt leones in
sui sexus leones, sed tempestiua Venus ad femi-
 nam libidinem illorum excitat. Dux gregis tau-
 rus in vaccas salit: et aries vniuersum gregem
 masculo implet semine. Quid vero? non suum
 cubilia persequuntur apri? et lupas lupi inscen-
 dunt? Vniuersim dicamus, neque qui aërias re-
 giones perstrepunt volucres, nec quaecumque
 humidam per aquas sortem sortita sunt; sed ne-
 que

ζῶον, ἄρρενος ἐμιλίας ἐπ' ὠρέχθη, μένει δὲ ἀκί-
 ητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ
 μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογέμενοι, Θηρίον ὡς
 ἀληθῶς Φαῦλον ἀνθρώποι, τίνι καινῇ νόσῳ
 παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν
 ἡρέδισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν
 καταχέαντες, ἀμφοῖν ἡσοχήνατε, Φεύγοντες
 ἃ οἰώμεν ἔδει, καὶ διώκοντες ἃ Φ' ὦν ἔδει Φεύ-
 γειν; καὶ κατ' ἓνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἐλο-
 μένων, ἔδδ' εἰς ἔσαι.

Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ δ
 θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' οὗ παιδικαί
 μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν Φενακίζον-
 ται.

que in terra vllum animal masculam illam con-
 fuetudinem appetiit, sed iminota manent decreta
 prouidentiae. Vos vero, o frustra sapientiae no-
 miné bene audientes, mala profecto bestia, ho-
 mines, quo nouo morbo contra leges in mutuam
 contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus
 stupore offuso vtrinque aberrastis, fugientes quas
 consecrari oportebat, et a quibus fugiendum erat,
 ea consecrantes? Ac si singulatim omnes eandem
 sibi rationem sequendam eligant, neque vnus
paullo post superstes fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis prae-
 clara illa, *si Displacet*, nascitur oratio, qua pueri-
 les aures, et plena ratiocinandi facultate destitui-
 tae,

ται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρένησιν ἐς ἄκρον ἔχον ἀν-
 ἀνύπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάτ-
 τονται, καὶ τὸ τῷ σώματος εὐμορφον αἰδέμε-
 νοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλᾶσιν αὐτὰς ἐρασάς· ἐφ'
 αἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ
 παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη
 μακρῷ χρόνῳ δεδοκός ἐαυτῷ πείραν ὁποῖόν ἐστιν,
 ὧ πολλὰ προσήκασα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ,
 δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς
 ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογι-
 σμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν
 ἔχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν
 πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν
 ἐπαι-

tae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quan-
 dam mentis peruenierit, supplantari non iam
 possit. Animi enim quendam amorem fingunt,
 et cum pudeat illos corporis amare formam, vir-
 tutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari
 saepe me subit. Quid enim vobis in mentem ve-
 nit, venerabiles Philosophi, quod *eam aetatem*,
 quae longo iam tempore sui experimentum dedit,
 cui aduentans canities et senectus virtutis testi-
 monium perhibet, contemptam transmittitis? sed
 sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito
 impetu fertur, in qua iudicatum nondum est,
 quorsum se conuersura sit sententia? Vtrum lex
 est, deformitatem omnem prauitatis esse damna-
 tam, continuo tanquam bonum laudari, quid-
 quid

ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ μοι κατὰ τὸν μέ-
γαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἶδός τις αἰκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι σέφει· οἱ δέ τ' ἐς
αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσαν, ὃδ' ἀσφαλῆως ἀγο-
ρεῖται

Αἰδοῖ μαιλινχίη, μετὰ δὲ πρέπει ἀγλαμένοισιν·

Ἐχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορῶσι,
καὶ πάλιν εἶπ' ἐπεὶ λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδεϊ καὶ φρένες
ἦσαν.

Ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σαφὸς Ὀδυσσεὺς
πλέον ἐπαινέται.

Πῶς

quid pulchrum est? Verum enim vero secundum
magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tueri-
tur

Latet omnes: suavi intrepidus commixta pu-
dore

Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis
instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Vlysses magis lau-
datur.

24. Quo

Πῶς ἔν Φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν
 τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκλη-
 ρον εἰλήχασι τάξιν, ἔδειξ ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ'
 ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὀρμας παθῶν ἐγεί-
 ρει; πάνυ γὰρ ἐρᾶν ἔδει Φαίδρα διὰ Λυσίαν, ὣ
 Πλάτων, ἐν πρᾶδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν Φιλεῖν
 Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, δίστι ἰκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
 ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ πα-
 ρὰ πότον ἐξορχῶνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμο-
 λογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηναίων, καὶ
 Δεκελείας ἐπιτεταχισμένης, καὶ βίᾳ τυραννίδα
 βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ἔδεπω κατὰ τὸν ἰε-
 ρὸν Πλάτωνα πῶγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέ-
 ρατος

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut
 iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte qua-
 dam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor
 non convenit; sed ea quae in pueris est pulchri-
 tudo acutissimos perturbationum impetus excitat?
 Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter
 Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem
 amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod
 Deorum statuas truncavit, et quod Eleusinia my-
 steria voces inter comissionem fusae propalarunt.
 Quis amatorem se profitetur, cum produntur
 Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 stat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut
 diuinus Plato ait, barba erat oppletus amabilis
 erat

ρατος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τῆ παιδὸς εἰς τὸν
 ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις
 ὀλοπληρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμι-
 πέτα. τί δὴ; πάθουσιν αἰσχροῖς ὀνομασίαις ἐπι-
 γράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὴν τῆ
 σώματος εὐπρέπειαν. αἱ Φιλόνοιοι μᾶλλον ἢ Φι-
 λασοφοί. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τῆ μὴ δο-
 κεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν Φιλαπεχθιμόνως μνημον-
 νεῖν, ἐπὶ τοσῷτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπευδῆς ἐπὶ τὴν ὑμε-
 τέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπι-
 δείξω παιδιῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν
 ἀμείνω. καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυ-

σιν

erat omnibus: cum vero e puero transisset in vi-
 rum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia ple-
 nam adsecuta rationem est, odio erat omnibus.
 Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant cor-
 poris decorem, adolescentiae magis amatores,
 quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium
 virorum infesto animo videamur meminisse, huc
 usque dicta sunt.

25. Paullum vero a nimio illo studio *(quo fe-
 runtur in adolescentulos sic dicti philosophi)* ad ve-
 stram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantio-
 rem longe esse muliebrem. Ac primum quidem

Luc. Op. T. V.

F

volupta-

εἶναι ἡγεῖμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν.
 ὅξεια γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ
 γνωσθῆναι κεκαυμένη· τὸ δ' εὐφραΐνον, ἐν τῷ
 παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶδε καὶ βίε μακρὰς
 προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα,
 καὶ τὸ πᾶν ἦν δικνηκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης
 τὴν διάνοιαν ἐκνεμιομένης. ἐορτὴν γὰρ αὖ καὶ
 πανηγυρίν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπαὶ
 τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνε-
 μέσησεν, ἐν γὰρ τοῖς παρῆσιν ἡδιστὰ τὰ παρέλκον-
 τα. γυνὴ μὲν ἔν ἀπὸ παρθένῃς μέχρις ἡλικίας
 μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ
 γήρως

voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem
 arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim
 celeris voluptas prius quam cognoscatur definit.
 Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahi-
 tur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam
 vitae longiorem diem sordida nobis Parca desti-
 nauisset, atque uniuersum illud spatium nobis
 esset perpetua sanitas, dolore nullo mentem de-
 pascante. Festum enim diem et celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quando-
 quidem maiora nobis bona inuida fortuna nega-
 vit; in praesentibus certe suauissima, quae lon-
 gissime durant. Mulier quidem igitur a virgini-
 tate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res
 est

γῆρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκηλον ἀνδράσιν ὀμίλημα,
καὶν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία
ἔχει τι λείψαλ τῶν νέων σοφώτερον.

Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδ' αἷ τις, αὐ-
τὸς ἔμοι γε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀ-
Φροδίτην μεταδιώκων· σιληροὶ γὰρ οἱ τῶν με-
λῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ
τῆς πάλας μαλακῆς πυκασθέν ἰσχύος τὸ γένειον·
οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ῥυπῶντες.
ἂδ' ἐσι τέτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειραμένοις
ὑμῖν εἰδέναι παρήμυ. γυναῖκί δ' αἰεὶ πάση ἡ τῆς
χρῶματος ἐπισίλβει χάρις, καὶ δαψιλῆς μὲν
ἀπὸ τῶν βοσρύχων τῆς κεφαλῆς ἑλικες, ὑακύν-
θοισι

est amplexu et consuetudine viri dignissima. Et
licet illa formae maturitas praeterierit; tamen ex-
perientia illius habet, quod dicat sapientius ado-
lescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum
aggrediatur, ipse parhicus esse mihi videatur,
qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura et-
enim membrorum in his qui viri facti sunt robo-
ra, et asperum pro molli quondam mentum, quod
prima barba densavit, et femora illa bene nata
pilis velut fordesunt. Quae hisce magis latent;
vos qui experti estis, scire patior. In muliere
autem semper omni coloris relucet gratia, et don-
dae de cinnamomi capitis spirae, hyacinthorum et
F 2 purpu-

θοις τὸ καλὸν ἀνθῆσιν ὁμοίᾳ πορφύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσμος· οἱ δὲ παρ' ὤτα καὶ πρὸς τὰ φρενὸς, πολλὴ τῶν ἐν λαίμῳ ἐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀναρῇ τριχὺς αὐταῖς ὑποφωμένης, ἤλεκτρα φασίν, ἢ Σιδωνίας ὕδου διαφεγγέσερον ἀπαγράφει.

Τί δ' ἐχί τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτόν, ἐπειδὴν ἐξίστα τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχεδὸν γὰρ ἔκαστ' αὐτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβάς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ καὶ κωνίᾳ συζυγέσθαι, ἡδὴ τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγεμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ καφότερα μετ' ἀλλήλων.

purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora; prætersibus apilis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praefertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, et qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leniora. Vnde mensa communis

λων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας
 μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ἐΦει-
 λομένην ἀπομετρεῖμεν ἀπόλαυσιν, καὶ μόνοι τὸν
 Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, εἰς καθ'
 αὐτῆς τῶν πολυτελῶν τιμπλάμενοι σιτίων, ἀλ-
 λά δοκεῖ τερπνὸν ἐκαστῷ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς
 ἡδονὰς κοινοποιῶμενοι μᾶλλον εὐφραυνόμεθα. αἱ
 μὲν γὰρ γυναῖκες αὐνοδοί, τῆς ἀπολαύσεως ἀν-
 τίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλας γὰρ ἐξίσχον δια-
 θέντες, ἡδυνῶς ἀπηλλάγησαν· εἰ γὰρ μὴ δικαστῇ
 Τηρεσία, προεκτεῖνον, ὅτι ἡ Σήλεια τέρψις ὅλη
 μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι,
 μὴ Φιλαύτως ἀπολαύσαι θελήσαντας, ὅπως
 ἰδίᾳ

munis inuenta est, et parariam amicitiae mensam
 apponentes, debitam ventri voluptatem admeti-
 mur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum
 bibentes, neque priuatim singuli pretiosis nos
 cibis implentes: sed incundum unicuique vide-
 tur, quo fruitur cum alio, et communicatis vo-
 luptatibus magis delectamur. Congressus autem
 cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis
 fructum habent: cum enim aequaliter se inui-
 cem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte
 Tiresias iudex audiendus est, feminae volupta-
 tem altero tanto maiorem esse virili prouinciant.
 Honestum autem puto, homines non prae amo-
 re sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut

·εἰδὲν τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρὰ
 τε λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισμέ-
 νας, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρσχεῖν ὅμοια· τῷ-
 το δ' ἔκ' αὖ ἐπὶ παίδων εἴποι τις, ἔχ' ἔτω μβ-
 μηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθείς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦ-
 τα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται·
 τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ
 δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνος
 χαλασάσης, πλύνον, ὡς φασιν, ἔδεν αὖ ὀχλή-
 σιας, ἡδονὴ δ' ἔδ' ἦτις ἔν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ
 περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τέ-
 μένῃ) γυναικὶ μὲν, ὣ Καλλικρατίδα, καὶ παι-
 δικιώτερον χρώμενον ἔξῃ ἐν Πύφρανθῆναι, δι-
 σπλάσιας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ'
 ἀρρεν

ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex
 aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes
 quod consequuntur, vicissim praebeant similia.
 Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quis-
 quam: non ita insanierit. Verum amator qui-
 dem, prout de his existimat, eximia voluptate
 percepta abit: at passo contumeliam ab initio qui-
 dem dolores et lacrumae; remittentibus autem
 paululum ipso tempore doloribus, nihil amplius,
 aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tan-
 tilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicen-
 dum autem in ludo Veneris, muliere quidem,
 Callicratides, etiam puerilem in morem utenti
 oblectari licet, duplici fructus via apertas: sed femi-

ἄρρεσιν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπα-
λαυσιν.

“Ὡς” εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς
ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς
ἄρρεσιν εὐπρέπεις αἱ μετὰ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς
τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε
νῦν, ὦ νεώτερες χερόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νο-
μοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἀρρένας περυφῆς ἐπινοήσας
χάρισαι τὴν ἴσιν ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλους
ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων
ὑποζυγώσασμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράσιον
ἄνθημα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικὸς, ὡς
ἄνῃς· τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἦκαν ἔνομα. (αἰ-
σχύ-

femineum fructum nullo modo mas praebere
potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis inuicem, quafi interiecto pariete, abstinemus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se inuicem mulieres. Age iam, nouum sacculum, et peregrinarum voluptatum legislator, cum nouas virilis libidinis vias excogitaueris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum inuicem, vt viri, coeant; lasciuorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum steriliū aenigma, cum muliere mulier, vt vir cum viro cubent: illudque ad aures raro

σχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικώ-
νιτις ἔσω Φιλανίς, ἀνδρὺς γυνὰς ἔρωτας ἀσχημο-
νῆσα. καὶ πόσω κρείττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν
βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς
γυναῖκα θηλύνεσθαι;

Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθανόμενος ὁ
Χαριλλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν
τοῖς ὀμμασιν ὑποβλέπων. ἔωκει δέ μοι καὶ κα-
θαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον
ἡρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην,
καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς κατε-
δεῖσθαι

perueniens nomen, pudet etiam dicere, tribadi-
cae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gy-
naeceum omne nostrum esto Philaenis, femina-
res amores contra decus vsurpans. Et quanto
melius, feminam in luxuriem irrumpere mascu-
lam, quam, quod in viris generosum est, in
mulierem effeminari?

29. Talia contentius, et tanquam qui mouere
vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit,
vehemens quiddam et ferinum oculis cernens.
Videbatur autem mihi piamentis quibusdam con-
tra masculos amores uti. Ego vero placide sub-
ridens coniectis in Atheniensem oculis Ludi, in-
quam, et risus, Callicratide, me sedere ratus ar-
bitrum,

δῖσθαι προσδοκῆσας, ἐκ οἷδ' ὅπως ὑπὸ τῆς
 Χαρικλῆος δεινότητος ἐπὶ ἀπεδαιότερον ἡγμαι-
 σκεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόου καὶ
 πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ-Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμε-
 νος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν,
 εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας.
 Περικλῆος δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς
 Μακεδόσιν ἀνθρωπισμένας γλώσσας, ἐνὶ τοῦ
 σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημο-
 γοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἐν ἐπισχῶν ὁ Καλλικρατίδας (ἐόηκε
 δὲ ἀπὸ τῆς προσώπῃ μοι τακμαιρομένῃ, καὶ λίαν
 ἀγωνίας μεσόφ εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρε-
 ται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησίᾳ, καὶ δικαστήριᾳ, καὶ
 πολί-

*bitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad
 feriam curam traductus sum. Fere enim ut in Mar-
 tio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut
 veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum
 commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tem-
 pus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque
 suadam, et oratorum decem armatas aduersus Ma-
 cedoniam linguas, in una hac tua versari oratione?
 neque concionis in Pnyce unius iam esse memorem.*

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicra-
 tides (videbatur autem, quantum ex vultu lice-
 bat colligere, plenus et ipse certaminis esse) ora-
 tionem contrariam exorsus est: Si concio mulie-

πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετρία, σκεπηθεὶς
 αὖν, ἥ προσέτης ἐνεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκίῳ
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὧ Χαρίκλεις, ἐτί-
 μων. σχεδὸν γὰρ εἰδὲ αὐτὰ περὶ αὐτίων, ὀπό-
 σαι πρᾶχεν κατὰ σοφίαν ἐδόκεν, εἴ τις αὐ-
 ταῖς τὴν τῷ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, ἔτω μετὰ
 σπείδῃς αὖν εἶπον. εἴη ἡ Σπαρτιάτας ἀνθρωπι-
 σμένη Τελέσιλλα, αἱ ἦν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθ-
 μεῖται γυναικῶν Ἀρης· ἀχὶ τὸ μέλιχρον αὐχην-
 μα Λεσβίων Σαπφώ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου
 σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περι-
 κλῆς οὕτως αὖν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλὰ
 ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ὠρεῖναις ὑπὲρ θηλειῶν λέ-
 γειν, εἴπωμεν καὶ ἀνδρας ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ
 ἴλεως

ribus, et tribunalia, et civilium rerum esset com-
 munio, Imperator tu quidem aut praetor delige-
 reris, et aeneis te per fora statuis, Charicles, ho-
 norarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illa-
 rum praestare sapientia visae sunt, si quis illis
 dicendi potestatem permetteret, tanto studio di-
 cerent: non illa armata contra Spartanos Tele-
 filla, propter quam Argis in feminarum numi-
 nibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum
 gloria Sappho, et filia sapientiae Pythagoreae
 Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae caus-
 sam egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam
 dica-

ἔκως Ἀφροδίτῃ γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὺν
ἔργα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἐνόμιζον ἄχρι παιδείας ἱλαρὰν τὴν
εἶν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τὰς λό-
γοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ ἡναικῶν ἐπενοήθησαν,
ἰσμένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἀρ-
ρὴν ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστίν. ἔργον.
εὐχάμην γὰρ ἂν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπὶ
κοῦν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνισον,
Ἀκαδημίας καὶ Λυκαίε δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγ-
γὺς ἡμῶν ἐσάναί, πεφυκῆαν ἐνθ' ἡ Φαίδρε προ-
ανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλαί-
των ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ
ἡ ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν
ἀπορ-

dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam
tuam nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem
contentionem nostram processisse: quando vero
istius oratio philosophari etiam pro mulieribus
instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus
enim amor masculus commune virtutis atque vo-
luptatis opus est. Optauerim enim, si quidem
fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum ser-
monum platanum, Academia pariter et Lyceo
arborem feliciorē, prope nos stare enatam, vbi
acclinabat se Phaedrus, vt sanctus vir dixit, qui
multas eo loco dicendi veneras affecutus est. Ipsa
forte velut illa Dodonae fagus, sacram erumpens de

ἀπορρήξασα Φωνήν, τὰς παιδικὰς εὐφήμεσιν
ἔρωτας, ἔτι τᾷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρα. πλὴν
ἐπεὶ τὰτ' ἀμήχανον·

— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκιοσφα, θάλασσά τε ἤχησσαν
ξένου τε ἐπ' ἀλδατρίας γῆς ἀπειλείμαθα, καὶ
πλεονέκτημα Χαρικλέας ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὁμοῦ
τάληθες ἔ' προδύσσομεν, εἴξαντες ὄκνω.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ἔρανε, καιρίως πα-
ράσῃθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυσηρίων
ἔρωτος, ἔ' κακὸν νήπιον, ὅποῖα ζωγράφων παί-
ξουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν
ἄρχῃ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ αὐ-
Φανῆς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφω-
σας.

de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri
adhuc recordata probauerit. Verum cum fieri
hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;
cum peregrini in aliena terra relictī situs, et
prærogatiua Chariclis sit Cnidus: tamen verum
non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caelestis geni, opportune
ades, amicitiae cognitor, arcanorum reuelator
Amoris non infans vilis, qualem pictorum ludunt
manus, sed quem seminandi princeps origo ge-
nuit ab ipsa statim natiuitate perfectum. Tu
enim ex obscura et profusa intormitate vniuersum
hoc

εἰς ὥσπερ ἐν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ καὶνὸν
ἐφελὼν τὸ περιεῖμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐξ
ἰσχάτε ταρτάρου μαχρὰς ἐφυγάδευσας, ἐνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαι τε πύλαι, καὶ χαλκίος ἔδος,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθέν φρενῶν, τῆς ἐμπαλιν
εὐδ' εἰρηνιστοῦ λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν
νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχῆν
ἔχοντος ἐγένετο δημιουργός· ἐξάρετον δὲ ἐγχερά-
σας ἐμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ Φιλίας πᾶ-
θῃ συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυ-
χῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον
ἀνδρῶται.

Γάμος

hoc formasti. Igitur velut commune quoddam
vniuersi mundi sepulcrum auferens, circumfufum
illi chaos, hoc quidem in vltimi recessus tartari
fugasti, vbi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
vti perrumpenda nunquam custodia vinctum a
reditu arceatur: ac splendida luce obscuram no-
ctem explicans, inanimatorum omnium anima-
torumque factus es opifex: eximie autem homi-
nibus concordia affundenda honestas amicitiae
affectiones coniunxisti, vt ex innocenti et molli
adhuc anima simul exutrita beneuolentia ad viri-
lem maturitatem perueniat.

33. Nu-

Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίαις εὐρηνται
 Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσ, Φιλοσόφῃ
 καλὸν ἐστὶ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐν
 τῷ περιόντῳ εἰς εὐπρέπειαν ἡσυχημένοις, ἔπε-
 ται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παρ' αὐτὴν χρεΐας
 ἐπιδείτῃ· καὶ πάντα τῷ ἀναγκαίῳ τὸ καλὸν
 κρείττον. ἄχρι μὲν ἔν ὃ βίος ἀμαθὴς ἦν, ἔδε-
 πτω τῆς κατ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐ-
 σχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συν-
 ἐσέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρό-
 νος, ἔπαρέσχεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐ-
 σπευσμένα χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπι-
 γυγνόμενων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέν-
 τες

33. Nuptiae enim, ut necessariae successione
 remedia, inuentae sunt: solus amor masculus
 honestum philosophae mentis imperium est. Quae-
 cumque autem praeter necessitatem decoris causa
 exercentur, ea maior consequitur honor, quam
 quibus usus quaedam indigentia adiecta est: et
 omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Do-
 nec ergo imperiti erant homines, necdum satis
 otii ad quotidiana meliorum experimenta habe-
 rent, contenti praesentibus intra ipsa se necessaria
 continebant; vrgensque tempus bonae viuendi
 rationis inueniendae opportunitatem non praebe-
 bat. Postquam vero vrgentes illae indigentiae
 finem habuere; posterorumque ingenia, necessi-
 tate

τες ἡυκαίρεν, ἐπινόειν τι τῶν κρείττωνων ἐκ
 τέττα κατ' ὀλίγον ἐπισῆμαι συνηύζοντο. τῷτο
 δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεσέρων τεχνῶν ἕνεσιν εἰ-
 κάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἀνδρωποὶ γενόμε-
 νοι, τῷ καθ' ἡμέραν λιμῷ Φάρμακον ἐζητοῦν,
 εἰδ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς
 ἀπορίας ἐκ εὐώσης ἐλεσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰ-
 καίαν πύαν ἐσιτᾶντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας δρύτ-
 τοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες.
 ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη,
 σπύρον δὲ πυρῶ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπι-
 μέλεια, εὗρεσθαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ εὐδὲ
 μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρυὸς σάχυος ἀμείνων.

Τί

tate soluta, otii satis nata sunt melioribus inue-
 niendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt.
 Hoc nobis de vilioribus illis licet coniiicere. Vix
 nati erant primi quidam homines, cum quoti-
 dianae famis remedium quaesivere: tum depre-
 hensi a praesente inopia, cum indigentia, quod
 melius esset, eligendi facultatem non concederet,
 fortuita herba vescebantur, cum et molles radices
 effoderent, et quercus plerumque fructum ede-
 rent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis
 animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem at-
 que hordei videbant agricolarum curae, quam
 inuenerant, quotannis instaurari. Nec adeo in-
 saniat quisquam, qui spica meliorem dicat quer-
 cum.

34. Quid

Τί δ' ἐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθύ τῷ βίῃ, σκέπης
 δεηθέντες ἄνθρωποι, νύκτι, θηρία δειραντας
 ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ἐρῶν, κρύας κα-
 ταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥιζῶν (3), ἢ
 φυτῶν ὅσα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τῶν μί-
 μησης

34. Quid vero? nonne principio statim vitae,
 indigentes tegumento homines, excoriorum
 pellibus animalium induebantur? et montium
 speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rur-
 sus radicum plantarumque *asseruandarum* siccas
 cauernas? Verum *coerptam* ab his imitationem,
 trans-

13. Η' *πάλαι ῥιζῶν*] Suspicio legendum ἢ *πά-
 λιν*, vt disunctioni modo seruiat. Non sem-
 per *iterationem* aut *reciprocum* quiddam si-
 gnificari hac particula, sed connexioni s.
 disjunctioni potius seruire apparet, V. G. ex
 Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud
 Thucyd. I, 137. ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν
 ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ *πάλιν* ἢ ἀποκο-
 μιδὴ ἐγγίγνεται. Sic Latini *contra* adhibent et
rursus. Sic Noster paullo post c. 35. extr.
ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὐθις — ὁ βίος
ἐξεῦρεν. Gesner. Et si scio αἱ *πάλαι ῥίζαι*
 aeque Graecum esse atque *παλαιαί*, tamen
 obsecundaui Solano (*παλαιῶν* volenti) quia
 sensus aduerbii foret alius, et hic ineptus;
 nam οἱ *πάλαι* sunt quidem *antiqui*; sed ii,
 qui non amplius sunt. Iam non intelligen-
 dae radices quae olim fuisse, nunc non sunt
 amplius, sed *inueteratae* et *robustae*. Reitz.

μησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μεταγόντες, ὕφηναν μὲν ἐκυτοῖς χλαυῖδας, οἴκας δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθέντως αἰεὶ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβῶσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης τὸ κάλλισον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὕψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάσῃ γε τῶν τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπισημῶν, ἄφωτος ἔσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς ὀψέως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίους ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὐρών τι, παρεδίδετο τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προσιδεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Mη

transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, et sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro simplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, et saxa sumtuosa machinati sunt, et nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac scientiarum, muta olim et profunda oblivionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos radios exorta est. Unusquisque enim, si quid inuenisset, suo successoritradidit: tum ipsa accipientium series, addendo iis, quae didicisset, quod deficiebat expleuit.

Luc. Op. T. V.

G

35. Ne

Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖτω παρὰ τῆς παλαιᾶς χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκάσιον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμιον ἡμῶν Φθαρεῖ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, καὶ τῆς φιλοκαλῆς ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις ὑπὸ τῆς μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὰ μφανές ἐμελλον ἔξεν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδερασεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τῆτο ἐπισηθὲν αὐθις ὡς Φαῦλον εὐθυνη· μὴδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνες, ἐλάττω θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν.

35. Ne igitur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, et virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil imperuestigatum relinquit, aeuo in lucem venturae crant, ut cum diuina philosophia puerorum etiam amor adolefceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam prauum sub censuram vocare, nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia

necessa-

ζομεν· ἃ δὲ αὐθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς
ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητῶν.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγη καὶ γελᾶν ἑναγχος ἐπῆει,
Χαρικλέης ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν
ἐπαινᾶντος· ὀλίγη δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονετικίας
καὶ μετενόει, γενόμενος Ἕλλην. εἰδὲ γὰρ ὡς ἐν-
αντία φθευγόμενος, οἷς ἐπεσχεῖρει λέγειν, ὑπε-
σαλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλε-
πτεν 14), ἀλλ' ἐπηρμένῃ Φωνῇ λαρυγγίζων,
Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, εἰδ' ἄρ-
ητοι,

necessaria putemus; quae autem rursus vita, ex-
cogitandi otium nata, adinuenit, ea tanquam
meliora illis honorare oportet.

36. Equidem paullo ante vix a risu mihi tem-
perabam, Charicle muta animalia et Scytharum
laudante solitudinem: parum aberat, quin prae
nimia contentione, quod Graecus esset, ipsum
poeniteret. Neque enim, ut qui contraria pro-
posito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi
suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutture
boans, *Non amant*, inquit, *se inuicem leones ma-*

G 2

res,

14. [Ἐκλεπτεν] Non vereretur vertere *abscou-*
didit, etsi proprie sit, *subtraxit* scil. audien-
tibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis
qui clam aliquid agunt, si non satis notum,
adeatur *Periz.* ad Aelian. III, 47. κλέπτων
τὴν τῶν Ἀθηναίων τεύχισιν. *Reitz.*

κτοι, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὄρεσιν κρατῇ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμῷ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην ἐκ ἑνεσιν ἔχεν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἡ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἐκάσῃ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, ἐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὅρειος αὐτὰς ἐποίμανεν. εἰ δὲ ἀλλήλων τροφὴν εἶχον. ἔξις δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐσίαν τῶν ιδίων ἐκάσας οἰκῶν (15), ὑπὸ

res; neque vrsi, neque apri, sed ipsos solus in feminas imperius superat. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem vnicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane et siluestris victus ea pasceret, neque in cibo se inuicem haberent: sed aequae ac nos templis aedificatis, et mediis suarum quisque aedium Penatibus,

15. Καὶ μέσσην ἐσίαν τῶν — οἰκῶν] Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta et Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454. vbi causam reddit, cur ἐσία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τῇ παντὸς τῶν μέσσην λαχῶσα τόπον ἡ γῆ, σάσεως

ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὲ
παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰκριτα, μὴ
δὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προ-
νοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσεφίηται μετὰ
τὰ

natibus, communibus legibus in ciuitate viue-
rent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa
natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio
suppeditat, accipere a Prouidentia contigit, inter

G 3

alias

σεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Cae-

terum ἐσίαν s. Vestam hic respondere *Pena-*
zibus, Laribusque Romanorum hominum;

οἴκας autem eadem ratione pro pluribus
membris vnus domus poni, vt *aedes* Roma-

nis; vix opus est hic admoneri: vt nec illud,
separatis reuera pluribus aediculis aedes ho-

nestiorum constituisse, qua de re, qui *Pli-*
uias villas, et aedificandi legem a Colu-

mella 1, 6. propositam attentius considera-

verit, vix est vt dubitet. Illud propius ad
rem nostram pertinet. Verti hunc locum

ita, vt μέσσην ἐσίαν referam ad δειμάμενοι,
ac legam οἰκῶν ιδίων, quod vnice verum

puto. Sed si quis, vt adhuc editum est, οἰ-
κῶν praeferat, ille etiam, vt adhuc factum

video, interpretabitur, *medios privatae da-*
mus penates incolens. Nempe τὰ ἴδια dein-

de *domum* significabunt, vel totum forte
praedium, in cuius media parte domus ex-

structa sit. Notum est illud ex Euangelio
ἡλθεν εἰς τὰ ἴδια κ. τ. λ. *Gesner.*

τὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀρετὰς ἐπιθυμίας; ἐκ
 ἔρωσι λείοντες, ἀδὲ γὰρ φιλοσοφῶσιν· ἐκ ἐρώ-
 σιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας καλόν, ἐκ ἰσασιν.
 ἀνθρώποις δ' ἡ μὲν ἐπισήμης φρόνησις, ἐκ τῆς
 πολλάνικς πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βαβαλο-
 τάτης ἐρώτων ἐνόμισε τὰς ἀρετὰς.

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάσῃ βίᾳ συμ-
 φορήσας ἐταιρικά διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ
 τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπει, μηδὲ τὸν
 ἑρᾶνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθμεῖ· λογίζε δὲ
 ὅψῃ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανδάνων·
 ὅμως δ' ἐν λογίζῃ νῦν γε, ἐπειδήπερ εἰ πρότε-
 ρον, ὅτι διπλᾶς θεὸς ὁ ἔρως, εἰ κατὰ μίαν ἐδόν
 Φοιτῶν,

alias res masculis etiam cupiditatibus priuata sunt?
 Non amant leones? sed nec philosophantur:
 non amant vrsi? Quantum enim oriatur ex ami-
 citia bonum, nesciunt. Sed inter homines pru-
 dentia scientiae coniuncta, frequentibus *collecta*
 experimentis, optimum quod est eligens, fir-
 missimos amores decreuit masculos.

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae
 libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
 pudori nostro et grauitati insultare, nec caelestem
 Amorem cum illo infante adnumerare: et cogi-
 ta, sero tu quidem aetatis ista demum aliter di-
 scens, verum tamen cogita nunc certe, quando
 non prius, duplicem Deum esse Amorem, non
 eadem

Φοιτῶν, ἔδδ' ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς
 ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νή-
 πια Φρονῶν, ἔδενός αὐτῆ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν
 δυναμείῃ λογισμῶ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρένων
 ψυχαῖς ἀθραίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικῶι
 πόθοι μέλυσιν· ἑτὸς ἐστὶν ὁ τῆς ἐφημέρας ταύ-
 τῆς ὕβρεως ἐταῦρος, ἀκρίτῳ Φρεσὶ πρὸς τὸ βε-
 λόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠκυγίων πατὴρ
 χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱερο-
 πρεπὲς θῆσθαι, σωφρονέντων ταμίης παθῶν,
 ἥπια ταῖς ἐκάστῃ διανοίᾳς ἐμπνέει, καὶ λαχόν-
 τες ἴλεω τῶδε τῶ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ με-
 μιγμένην ἀσπαζόμεθα. διςσὰ γὰρ ὄντως κα-
 τὰ

*eadem utrumque via venientem, nec spiritu eo-
 dem animos nostros incitantem. Sed alter, pue-
 riliter omnino, ut arbitror animatus, cuius nulla
 gubernare mentem prudentia possit, multas in
 imprudentium animis colligitur: maxime autem
 illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius
 diem modo durantis contumeliae fodalis, indis-
 creto impetu agens in id quod appetitur. At
 alter Amor Ogygiorum pater temporum, hone-
 stum visu et sacrum undique spectaculum, sana-
 rum promus affectionum, mite quiddam unius-
 cuiusque mentibus inspirat. Hunc deum propi-
 tium nacti mixtam virtute voluptatem amplecti-
 timur. Duplices enim reuera spiritus Amor
 G 4 spirat,*

τὰ τὸν τραγικὸν πνεῦματ' αὖ πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς
δὲ ὀνόματος ἔχ' ὅμοια τὰ πάθη κεκοινῶνηκε·
καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμᾷ καὶ βλάβης ἀμ-
Φίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνί-
νησιν.

Οὐ μὲν γὰρ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ
γλῶσσαι

Εἰσὶ δὺο, τὴν μὲν κεν ἐπανήσειε νοήσας,
ἥ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδριχα θυμὸν
ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν
προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥς τε ἔρωτα καλεῖ-
σθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονήν, καὶ τὴν σωφρο-
νῆσαν εὖ νοιοι.

Γάμος

spirat, ut est apud Tragicum, idemque nomen
habent affectiones minime similes. Nam Pudor
quoque vilitatis simul et noxae ambiguus Deus
est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse et laedere idoneus idem.

*Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Solicitant, unum, qui nouit, laudibus ornet;*

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem
virtuti appellationem forte accepit, ut amor vo-
caretur et voluptas libidinosa, et sapiens bene-
volentia.

Γάμος ἔν, φησι, τὸ μηδὲν εἶναι; καὶ τὸ θῆ-
 λυ τῷ βίῃ Φυγαδεύεις; ἵνα πῶς μένωμεν ἰδὼ
 ἀνθρώποι; ζηκωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὴν σοφώτα-
 τον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνά-
 δει, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερᾷ, καὶ ναῶς, ἀγῶνι,
 καὶ χρυσῷ τέκνῳ ὑπὲρ τῆς δουλοχῆς ἐκτρέφεσθαι
 ἀνάγκη γάρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπι-
 θέισα, τοῖς κελευόμενοις περὶ ἀρχεῖν βιάζεται
 τὸ μὲν ἔν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰ-
 κέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖδες· ἀχρεὶ τέκνῳ
 γυναῖκες ἀριθμὸς ἔσονται· οὐ δὲ τοῖς ἄλλοις ἁ-
 παγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν

ἀνέχεται

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? et mu-
 liebre genus exulare e vita iubes? Deinde quo-
 modo duremus homines? Optabile quidem erat,
 de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque
 congressu cum mulieribus, in templa et aedes sa-
 cras venientes argento et auro liberos successio-
 nis causa emeremus. Necessitas enim graue cer-
 vicibus nostris iugum imponens imperiis parere
 nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eli-
 gamus, cedat autem necessitati utilitas. Libero-
 rum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis
 vero, apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene

G 5

sanus

16. Ἴνα πῶς μ. Iam vidit prior interpres, le-
 gendum εἶτα, de cuius vi in absurda con-
 sequentia indicanda omnia plena sunt. Ges-
 ner.

ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἐωθινῆς γυναίκος αἰσίζο-
μένης ἐπικλήτραις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς
χαρκτηρῆς ἀμορφος ἀλλότριοι δὲ νόσμοι τὸ τῆς
φύσεως ἀπερπύς βεβηκόσιν.

Ἐὶ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρας καίτης πρὸς ὄρθραν
ἀν' ἴδοι τις ἀνταμένους γυναῖκας, αἰσχυρῶ νομί-
σαι θηρίων πῶν πρώϊας ἔρας ἀνομασθῆναι δυσ-
κληδονίσων. 17). ὅθεν αἰριβῶς οἰκοὶ καθεύδον-
των αὐτάς, ἔδει τῶν ἀρρένων βλέπομένας· γράας
δὲ καὶ θερμπαυίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύ-
κλῳ παρῆσθαι ἐν κοικίαις Φαρμάκας κατα-
Φαρμα-

sanus perferre possit mulierem, a mane inde ad-
scitis artificiiis formam interpolantem? cuius vere
turpis est facies; alieni vero ornatus, quod na-
tura indecens est, lenociniis quibusdam demulcenti.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes
aliquis videat mulieres, turpiores consuebit illis
animalibus quae matutina hora nominare male
auspicatum est. Vnde diligenter domi se conclu-
dunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem
et similis ancillarum grex circulo adstant, variis
medi-

or 17. Θηρίων — δυσκληδονίσων] Simias intelli-
gi, illud maxime suadet, quod Lucianus
ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert,
quibus mane conspectis homines metuant,
tanquam ὑπὸ πονηρῶ τῷ πρώτῳ καὶ διαφῆ-
μῳ κληδονίσματι. Gesner.

Φαρμύευσαι τὰ δυσυχῇ πρόσωπα· ἔ γὰρ ὕδα-
 τος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμενοι
 κάρον, εὐθὺς ἀπτονται σπυδῆς ἔχουμένης τινὸς
 πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν διατασμάτων
 συνθέσεις, τὸν ἀηδῆ τ' ἔχοντα προσώπου χρωτὰ Φαρ-
 μύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελεῶς ποιητῆς, ἄλλοι
 τις ἄλλη τῶν ὑπηρετεσῶν ἐγκεχάρισται, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόας, ἔσπετρα τε, καὶ
 καθάπερ ἐν Φαρμακοπόλει, πυξίδων ὄχλον, ἀγ-
 γεία μετὰ πολλῆς κακοδαμονίας, ἐν οἷς ὁδόντων
 σμηνητικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαινέουσα
 τέχνη θησαυρίζεται.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκή τῶν
 τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν.
 δυναμένοις πρὸς ἡλίῳ μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους,
 ἴσα

medicamentis infelices vultus inficientes. Non
 enim puro aquae liquore altum somnum abluen-
 tes, statim ad honestum aliquod opus accedunt;
 sed multae fucorum compositiones insuauem fa-
 ciei colorem laetiores reddunt: ac tanquam in
 publica pompa, aliud alii ministrarum commen-
 datum est, pelues argenteae, et gutturnia, specu-
 laque, et turba pyxidum, vasa multa infelicitate re-
 pleta, in quibus aut dentium deterforiae facultates,
 aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est.

40. Maiorem autem partem temporis et operarum
 consumit cura capillorum. Aliae enim medica-
 mentis rutilare valentibus ad solem meridianum
 cincin-

ἴσα τοὺς τῶν ἐρίων χρυσαῖς, ξανθῶ μεταβάπτειν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνασαι Φύσιν· ὅπως αἰς δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλάτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία Φλογὶ χλιανθέντα, βίαι τὴν ἐλάων ἐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφελκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταχμίων ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρενῶν οἱ ὀπισθεν ἐπισχλεύονται πλόκαμοι.

Καὶ μετὰ τῆτο, ἀνθοβαφῇ 18) πέλδα τῆς σκεπὸς ἐνδοτέρῳ τὰς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ

λεπτὰ

cincinnos, instar lanarum infectionis, flauo tingunt flore, propriam naturam (*natium colorem*) damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum diuitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, et minuta industria ad supercilia vsque deductae comae, breue fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas vsque posterioris comae annuli fluctuant.

41. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, et tenuissimo

textu

18. Ἀνθοβαφῇ] quidni *purpurea* intelligamus?

ἀνθος

λεπτεφής ἐς πρόφασιν ἐσθής, ὑπὲρ τᾶ δακοῦν
 γεγυμνασθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 ριμώτερα τᾶ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως
 προπεπτωκότων μαζῶν, ἐς αἰεὶ περιφέρουσι δεσ-
 μώτας. τί δὲ τὰ τῶν πλεσιώτερα κακὰ
 διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λεβῶν,
 πολυτάλαντον ἡρτημένας βρέθος, ἢ τὰς περὶ
 καρπῶν καὶ βραχίονας δρᾶκοντας, ὡς ὠφελον
 ὄντως ἀντὶ χρυσίου δρᾶκοντες εἶναι καὶ σε-
 Φάνη

textu dicis caussa vestitus, ut nudaе esse videan-
 tur. Omnia autem intra hanc vestem facilius
 agnoscuntur quam facies, exceptis, quae defor-
 miter alioquin prociderent, vberibus, quae in
 vinculis semper circumferunt. Quid opus est di-
 tiora harum mala enarrare? Erythraeos in auri-
 culis lapillos, pondus multorum talentorum, sus-
 pensum habentes, an illos circa manus et brachia
 dracones, qui utinam veri pro auro dracones
 essent:

ἄνθος enim Graecis non minus quam Latini-
 nis *flos* audit purpurae, siue purpurae succus
 optimus i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis*
 vocatur quod pinguiissimum est in eo. Sic-
 que mox ipse vers. fin. huius capituli πορφυ-
 ρῆν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Interdum tamen et
 ab effectu fit denominatio, i. e. quod purpu-
 ra iam tinctum, vocatur floridum, propter
 laetum et florum similem colorem. *Reus.*

Φαίη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖν, λί-
θοις Ἰνδικαῖς διάζερος· πολυτελεῖ; δὲ τῶν αὐ-
χένων ὄρμοι καθεῖνται, καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν
ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν,
εἴ τι τῆ σφυρῆ γυμνᾶται, περισφίγγων. ἄξιον
δ' ἦν σιδήρει τὰ περίσφυρα σιέλη πεπεδησθαι.
καὶ πεδῶν αὐτῶν ἅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας
ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῆ, τὰς ἀναισχύν-
τας παρειὰς ἐρυθαίνεσιν ἐπιχρίσοις φέκεσιν,
ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίκνα χροιάν, τὸ
πορφυρῆν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ.

Τίς ἂν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βί-
ος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεα-
τῆς ἐπιτρέβων τὰς γεγαμηκίας, ὧν ἐνίων οἱ

κακο-

essent: et corona in orbem caput ambit, Indicis
stellata geminis, sumtuosaeque ceruice monilia
demittuntur; et ad ultimos pedes miserum descen-
dit aurum, quidquid circa talum nudatur con-
stringens. Dignum autem erat ferro potius crura in
talorum regione compediri. Cumque totam illa-
rum corpus spuriae formositatis pulchritudine dece-
ptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas
inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum
illarum et pinguem colorem florens purpura ru-
bore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatus vita
est? Statim exitur domo, et spectator unusquis-
que maritos Zelotypia enecat. *Numina salutarum*
eunt;

κακοδαίμονες ἄνδρες ἔδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα,
 Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν
 Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ
 τῷ ποιμένι· τελεσθῶ δὲ ἀπόρρητοι. καὶ χωρὶς
 ἀνδρῶν ὑποπτα μυσήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περι-
 σλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τέττων
 ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λητρά· καὶ
 πολυτελὲς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ με-
 τὰ τῶν ἀνδρῶν ἀγκισμός· ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρ-
 πλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις,
 ἔκ' ἐτ' ἔδὲ τῆ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχουσθαι
 δυναμένε τί σιτίον, ἄκροισ δακτύλοις ἐπιγρᾶ-
 Φυσαι, τῶν παρκακειμένων ἑκάστων ἀπογεύονται,
 νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγέμεναι 19), καὶ τοὺς
 ἑτερό-

*enim, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa
 norunt nomina, Coliadas forte, et Genetyllidas,
 aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad
 pastorem commissionem. Accedunt sacra arcana,
 et suspecta sine viris mysteria. Quid enim
 opus est inuoluere animi corruptelam? Cum vero
 ab his rediere, domi statim longa lauacra, ac
 sumptuosa voluptariaque mensa, multaque inter
 viros dissimulatio. Cum enim ultra modum op-
 pletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam
 capere gula cibum potest, summis digitis per ap-
 posita quasi scribendi causa ductis singula degu-
 stant, noctes inter haec enarrantes, et diversi
 coloris*

19. Διηγέμεναι] Potest defendi. Solent enim mulie-

ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνήν γέμα-
σαν· ἀφ' ἧς ἀνασὰς ἕκαστος εὐδύλατρεῖ χρεῖός
ἐστι.

Ταυτὶ μὲν ἔν εὐσαθῆς βίᾳ τεκμήρια. τῶν δὲ
πικροτέρων εἴ τις ἐθέλῃσειε τὸ ἀληθές κατὰ
μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ,
τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Εἴτ' ἔ' δικαίως προσπεπατταλευμένον

Γρά-

coloris somnos, et cubile muliebri plenum mol-
litie: e quo quicunque surgit, balneo statim in-
diget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indi-
cia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis
singulatim velit verum exquirere, ille profecto
Promethea execrabitur, Menandri illam vocem
erumpens,

Ergo immerentem dicunt Promethea

Pende-

mulieres noctes, et somnia praeferunt; nar-
rare in conuiujs, quae forte ἑτερόχρωτας
ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulie-
res honestae, de quibus hic agitur, θηλύ-
τητος εὐνήν γέμασαν; itaque sollicitor puta-
re, non esse ab auctore διηγόμεναι, sed διη-
γῆμαι. Sic autem interpretarer, Noctesne
super haec enarro, et somnos cum diuersi sexus
corpore captos, et cubile muliebri mollitie ple-
num? etc. Gesner.

Γράφει τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπρὰς· ἄλλο δ' ἔδ' ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισθὸν οἱμ' ἅπαντας τὰς θεάς,
 Γυνῶν' ἐπλάσσει, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἐθνος μακρόν· γαμῶ τίς ἀνθρώπων; γαμῶ
 Λάθρως, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία.
 Γαμηλὴν λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρύφων,
 Καὶ Φαρμακίᾳ, καὶ νόσων χαλεπωτάτῃ
 Φθόνος, μεθ' ἧς πάντα τὸν βίον γυνή.
 Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ δῶκε; τίς βίος ὁ δυσ-
 χῆς οὗτος θυμῆρης;
 Ἄξων τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς
 τὴν ἀρετὰν τῶν παίδων ἀγωγῇ. ἄφθρτος ἀνα-
 σὰς ἐκ τῆς ἀζύγης κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμά-
 των

*Pendere fixum Caucasii de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
 Formauit idem feminam, o Dei boni!
 Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudix toro:
 Venena, dehinc, insidiae, morbi, inuidia
 Grauiissima, aeuo femina omni quam fouet.
 Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vi-
 ta cordi est?*

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis
 malis virilem puerorum viuendi rationem. Mane
 surgens de caelibe lecto, reliquum adhuc in ocu-
 luc. Op. T. V. H lis

των ἐτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονειφάμενος ἑδᾶτι λα-
τῶ, καὶ χιτῶνίσκος καὶ χλαυδά ταῖς ἐπιωμίας
παρόντας συρράφας, ἀπὸ τῆς ποτικῆς ἐστίας
ἐξερχεται κάτω κρυφῶς, καὶ μηδένα τῶν ἐπαν-
τώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων· ἀπόλαστοι δὲ
καὶ παιδαγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμος, ἔπονται,
τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ἔχοντα κρετῆν-
πες, ἑπρίστῃ κτενὸς ἐντομαὶς κόμην καταψήχον
δυναμένας, ἐδὲ εὐοπρεα τῶν ἀντιπέρφων ἰχα-
ρεκτῆριον ἀγασθῆς εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολὺ πτυ-
χσι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθεῖσιν, ἢ παλαιῶν
ἔργων ἀρετᾶς φυλάττεσθαι βίβλοι· καὶ εἰς Μυ-
σηικᾶ δέοι φοιτᾶν, εὐμελὲς λῆρα.

Πᾶσι

lis somnum simplicis aqua postquam abluir, sacra
chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna
domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eo-
rum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pe-
dissequi autem illum et paedagogi, decens ca-
terus, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta
manibus tenentes, non secti serra pectinis inci-
suras mulcere eorum aptas, neque specula, ob-
iectarum formarum nec pictas innagines; sed vel
multiplices tabellae attergo sequuntur, aut anti-
quorum operum virtutes servantia volumina; et,
si ad musicam eundem sit, canota lyra.

45. Per-

Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυχῆς 20) μαθή-
μασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν καρποθῇ, τὸ σῶμα ταῖς
ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπᾶνθῃ. Θεσσαλοὶ γάρ
ἵπποι μέλασιν, κῦτῳ καὶ βραχὺ τὴν νεότητα
πωλοδαμῆσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικά,
ἄκοντας ἀφίαις, καὶ βάλλει δὲ εὐτόχῃ δεξιᾷς
ἀποπώλων. εἶδ' αὖ λιπαρὰ παλαίστρα, καὶ
πρὸς ἥνδε μεσημβρινὸν θάλασσαν ἐκκινῆσθαι τὸ
σῶμα πυκνῶμενον. εἰ τε τῶν ἐναθλωνίων πάντων

45. Peractis diligenter omnibus philosophiae
mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi il-
lius circuli bonis saturatus est animus, liberali-
bus exercitiis mentis corpus perficit. Thessali enim
equi curae illi sunt, et cum paulum iuventutem
ipse suam equulei instar agitavit et subegit, bel-
licam rem in pace meditatur, emittens iacula, et
tela certa manu vibrans. Tum palaestrae victas,
et ad meridianum solis calorem densandum cor-
pus in paliiere volutatus, stillantesque de certa-

Η. α

minuunt

20. Τοῖς Φιλοσόφοις ψυχῆς. Multo malim
Φιλοσόφῳ ut ad ψυχῆς referatur, cui pro-
prie est adiunctum, φιλοσοφῶν, ὅτι 2) ἄνω-
διὸς etiam cadere sic iunctura videtur. Cep-
te sine fraude fuerit interpretationem ita in-
stituisse. Geſner.

ἀποσαλεύοντες ἰδρωῖτες, μεθ' ἑς λετρὰ συντο-
μα, καὶ πρᾶπτα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινόφουσα
πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ πα-
λαιῶν ἔργων ἀνιπτόμεναι καὶ ἐπιμαλόμεναι μνη-
μαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσεως μαρ-
τυρούμενος, ἢ οἷον δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνην
ἠσπασσάντο, ποταύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἐπὶ τὴν
ψυχὴν ἐπάρδων, ἐκαστὸς πέρα τὴν προξενὸς εἰσὶν
τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμόν ἐπι-
ματρήσας, ἡδίας ἰδῆναι καθεύδει, τοῖς μεθ' ἑ-
μῶν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρένον.

Τίς ἐκ αὐτῶν ἐρασις ἐφίβη γενοίτο τοιᾶντα; τί-
νι δ' ἔτι τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βοαί,
πληροὶ
πῖπτον labore sudores: post quos breves balneae,
et sobrietatem instanti paullo post operi servans
mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, vete-
rumque operum curiosi, obscuram parvam signi-
ficationem habentes, commentarii: quis fortis
Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus?
aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi
sunt? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc ani-
mum velut irrigavit, vespera finem operibus
imponente, ubi debitum ventris accessit tribu-
tum admenfus est, suaviores dormit somnos, qui
diurnis post labores aliquantum quietis subiun-
gat. Talis adolescentis quis non amator fiat?
cuius adeo coeci oculorum coniectus, ita stupidae
mentis

πῆροί δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' ἐκ αὐ-
 ἀγαπήσας τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλ-
 λωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππασὴν δὲ ὡς Κάστωρα, θείας
 δὲ ἀρετὰς διὰ θνητῶν διώκοντα σώματος. ἀλλ'
 ἡμοὶ μὲν, δαίμονες ἄρ' ἐσμεν, βίος εἴη διηκενῆς
 ἔτος, ἀπανταμενὶ τῷ Φίλῃ καθέζεσθαι, καὶ πλη-
 αίον ἡδὺ λαλῆντος ἀκίειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ συν-
 εξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὖ-
 ξαιτο μὲν ἐν ἐρῶντις δι' ἀπταιστὴ καὶ ἀκλινῆς
 βίῃ, τὸν σεργιόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεύσασα,
 μηδ' αὖτις τύχης πειράσαντα βάσιμον ἐπήρειαν,
 εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος
 ἐπιψεύσειεν αὐτῶν, κάμνοντι συννοήσω, καὶ
 δια

mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis
 Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equi-
 tem instar Castoris, diuinasque in mortali corpore
 virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o
 caelestes Dii, vita haec sit perpetua, ex aduerso
 amici sedere, et ex proximo suaue loquentem
 audire: exeuntem deducere, et omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator
 quidem aliquis optauerit, per inoffensam et ni-
 hil vacillantem vitam, sine ullo dolore ad sen-
 ectutem peruenire amasium suum, inuidam for-
 tunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
 humanae naturae lex est, morbus illum attigerit,
 aegrotabo cum laborante, et per tempestuosum

διὰ χεῖμερ' ἑσθλότητος ἀναγομένην συμπλεύσε-
μαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸν
ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τὰς πρὸς
αὐτὸν εὐνοικίῳς ἔχοντας· εἰ δὲ λησὰς ἢ πολε-
μῖος θεκσαίμην ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαί-
μην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ
ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεί-
νον ὑπ' ἐμῷ σεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμ-
φοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὅσδοις δὲ ἀναμί-
ξαντας ὅσθα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλή-
λων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ἔ' πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς
τὰς ἀξίας ἔρωτες, ἀλλ' ἢ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ
Φρόνη-

mare nauigantem comitabor: et, si tyrannica vis
vincula ei iniiciat, aequale mihi ferrum circum-
ponam. Inimicus, quicumque illum oderit,
meus erit, et amabo, qui beneuolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes vi-
deam in illum irruentes, ultra vires etiam arma
sumam: et, si moriatur, viuere non sustinuerō:
ultimaeque mandata iis, qui post illum cari mihi
erunt, dederō, commune vtrisque monumen-
tum vti aggerent, ossibusque ossa permiscentes
neque mutum puluerem discernant.

47. Haec vero non primi facient amores ad-
versus dignos meī, sed vicinus Dis Heroum sen-
sus

Φρόνησις ἐπομοθέτησεν, ὅν αἷς ὁ Φιλίας ἔρωσ·
 ἄχρι θαυμάτε συνεχέπνευσσε Φωκίς ἐν νηπίων·
 ἐπὶ χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ
 τῶν πρὸς ἀλλήλας παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐκὸς σκάφης τῆ βίᾳ συνέπλευσαν· ἀμ-
 φότεροι Κλυταμνήστραν ἀνέραν, ὡς Ἀγαμέμνο-
 νος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἰγισθοῦς ἐφανεύετο·
 τὰς Ὀρέστην ἐλαυνέσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσσε
 μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ φρω-
 τικὴν Φιλίαν εἰς τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὄρεσις ἐμέ-
 τρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐσχάτης Σκυθῶν τέρμο-
 νας ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων,
 τῆς γὰρ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβάμεντας, εὐθὺς ἡ
 μητροκτόνας αἰτὰς εἰενὺς ἐξενόδορχε· καὶ
 τῶν

his hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae
 amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit.
 A puerilibus inde annis, Orestis Pyladen Phocis
 copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tan-
 quam in uno vitae nauigio vecti sunt. Ambo
 Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agame-
 mnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus
 occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis la-
 boravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus
 est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae
 finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum
 terminos nauigarunt, aegrotans alter, alter eum
 curans. In Tauricam enim tellurem egressos
 occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit,
 H 4 circum-

τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεσώτων, ὁ μὲν ὑπὸ
 τῆς συνήθους μανίας πτεσὼν ἔκειτο· Πυλάδης δὲ
 Ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
 Πέπλη τε πρὸς κάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαϊς,
 οὐκ ἐραστὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνδεκνύμενος
 ἦθος. ἠνίκα γὰρ ἐκρίθη θάτερον μένοντος ἐπὶ τῷ
 Φονευθῆναι, τὸν ἄτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κο-
 μιᾶντα γράμματα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφο-
 τεροι θέλαιν·, ἐκάτερος ἐν θάτέρῳ ζῶντι ζῆν
 ἑαυτὸν ἡγάμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολάς
 Ὀρέσσης, ὡς Πυλάδην λαβεῖν ἀξιώτερον, μόνον
 οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένῃ γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι πόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα·
 Ὁ ναυσολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ

circumstantibusque barbaris, alter a consuetō fu-
 rore prolapsus iacebat: Pylades vero

Sputum auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo iacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum
 ostendens. Cum enim iudicatum esset, manente
 altero ut occideretur, Mycenae abire alterum,
 qui literas eo ferret, manere quisque pro altero
 volunt, rati unusquisque se vivere in vivente al-
 tero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam
 digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum
 non amator pro amico.

Istum perire, mi nimis graue est onus,

Nam quidquid est mali, mea nunc uerbo.

et

καὶ μετ' ὀλίγον φησί,

τῷδε μὲν δάλτον δίδω,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥς σε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτενέτω.

Καὶ γὰρ ἔτιως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παι-
δων ὁ σπαρτάριος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τῇ ἡδη
λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πᾶ-
λαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίς ἔρωτας ἀνταποδίδωσι.
καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρῃ πότερος ἐραστῆς
ἔσιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρῃ τῆς τῷ Φιλήσαντος
εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίᾳ πεσόντος εἰδώ-
λε. τί δὴ ἔν τῷ κατ' ἡμᾶς βίᾳ ξένην αὐτὸ τρυ-
φήν ἐνειδίξεις θείοις νόμοις ὀρισθῆν, ἐκ διαδο-
χῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ
δεξά-

et paullo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim vniuersum se habet. Nempe
cum innutritus a pueris inde honestus amor ad æ-
tatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est,
ille qui amatus adhuc fuit inuitos amores repen-
dit, difficile vt fit ad animaduertendum, vtrius
vter amator sit? tanquam a speculo, sic a bene-
volentia amantis, simili ad amatum simulacro re-
flexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitæ no-
stræ luxuriam exprobras, quod diuinis legibus
definitum, successione quadam ad nos delatum
est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente,

δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκροῦμεν. ὅλα
βίος γὰρ ὡς ἀληθείας κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπό-
φασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότατα κῆροι
Τὸν Φιλέεσιν.

ἄγε μὲν Σωκρατικὴν διδασκαλίαν, καὶ τὰ λαμ-
πρόν ἐκείνου τῆς ἀρετῆς δικασήριον, τοῖς Δελφι-
κοῖς τρίποσιν ἐτιμῶμεν. χρησμέν γὰρ ἀληθείας
ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρα-
τῆς σοφώτατος, ἔς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμα-
σιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὠνήσε, καὶ τὸ παιδερασεῖν
ὡς μάλιστα ὠφελῆν προσήκατο.

Δεῖ

*tanquam rem sacram feruamus? Felix enim vero
de sapientium virorum sententia,*

*cui iuuenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.*

Ac Socraticam quidem disciplinam, et splendi-
dum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes ho-
norarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius,
excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reli-
qua disciplina, qua vitam iuuit, etiam puerorum
amorem, tanquam rem maxime vtilem, adsci-
verat.

Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρεῖν ὡς Ἀλκιβιάδῃ Σωκρά-
της, ὅς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὑπνᾶς ἐκοι-
μήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει
τῶν λόγων ἡδίστα προσθεῖην ἀν' ἅπασιν κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κήρυξιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέ-
ροντας,

Ἔρχιος 21) ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν.

Ὡδε νέων ἐράσιτε, πόλιν καὶ ἀνδρὸν ἔχοιτε.
Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαί, σωφρόνως πασι
ἀγαθοῖς πρόσσιτε, μηδὲ ὀλίγης πέρψεως εἵνεκα
τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς αἰμῆς
πλευ-

49. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibia-
dem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris
somnia dormiuit. Atque ego Callimachium il-
lud ad omnes praeconium in fine orationis lubens
posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrans varatis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitoare; virisque implebitis orhem.

Haec cum sciatis iuvenes, modeste ad bonos pu-
eros accedite, neque paruae voluptatis causa lon-
gam beneuolentiam effundentes, usque ad matu-
ram

21. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon
puto, de quo Diog. Laërtius Ξενοφῶν Γρύλ-
λα μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμιον
Ἔρχιδης. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui
alias Ἐρχιδὴς dicendus erat. Gesner.

πλατὰ τὰ τῷ Φαίῳ πάθη προβάλλασθε· τὸν δ' ἄρ' ἄντιον ἔρωτα προσκυνῶντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ ἔ-
τω Φιλῆσιν, ἡδίστος μὲν ὁ τῷ ζῆν χρόνος, οὐ-
δεμιᾶς ἀπρεπῆς συνειδήσεως παροικέσης. αἰοί-
διοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι
κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν,
αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τὰς ταῦτα ζηλοῦν-
τας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίαν ἀποθανόντες, ἔχουσι
τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῷ Καλλικρατίδῃ σφόδρα νεανικῶς
σεμνολογησάμενα, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέ-
γειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν
κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοῖν ἀποφῆ-
ναι.

ram aetatem, fictos amoris affectus obtentui libi-
dinis habet. Sed, caelesti illo inuocato Amore,
in senectutem a pueris inde stabiles seruate affe-
ctus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vi-
vendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo*
habitante; nobilis autem post mortem ad omnes
fama exit. Si vero fides habenda philosophorum
filiis, aether post terram excipit hos, qui his re-
bus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
tui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides iuuenili quodam ardore
et graui oratione cum protulisset, Chariclen, di-
cere volentem denuo, repressi: quod tempus
erat descendendi ad nauim. Rogantibus autem,

vt

γασθαι, δι' ἑλίγῃ τὰς ἑκατέρω λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυῖα, Φημί, καὶ παρημε-
 λημένως, ὑμῖν, ὦ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων εἶσι-
 κεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῆς δὲ, καὶ, νῆ Δι',
 ἐξέωμένης Φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἰχνη
 σχεδὸν γὰρ εἰδέν ἐστιν, ὅτι τῶν λεκτέων εἰ-
 πέν ἑτέρω δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὰ μὲν
 ἢ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ τῶν
 λόγων δεινότης, ὡς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ
 ἦν ἐν δυατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος, ὁ
 Κόθορμος, ἢ ἄμφω νενικηκότας, ἐξίστα βαδίν-
 ζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσεν ἔκ ἐρίκατε, καὶ
 αὐτὸς ἐν τῷ μεταξύ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν ἔ-
 κέρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλισα παραστὰν ἐναι
 μοι δίκαιον, ἀποφανῆμαι.

Γάρτοι
 vt quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa
 paulum utriusque oratione, Non ex tempore, in-
 quam, et negligenter, sodales, orationem quisque
 suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto
 et robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
 Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent,
 quod dicendum aheri reliqueritis, ac cum multa
 rerum peripia eminuist, tum maior etiam vis verbo-
 rum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri pos-
 set, ille corburus esse, ut victores ambo aequo pede
 incederetis. Verum enimvero, quandoquidem remis-
 suri non videmini, et ipse inter nauigandum de iis-
 dem rebus flagitari non decreui, id quod maxime in
 praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo.

Γάμοι, μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὅπότε ἀνὲς εὐτυχῶνται· παιδικὰς δ' ἔρωτας, ὅσοι Φιλίας αἶγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσοφίας ἔργον ἡγῶμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασιν, παιδερασεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἤμισα γὰρ ἐν γυναιξὶν ἐλέγκηρος ἄρετή φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἄχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδῶς συντόμω λέγω τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρίκλεια, παρὰ μικρὸν ὡς θανάτῳ κατὰ κριτόν· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῆει σφόδρα σόβαρῶς. εἰ
 κασεν

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, et beata, quozies felices sunt. Masculos autem uxoribus, quozies casta amicitiae iura illos concilient, solius apud Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non grauare, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. *Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demissum supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, iocundo valde incessu progrediebatur; putares*
 nauari

καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας κατα-
ναυμαχεῖσθαι καὶ τῷ γε τῆς κρίσεως ἄπο-
νάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐξιάσαντος αὐτῷ τὰ
κινύια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρο-
νέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορη-
σάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς
ὑπερδουμάζων, ὅτι δυσχερεστέον μέγιστον δυνατὸς
συνήχερσεν.

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνωῶ διατρίβη, καὶ τὰ παρὰ
τῇ θεῷ λαληθέντα σπαρὴν ἰλαράν ἄμα, καὶ
καρδίαν εὐμαστον ἐσχηκότα, τῇ δέ πη διεκρίθη.
σὺ δέ, ὦ Θεόμνησε, ὁ τὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκπαλα-
σάμενος μνήμην, εἰ δικασὴς τότε ἦσθα, πῶς αὖ

ἄπε-

nauali ad Salamina praelio Perlas ab illo superat-
tos. Atque hunc certe iudicii mei fructum ha-
bui, quod splendidius nos, tanquam triumphali
coena excepit. Erat enim alioquin etiam in vi-
ctu magnificentior. Submissa autem voce Chari-
clem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius*
commemorata, perpetuo vehementer admirari me
dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus
fuisset.

53. Sed illa in Cnido commoratio, et habitus
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium,
et eruditum lusum habuerant, hoc fere modo
expetiuere. At tu, Theomneste, qui antiquam
illam nobis memoriam euocasti, si tum iudex
fuisses,

ἀπεφύγω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτιδην ἢ Κόροιβον
οἶμαι με, πρὸς θεῶν, ἵνα ταῖς ὑπὸ σῆς δικάσας
κρίθῃσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἀκρας
ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ
ῥόμην, ἐλίγῃ τὸ βραχὺ τῆτο διαματίον αὐτὸν
ἡγέμενος εἶναι τὸν πᾶν δακύνον. ὅμως δ' ἐν (ἔδῳ
γὰρ ἀπορεπὲς ἐν ἐορτῇ λεγέσθαι, πᾶς δὲ γέλωας
καὶν περίεργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὰς ἀγᾶν
ὑπὸ τῇ παιδερασὶ κατωφρευομένης λόγους ἐθαύ-
μαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν ἔ. πάντῃ θυ-
μῆρες ῥόμην, ἐφύβω παιδί συνδιημερεύοντα,
Τανταλέας δίκας ὑπὸ φέρειν, καὶ τοῖς ὀμμασι
τῇ

fuiſſes, quid pronuntiaturus eras? THEOMN.
Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius
me arbitraris, vt iuſte a te iudicatis contrariam
feram ſententiam? Qui prae ſumma iucunditate
eorum, quae dicebantur, in Cnido verſari mihi
viderer, vt parum abeſſet, quin paruulam hanc
domunculam ipſum illud eſſe templum putarem.
Veruntamen (nihil enim non decens eſt hoc die
feſto dicere, cum riſus omnis etiam ſi forte ni-
mius ad celebrationem pertinere videatur.) ora-
tionem illam puerorum amatoris, nimio quaſi
ſupercilio elatam, grauitatis cauſſa admirabar
equidem: verum illud parum videbatur ad animi
voluptatem pertinere, aliquem totos dies verſan-
tem cum puero pubertati propinquo, Tantaſſeas
poenas ſuſtinere, cumque pulchritudo tantum
non

τῇ καὶ αὖτις μενοινῇ προσκλύζοντος, ἐξὸν ἀρύσαι-
 εσθαι, δαψῆν ὑπομένειν. ἔ γάρ ἀπόχρη τὸ θεω-
 ρεῖν ἐρώμενον, ἔδ' ἀπαντικρὺ καθημένῃ καὶ λα-
 λῶντας ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμ-
 πηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὀψως,
 ἵνα ἴδῃ, καὶν θεάσῃται, ποδῷ προσάγων ἐφά-
 ψασθαι. δι' αἵρωσ' ὅθεν δακτύλων καὶν μόνον
 θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ
 σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τέτα, τρίτην περ-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, ἐν εὐδῷ περιέργον, ἀλλ'
 ἡμέρα. χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ
 ψαῦσαι τελείως ἀπέσῃ, μηδὲν ὑπονοίας ἔχου-
 καταλιπὼν. εἴτα πρὸς τὸ παρῆμον ἀριμοζόμε-
 νος, αἰεὶ λιπαρεστέροις μὲν ἀσπάζμασιν ἐντέτη-
 κεν.

non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, to-
 lerare tamen sitim. Neque enim satis est videre
 quem ames, neque ex aduerso sedentem et lo-
 quentem audire, sed velut scalas quasdam volu-
 ptatis fabricans amor primum habet gradum vi-
 sis, vti spectet: et vbi contemplatus est, cupit
 admoto corpore attingere: si enim vel summis
 tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille
 percurrit. Hoc vbi facile consecutus est, tertio
 tentat osculum, non statim curiosum illud, sed
 placide labia admouens labiis, quae prius etiam
 quam plane se contigerint, defistit, nullo susp-
 cionis relicto vestigio. Deinde concedenti se ac-
 commodans, longioribus semper amplexibus quasi
 Luc. Op. T. V. I illique-

κεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διασέλλων ἡσυχῇ τὸ σῶμα.
 τῶν δὲ χειρῶν ἐδεμῖαν παρήσιν ἀργὴν· αἱ γὰρ
 φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν
 συνάπτουσιν. ἢ λαθρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ
 κόλπον δῶσα, μαζὰς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπερο-
 δῶντας πιέζει. καὶ σφριγώσης γαστρὸς ἀμφι-
 λαφεὶς τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὀμαλῶς.
 μετὰ τῷτο καὶ πρῶτόχυνεν ἄνθος ἥβης. καὶ τί
 τᾶρρήτ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης τυ-
 χῶν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερα τινὸς ἄπτεται
 πράγματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος,
 κατὰ τὸν κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν ἔττω παυδερασεῖν γένοιτο. μετεω-
 ρολέσχαι δέ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν
 ὑπὲρ

illiquescit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum ma-
 nifestae illae sensibilibus partium complexiones vo-
 luptatem conglutinent. Aut igitur latenter lu-
 brico lapsu dextra sinum subiens, mamillas pre-
 mit paululum ultra naturam tuinentes, et durius-
 culi ventris rotunditatem digitis molliter percur-
 rit, post haec etiam primae lanuginis in pube
 florem. Et quid arcana illa oportet remetiri?
 Tantam nactus opportunitatem amor, calidius
 quoddam opus occipit: deinde a feminibus ex-
 orsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros con-
 tingat. Sublimes illi nugatores autem, et quot-
 quot

ὑπὲρ αὐτὰς τὰς κροτάφας ὑπερήγκισι, σπινῶν
ὀνομάτων κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς ποιμανέ-
τωσαν· ἐρωτικὰς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σω-
κράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλα-
νίδα κλιθεῖς, ἐκ ἀπλήξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμά-
σης, ἐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἡγα-
πᾶτο, μέχρι τᾷ κατ' ἀντικεῖν καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή.
ξένων γέν' Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλῳ θάνατον,
ἀταμιεύτῳ πάθῃ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερῥάγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλ-
λίῳν·

τὰς

quot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora
sustulere, honestorum verborum phaleris impe-
ritos pascant. Amator erat, si quisquam, Socra-
tes, sub eadem cum illo laena iacens Alcibiades,
non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque
enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus
est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesser fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas.
Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu
parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulcbrior!

τὰς γε μὴν ὀνομαζομένας παρ' Ἑλλησι κωμασάς, εἰδέναι ἄλλ' ἢ δήλας ἐρασάς νομίζω. τάχα Φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γέ, νῆ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σε, Φίλε Θεόμνησε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένην τρίτων λόγων, ἧς ἀκέειν ἐν εὐρετῇ μόνον εἰκὸς ἐστὶ· τὰλλα δέ, τῶν ἐμῶν ὠτων πόρῳ ἀποικιεῖν. ἀφήμενοι δὲ τᾷ παρελκεῖν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ἐστίν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυρὰν. ἐστὶ δ' ἐκ ἀτερπῆς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τὰς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam profectos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogam Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

Εἰκόνες

Λυκῖνος καὶ Πολύστρατος.

ΛΤΚ. **Α**λλ' ἢ τοιούτων τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν
 Γοργῶ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος
 ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναικὰ
 ἰδών. αὐτὰ γὰρ τῷ μύθῳ ἐκείνῳ μικρὰ δέω λί-
 θος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς 1)
 ὑπὸ τῷ θαύματός. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές
 τι τὸ θέαμα Φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ
 Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ἔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν
 τῶν

Imagines.

Lycinus et Polystratus.

LYC. Numquid ergo tale quid usu veniebat his,
 qui Gorgonem vidissent, quale usu
 nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam
 quandam feminam videnti? Parum enim abest,
 quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim-
 factus, ac prae admiratione diriguerim. P O L.
 Insolitum, Hercle, spectaculum ais, et valde
 violentum, si quidem Lycinum etiam mulier ali-
 qua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem,
 I 3 idque

1. Πεπηγὼς.] Dicitur hoc verbum de aqua,
 oleo, melle, lacte; saepius de aquis et flu-
 minibus cum concresecunt, coagulantur.
du Soul.

τῶν μερακίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ πάσχεις·
 ὥς θάττον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινή-
 σειεν, 2) ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ ἔχῃ παρ-
 εῖναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε
 πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τῆ Ταντά-
 λη. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέ-
 δυσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν;
 ἔ γάρ; οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θεάς, ἐδὲ
 ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον πῆ καὶ αὐ-
 τοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν
 εὖ εἰδέναι χρὴ σε, ὡς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον
 ἀπίθης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάν-
 των

idque facile admodum sic afficeris, vt facilius ali-
 quis totum Sipylum loco moueat, quam te ab-
 ducat a pulchris, quo minus adstes illis hians,
 et saepe illacrimans etiam, vt illa ipsa Tantalī
 filia. Verum dic mihī, quae nobis est illa Me-
 dusa saxifica, et vnde? vt nos quoque eam vi-
 deamus. Neque enim, puto, inuidebis nobis
 spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex
 propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo ob-
 rigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel
 ab alta eam specula adspexeris, attonitum, et
 magis

2. Ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν]
Elser: haec Luciani adferens ad Marci XI,
 23. inonet, iis aequē atque his Luciani ver-
 bis significari rem grauem et insuperabilem.
 Reitz.

των ἀκνητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τῷτο μὲν ἰσως εἰρημικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦντον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ κακίην προσβλέψῃς σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσῆναι αὐτῆς; ἀπᾶξει γάρ σε ἀκαδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

ΠΟΛ. Παῦρ, ὦ Λυκίνε, τεράσιόν τι καὶ ἄλλος ἀναπλαστικὸν· ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνὴ ἐστίν; ΛΥΚ. Οἶμαι γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, δὴ δέδια μὴ σοι ἰδόντι ἀσθενὴς τις ἐπαυέσθαι δοξῶ, παρὰ τοσῶτον ἀρείνων Φαυρίτα· πλην ἄλλ' ἥ τις μὲν, ἢ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνέχων τι πλῆθος, καὶ ἀβραμ πάνυ πολλὰ, καὶ

magis quam, statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem, forte pacatius fuerit, et minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, quae ratione ab illa abscedes? Reuinctum enim te quorsum valuerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. P O L. Define, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuiam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, et alius circa illam apparatus splendidus, et eunuchorum multitudo,

καὶ ἄλλω μείζαν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην
 εἶδοναι τὸ πρᾶγμα οὐκ. ΠΟΛ. Οὐδὲ τ' ἐνομα
 ἐπύθῃ σύ γε, ἥ τις καλοῖτο. ΑΤΚ. Οὐδαμῶς,
 ἢ τ' ἐτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστὶ τῶν θεατῶν γάρ
 τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρήλθε, τοι-
 αῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναῖκα κάλλι· καὶ
 θαύμαζόν ἐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πό-
 λεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. εἰδοὶ δὲ
 μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ἄτρε
 ἐσέμνυετο ἐκ' αὐτῇ.

ΠΟΛ. Οὐκ ἐν ἐπεί λίσθ' ἔτι γέ ως ἀληθῶς
 ἐποίησας, ἔτε παρανόλθῃσας, ἔτε τὸν Σμυρ-
 ναῖον ἐκείνον ἐρομένο, ὅς τις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ως
 οἶον

et ancillae sane multae, atque in vniuersum ma-
 ior, quam pro fortuna priuata, res videbatur
 esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem,
 quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi
 hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim
 aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, Tales
 quidem, inquit, sunt formae Smyrneses, nec mi-
 rum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem
 pulcherrimam prouult. Videbatur autem mihi
 Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo
 illa gloriabatur.

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro
 lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque in-
 terrogaeris Smyrnam illum, quatenam esset;
 certe

οἶόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ἔτῳ
 γνωρίσαιμι. ΛΤΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τῆτο ἤτησας;
 ἔ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστ' ἄ γε τῶν ἐμῶν,
 ἐμφανίσαι ἔτῳ θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μό-
 λης, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρρησίσιος,
 ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης.
 ἐγὼ δὲ λυμανᾶμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς
 τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκίνε, ποῖά τις
 ἦν τὴν ὄψιν; ἔ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τέλμημα, εἰ
 Φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς
 γραμμῆς ἔχει. ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλδέσσειν
 αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς
 ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον,
 ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς
 τῆτο

certe formam illius, quantum eius fieri potest,
 sermone ostende. Forte enim sic eam agnouero.
 LYC. Vides quantum sit, quod petisti, non est
 facultatis dicendi, meae praesertim, declarare ad-
 mirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut
 Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si
 quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero
 exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Ly-
 cine, qualis erat specie? Neque enim periculo-
 sus ille conatus, si viro amico ostendas imagi-
 nem, quomodocunque lineae se habeant. LYC.
 Quin tutius mihi facturus videor, si veterum il-
 lorum artificum quosdam ad opus aduocem, uti
 mulierum mihi effingant. POL. Quomodo hoc
 I 5 intel-

τᾶτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρὸ τούτων
 τῶν ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΤΚ. Ῥαδίως, ἦν-
 περ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαι τί μοι. ΠΟΛ.
 Ἐρώτα μόνον.

ΛΤΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πελύστρατε,
 τῇ Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΤΚ. Οὐκ ἔτι
 καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ.
 Νὴ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλ-
 λισον. ΛΤΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγου-
 σιν, ἦκας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρ-
 σθείη τις τῷ ἀγάλματι, καὶ λαθὼν ὑπολει-
 φθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλ-
 ματι, τᾶτο μὲν σοι ἄλλως ἰσορρῆσθαι. σὺ δὲ
 (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε
 ἀπό-

intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante an-
 nos mortui? LYC. Facile, si quidem tu non gra-
 veris aliquid mihi respondere. POL. Interroga
 modo.

4. L Y C. Peregrinatus ne aliquando es, Po-
 lystrate, in urbe Cnidiorum? POL. Sane. LYC.
 Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti.
 POL. Ego vero, ita me Iupiter, operum Praxi-
 telis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam
 audisti, quam narrant de ea ciues, amore ali-
 quem captum statuae clam cum relictus esset in
 templo, coisse, quoad eius fieri potuerit, cum
 statua. Atque illud quidem alias tibi referatur:
 iam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi
 illud

ἀποκρίναί, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν
 Ἀλκαμένους ἐώραντας. ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἀν-
 ῶ Λυκίῃ, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον
 τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρῆδεν. ΛΥΚ.
 Ἐκείνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, ἐκ ἐξερήσομαι
 σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ
 τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ.
 Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦ-
 τα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίας ἔργων τί μάλι-
 στα ἐπὶ ἤνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν,
 ἣ καὶ ἐπιγράψαι τένομα ὁ Φειδίας ἠξίωσεν; καὶ
 νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπαρειδομένην τῷ
 δορατίῳ.

ΛΥΚ.

illud quoque responde, an illam etiam in hortis
 apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL.
 Equidem omnium, Lycine, sum negligentissi-
 mus, si pulcherrimum Alcamenis signorum prae-
 teruidissem. L Y C. Illud quidem, Polystrate,
 non exquiram, an, cum saepe escenderis in ar-
 cem, Calamidis Sofandram contemplatus fueris?
 POL. Vidi et illam saepius. LYC. Sed satis ista.
 Inter Phidiae vera opera, quod maxime laudasti?
 POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Miner-
 nam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias
 voluit? et Amazonem, per Iouem, innixam
 hastae.

5. LYC.

ΑΤΚ. Τὰ κάλλιςα, ὦ ἑταῖρε, ὥςτε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τέτων, ὡς οἶόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχυσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τετὶ γένοιτο; ΑΤΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τᾶδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψωμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέσθαι, καὶ ἀρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμυγὲς ἐκείνο, καὶ ποιμίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὃ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, ἐκ ἀπάδεσαν ἀπεργάσεται.

ΑΤΚ.

5. L Y C. Pulcherrima, fœdalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coagmentatam tibi vnam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem. P O L. Et quomodo illud fieri potest? L Y C. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, et componere, et concinnare, quam commodissime possit, seruata simul commiscendi proportionem et varietate. P O L. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis vsura sit, aut quomodo ex tot diuersis componens vnam aliquam, non absurdam effectura sit.

6. L Y C.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ἑρᾶν παρέχει γιγνο-
 μένην τὴν εἰκόνα, ὥδε συναερόζων, τῆς ἐκ Κνί-
 δας ἡμέσης μένον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἔδεν γὰρ
 τῇ ἄλλῃ σώματος, γυμνῇ ἔντος, δεήσεται· τὰ
 μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε
 τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέ-
 λης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν
 ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τῷ το-
 διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκῶν· τὰ μῆ-
 λα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὀψέως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλ-
 καμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέ-
 τι, χειρῶν ἅκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ
 δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον,
 παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τῇ παν-
 τός

6. L.Y.C. Atque iam tibi videndam praebe-
 dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido ve-
 nit, solum caput sumens; reliquo enim corpore,
 cum nudum fit, nihil opus habebit. Et comam
 quidem, ac frontem, et supercilia quasi ad amul-
 sum facta sinet eam habere, ut fecit Praxiteles.
 Etiam oculorum mobilem hilaremque gratiam,
 prout Praxiteli visum est, servabit. Malas au-
 tem, et quae in aduerso vultu eminent, ab Al-
 camene et illa in hortis Venere assumet, et in-
 super manus extremas, et volarum proportionem,
 et molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec
 inquiam et ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus
 circum-

τὸς προσώπῃ περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπκ-
λόν, καὶ εἶνᾶ σύμμετρον, ἣ Λημνία παρέξει, καὶ
Φειδίας ἐτι. καὶ σώματος ἀρεσκῆν ὁ αὐτὸς, καὶ
τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σω-
σάνδρᾳ δὲ καὶ ὁ Κάλამις αἰδοῖ κοσμήσασιν αὐ-
τήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὲς, ὥσ-
περ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσαλές δὲ καὶ κόσ-
μιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν
ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς
ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον ἂν γένοιτο; κατὰ
τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστ᾽· καὶ γὰρ καὶ τῆτο
κατὰ τὸν Πραξιτέλῃ μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ
Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἢ εἰκὼν;
καὶ μάλιστ᾽ ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτε-
λεσθῇ;

ΠΟΛ.

circumscriptionem, et genas teneras, et nasi pro-
portionem, Lemnia praebebit et Phidias: etiam
oris commissuram idem, et cervicem sumtam ab
Amazone. Sosandra vero et Calamis verecundia
ornabunt illam; et risus tenuis ac latens sicut
illius erit, itemque compositus et decens ami-
ctus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit.
Aetatis autem atque incrementi mensura quae-
nam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime.
Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur.
Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futu-
ra imago? et maxime si accuratissima ratione per-
ficiatur?

7. POL.

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέ-
λοιπας τι κάλλος ἔξω τῷ ἀγάλματι, ἔτι πάν-
τα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τὸ το
μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει ἀλί-
γα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶ, καὶ τὸ ἐκά-
στω πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ἐπὶ
σα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὰ
ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει
τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. πάθεν οὖν καὶ
ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἥ παρακαλέσσομεν δη-
λαδὴ τὰς γραφείας, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐτῶν
ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ
εὐκαιρον ποιῆσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ
παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ
ἐκεῖνος

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissi-
me, pulchritudinis aliquid extra imaginem; qui
sic omnia in illam contulisti? LYC. Atqui hoc
minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad
formae decus conferre color, et cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra,
alba autem quae oportet esse talia, et ruborem
ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia
forte illud, quod maximum est, nobis adhuc
deest. Vnde igitur et haec parabimus? an ad-
vocemus scilicet pictores, et maxime quotquot
illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, et
tempestive allinendis. Nempe aduocetur Poly-
gnotus,

ἐκείνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ἅτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παροιῶν τὰ ἐνερευθές, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λίσσῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ἅτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξηργασμένην, ὥς συνεσάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλὰ. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δεξάτω, κατὰ τὴν Πανάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὴν, ἀλλὰ ἔναιμον ὀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω.

Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνωρος καὶ Ἀπελλῆ δεδύγμεθα.
οἶον

gnotus, et Euphranor ille, et Apelles, et Aëtio. At hi diuifis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus vero superciliorum decorem, et ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

§. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente et Apelle, assumimus. Qualem

οἷον γὰρ τι τοῖς Μενελάῳ μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεί-
 νος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοι-
 νιγμένῳ, τοιοῦνδε ἔσω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἔτος
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω,· βοᾶπὶν τινα
 ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τᾶ ἔργα αὐτῷ
 καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητῆς, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργά-
 σσθαι· καὶ Φιλομειδῇ δὲ Ὀμηρος ποιήσει, καὶ
 λευκώλεσδον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χερ-
 σῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τῶν
 τᾶ Βρισηώς.

Ταῦτα μὲν ἐν πλασῶν καὶ γραφῶν καὶ ποιη-
 τῶν παῖδες ἐργάσσονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθῆ-
 τᾶτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ἐπό-
 σαι χάριτες, καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες,
 τίς

lem enim ille Menelai femoribus colorem indu-
 xit, ebori ea comparans leniter purpurascenti, tale
 fit uniuersum. Idem vero oculos etiam pingat,
 et amplis quidem reddat conspicuam: adiuvabit
 illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium
 elaboret. Etiam risus amantem faciat Homerus,
 et candidis lacertis, et roseis digitis, et aureae Ve-
 neri similem faciet iustius multo quam Brisei fi-
 liam.

9. Atque ista quidem statuariorum, et picto-
 rum, poetarumque filii efficient. Quod autem
 in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia, quin
 omnes simul, quotquot sunt Gratiae, et quot-
 quot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt,

τίς ἂν μιμήσασθαι δύνατο; ΠΟΛ. Θεσπέσιον τι χρῆμα, ὦ Λυκίε, Φῆς, καὶ διήκετ' ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ ἑρανῶ γενοῖτο. τί δὲ πρῶτον εἶδες αὐτήν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον, ἐς δύο σπειλημένον· καὶ ἔωκε τὸ μέντοι ἀναγνώσκειν αὐτῇ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγγραμένον. μετὰ δὲ προῖσα, διαλέγετο τῶν παρομαρτέντων τινί, ἐκ οἷδ' ὅ, τι· ἔγλαρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλην μετὰ τὰς ἡμέρας, ὦ Πολύστρατε, ὁδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκὰς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλας συνηρισμένους; εἶπε κάλλιστον ὅραεν εἶδες ἐν τῶν σιλπινοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ὥτως ἐπὶ εἴχε ἐπεφύ-
κρσαν·

imitari quis possit? P O L. Diuinum quiddam dicis, Lycine, et a Ioue reuera demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? L Y C. Librum tenebat manibus, bifariam conuolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, et sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis et aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur
autem

κεσαν· ἐκοσμεῦντο δὲ μέλιστα τῷ τῶν χαλῶν
ἐρυθρήματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ αὐτὸ δὴ τῷ τῷ
Ὅμηρῳ ἐλέφαντι τῷ περὶ ὅμοιοι, ἔχ' οἱ μὲν
πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεσκη-
κότες, οἱ τοὶ ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις πάντων
ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἐν, καὶ προσ-
εχθεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ
θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαυκός.

ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σα-
φῶς ἦν τίνα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τέτοις τε
αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνέχως
δέ τίνας ἐπεσθαὶ αὐτῇ ἔφη, νῆ Δία, καὶ στρα-
τιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνέσαν, ὦ μακά-
ρις,

autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim
nitebant, *scēti* apud Homerum *chori* similes,
non hi quidem illorum latiores, alii vero emi-
nentes, aut distantes, quales plerisque: sed quae-
dam omnium aequalitas, et color idem, et una
magnitudo, et aequae iuncti: in vniuersum au-
tem magnum quoddam miraculum spectaculum-
que, humanam omnem pulchritudinem exco-
dens.

10. POL. Quiesce. Iam enim apertissime in-
telligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud
colligens, et patria. Dixisti autem etiam eunu-
chos aliquot eam secutos, et profecto etiam quos-
dam milites: illam Imperatoris coniugem, cele-

ρίε, τὴν αἰοδιμόν ταύτην λέγεις. ΑΥΚ. Τί δέ
 ἔστιν αὐτῇ τᾶνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τᾶτο γλαυ-
 Φυρόν, ὦ Λυκίνε, καὶ ἐπέραςον. ὁμῶνυμος γάρ
 ἔστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτε ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα
 πολλὰν αἰσχρὰς Ξενοφῶντος ἐπαινῆντός τινα
 σῶφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΑΥΚ. Νὴ Δία,
 καὶ ὥσπερ γε ὀρῶν αὐτήν, εἶτω διατίθεμαι, ὅπως
 ταὐ κατ' ἐκείνῳ περ ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ
 μονονεχί καὶ ἀκέραιον λεγέσθης αὐτῆς, ἃ πεποίη-
 ται λέγεσθαι, καὶ ὥς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα
 ἦν παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄρις, σὺ μὲν ὥσπερ τινα
 ἄστραπην παραδραμεῖσαν ἄπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ
 εἰσας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγωίδ' ἐπὶ τὸ σῶμα
 καὶ

bratissimam illam, dicis. L Y C. Quod vero est
 illi nomen? P O L. Valde ipsum quoque venu-
 stum, Lycine, et amabile. Est enim cognos-
 minis pulchrae illi Abradatae vxori. Nosti, cre-
 bro qui audieris, Xenophontem laudare mode-
 stam quandam et pulchram mulierem. L Y C.
 Ita sane est, et quasi viderem illam, ita anima-
 tus sum, quoties ad illum locum legendo perue-
 nio: ac tantum non audio dicentem, quae di-
 xisse traditur, et vt armauerit virum, et quomo-
 do in pugnam illum deduxerit.

11. P O L. Verum tu quidem, vir optime,
 fulguris instar illam praetercurrentem semel vidi-
 sti, et videris ea, quae in promptu sunt, corpus
 et

καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς
ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, καὶ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος
ἐκείνόν ἐστιν αὐτῆς μακροῦ τιμι ἀμεινον, καὶ θεωρεῖς
δέξερων τῶ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ εἰς
μὲ, καὶ λόγων ἐκινῶν ὁμοιοῦσιν ὁμοιοῦσιν ὡν
καὶ γὰρ ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέτερον καὶ Φι-
λάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφρο-
σύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τῶ κάλλος ἐπαινεῖς
ἐξία γὰρ προκεκρίσθαι ταῦτα τῶ σώματος;
ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν
ἐσθῆτα πρὸ τῶ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐν-
τελὲς κάλλος, οἶμαι, τῶτό ἐστιν, ὅποτερ ἐς τὸ
αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετῇ, καὶ εὐμορφία σώ-
ματος. αἰετὲς πολλὰς ἂν σοι δεῖξαιμι, μορ-
φῆς

et formam dico, laudare: honorum autem ani-
mae eius nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* prae-
stantior ac diuinior. Ego vero, familiaris enim
sum, et saepe cum ea, popularis quippe, locu-
tus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudi-
nem, et humanitatem, et magnanimitatem et
temperantiam, et eruditionem, ante pulchritudi-
nem laudo: digna enim ista, quae praeferantur
corpori; alioquin irrationale fuerit et ridiculum,
velut si quis vestimentum prae corpore admiraretur.
Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum
in eodem homine conueniunt et animi virtus et
forma corporis. Videlicet multas tibi ostende-

Φῆς μὲν εὖ ἠκέσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνέσας τῷ
 κάλλος, ὡς καὶ μόνον Φθουγξαμένων ἀποθανεῖν
 αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενον τε καὶ
 ἀσχημονεῖν 3), καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τι-
 νι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ αἱ τοιαῦται ὁ-
 μοιαί μοι δοκῶσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καί κε
 γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεῶς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος,
 λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ
 καὶ γραφαῖς διηνδισμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζητῆς
 τὸν

rim, quarum forma quidem bene habet, caete-
 rum vero turpitudine formam afficientes, adeo
 ut vel loqui exorsis ea emoriatur, et marcescat,
 et ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
 tem se cum mala domina, anima, viuere. Et
 sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegy-
 ptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcher-
 rimum est et maximum, lapidibusque pretiosis
 exornatum, auro et picturis distinctum. Intus
 vero

3. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀσχημονεῖν] Qui at-
 tente hanc ῥῆσιν inlpxerit, ille non optime
 eam convincam deprehendet. Interpretatus
 certe sum, quasi transpositis paullum verbis
 legatur ἀσχημονεῖν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ'
 ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημο-
 νεῖν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit nouo
 καὶ, quod restituto ordine, quem verum
 putamus, superfluum est. *Gesner.*

τέν θεόν, ἢ πίδακός ἐστιν, ἢ ἰβίς, ἢ τράχος, ἢ
 ἄλλος. τοιούτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνέστιν. ἔ τοι-
 κυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκοσμηται ταῖς
 διακρίσεως κοσμήμασι. λέγω δὲ ἐκ ἐσθῆτι ἀλκ-
 γαῖ, καὶ ὄρεσις, ἀλλ' οὐκ προσήκον ἐκείναις, ἀ-
 ρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φι-
 λανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα
 ὄρεται.

ΑΤΚ. Οὐκ ἔστιν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντί-
 μῦθον ἀμελεῖται αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ
 λῳίον, δύνασται χάρις, καὶ τινα εἰκόνα γραφάμε-
 νος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας
 θαυμάζομεν αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μακρόν, ὦ ἐταῖ-
 ρε, τὸ ἀγώνισμα προσάττεται. ἔ γάρ ὅμοιον τὸ
 πᾶσι

vero Deum si quaeras, aut finius est, aut ibis,
 aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas
 videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi
 exornata sit iustis ornamentis: dico autem non
 vestitu purpureo et monilibus, sed illis quae praedixi,
 virtute, et modestia, et aequitate, et hu-
 manitate, et reliquis, quae ista velut finitione
 cognoscuntur

12. LXC. Itaque, Polystrate, sermonem ser-
 mone compensa, ipsa mensura, aiunt, vel melius
 etiam, potes enim; et quandam animae imaginem
 depictam ostende, ne ex dimidia modo parte il-
 lam admirer. POL. Non parvam, sodalis, ma-
 teriam certaminis iniungis. Neque enim simile

πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συναργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ἔπλασῶν ἑδὴ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὰς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατασκευασμένον.

Καὶ δὴ πεποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τῆ Πυλίας γέροντος ἐκείνα, ὃ Ὀμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τῆ φθόγγου, οἷος ἀπαλώτατος, ἔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡμεῖσθαι, ἔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλυτάτος τε εἶναι, καὶ κομῆ
δῆ

est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, et ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, et ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin iam fiat! Eloquentes primum et arguta: atque illud, *Dulcior a lingua fauis*, de ipsa potius, quam de Pyllo illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui molliissimas, neque grauis, qui cum virili conueniat, neque tenuis omnino, qui et nimis muliebris sit,

δὲ ἐκλυτος, ἀλλ' οἷος γέναιτ' ἂν παῖδι μήπω
 ἡβήσκοντι, ἡδὺς, καὶ προσηγῆς καὶ πρῶτος πα-
 ραβυόμενος εἰς τὴν ἀκοήν, ὥς καὶ πανσαμένης ἐνθυ-
 λον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐνδιατρίβειν
 καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνεσθαι τῶν ἀκρόασιν, καὶ ἰχνη τῶν λό-
 γων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πειθεῖς μετὰ ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς ἀπολιμπάνεσθαι. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ κα-
 λὸν ἐκείνο ἄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν,
 τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν αἰσθάναι ταῦτα ἀλκυόσι,
 καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμικτα γὰρ ὥς
 πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπη
 ἰδιῶτις καίκεϊν, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα
 τὴν Φωνὴν ἀφίησιν.

Ὅς-

fit, et omnino fractus; sed qualis fuerit pueri
 nondum pubescentis, suavis, et blandus, et pla-
 cide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cuius
 desiit, resonent adhuc verba; et reliquiae quae-
 dam intus maneant, circumsonetque aures velut
 echo quaedam, producat auditum, et vestigia
 verborum mellita quaedam, atque persuasionis
 plena in animo relinquit. Cum vero etiam
 pulchrum illud canit, et maxime ad citharam,
 tum enim vero tacere propter ea decet halcyones,
 et cicadas, et cycnos: imperita enim cantus, ad
 illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pan-
 dionis filiam nomines, ignara etiam illa, et ru-
 dis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπικνωγότες
 τοὶ ἐγένοντο τῶν ἀκρατῶν, ὥς καὶ τὰ αἴψυχά
 ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι,
 εἴ γε ᾤκισαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κηθάρας,
 παρεστηκῶσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς
 τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὥς
 μὴ παραβαίνειν τι τῷ ρυθμῷ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ
 ᾄδει, καὶ θέσει διαμεμετρησθαι τὸ ᾄσμα, καὶ
 συνῶδόν εἶναι τὴν κηθάραν, καὶ ὁμοχρεᾶν τῇ
 γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακ-
 τυλῶν, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν
 ἂν ταῦτα ὑπῆρχε πῶ Ἰθακὶ ἐκείνῳ καὶ πῶ ἀνὰ
 τὴν Κιθαιρῶνα μεπαχὺ βεβηλῶντι, καὶ κηθαρί-
 ζειν μελετῶντι; ὥς ἢ ἦν πατε, ὦ Λυκίε, καὶ
 ἄλλοι.

14. Orpheus autem et Amphion, qui vel ma-
 xime demulcendis auditoribus valebant, ut ina-
 nimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
 puto, si audirent, relictis citharis adstantes si-
 lentio audientes. Servare etenim exquisitissima
 ratione harmoniam, ne quid rhythmum egredia-
 tur, sed sublatione tempestiva ac positione dimen-
 sum habere cantum, et consonare citharam, et
 eadem tempora linguam plectrumque custodire,
 et faciles digitorum tactus, et molles membrorum
 flexus, unde haec contigissent isti Thraci, et illi
 alteri per Cithaerem inter beaui curam medi-
 tanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam
 canen-

ἡδύτης αὐτῆς ἀκρότη, ἐκείνι τὸ τῶν Γοργόνων
 μόνον ἔση πεπονθώς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γυνο-
 μένος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποῖον
 τι ἦν. παρεξήξη γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κενηλαμένος,
 πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἦν κη-
 ρῶ ἐπιφραΐξη τὰ ὦτα, καὶ διὰ τῆ κηρῶ διαδύ-
 σεται σοι τὸ μέλος. τοιαῦτόν τι ἄκυσμα ἐστὶ
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιό-
 πης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλητρεα, καὶ
 παντοῖα ἐν αὐτῇ ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συναλῶν,
 φαίην αὖν, τοιαύτης μοι τῆς ὥδης ἀκρότη νόμιζε
 εἶαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιαύτων χειλῶν, δι' ἐ-
 κείνων δὲ τῶν ἀδόντων ἐξιῆσαι. εὗρακας δὲ καὶ
 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥς κη ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ

cantentem illam audieris, non iam illud solum,
 quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
 lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud,
 quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adsta-
 bis enim, bene noui, delinitus, patriae obli-
 tus et familiae. Et licet cera obturaueris aures,
 etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis au-
 ditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpome-
 nes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas
 omnis generis complexa illecebras. Vno verbo
 comprehendens dixerim, eum mihi cantum au-
 dire te puta, qualem esse conuenit, qui per la-
 bra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem
 ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Ac-

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τῷ τῆς Φωνῆς, καὶ καὶ
 θαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλῶσα συμμιγῆ, καὶ
 πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, εἰς ταύτην
 μάζωσιν ἄξιον· πατριὸν γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικόν,
 εἰς ἄλλως ἔχουσαν, μετέχουσιν τῶν ἰδιότη-
 των κατὰ τὴν ἀποκρίαν. εἰς γὰρ εἰς ἐκείνην
 θαυμάσιον ἂν, εἰ καὶ παῖδες χαίρει, καὶ τὰ
 πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὀμήρῳ πολίτις ἔσται·
 μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυκίη, καλλιφρονίας αὐτῆς
 καὶ ὠδῆς οἰκῶν, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἐλαττον εἴκοι
 σῆμα. σκέπεται δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν
 ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιόριζαι διέ-
 ῆνκα, ἥττον γὰρ τῷ τῆς, καὶ γραφικῶς συντε-
 λεσθέν,

15. Accuratus enim ille sermo, et Ionica pu-
 ritas, et quod arguta in consuetudine loquendi,
 et multum Gratiarum Atticarum habet, neque
 admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 et ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam
 oportebat, quas ipso coloniae iure, Atticae ci-
 vitatis sit particeps. Neque vero illud admiratus
 fuërim, si poësi etiam gaudet, et multum in ea
 versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec
 una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius et can-
 tus imago, prout possit eam aliquis in deterius
 effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim
 unam vti tu e multis compositam ostendere decre-
 vi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria picto-
 ris.

λεσθῆν, καὶ ἄλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ
πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῶν ἀνταμιλλώμενοι,
ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην
εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον με-
μιμημένη. ΛΥΚ. Εὐετήν, ὦ Πολύstrate, καὶ
ῥανδασίαν ἐπαγγέλλεις. εἰώκας δ' ἂν λωϊὸν ὡς
ἀληθῶς ἀποδώσεν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρετ
δ' ἂν, ὡς ἐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλ-
λον χάρισαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν
ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τέττων, ἐπὶ οὖσα
μελετήτᾳ, Φέρε καὶ ταύτην ἤδη συζησώμεθα,
ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδενα-
τὰ

ris arte si perficiatur, tot pulchri species, et mul-
tiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod
secum ipsum tamen pugnet. Sed omnes animæ
virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad
ipsum animale exemplum imitando expressa.
L Y C. Diem festum, Polystrate, et publicum
epulum promittis. Videris re vera meliorem mi-
hi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque
enim est in quo maiorem a me gratiam inire
possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum
rerum omnium principem esse eruditionem ne-
cesse est, earum praesertim, quae meditatione
constant; age hanc quoque iam constituamus,
variā quidem et multiformem, vt neque hac
parte

τὰ τῷτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς, καὶ
 δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ
 Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχοντα, ἔχ ὥσπερ ἡ Κλειώ,
 καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι,
 ἐν τῇ ἐκάσῃ ἐπισαμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσ-
 ἔτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ
 ποιητῶν μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξεννήχασιν
 ἡ συγγραφεῖς ἰσορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρη-
 γένασιν, πᾶσι τέτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· ἐν
 ἔχρη τῇ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος
 δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις 4) ἐς κέρον κατα-
 βαφεῖ

parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pin-
 gatur ergo ita, vt vniuersim omnia de Helicone
 bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia,
 aut Calliope, aut reliquae, vnum quiddam vna-
 quaeque sciens, sed quae sunt omnium; et insu-
 per Mercurii, atque Apollinis *manera*. Quae-
 cumque enim vel poëtae versibus ornata protule-
 re, aut retulerunt historici, aut philosophi ad-
 monuerunt, omnibus illis exornata imago esto,
 non vt colorem tantum traxerit, sed vt alte de-
 scendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta
 fit.

4. Δευσοπιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae sint
 δευσοποια φάρμακα, forte intelligi melius
 poterit, si quis conferat locum e Ciceronis
 Hortensio a Nonio seruatum 4, 405. *Vt ii,
 qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius
 lanam medicamentis quibusdam, etc.* Plura
 de

βαφείσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀσχετόν
ἐπιδείξαι ταύτης δυνάμην τῆς γραφῆς. ἔ γάρ
ἐστ' ὅ, τι τοιῶτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πέρ-
ρι μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἰ γε δοκεῖ, ἀνα-
κρίσθω καὶ αὕτη· ἔ μεμπτή γάρ, ὡς ἐμοὶ φαί-
νεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ
πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ
συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦ-
θα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν
πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτῷ Ἴωνι. γραφεὶς
δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτῷ, Λίσχινος Σωκράτης
ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώτατος
ΤΕΧΝΙ-

fit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum
vium ostendere huius picturae non possem. Ne-
que enim tale inter antiquos, quantum ad do-
ctrinam, memoratur. Verum, si videtur, po-
natur haec etiam *imago*. Neque enim, puto,
est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem,
Polystrate, et lineis omnibus absoluta.

17. POL. Posthaec vero sapientiae, et pruden-
tiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic
erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno
quidem et ipso Ionico, pictores autem et opifices
illius Aeschines Socratis sodalis, et ipse Socrates,
imitan-
de hoc argumento diximus ad Quint. 12,
10, 75. Gesner.

τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἔγρα-
 Φον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτης ἐκείνην Ἀσπασίαν,
 ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς
 συνῆν, ἔ Φαῦλον συνίσσεως παράδειγμα προθέ-
 μενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύ-
 τητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δρι-
 μύτητος ἐκείνη προσῆν, τῆτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἡμέ-
 τεράν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ σάθμῃ.
 πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινакίῳ ἐγγρά-
 πτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι. ΛΥΚ.
 Πῶς τῆτο Φῆς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίνε, ἐκ
 ἰσομεγέθεις εἶναι Φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ἔ-
 στας· ἔ γὰρ ἴση ἂδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πο-
 λιτεία,

imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore piugebant. Nempe illam
 ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, ad-
 miratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non
 malum prudentiae exemplum proponamus, et
 quantum in illa rerum peritiae, et acuminis circa
 civilia negotia, et celeritatis in cogitando, et acri-
 moniae fuit, illud omne in nostram imaginem
 accurata regula transferamus: nisi quatenus illa
 quidem in parva *quasi* tabella picta erat, haec au-
 tem Colossaea magnitudine est. LYC. Quorsum
 illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali
 magnitudine esse imagines, similes cum sint.
 Neque enim par est, ac ne prope quidem, Athe-
 nien-

λιτρία, καὶ ἡ παρῶσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις.
ὥς εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ με-
γέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς αὖ ἐπὶ πλατυτάτῳ
πίνακος κατὰ γράμμεν.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ
τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτί-
μα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνειον, ἡ Θεα-
νῶ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφὼ
δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαίρεσεως. τῇ Διοτί-
μα δὲ, ἔχ' ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτήν, εἰσι-
κῆα ἔσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε
καὶ συμβελίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκίης,
ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

ΛΥΚ.

nienſium quæ tum erat reſpublica, præſenti Ro-
manorum potentiae. Itaque licet, quantum ad
ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine
haec præſtantior, tanquam in tabula latiore de-
picta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Thea-
no illa, et Lesbia poëtria, et ſuper illas Diotima.
Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum con-
ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegan-
tiam: Diotimæ vero non .iis ſolum, propter
quæ Socrates illam laudavit, ſimilis erit, ſed re-
liqua etiam prudentia et confilio. Talis tibi hæc
etiam imago, Lycine, propoſita ſit.

Λικ. Ορ. Τ. V.

Λ

19. LYC.

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύσρατε, θαυμάσιος ἔ-
 σα. σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος,
 ὦ ἑταῖρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμ-
 Φανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τὰς δεομένας προσ-
 ηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω ἂν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε
 ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυ-
 γατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἰ τις ἄλλη ἐκ
 μεγάλων πραγμάτων ἐσωφρονήσῃ πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐ-
 τῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συγόντα εὐ-
 νοίας, ὡς κατὰ τὴν τῷ Ἰκαρίῳ μάλιστα εἶναι τὴν
 σώφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τῷ Ὅμηρου
 γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπείας
 εἰκόνα ἐγράψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώ-
 νυμον

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias
 iam pinges, benignitatis, amice, et humanitatis,
 quae mansuetum ingenium declarat, et propi-
 tium aduersus indigentes animum. POL. Simi-
 lis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi
 Antenoris exori, tum Arctae et eius filiae Nau-
 ficaae, et si qua alia in magnis rebus moderate
 fortunam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae
 pingatur, et ad virum beniuolentiae *imago*, ita
 vt Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi et
 prudenti ab Homero depictae (talem enim Pene-
 lopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius
 fidius,

νυμον αὐτῆς τὴν τᾷ Ἀβραδάτα, ἥς μικρὸν ἔμ-
προσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγνάλην καὶ
ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχε-
δὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν
γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἐπεὶ γὰρ τὰ μέγιστα τῶν
ἐπαινῶν περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικέ-
τῃ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ
εὐπρεξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνδρώ-
πινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πισεύσασαν τῇ τύχῃ·
Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τᾷ ἰσοπέδῳ ἑαυτὴν, μηδὲν
ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν φρονῆσαι, καὶ τοῖς
προσιᾶσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ πᾶ ὁμοίᾳ προσ-
φέρεσθαι, καὶ δεξιόσιν καὶ φθοροφροσύναις Φι-
λοφρο-

fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniun-
gi, cuius paullo ante mentionem fecimus. LYC.
Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate.
Et prope iam finem tibi habent imagines, totum
enim animum persecutus es, per partes illam
laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxi-
ma laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto
fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur,
neque supra humanam mensuram effertur fortu-
nae fiducia, sed in eodem se plano continet, ni-
hil ineptum aut insolens sapit, et adeuntes ciu-
liter atque aequaliter tractat, et in prensationibus
salutationibusque praestat humanitatem. Quae

λοφρονεῖσθαι, τοσάτω ἡδίας τοῖς πρόσκομασθαι
 σιν, ὅσω καὶ παρὰ μείζονος ὁμως γενόμενα οὐ
 δὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὑπόσκι τῷ μέγα
 δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐ-
 ποίαν ἐχρήσαντο, ἔτοι καὶ ἀξιοί· μάλιστα τῶν
 παρὰ τῆς τύχης δεδέντων ἀγαθῶν ὠφθησαν.
 καὶ μόνοι αὖ· ἔτοι δὴαίως τὸ ἐπιφθονον δὴα
 φύγοιεν. εἰδὲ γὰρ αὖ· φθονήσαντε τῷ ὑπερέ-
 χοντι, ἢ μιστριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασι
 αὐτὸν ὀρεῖ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἀθηνέει-
 νην ἐκ' ἀνδρῶν κρᾶστα βεβηκότα, καὶ τὰ ὑπε-
 δεέσερον πατέντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γυναι-
 μας πάσχουσιν ἀπερανεκία τῆς τύχης· ἔπει-
 δὲ αὐτὰς ἢ τύχῃ μηδὲν ποῖσθαι ἐλπίσαστας,
 ἄφνω

quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur,
 iucundiora, quo maior est, a qua proficiuntur,
 nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
 qui magnis opibus non ad superbiam utuntur,
 sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni
 bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti inui-
 diam effugerint merito: neque enim temere quis-
 quam eminenti inuideat, si moderate illum uti
 videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius
 Ates per capita hominum ingredi, et conculcare
 quidquid est imbecillius: quale quid humilis ani-
 mi hominibus, imperitiis quadam fortunæ, viti
 venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes,
 subito

ἔφνε ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι, καὶ μετάρσιον
 ἔχημα, ἔ μόνεσσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ'
 ἀφορῶσαι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἀνάντες βιά-
 ζονται. ταιγαρεὺν ὡσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος
 αὐτοῖς τάχιςα τῆ κηρῆ, καὶ τῶν πτερῶν πε-
 ριζεύεντων, γόλωτα ὀφλισκάνεσσιν ἐπὶ κεφαλῇ
 εἰς πελάγη καὶ κλυδῶνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ
 κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεράϊς,
 καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῆ ἦν
 αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ
 ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλό-
 τεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥς μὲν-
 τοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ
 παρέχον αὐτὰ μόνω τῷ ἡλίῳ, ἔτοι δὲ ἀσφα-
 λῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ
 καὶ ταύτην ἂν τις μάλιςα ἐπανέσειε. ταιγα-
 ρεὺν

subito in alatum et sublimem currum sustulit,
 non manent in statu, nec deorsum respiciunt,
 sed ardua semper vrguent. Itaque velut ille Ica-
 rus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque
 alis, risum debent, praecipites in mare et fluctus
 delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis vfi, nec
 nimium tolluntur, memores de cera esse factos;
 sed humanitus dispensant volatum, et satis ha-
 bent tantum supra fluctus ferri, vt tamen semper
 adspergine madescant alae, nec vni eas soli praec-
 beant: hi vero secure simul et prudenter trans-
 volant. Quod quidem in hac vel maxime laudet

ἔν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν
καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι
τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαθά.

ΛΥΚ. Καὶ ἔτως, ὦ Πολύστρατα, γιγνέσθω.
ἄξια γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη
καλὴ ἔσα, καλλίω δὲ καὶ ἐρασιμωτέραν ὑπ' αὐ-
τῶν τὴν ψυχὴν σκέπασα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τῷ
μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ,
εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῇ καὶ Φῦναι τοιαύτην,
καὶ συνῆσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. ἔ γὰρ μικρὸν
τῷτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλό-
γως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεὴ μὲν αὐ-
τὴν Ἀφροδίτῃ εἰρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ
αὐτὴν

aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fru-
ctum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi
alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim;
quippe quae non corpore modo, vt Helena ista
pulchra sit: sed pulchriorem et amabiliorem sub
istis mentem tegat. Decebat vero etiam, ma-
gnum Imperatorem, bonus adeo et placidus qui
sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis
beatum esse, vt sub illius imperio et nasceretur
talis femina, et iuncta illi ipsum amaret. Ne-
que enim paruum felicitatis argumentum mulier,
de qua cum ratione aliquis Homericum illud di-
cat: cum aurea illam Venere de forma contendere,
opera

αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συν-
 ὁλως ἐκ αὐτῆς τις παραβληθεῖη αὐτῇ, καὶ δέμας,
 καὶ Φυὴν, Φησιν Ὀμηρος, καὶ ἄρ' Φρένας, καί-
 τε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῆς, ὦ Λυκίε, ὥς εἰ δο-
 κεῖ, ἀναμιζάντες ἡδὴ τὰς εἰκόνας, ἣν τε σὺ ἐ-
 πλασας, τὴν τῷ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυ-
 χῆς ἀγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες,
 βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυ-
 μάζειν, τοῖς γε νῦν ἔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑσέρῳ ἔσο-
 μένοις. μονιμωτέρᾳ γὰρ τῶν Ἀπελλῶ, καὶ Παρ-
 ρασίᾳ, καὶ Πολυγνώτῃ γένοιτ' αὖν, καὶ αὐτῇ ἐκεί-
 νη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὥσῳ
 καὶ ξύλῳ, καὶ κηρῷ καὶ χρωμάτων πεποιήται,
 ἄλλα

*opera autem illam aequiparare Minervae. Nulle-
 rum enim in univrsum nulla ei comparetur.
 Non membra, ut Homerus ait, aut insar, non
 murem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si vi-
 detur, permistis iam imaginibus, tum ea quam
 tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae,
 unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libel-
 lum proponamus, admirandamque exhibeamus
 tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in poste-
 rum. Durabilior enim Apellis et Parrhasii et Po-
 lygnoti ~~fabulis~~ fuerit, cum ipsa quoque gratiae
 prae talibus multum habeat, quatenus non e li-
 gno aut cera, et pigmentis facta est, sed *adspi-*

ἀλλὰ τὰς παρὰ Μουσῶν ἐπινοίας εἰκασαί, ἥπερ
ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος
καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίσασα.

ratio a musis commenta efficta, quae quidem ac-
curatissima imago fuerit, quippe quae pulchritu-
dinem corporis atque animae virtutem simul de-
claret.

ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.

Πολύστρατος καὶ Λυκῖνος.

ΠΟΛ. Εγὼ σοι, ὦ Λυκῖνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ
μέν ἄλλα πολλὰν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν
πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τῆς συγγραμματος. οὐ
γὰρ ἂν ἔτῳς ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐ-
νοίας συνεγράφετο. τὰ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς,
τοιοῦτον

Pro imaginibus.

Polystratus et Lycinus.

POL. Magnam equidem, Lycine, sic ait mu-
lier, tuam perspexi in me beneuo-
lentiam ex tuo scripto et honoris significationem.
Neque enim adeo supra modum quisquam lau-
daverit, nisi scribat cum benevolentia. Me au-
tem

δὲ εἶναι· ἔδδ' ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς
τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκᾷσιν οἱ τοιῶται γνή-
τες εἶναι, καὶ ἦκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν
δὲ τοῖς ἐπαῖνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με,
φορτικὰς καὶ ὑπερμετέρας ποιούμενος τὰς ὑπερ-
βολὰς, ἐρυθρῶ τε, καὶ ὀλίγα δεῖν ἐπιφράττο-
μαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλευή μᾶλλον ἢ
ἐπαίνῳ εἰοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῆδε οἱ ἐπαινοὶ ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς
ὅσον ἂν ὁ ἐπαινέμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λα-
γόμενων προσὲν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆτο, ἀλ-
λότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολ-
λοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς
ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λό-
γῳ·

tem vt noris, talis sum. Neque alias gaudeo
his, qui adulatorios mores habent; sed videntur
mihi tales impostores esse, et ingenio minime
liberali; maxime vero in laudibus, si quis me
laudet vehementer nimis, et ultra modum, ex-
cedens vera, erubesco et tantum non obturo au-
res: eaque res irrisioni potius quam laudi similis
mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, qua-
tenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae
dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam
alienum est, et manifesta assentatio. Quamquam
multos, inquit, gaudere noui, si quis in eo-
rum laudibus ea etiam, quae non habent, ora-

γῶ· οἶον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαμονίζει τῆς
ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφους ἔσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ
Φάωγος περιδείη. οἶοντα γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαι-
νῶν ἀλλαγῆσθαι σφίαι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ
αὐτοὶ ἀνιβήσαιν αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πελίας ὦστο.

Τὸ δὲ ἔχ' ἔτως ἔχει, πολλὰ γὰρ ἂν ὁ ἑπαι-
νὸς ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτῷ ἀπολαῦσαι
δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ
ὅμοιον μοι δοκᾷσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν
εἴ τινα ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιδείη
τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη,
καὶ ταῦτα περιμερετῶ ὄντι, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόν-
τος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοϊότερος
ἂν

tioni adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum
maturae aetatis robur beatos praedicet, aut de-
formibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis cir-
cumponat. Putant enim a laudibus fornas quo-
que sibi mutatum iri, et futurum ut iuvenescant
denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantiuis enim
pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque et
substantiam illius percipere ex tali excessu liceret.
Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi
videtur, ac si deformi homini personam formo-
sam aliquis imponat, usque pulchritudine illa su-
perbiat, idque cum ea auferri facile, et ab uno-
quoque conteri possit, quo facto magis etiam
fiat

ἐν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν
 ὑφ' οἷω κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑπο-
 δησάμενος κοθόρνες, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι
 περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδεσσι ἑλωπύχεσσι ὑπερ-
 ἔχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ τοιάτῃ τινός.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ
 τῷ συμμέτρῳ ἀποδέχσαν, ἐπαινέσθαι πρὸς τι-
 νος ποιητῶ ἐν ᾄσματι τάττε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ
 τε καὶ μεγάλη ᾔν· ἀγγείρω δ' αὐτῆς εἰκάζον ἐκεί-
 νος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρεθιον· τὴν μὲν δὴ γὰρ
 νύσθαι τῷ ἐπαινῷ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς
 τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητὴν

τς

fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus,
 et qualis sit, et qua re conditus latuerit, appa-
 reat. Aut etiam, ita me Iupiter, si quis paruus
 cothurnis subligatis de magnitudine contendat,
 cum hisce qui tota vlna ab aequo solo *super ipsum*
 emineant. Talis enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pul-
 chram de caetero et decentem, sed parvam car-
 dem, et multum a iusta statura deficientem, lau-
 datam a poeta in carmine, cum propter caetera,
 tum etiam quod pulchra et magna esset, qui
 populo arbori compararet proceram illius erectam-
 que staturam. Atque illam quidem gestire ad
 laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret,
 et manum mouere: poetam vero saepe idem ca-
 nere,

τε πολλάκις τὸ αὐτὸ εἶδεν, ὄρῳντα αἰς ἡδοικὴν
ἐπαυχαμένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προ-
κύψαντα πρὸς τὸ ἄς εἰπεῖν αὐτᾶ, Πέπαυσο,
ὦ ἄνθρωπε, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσης τὴν γυναῖκα.

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακροῦ τῆς γελοιότη-
τος Στρατονίκην ποιήσας, τὴν Σελεύκην γυναῖκα.
τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντης, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν
κόμην. καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν ἄσα, καὶ
ἔδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἐαυτῆς τρίχας ἔχασα, καὶ
ἡμῖς ἔτι διακεκμημένη τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων
εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τῆτο ἐπεκόνθει,
ἦκε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας τὰς
τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἔλας τινὰς πλο-
καίμης

nere, videntem nimirum quantum laudibus de-
lectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad
aurem illius inclinatus diceret, *Desine quaeso, ne
facias, ut surgat etiam mulier.*

5. Simile huic, et multo magis hoc ridicu-
lum quid Stratonicen fecisse vxorem Seleuci.
Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calua esset,
ac ne paucissimos quidem suos capillos haberet.
Et tamen cum sic affectum caput haberet, sci-
rentque omnes a longo hoc illi morbo accidisse;
audiebat execrabiles poëtas, cum hyacinthinos
illius crines dicerent, et plexus quosdam infle-
terent

καί μιν ἀναπλεόντων, καὶ τελίνοισι τὰς μηδὲ ὀλίγας ὄπτας εἰκαζόντων.

Ἀπάντων ἔν τῶν τοιῶτων κατεγέλα, τῶν παρεχόντων αὐτὰς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοισι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ καλανεύεσθαι τε καὶ ἐξωπαταῖσθαι θέλῃσι. χαίρουσι γὰρ, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμῶρι φότεραν αὐτὰς εἰκάσωσιν· εἶναι δὲ τινὰς, οἳ καὶ προσάττεισι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ἑνὸς, ἢ μελάντερά γραφασθαι τὰ ἱσμήματα, ἢ ὅ, τι αἱ ἄλλοι ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐτὰς ἀλλοτρίαις εἰκόνας σφραγίζοντες, καὶ ἔδεν αὐτοῖς εἰκίμας.

Ταῦτα

sterent cincinnorum, et apud eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, et nihil sibi similia.

7. Haec

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
 λ' ἐπανῆσα τῷ συγγράμματι, ἐν δὲ τῷτο αἰ-
 φέουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρα καὶ Ἀφροδί-
 τη εἰκάσας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ
 ὑπὲρ ἅπασαν ἀνδρωπύην. Φύσιν τὰ τοιαῦτα.
 ἐγὼ δὲ σε εἰδ' ἐκείνα ἡξίου, ταῖς ἡρώϊας πα-
 ραθεωρεῖν με, Πηνελόπην, καὶ Ἀρήτην καὶ Θεα-
 νοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν παῖς ἀρίστας, καὶ γὰρ αὐ-
 κὴ τόδε πάντα ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεσι-
 δαιμόνως καὶ φοβοδεδῶς ἔχω. δέδιχ ταινιὸν μὲ
 κατὰ τὴν Κασσιόπειαν εἶναι δόξω, τὸν τοῖστον
 ἔπαινον προσιεμένη. καί τοι Νηρείσιν ἐπειη ἀν-
 τεθέταί γε, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσπευεν.

Ὡς, ὦς,

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua
 laudans in libro, unum hoc non ferens, quod
 deabus illam Iunoni et Veneri comparasti. Su-
 pra me enim, inquit, quin humanam supra
 omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud
 volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Pe-
 nelope et Arete, et Theano, ne dum ut cum
 Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque
 omnino dixit, Religiose admodum et meticolose
 aduersum Deos animo adfecta sum. Metuo igitur,
 ne Cassiopeiae fatum simile sustinere videar,
 laudem eiusmodi si admifero. Et tamen solis
 illa se conferebat, Nereidibus: Iunonem autem
 et Venerem colebat.

Ὡς, ὦ Λυκίη, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἥ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς, ὡς ἀπέστης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει αὐτὴν τὸ βιβλίον ἔτω περινόσῃ, ὥσπερ ἔν σοι διακείται, καὶ μάλα εὐσεβῶς ἐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τὰς θεάς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἐκ τῆς καὶ πλημμελῆμα τῷτο δάξαι, εἰ ὑπερμένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοίᾳ λήγεσθαι. καὶ σε ὑπερίμνησε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημνῶν, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφησ αὐτὴν, καὶ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιημένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν ἔργον ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεᾶς αὐτὴν ἀπεικάζει.

Ἡξίε

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te et *immitare* iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse libellum ita oberrantem, uti hunc compositus est, neque pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat autem impie a se factum, et suam culpam visum iri, si Cnidiae aut illi, quae in hortis colitur, *Veneri* similem se dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta sunt, cum modestam et a fastu alienam laudasti, quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed volatunum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec ipsa dicta, supra caelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis utiam deabus eam dicas similem.

9. Pe-

Ἡξία δέ σε μηδὲ ἀξυνετώτεραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τῇ Ἀλεξάνδρῃ, ὃς τῇ ἀρχιτέκτονος ὑπεσχημένῃ τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσσει, καὶ μορφώσῃ πρὸς αὐτὸν, ὥς τὸ ὄρεος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῇ βασιλείῳ, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, ἃ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τέλειμα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ἃ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν εἶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμιρύνειν ὄρεος ἔτιω μέγα πρὸς μικρῷ σώματος ὁμοιότητά. ἐπῆνε δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μέγιστον τῷ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν αἰετῶν μεμνησομένων διανοίαις.

¶ Petebat porro, ne Alexandro imprudentiorē se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut vniuersus mons statua fieret regis, duas manibus vrbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, et ut suo loco relinqueret Athon imperauit, nec montem ita magnum ad parui corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim

νοίας· εἰ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώμης ὑπεριδεῖν ἄνω
παραδόξῃ τιμῇ.

Καὶ ἑαυτὴν ἔν τὸ μὲν πλάσμα σε ἐπαινεῖν,
καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ
τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικύτων
ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναι-
κά γε ἔσαν· ὥς εἰ ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν,
καὶ προσκυνεῖ σε τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα.
σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαινεῖ αὐτὴν, μη-
δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπι-
σομίσῃ 1) μέ, Φησιν, ἐμπεριπατῆσαν αὐτῇ.
καὶ κῆνο δέ σοι εἶπεῖν ἐνετείλατο.

Ἄκῳ,

enim parui animi esse, incredibiliter magnum
adeo honorem despiciere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, et excogitatas imagines; similitu-
dinem autem non agnoscere: neque enim illis se,
ac ne propemodum quidem, dignam, quin ne-
que aliam, quae quidem sit mulier. Itaque re-
mittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia
illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius
virtutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne
supplantet me, inquit, in illo incedentem. Et
iam illud dicere me tibi praecepit.

11. Au-

I. Μὴ καὶ ἐπισομίσῃ] Quid calceus laxus va-
leat ad ἐπισομίζειν, ad obturandum, equi-
dem me iuxta cum stupidissimis ignorare fa-
teor. Vt intelligamus, valere laxum cal-

Luc. Op. T. V.

M

ceum

Ἀκῶ, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴτε) μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεξάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλλανοδίας, ὥπως μὴδὲ εἰς ὑπερβλητὰν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέρα γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥς ἔρχ, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, καὶ τα ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανόδικαι τὴν εἰκόνα.

Ταῦτα

II. Audio, inquit, multis dicentibus, (vtrum verum sit, vos viri noſtis;) neque Olympiae licere victoribus maiores corporibus ponere ſtatuas, ſed curari ab Hellenodicis, ne quis verum excedat, et accuratius ſtatuarum examen inſtitui, quam ipſorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accuſemur mendacii circa menſuram, ac noſtram deinde imaginem Hellenodicae deliciant.

12. Haec

ceum ad euerrendum, ad ſupplantandum illum, qui eo vtitur, ad hoc non magna opus eſt ſapientia, et miror viros doctos, qui concoquere potuerint *calceum os obturantem*. Vtrum autem Lucianus pro *ἐπιτρομίσῃ*, quod vitioſum omnino eſt, poſuerit *ὑποσκελίῃ*, an abſtruſiore quodam uſus fit; quod nondum inueni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidiffe etiam Solanum, qui dederit, *ne inambulanti ſubvertat*. Geſner.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκίῃ, ὅπως μετακοσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέρφριττε μεταξύ ἀναγνωσκομένων, καὶ παρε-
 ητῆτο τὰς θεὰς ἰσως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγ-
 γνώμη, εἰ γυναικῆόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρη-
 τάληδές εἶπεν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιῦτόν τι εἶ-
 πεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκῶν, οὐδὲν
 ἐπλημμέλησα, ἐνωρῶν 2) τοῖς γεγραμμένοις.
 ἐπει

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, vt re-
 tractes librum, et talia auferas, neque in numen
 pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, et
 cohorruerit dum legerentur, et Deas, vt propi-
 tiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscen-
 dum illi, si quid muliebri ei accidisset. Ac pro-
 fecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi
 tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-
 dem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scri-
 ptis

2. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἐνωρῶν] Qui ad to-
 tam huius loci sententiam attenderit, illum
 videre puto, haec, vt leguntur Graece, sen-
 sum non habere idoneum. Verbo, legen-
 dum, ἔδεν πλημμέλημα ἐνωρῶν, vel ἐντώ-
 ρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpre-
 tatus sum: et ita dedisse iam video Solanum.
 Gesner.

ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι
τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παραπλή-
σιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχο-
μεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ
ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ἔδην ἀκριβὲς δια-
γιγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποσάντες ἐκ τῆς συμμέτρης
διαστήματος ἰδῶμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαί-
νεσθαι τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ ἔτως ἔχοντα.

Τὸ δὲ ἄνθρωπον ἔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰ-
κάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς
θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις ἔχ' ἔτω τὸ μικρὸν
μῆζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὥς τὸ μῆζον
ἀποσπαιρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατα-
σπῶ-

ptis animaduerti. At postquam illa suam signifi-
cavit sententiam, ipse quoque similia de iis sen-
tire incipio. Atque simile quid mihi usu venit
iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis
cernimus. Si enim plane ex proximo, et sub
ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate dis-
cernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex
iustae proportionis distantia spectemus, dilucide
omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus
recte habent.

13. Nimirum homo quae sit, eam Veneri et
Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam
aperte detrahere deabus? In talibus enim non
tam quod paruum est maius fit illa compositione,
quam minuitur maius, dum ad humiliter depri-
mitur.

σπώμενον· οἷόν, εἴ τινες ἄρα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίῃλος, εἴτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτὰς, ὡς μὴ ὑπερέχειν πατέρη τὸν ἕτερον, ἔ τῷ βραχυτέρῳ ὑπεραναιτεινομένῳ τῶτο γένοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδῇ ἐπεγείρη ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκείνος ἐπικύψει καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἔχ' ἔτως ἀνθρώπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεκάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττῆσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλωμένον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ ἔρᾶνια ἐκτείνοιτο τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ ταιῆτος αἰτίαν ἔχου ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων

καὶ ἄλλῃ

mitur. Velut, si qui vna eant, vnus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, et se ostendet humiliorem: sic diuinam naturam (*in tali comparazione*) minui necesse est, et ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas,

κᾶλλη γυναικῶν, Ἄφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐτόλμησας, ἔδεν δέον.

Ὡς τὸ ἄγαν τῆτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκίνε. ἔ γάρ πρὸς τῆ σὲ τρόπε τὸ τοιῆτον, ὃς ἔδ' ἄλλως ῥάδιος πρὸς τὰς ἐπαίνας καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν ἐκ οἷδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τῆ τέως φειδομένῃ ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαῖνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκείνο αἰσχυνομένης, εἰ μεταρρυθμίεις τὸν λόγον ἤδη διαδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν ἔτω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξεργάσατο τοῖς Ἥλείοις τὸν Δία. σάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπα-
κτείν

Veneri illam et Iunoni similem dicere ausus es, sine vlla necessitate.

14. Itaque quod nimium est et inuidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes et promptus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valuas aediculae, cum primum illis remotis opus ostenderet,

ἔχειν τῶν ἀπικωμένων τι, ἢ ἐπανέντων· ἥτις-
το δὲ, ὁ μὲν τὴν εἶνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς
ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι.
εἰτ' ἐπεὶ δὲ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταί, αὐθις τὸν
Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανερθεὶν καὶ
ἐνθυμίζειν τὸ ὡχάλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δο-
κῆν. ὃ γὰρ ἡγείτο μικρὰν εἶναι συμβαλὴν δῆμῳ
τοσάδε, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκᾶν ὑπάρχειν τῆς πολ-
λῆς περιττότερον εἶναι τῆς ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν.
ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παρ-
ανῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνχας ὢν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθει-
με. ῥῆσιν γὰρ ἔτῳ μικρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσ-
αύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος,
ὥς

deret, audisse reprehendentes aliquid, aut lau-
dantes. Reprchendebat autem alius quidem na-
sum, vt nimis crassum, alius faciem longiorem,
alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rur-
sus Phidiam inclusum emendasse et correxisse si-
gnum de plurium sententia. Neque enim puta-
bat paruum esse consilium tanti populi, sed ne-
cesse semper esse, vt multi plus videant vno, si
vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, et ipse
hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate,
ignoravi! Orationem quidem adeo longam, et
tantam contra scriptam meam accusationem pro-

ὥς τε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλεί-
 πουσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἔδικασιν ἐποιή-
 σατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικαιτήσας
 τῷ βιβλίῳ, μὴ παρόντος αὐτῷ τῷ συνηγόρου.
 ῥᾶλλον δὲ, οἶμαι, τῷτό ἐστι, κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Μόνον θεόντα κρετεῖν· ὥς τε ἔδεν θαυμα-
 ζόν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ἔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγ-
 χυθέντος, ἔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλ-
 λον δὲ τῷτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ
 κατήγοροι καὶ δικασαὶ ἦτε. πότερα δ' ἔν ἐθέ-
 λεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
 ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν 3), παλινωδίαν
 τινὰ

tulisti, vt neque spes mihi defensionis vlla relicta
 sit. Verum enim vero hoc non pro forma et con-
 suetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
 indicta causa iudicium dedisti contra libellum,
 non praelente ipsius aduocatō. Facillimum au-
 tem, puto, hoc est ex prouerbio, vincere cum
 solus curras. Itaque nihil mirum, si et nos causa
 cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque con-
 cessa causae dicendae facultate. Potius autem,
 quod quidem omnium minime conueniebat, ac-
 cusatores iidem fuistis et iudices. Vtrum igitur
 vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Hi-
 merensis poetæ exemplo palinodian scribam; an
 vero

3. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stefichorum, qui carmi-
 ne laeserat Helenam, et, coecitate sibi a fra-
 tribus

τινα συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφ' ἑστίμῳ τινά γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἤνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ἔ γάρ ἀντιδίοις, ὡς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν Φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἑτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης.

ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐκείνο ἀνιάρῳ, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρέσης ποιήσομαι τὰς λόγους. μακρῷ γὰρ ἂν ἔτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογησασθαι. ἀλλ' εἰ μοι τοιῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷός παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρέψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίε, τέττε γε

vero prouocandi mihi copiam dabit? P O L. Per Iouem, siquidem habueris quod de iure dicas. Neque enim aduersariis, ut tu vocas, sed inter amicos causam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

16. L Y C. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim

M 5

malum

tribus illius immissa, palinodia eum placavit. Gesner.

γε ἔνεκα, ὡς ἔ Φαῦλόν με ὑπακριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΑΤΚ. Καὶ μὴν πάντῃ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς ἔτῳ σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὁμῶς δὲ, σὲ ἔνεκα ἐπιτεμῆμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμῆ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρέσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτῇ. ΑΤΚ. Οὐκᾶν ἐπειδὴ περ ἔτῳ σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲν πάρεσι, καὶ πρόειρηκε. δηλὰ δὲ ἐκείνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνέρχεσθαι. καίτοι, ἔ γάρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα,

εἰκ

malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breuiter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. L Y C. Atqui longissima mihi oratione opus erat, aduersus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua causa in compendium mittam defensionem. A ine igitur ista illi renuntia. P O L. Nequaquam, Lyceine. Sed tanquam illa praesente habeo orationem; tum ego apud illam te imitabor. L Y C. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam adest, et prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiaisti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit,

ἔκ οἱδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πε-
ποιήκας, καὶ, ὡς ὀρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικ-
κα, καὶ μονονεχὶ καὶ ὀρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ
πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν.
ἄρξομαι δ' ὅμως· ἔγὰρ εἶδόν τε ἀναδύναμι, ἤδη
παρέσχης. ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐ-
μένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ,
ὡς ὀρᾷς, καὶ προσηνής, ὥς τε θαρσύνει λέγει τὸν
λέγον.

ΛΤΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάληα,
ὡς Φῆς, καὶ πέρα τῶ μέτρε ἐπαινέσας, οὐχ
ὀρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ
τῷτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν
πρὸς

derit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc
negotium reddidisti: atque, ut vides, fudo iam;
et pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam
mihi videor, multamque mihi perturbationem
haec res obiecit. Veruntamen incipiam; nam
subducere me, ipsa iam praesente, non est inte-
grum. POL. Ac multam, ita me Iupiter, be-
neuolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim,
ut vides, et propitia est. Itaque fidenter oratio-
nem habe.

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima,
cum vehementer, ut ais, et ultra modum lauda-
verim, non video qua in re laudauerim tantum,
quantum ipsa de te praeconium illud protulisti,
quod

πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχε-
δὸν γὰρ ἀπάντων τῷτο μείζον, ὧν εἴρηκα περὶ
σῆ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσ-
έγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαθῆ-
σαν. ἔ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην·
ὥς ταύτη γὰρ ἔχ' ὅπως ὑπαρβάλλεσθαι τοὺς
ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέσερόν μοι δοκῶ τῆς
ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γὰρ, ἡλίκον τῷτο παρ-
έλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου
χρηστῆ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
ἐν παρέργῳ σέβασιν, ἔτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώ-
πους ἀριστοὶ ἂν εἶεν. ὥς εἰ πάντως μετακοσμή-
σαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἀγαλμα ἐπανορθώ-
σασθαι,

quod magni adeo facis honorem numinis. Pro-
pe enim illis quae de te dixi omnibus illud maius
est: et venia mihi *debetur*, si non hanc quoque
tibi imaginem depinxi, quae propter ignoran-
tiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam
pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non
excessisse modum in laudando mihi videor, ut
potius multo tenuius quam pro dignitate dixe-
rim. Considera igitur quantum hoc *fit quod*
praetermisi, quam immensum ad boni moris, et
recti animi demonstrationem; quatenus, quicun-
que diuinum numen non obiter colunt, iidem
etiam aduersus homines optimi fuerint. Itaque
si omnino retractare orationem oporteat, et si-
mula-

πασθῶν, ἀφελῆν μὲν ἔκ' αὖ τι τολμήσαιμι αὐ-
 τῷ· προσθήσω δὲ καὶ τῷτο, ὥς τινα κεφαλὴν
 τῷ παντός ἐργα, καὶ κορυφὴν. ἐπ' ἐκείνων μὲν-
 σοι καὶ πᾶν πολλὴν σοι εἶδέναι τὴν χάριν ἐμο-
 λογῶ. ἐμῷ γὰρ ἐπανέσκαυτος τὸ μέτριον τῷ σῷ
 τρόπῳ, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου
 μεσὸν ἐνεποίησε σοι· ὁ παρὼν ἐγκὸς τῶν πραγμά-
 των, σὺ τὰ τοιαῦτα ἀντισαμίσθη τῷ λόγῳ,
 ἐπισώσω τῷ ἐπαίνῳ τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ
 προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ'
 αἰδέσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μίջω ἢ κατὰ σέ εἶναι
 λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινὸς διανοίας
 δείγμα ἐστίν. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ' αὖ πρὸς τὸ ἐπ'
 ἀνείσθαι αὐτὸ ἔτω διακειμένη τυγχάνῃς, τοσ-
 ῶτω

mulacrum corrigere; auferre quidem de illo ni-
 hil ausim, sed illud tanquam caput totius operis
 atque verticem adiecerim. Verum eo nomine
 gratiam tibi me, et magnam quidem, habere fa-
 teor. Cum enim illam animi tui moderationem
 laudauerim, et quod nihil in te superbum, nihil
 tumidum praesens rerum amplitudo produxit;
 tu tales ob causas libellum accusans, veritatis
 fidem laudationi fecisti. Etenim non auide rape-
 re ad se talia praeconia, sed pudore propter ea
 confundi, et maiora quam quae tibi conveniant
 dicere, id ipsum vero moderati et civilis animi
 specimen est. Verum quanto magis ad ipsas lau-
 des sic affecta animo es, tanto te demonstras sum-
 mis

οὕτω ἀξιοτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεται
 σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τῷ Διογένηι λόγον
 περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς ἐρομένῃ τινὸς,
 ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη
 καταφρονήσεις· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις
 ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλις ἐπαινῇ ἄξιοι; ὅπό-
 σοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλῃσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω
 τῷ πράγματι. ὑπὲρ δὲ ἔχρη ἀπολογήσασθαι,
 τῷτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ
 Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων
 εἴκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ
 τὸν πόδα. περὶ αὐτῶν δὴ τέτων ἔρῳ, καίτοι
 παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνες εἶναι ποιητὰς
 καὶ

mis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Dio-
 genis dictum tibi res peruenit, qui interrogante
 quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi?
 si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quo-
 que, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima lau-
 de digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, et
 a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa
 dicenda, illud est, quod Cnidiae Veneri et quae
 in Hortis colitur, et Iunoni et Mineruae similem
 dixi, cum formam tuam effingerem: haec mo-
 dum tibi pedemque excedere visa sunt: de his
 igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud
 dictum est, ad causam dicendam non vocari
 poë-

καὶ γραφείας. τὰς δὲ ἐπαινούντας καὶ μᾶλλον
 οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς,
 ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο 4). εὐεύτερον
 γάρ τι ὁ ἔπαινος, εἰς αὐτὰ μέτρον εἰς μέ-
 γεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τῷ-
 το μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερβαυμάσε-
 ται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινέμενον.
 ἔμην ταύτην ἐγὼ βαδιῶμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω
 ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε Φημί, τριαύτας ἡμῖν τὰς ἀφρε-
 μάς τῶν ἐπαινετικῶν τέτων λόγων, ὡς καὶ
 τὸν

poëtas, et pictores, et qui laudant, hosque mi-
 nus etiam, puto, et si humi et pedestri, vt nos,
 oratione, non per metra ferantur. Liberum
 enim quiddam laus est: nec est modus illius ad
 magnitudinem aut breuitatem lege constitutus;
 sed hoc solum videt vndique, vt in summa ad-
 miratione ponat, et æmulatione dignum osten-
 dat eum qui laudatur. Verum hac non ince-
 dam equidem, ne alterius consilii inopia hoc fa-
 cere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales esse nobis laudandi lo-
 cos et formas, vt is qui laudat, imaginibus simi-
 litudi-

4. Ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο] Notanda
 locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, metris h. e.
 oratione ligata vti, quemadmodum contra,
 χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa
 vti. Bos.

τὸν ἐπαινεῖντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσει προσ-
 χρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τῷ τὸ μέγιστον εἶναι
 εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνεται· ἔτι
 ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, ἔδ' ἦν πρὸς τὸ
 ὑποδεέστερον ποιῆται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις
 πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶόν τε προσβιβάζῃ τὸ ἐπ-
 ανημέρον, οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀ-
 λώπετος μείζω εἶναι αὐτόν, ἢ αἰλάρη, ἄρα σοι
 ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; ἔτι ἂν εἴποις.
 ἀλλὰ μὴν ἔδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτόν ὑπάρ-
 χειν, ἔδ' ἔτι μεγαλῶς τι ἐπῆνεσεν· ἀλλὰ πᾶ
 τὸ ἴδιον τῷ ἐπαινῷ ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ
 λέοντι εἰοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν.
 ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητῆς
 λεοντο-

litudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere
 illud fere maximum, bene comparare. Porro
 illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis
 paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid
 collationem instituat; verum si quis ad aliquid
 excellentius, quantum eius fieri potest, illud
 quod laudatur admoueat. Velut si quis in laude
 canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut fele,
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non
 sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem il-
 lum esse, neque sic magno opere quidquam lau-
 daverit. Sed ubi id quod proprium est laudis
 efficitur? Si canis leoni par dicatur et magnitu-
 dine et robore. Vt Orionis canem laudans poeta
 leo-

λεοντοδάμαν αὐτὸν· ἔτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής
 ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρό-
 τωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύσσε, ἢ Πολυδάμαν-
 τα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ισχυρότερον
 ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, ἢ ἂν οἶσι γε-
 λασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τῷ ἐπαίνῳ; ὅπερ
 γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν,
 ἔδὲ τῷτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς
 ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ
 Πολυδεύκης βίαν Φῆσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐ-
 τῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; ἔδὲ σιδάρεον Ἀλκμά-
 νας τέκος; ὅρῳς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἶκασε;
 μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε.
 καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς
 ἐφό-

*leonum domitorem vocavit. Haec enim sane per-
 perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem
 Crotoniaten, aut Glaucum ex Carysto, aut Po-
 lydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-
 rem vnumquemque illorum fuisse muliere, non
 derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum
 etiam si vno illum viro superiore esse diceret,
 neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo
 laudavit Glaucum nobilis poeta? Neque Pollucis
 vim, dicens, proiensuram aduersarias illi manus,
 neque ferreum Alcmenae natum. Vides qualibus
 illum Diis comparauerit, vel potiozem etiam
 fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se*

ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαίνεμεν, ἔτε ἐκεῖνοι ἡμῖναιτο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβῆντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμην ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε ποῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τέτρω μάλις αὐτῷ ἄσματος. μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βεβλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἔπαινεντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχερσάμην τῷ παραδείγματι, τέτο ὑποβαλόντος τῷ λόγῳ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τὰς κολακικὰς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ καὶ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δὲ σοὶ διακρίναι, καὶ εἰς αὐτὸ τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ

praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam vlti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria et honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris caussa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si et ipse, comparatione vti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo vsus sum altiore; ratione hoc ipsa subiiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adultores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus,

τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν ἔν κόλαξ, ἅτε
 τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτῷ ἐπαινῶν, ἀληθείας
 δὲ ὀλίγον ποιῶν τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑ-
 περεπανεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προσ-
 τιθεὶς παρ' αὐτῷ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνηῇσαι
 καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ
 Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναί τῶν ἐπὶ Ἴλιον
 στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαι-
 το δ' ἂν καὶ τὸν Κροῖσσε υἱὸν ὀξυημοώτερον εἶναι
 τὰ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα δξύτερον δεδορ-
 κέναι τῷ Λυγκέως, ἣν περ μόνον κερδανὰ τι ἐλ-
 πίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δὲ γε αὐτὸ τοῦτο
 ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ
 προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ'
 ὑπάρ-

opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, et Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuisse: iurauit autem etiam Croesi filium audire acutius Melampode, et Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adsunt; sed quae

ὑπάρχοντα αὐτῷ Φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ
μεγάλᾳ ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ὤ-
πέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαι-
νέσαι θέλων, Φύσει κῆφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ
δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνδρείων κατὰ πόνθ' ἔειν, οὐδὲ
κατέκλεα.

καὶ πάλιν ἐκ ἂν ἐκινήσειε Φάναϊ, Ἀελλοπόδων
δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπικνηὴ καλὴν, καὶ
ἀριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν·

Ζηνὸς περ τοιήδε γ' Ὀλυμπία ἐνδοθεν αὐλή,
ὃ δὲ κόλαξ τῷτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώ-
της καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι πᾶρά τῃ συβώ-
της λαβεῖν ἐλπίσειεν· ἔπερ Κύναιθος ὁ Δημη-
τρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐ-
τῷ

natura illi bona insunt, etiam si non nimis ma-
gna fuerint, ea sumit, auget, et facit maiora.
Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult,
leuem inter ea, quae nouimus animalia, et ad
cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:
et rursus non dubitet dicere procellipedum cur-
sum equorum: et si domum laudet pulchram et
optime aedificatam, dicat:

Talis nimirum Iouis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugū-
rio dicat, si modo accipere aliquid a subulco spe-
ret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adula-
tor,

τῶ τῶν πρὸς τὴν κόλασίαν καταναλωμένων,
ἐπὶναι ὑπὸ βήχος ἐνοχλόμενον τὸν Δημήτριον,
ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο.

Οὐ μόνον δὲ τῶτο ἐκτέρε αὐτῶν γνώρισμά
ἐστι, τὸ τὰς μὲν κόλασας ἐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσα-
σθαι, τὰ χαρίσασθαι ἔνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις,
ἐξάειρον δὲ τὰς ἐπαινῶντας τὰ ὑπάρχοντα πει-
ρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ κείνη ἐ σμικρῶ διαλλαττεσιν,
ὅτι οἱ μὲν κόλασες, ἐφ' ὅσον οἶόν τε αὐτοῖς,
ἤρῳνται τὰς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινῶντες δὲ,
καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονῶσι, καὶ ἐντὸς τῶν
ῥῶν μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα
κόλασιος καὶ ἐπαινῶς ἀληθεῖς δείγματα, ὡς μὴ
πάντας ὑποπτεύης τὰς ἐπαινῶντας, ἀλλὰ δια-
κρίνης,

tor, omnibus adulandi rationibus consumtis, lau-
daverit vexatum a tussi Demetrium, quod mo-
dulate sciret.

21. Non solum autem hic utriusque generis
character est, quod adulescentes non dubitant men-
tiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; lau-
datores autem extollere student, quae adsunt:
verum etiam illa re non parua distant, quod
adulescentes quantum possunt utuntur-hyperbolis,
laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
et intra terminos se continent. Haec tibi pauca
de multis *sumo* adulationis ac verae laudis spe-
cimina, ne omnes omnino laudantes suspectos

κρίνης, καὶ παραμετρῆς τῷ οἰκίῳ μέτρῳ ἐκά-
τερον.

Φέρ' ἔν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμῆ εἰρη-
μένοις τὰς κανόνας ἀμφοτέρως, ὡς μάθοις εἴτε
τέτῳ εἴτ' ἐκείνῳ εὐοίκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τι-
να ἀμορφον ἔσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι
ὁμοίαν, γόνυ δ' αὖν, καὶ τῇ Κυναίθῃ κολακικώτε-
ρος ὄντως νομιζομένην· εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχε-
σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, ἔ πάνυ ἐκ πολλῆ δια-
σήματος ἦν τὸ τόλμημα.

Τάχα ἔν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπ-
ανεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν,
ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπειμάζειν ἄνθρωπον οὔσαν.
ἐγὼ

habeas, sed discernas, et sua utrumque mensura
metiaris.

22. Age igitur, si videtur, admoue his, quae
dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas,
huic ne an illi conueniant. Etenim si deformem
quandam statuae Cnidiae similem dicam, im-
postor sane, et Cynaetho ipso magis adulator vere
habear: si vero talem, qualem omnes norunt;
non sane magni ille ausus interualli fuerit.

23. At forte iam dixeris, quin iam dixisti, lau-
dare quidem pulchritudinis nomine tibi permis-
sum esto. Verum inuidiae non obnoxiam oport-
tebat laudationem facere, nec similem Desbus
dice-

ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεται τᾷληθές εἰπὴν
 ἔ θεῶν γε, ὧ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ'
 ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῃ, καὶ χαλκῷ, ἢ
 ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, ἐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰ-
 κάσεν· ἐκτός ἐι μὴ αὐτῶτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν
 ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον· ἢ
 τῶτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πρα-
 ξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ἔ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ'
 ὅρα μὴ ἄσμενον ἦ, τὰ τοιαῦτα παρὶ τῶν θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτης
 εἶναι ἀνθρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω.

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστα σε αὐταῖς ἐκείνας εἴ-
 κασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος
 ταύ-

dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum*
 me verum ad se dicendum inuitabit, non profe-
 cto Deabus, o praestantissima, similem dixi ho-
 minem, sed bonorum artificum operibus, e la-
 pide, et aere, vel ebore perfectis. Quae autem
 facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus di-
 cere, non putō impium: nisi forte hoc tu Mi-
 neruam existimas, quod est effectum a Phidia, aut
 illud Caelestem Venerem, quod in Cnido fecit
 Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide
 ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse
 positas, equidem arbitror.

24. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* simi-
 lem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque

ταύτην ἐτερόμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀ-
γαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὀ-
μηρος, ἐν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύσον-
τά μοι· ἢ εἰδεμία μηχανή, μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸν.
σὺν ἐμοὶ ἀλῶμαι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μάλ-
λον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτῆ (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις,
εὖ ποῦσα, τὰ χαρίεστα τῶν ἐρραφωδημένων
αὐτῷ) Τί σοι ἐκείνο δοκεῖ, ὅποτεν περὶ τῆς
ἀχμαλώτης λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ
Ἀφροδίτῃ ἠγάλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἴτα
μετὰ μικρὸν, ὡς ἔχῃ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφρο-
δίτῃ εἰκουῖα ἔσαι·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησί) κλαῖεσα γυνὴ εἰκάῃ
θεῇσιν.

ὁπό-

primus ego istam viam secuerim; sed multi ac
boni poëtae, et maxime civis ille tuus Homerus,
quem nunc etiam aduocatū mihi excitabo, aut
fieri non potest, quin ipse mecum damnetur.
Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo
(meministi enim, in quo bene facis, venustissi-
ma quaeuis illius carminum) quid de illo tibi
videtur, cum de captiua dicit Briseide, illam au-
reae Veneri similem luxisse mortem Patrocli: tum
paullo post, quasi non satis foret, si soli similis
Veneri sit,

*Sic farur, inquit, lacrumans par sanctis fe-
mina diuis.*

Cum

ὁπέταν ἔν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κτεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθερίαζεν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγῃ πρᾶκτος αἰὼν δέδωκεν, ἃ δ' ἔστιν ὅσις αὐτὸν ἐπὶ τέτῳ ἡτιάσατο, ἃ δὲ ὁ μακρίζων πολμήσας αὐτῷ τὴν εἰκόνα, ἃ δὲ ὁ τὰ νόθα ἐπιστημηνάμενος τῶν ἐκῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἰτα ἐκείνῃ μὲν ἐφεθήσεται, βάρεβαρον γυναικα, καὶ ταῦτα, κλαίοντες, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκόσσι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἶπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναικα Φαιδραν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, et abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aeuum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusauerit, neque iste, qui flagellis cedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notauit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus et frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

Ἐπὶ μὲν τοι τῷ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐ-
 τὸς Φειδῶ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐτα-
 μίσασατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὁμ-
 ματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἱκελον αὐτὸν εἶ-
 ναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεΐ δὲ τὴν ζώην, τέρνον δὲ
 τῷ Ποσειδῶνι, διαρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέ-
 λη πρὸς τοσέτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν,
 βροτολογῶ Ἀρεΐ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ
 ἄλλον ἄλλω, θεοειδῇ τὸν Φρύγα τὸν τῷ Πριάμῃ,
 θεοεἶκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνει-
 μι αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικῆα τῶν παραδειγμά-
 των· αἰεὶς γὰρ δήπερ αὐτὰ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ
 Οἷῳ δ' Ἀρτεμίδι εἰσι κατ' ἔρεος.

Οὐ

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis
 ipse pepercerit, et quam illorum imagines pro-
 portione quadam dispensarit, qui oculis quidem et
 capite similem eum dicat Ioui, quod ad balteum
 autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem
 membra diuidens pro totidem Deorum imagini-
 bus. Ac rursus homicidae Marti similem ait esse,
 et alium alii: Dei specie Phrygem Priami, Dei
 similem saepe natum Pelei. Sed redeo rursus ad
 exempla muliebria. Audis enim sane illum di-
 centem:

*Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, et
 Qualis Diana in montibus errat.*

26. Non

Οὐ μόνον δὲ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφύροβι κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὥς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διακνηρόσμηται, ὥς ἢ κακῆνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐσιν, ὥς Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκηνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γὰρ τῆς Ἥρας ὀφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἰκασεν, ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην, ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγορεύει, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχισον πᾶσι Ὅμηρος ποιήσει ὠμιληκότων;

Καίτοι

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis* similem dixit, eamque infectam sanguine. Atque in vniuersum tot sunt in hoc genere, vt nulla poëseos pars sit, quin diuinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum et similitudinum ratio a censura libera est, vt Homerus Deas ipsas non dubitauerit laudare a deterioribus. Iunonis enim oculos comparauit *bubulis*: alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitiis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus versati sunt?

27. Quam-

-Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετρίωτερα,
εἴ τις θεῶ ἐοικέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προση-
γορίας αὐτὰς πόσοι ἐμμήσαντο τὰς τῶν θεῶν,
Διονύσιοι, καὶ Ἡφαισίωνες 5), καὶ Ζήνωνες,
καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι προσαγορευόμε-
νοι; Λητὴ δέ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρα τοῦ
Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως ἂν ἠγαυακτῆσεν
ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιό-
βην.

27. Quamquam, quae ad formam pertinent,
adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis
esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum
quot iam imitati sunt, Dionysii, et Hephaestio-
nes, et Zenones, et Posidonii et Hermæi co-
gnominati? Latona autem mulier quaedam fuit
Euagorae Cypriorum regis: et tamen non indi-
gnata est Dea, cum posset illam, Niobes instar,
lapi-

5. Διονύσιοι καὶ ἩΦ.] Pendebam animi ali-
quando, essent ne haec nomina Latine con-
vertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet
lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum
id genus lectoribus pereat eadem historia no-
minum, ut *Bachium* tyrannum vtrumque
Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Ale-
xandri, *Iouianos* non Eleatem illum, et al-
terum Stoicae sectae principem, etc. sed
quosuis alios: melius videtur relinquere
Graeca suspicioni et inquisitioni eorum, qui
primo conspectu eorum possunt origines igno-
rare. Gesner.

βῆν ἀπεργάσασθαι. εἰ γὰρ τὰς Αἰγυπτίους, οἵ περ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἑρῶν ἐστίν.

Ὡς οὐ πρόσγε σὲ τὸ τοῖετον, ψοφοδεῶς διακείσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γὰρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτῇ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνῶντα οἱ θεοί, ἐπειδὴν πρὸ ἐμῆ τὸν Ὅμηρον καὶ τὰς ἄλλας ποιητὰς ἀμύνονται. ἀλλ' ἔδέπω ἔδὲ τὸν ἄριστον τῶν Φιλοσόφων β) ἡμύναντο, εἰκόνα θεῶν τὸν

lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitionisissimi, tamen diuinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditio- nis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum et alios poetas vlti fue- rint. At illi nondum nec optimum philosopho- rum vlti sunt, qui Dei imaginem esse dixit ho- minem.

6. Τὸν ἄριστον Φιλοσόφων] Platonem ita si- gnari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat, v. g. de

τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων
πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτη ἕνεκα τῆς παύσο-
μαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνήσῃ τὰ εἰρημένα.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τῆτο δυνατόν ἔτι,
ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ
ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ'
ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὄρῃς, ἦδη
ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυστάμενος τὰ ὦτα,
ὡς μὴ τι παρεμπесὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν
αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν
θεατῶν. ΛΤΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύ-
στρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ
ἄπαξ

minem. Multa adhuc ad te dicenda cum ha-
beam, Polystrati huius causa desinam, ut me-
minisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lyci-
ne; Longa enim a te habita est oratio, idque
ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illo-
rum meminisse, et ut vides iam ad illam abire
festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens
aliud ordinem illorum confundat, ac deinde ac-
cidat mihi, ut exhiberetur a spectatoribus. L & C.
Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas.
Ego

g. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud
Homericum δεοειδὲς τε καὶ δεοεικελον. Ges-
ner.

ἄπαξ σοι τὸ δράμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπότεαν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ αἰγῶνος ἔσται.

Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

Τόξαρις, ἢ Φιλία.

Μνήσιππος καὶ Τόξαρις.

ΜΝΗΣ. Τί φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδην ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεὸς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιπ-

Toxaris seu amicitia.

Mnesippus et Toxaris.

ΜΝΕΣ. Αἰν' tu, Toxari, sacra facitis Orestis ac Pyladi vos Scythae, et Deos esse illos, creditis? ΤΟΧ. Sacra facimus, Μνησιππε,

Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθοὺς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανούσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἴεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξεν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγέμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐδελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ.

pe, sacra facimus: verum non quia Deos arbitremur esse, sed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis? TOX. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes; putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

e. MNES.

ΜΝΗΣ. Ἄλλα ταῦτα μὲν ὁρθῶς γινώσκε-
τε. Ὅρεσθην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα
θαυμάσαντες ἰσοθέες ἐποίησασθε, καὶ ταῦτά,
ἐπὶ ἡλιδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίς;
οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε
Σκυθαὶ συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτεμίδι
καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τειῇ δεσμοφύλαξι,
καὶ τῆς Φρεῖας ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασι-
λέα κτείνεσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥ-
χοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῷ κοινῷ
τῶν Σκυθῶν νόμῳ. ὥς ἐῖδ' αὖ ταῦτα τιμᾶτε
τὰς ἀνδρας, ἔκ' ἂν φθάνοιτε πολλὰς ὁμοίους
αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τούντεϋθεν αὐτοὶ
ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει
ὑμῖν

2. M N E S. Recte ista statuitis. Sed quo in
primis nomine admirati Oresten ac Pyladen ho-
nore Diis aequastis, idque, apud vos aduenae
cum essent; et quod maximum, hostes? qui
quidem, cum illos naufragio electos, qui tum
erant Scythae, comprehensos abduxissent, im-
molandoque Dianae, insidiati carceris custodibus,
superatoque praesidio, et regem interfecerint,
et adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana,
nauigio, derisa communi Scytharum lege, eua-
ferint. Itaque propter ista si honoratis illos viros,
fieri non potest, quin multos illis reddatis similes.
Atque hinc ipsi iam ad antiqua respicite, vtrum
Luc. Op. T. V. O bene

ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέσας καὶ Πυλά-
δας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δονεῖτε τάχιστα ὡς
ἔτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν
περιλείπων θεῶν τὸν κύττω τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς
χωρῆς ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαί, ἀντὶ τῶν
θεῶν ἀπάντων, πᾶς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἡκου-
σας ἀνδρας ἐκθραύσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν ἔσι
θύσετε ὡς θεοῖς.

— Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστη καὶ Πυλάδην
τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὧ Τόραξι, ἀγα-
θὸν ὑμᾶς ἐργάσαντο, ἀνθ' ὅτε πάλας ἔθεός
εἶναι δικάσιώσαντες αὐτὰς, νῦν τὸ ἐμπάλιν θύ-
σαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νομίζατε, καὶ
ἱερεῖσις

bene vobis eueniat, multos in Scythiam Orestes
et Pyladas appellere. Etenim mihi quidem vide-
mini quam celerrime hac ratione impii ipsi et
finē Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo eve-
stra vobis regione in peregrinam abducantur.
Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros,
qui eorum educendorum causa venerint, con-
secrabitis, et sacrilegi qui apud vos fuerint, iis
tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa
Orestem ac Pyladen honoratis; verum aliud forte,
Toxari, beneficium vobis praestitero; quo tan-
dem nomine illos, cum olim Deos non habere-
tis, iam contra ea sacrificando Deos iudicastis,
atque

ἱερείοις ὀλέγου δέον τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν
 προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δοξάει, καὶ
 ὑπερναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν,
 ὦ Μνήσσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ
 κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, ἔτω μέγα τόλ-
 μαμα τόλμῃσαι, καὶ τοσῶτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν
 ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπειρά-
 τον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν
 ἐπὶ φῆς Ἀργεῖς εἰς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων,
 μὴ κατωπληγέντας, μήτε τὰς μύθους τὰς ἐν
 αὐτοῖς, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας,
 ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθγῶν
 περιουκάντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, ἔτως ἀν-
 δρείως

etque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum
 victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim
 istaec videri possunt, et rebus olim gestis con-
 traria. ΤΟΧ. Etiam ista quidem, Mnesippe,
 generosa illorum virorum *facta*, quae enarra-
 sti. Quod enim, duo cum essent, magnum
 adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria na-
 vigationem ingressi, expeditionem in Pontum
 suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter
 illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant;
 nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas,
 neque appellationem timentes, cum Inhospitalis
 vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, popu-
 lis circum eum habitantibus; quod capti cum
 O. 2 essent,

δρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγα-
πῆσαι εἰ διαφυλάζοντα 1) μόνον; ἀλλὰ τιμω-
ρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν
Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦ-
τα ἐθαυμάσαι, καὶ θείας τινὲς τιμῆς ἀξιαπα-
γὰ πάντων, ὅποσον ἀρετὴν ἐπαυῶσιν; ἀτὰρ ἔ-
ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρω-
σιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγεις ἂν ἤδη ὅ, τι αἰμὼν καὶ
θεῖον· ἄλλο ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσα ἐν τῷ

essent, viriliter adeo in ea re se gesserunt, nec
satis habuere, si incolumes ipsi euaderent, ve-
rum vindicata regis iniuria, et ablata Diana inde
soluerunt, quomodo haec non admiranda, non
diuino quodam apud omnes, qui virtutem lau-
dant, honore digna? Verum non ista nos in
Oreste et Pylade spectantes pro Heroibus illos
tractamus.

4. MNES. Dic ergo iam, quid praeclarum
et diuinum aliud perfecerint. Quantum enim
ad

I. Διαφυλάζοντα.] Mallem cum Solano
διαφεύζοντα. Versio Gesneri, utramque
lectionem complexa est. Hinc nihil mu-
taui; neque enim nego διαφυλάττεσθαι
esse saluum manere, integrum se seruare;
sed quia ad fugam e custodia magis pertinet
historia, et fuga ipsa sic etiam euasisse inco-
lumes satis indicat, et egregius Cod. hanc
lect. suppeditat, magis ad illam feror. Reitz.

πλὴ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰς ἂν σοι θειοτέ-
ρας ἐκείνων· ἀποδείξαιμι τὰς ἐμπόρους, καὶ μά-
λιστα τὰς Φοίνικας αὐτῶν, ἐκ ἐς τὸν Πόντον,
ἔδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τῆ Βοσπόρου μόνον
ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχῇ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ
βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν
γὰρ ἔτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν,
διερυνησάμενοι καθ' ἑκάστον ἔτος, ὅψα τῇ με-
τοπώρῃ εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίσταιν, ἕς κατὰ τὸν
αὐτὸν λόγον θεὸς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλας
καὶ ταριχοπώλας, εἰ τύχοι, τὰς πολλὰς αὐ-
τῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σιόπει καθ'
ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέσμερον ὑμῶν πε-
ρὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν
καὶ

ad nauigationem profectionemque, multos ego
tibi diuiniore illis mercatores ostenderim, et
inter hos maxime Phoenices, non in Pontum
modo, neque ad Maeotida vsque et Bosporum
nauigantes, sed vtique et Graecum mare percur-
rentes et Barbarum. Omne enim isti litus, et oram
omnem, vt ita loquar, perscrutati singulis annis,
fero atq̃tumni domum suam reuertuntur. Hos
tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupo-
nes et falsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, et vide, quan-
tum barbari nos aequius de bonis viris quam vos
iudicemus: quandoquidem Argis et Mycenis

καὶ Μυκλήνας, εἰδὲ τὰ Φον ἐνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀ-
 ρείσῃ ἢ Πυλάδῃ· περὶ ἡμῶν δὲ καὶ νῦν ὑπαδέ-
 δεκτοί αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς
 ἦν, ἐταίροις γε ᾗσι· καὶ θυσίῃ προσάγονται,
 καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε εἶδεν, ὅτι
 ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθὲς κεκρί-
 σθαι. ἔγὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγα-
 θοὶ εἰσιν, εἰδὲ φθονῶμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες
 ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινῶντες δὲ αὐτοὺς ἐπράξαν,
 οἰκείας αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιῆμεθα. ὁ δὲ
 δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
 ἐπαινῶμεν, τῷτό ἐστιν, ὅτι ἡμῶν ἔδοξαν φίλοι
 ᾗτοι δὴ ἄριστοι πάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς
 ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὥς χρὴ τοῖς
 φίλοις

nequē monumentum nobile videre est Orestae
 aut Pyladis: apud nos autem et templum illis ex-
 structum est simul ambobus, ut conveniebat so-
 dalibus, et sacrificia offeruntur, et alius omnis
 honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod
 peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus bo-
 ni viri iudicati sint. Neque enim inquirimus,
 cuiates honesti bonique viri sint, neque inuide-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpe-
 trarunt. Dum vero quae fecere laudamus, no-
 strates, quantum ad res gestas, facimus. Quod
 autem maxime attoniti in viris illis laudamus,
 hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, et velut leges alios consti-
 tuti,

Φίλοις ἀπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυ-
θῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἐ-
παθόν, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στή-
λης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέσειον, καὶ νό-
μον ἐποίησαντο, πρῶτον τῷτο μάθημα καὶ παι-
δεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν σὺ-
λὴν ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα δια-
μνημονεύσαι. θᾶττον γὰρ τὸνομα ἕκαστος αὐ-
τῶν ἐπιλάθοιτο τῷ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέσας καὶ
Πυλάδας πρᾶξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πε-
ριβόλῳ τῷ νῦν τὰ αὐτὰ, ἐπόσα ἡ στήλη δηλοῖ,
γεγραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ-
ται· πλέων Ὀρέσῃς ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν
τοῖς

tati, quomodo oporteat in societatem omnis for-
tunae cum amicis venire, et sic ab optimis qui-
busque Scytharum coli.

6. Et, quae secum inuicem aut pro se subie-
runt, ea relata in literas maiores nostri in aerea
columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, pri-
mam disciplinam et institutionem pueris nostris
esse hanc columnam, et quae scripta in illa sunt,
vti memoria comprehendant. Itaque facilius sui
patris nomen vnusquisque illorum obliuiscatur,
quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed
in conspecto etiam templi eadem, quae columna
indicat, picturis expressa ab antiquis, ostendun-
tur: nauigans Orestes simul cum amico; deinde

τοῖς κρημοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συν-
 ειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευα-
 σμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται 2)
 αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ,
 ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φο-
 νεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν Σκυ-
 θῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰ-
 Φιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλ-
 λως ἐπιλαμβάνοντα τῷ σκάφει ἤδη πλόντος
 ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαί-
 νον,

inter rupes fracta illorum naui comprehensus, et
 ad sacrificium paratus; et Iphigenia iam illos im-
 molat; e regione vero in altero muro, iam exu-
 tus vinculis depictus est, Thoantem interficiens,
 et Scytharum multos alios; ac denique ut solent,
 Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem
 frustra manus iniiciunt naui iam eunti, suspensi
 e gubernaculis, ac tentantes inscendere: tum ut
 nihil

2. Κατάρχεται] Verti *immolat*. Servius ad Aen.
 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae
 non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam
 salsam. Et laudat statim locum Catonis in
 Origg. Boes immolatos priusquam caederen-
 tur profugisse in Siciliam. Iam hoc esse
 κατάρχεσθαι satis docebit ipse poeta Od.
 Γ. 445. et ibi Eustathius. Nempe Nestor
 ibi χέρνιβα τ' ἔλοχύτας τε κατήρχετο.
 Gesner.*

νεν πειρώμενοι, εἴτ' ἔδεν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐ-
τῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τέττε, ἀπὸνῆ-
χονταί πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι-
τις ἂν ὑπόσπην ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυν-
το ἐν τῇ πρὸς τὰς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίη-
κε γὰρ ὁ γρηφὺς ἐκάτερον, ἀμελῶντα μὲν τῶν
καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τὰς ἐπι-
Φερσμένους θατέρω, καὶ πρὸ ἐκείνων ἀπαντᾶν
πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' ἔδεν τι-
θέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον,
καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον Φερσμένην πληγὴν προαεπά-
σας τῷ σώματι.

Τὴν δὴ τσσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν
τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πισόν, καὶ Φιλέ-
ταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τῷ πρὸς
ἀλλήλους

nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim
eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero
vel maxime videat aliquis quantam sibi inuicem
beneuolentiam in conflictu cum Scythis exhibue-
rint. Fecit enim pictor vtrumque; negligentem
oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui
irruunt in alterum; et pro illo occurrere tenta-
tem telis, et nihil curantem, si ipse moriatur;
modo seruet amicum, et intentatam illi plagam
suo corpore *velut* praeripiat.

7. Hanc nempe tantam illorum beneuolentiam,
et malorum communionem, et fidem, et socia-
litem, et veritatem firmitatemque amoris mu-

ἀλλήλους ἔρωτες, καὶ ἀνθρώπων ταῦτα ὥηθαμεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γλώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τὰς πολλὰς τὰς ἀνθρώπους, αἱ μέχρι μὲν κατ' ἔξοχον ὁ πλεῖς εἴη, ταῖς φίλοις ἀγανακτῶσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσασσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐταῖς, οἴχονται, μόνους ταῖς κινδύνοις ἀπολαμβάνοντες. καὶ γὰρ ἐν καὶ τότε ὅπως εἰδῆς, ἔδεν Σκύθαι Φιλίας μῆζον οἶονταί εἶναι, ἔδδ' ἔστιν ἐφ' ὧν αἱ τὶς Σκύθης μᾶλλον σεμνύμεται, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσῃ Φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνήσῃ τῶν δοσιῶν· ὥστερ' ἔδεν ὄνειδος μῆζον παρ' ἡμῖν, τῷ προδότῃ Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθεῶν ἀγα-

tri; haec, inquam, non humana esse putauimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paululum quiddam illis restiterit, *illicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, et in societatem aduersorum illius venire: quemadmodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus et Pyladem, qui prae-

ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διανοσκόντας, ὃ πρῶτον
ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τῆνομα ἐπὶ
τῆτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκας καλεῖσθαι·
τὸ δὲ ἐστίν, ἐν τῇ ἡματέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ αὖ
εἰ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, ἃ μόνον ἄρα τοξεύειν
ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν
ἄλλων ἀμείνεις, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων
πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὰρ τέως ἄλλως γινώσκον-
τι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ἔτως
Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθείασαντες. ἐλελήθεις
δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πᾶ-
ν γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρε-
στηῷ

praestiterint Scytharum bonis, et in amicitia
eminuerint, quod primum omnium admiramur.
Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Cora-
cos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut
si quis praefides amicitiae genios dicat.

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari,
boni fuerunt Scythae, et rebus bellicis praestan-
tiores aliis, verum etiam in dicendo maxime o-
mnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc
diem sentienti, iam et ipsi recte facere videntur,
cum divinis adeo honoribus Orestem Pyladem-
que afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pi-
ctorem etiam bonum esse. Lucidissime enim no-
bis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti,
et

φείω εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ
τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' ἐκ ὥ-
θην ἂν ἔτω ποτὲ περισπᾶδαςον εἶναι. Φιλίαν ἐν
Σκύθαις· ἅτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐ-
τὰς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνέηναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυ-
μῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τὰς οἰκειοτάτας ἐπα-
ναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ πε-
ρὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίεσι τὰς πα-
τέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων
καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς τὰς γονέας καὶ ὀσιώτε-
ροι ἐσμέν, ἐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην
πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πισυότε-
ροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας
λόγος

et pugnam virorum, et quae pro se inuicem ex-
cepere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita
studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut
inhospitales et agrestes, in inimiciis semper ver-
sari illos arbitrabar, et ira, et excandescencia;
amicitiam vero neque inter coniunctissimos sus-
cipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis
audimus, tum inde, quod parentes mortuos in
cibo habent.

9. ΤΟΧ. Vtrum in reliquis etiam nos et iu-
stiores aduersum parentes Graecis, et religiosio-
res simus, de eo in praesenti tecum non conten-
derim. Amicos autem Scythas multo Graecis
amicis fideliores esse, et maiorem amicitiae ratio-
nem

λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥαδίον
 ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ
 πρὸς ἀχθιδόνα με ἀκέσης, ἣν εἶπω τι ὧν κα-
 τανενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμε-
 νος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν περὶ Φιλίας
 λόγους ἀμεινον ἄλλων εἶπέν ἂν δύνασθαι, τὰ
 ἔργα δὲ αὐτῆς, καὶ μόνον κατ' ἀξίαν τῶν λό-
 γων ἐμμελεῖσθαι, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινεῖσθαι τε
 αὐτήν, καὶ δεῖξαι ἡλικὸν ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς
 χρείαις προδόντες τὰς λόγους, δραπετεύετε, καὶ
 οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποτε
 ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν
 σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεκνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ
 ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλή-
 λων

nem inter nos esse, quam apud vos, demonstra-
 tu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos
 oro, ne moleste me audias, si quid eorum dixe-
 ro, quae, postquam diu inter vos versor, obser-
 vavi. Vos enim mihi videmini verba quidem
 de amicitia melius aliis posse facere; at opera il-
 lius non tantum non pro dignitate illorum ver-
 borum meditari atque exercere: sed sufficit vo-
 bis laudasse illam, et quantum sit bonum osten-
 disse. Cum autem opus ea est, proditores ora-
 tionis vestrae, nescio quomodo mediis ex operi-
 bus transfugitis. Et quando vobis tragoedi ta-
 les amicitias in scenam productas ostendunt, lau-
 datis et plauditis, illisque pro se invicem pericli-
 tanti-

λων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδεκνύεστε, αὐτοὶ δὲ ἀδὲν
 ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τολ-
 μᾶτε, ἀλλ' ἦν πᾶ Φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτῇ
 κα μάλᾳ, ὥσπερ τὰ ὀνειράτα, οἴχονται ὑμῖν
 ἐκ ποδῶν ἀποπτάμενοι αἱ πολλαὶ ἐκείνων τρα-
 γωδίαί, τοῖς κενοῖς τέτοις καὶ κωφοῖς προσω-
 πετοῖς ἐρικόπας ὑμᾶς ἀπολιπᾶσαι, ἀδιηρημένα
 τὸ σῶμα, καὶ παμμέγεθες κεκηνότα, εὐδὲ τὸ
 σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅ-
 σον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λό-
 γοις, τοσούτον ἐν τοῖς ἔρχοις αὐτοῖς πλεονεκτῶμεν.

Εἴγ' ἐν δοκῇ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τὰς μὲν
 παλαιὰς Φίλας ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἣ
 ἡμῶς, ἣ ὑμῶς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν·
 ἐπεὶ

tantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero
 nihil laude dignum praestare pro amicis audent;
 sed si qua re indigent forte amicus, subito, velut
 insomnia, aufugiunt vobis auolantque e vestigia
 multae illae tragoediae, inanibusque his et mu-
 tis personis similes vos destituunt, quae diducto
 rictu, et immane quantum hiantes, ne minimum
 quidem sonum edunt. Nos contra ea, quan-
 tumcunque disputationibus de amicitia habendis
 inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis prae-
 stamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. An-
 tiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut
 nos, aut vos de prisco aeno adnumerare possi-
 mus:

ἐπεὶ κατὰ γε τότο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλὰς
καὶ ἀξιολύπας μάρτυρας τὰς ποιητὰς παρεχό-
μενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν,
καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἐ-
ταιρείαν, ἐν καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψω-
δῶντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν
κατ' ἡμᾶς αὐτὰς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησά-
μενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνι-
κὰ· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τέτοις κρατῇ, καὶ ἀμεί-
νους παράσχηται τὰς Φίλῃς, αὐτὸς τε νενικη-
κὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτὰ ἀνακηρύξει, κάλλιστον
ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὥς ἔγω-
γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μακρομαχῶν ἡττη-
θεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπως σῆς Σκυ-
θικῆς

mus: nam hac quidem parte vos viceritis; mul-
tos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui
Achillis et Patrocli amicitiam, et Thesei atque
Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis
versibus et numeris canant: sed paucos quosdam
de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt,
promamus, quorum enarremus facta, ego qui-
dem Scythica, tu autem Graeca: et vter his vi-
cerit, et meliores produxerit amicos, ille victor
erit, suamque praecopto patriam ornabit; pul-
cherrimo et honestissimo peracto certamine. Nam
multo equidem libentius mihi videor solitaria pu-
gna superatus dextram praecidendam praebere;
quae

θνήσκ᾽ ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλ᾽ κατὰ Φιλίαν κενρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκυθῆς αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἔσι μὲν, ὦ Τόξαρι, ἔ Φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἶω σοί, πολέμισῃ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐτόχως καὶ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τὰς λόγους· ἔ μὲν ἀγεννῶς γε ἔτω καταπροδὲς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαι σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιον ἡττηθῆναι τοσάτους τῶν Σκυθῶν, ὅπό-
σας οἱ τε μῦθοι δηλᾷσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ὥς μακροῦ πρὸς-θεν εὖ μάλα ἐξετραγῶ-
δησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ
τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σῷ ἀλῶναι. εἰ
γὰρ

quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

II. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemptibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, et acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignaue adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, et antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praecclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos vero universos, tot gentes, et tot vrbes, deserta
caussa

καὶ τὸτο γένοιτο, ἔτιν δέξιαν ὥσπερ ὑμεῖς,
ἀλλὰ τὴν γλώτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πρότε-
ρον δὲ ὀρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλι-
κῶν τέτων πράξεων, ἢ ὅπόσῃ ἂν τις πλείους
ἔχη λέγειν, τοσάτω εὐπαρώτερος δόξουσιν ἂν
πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὀρί-
σθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ'
εἰ ἀμείνως, καὶ εἰ τομώτερον φαίνονται αἱ σὰν
τῶν ἐμῶν, ἴσασιν τὸν ἀριθμὸν ἔσσαι· καιριώτερον
δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ
θάττον ἐνδῶσώ πρὸς τὰς πληγὰς. ΜΝΗΣ.
Εὐ λέγεις, καὶ ὀρίσθωσαν ὅπόσας ἵκαναί· πέν-
τε ἐμοὶ γε δοκᾷσιν ἵνατέρῃ. ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ.
πρό-

caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dex-
tram, ut apud vos, sed linguam abscindi ius-
tum fuerit. Vtrum vero finiri nobis oportet nu-
merum amicarum actionum; an quo plures quis
proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbi-
tur instructior? TOX. Nequaquam. Sed defini-
tum hoc esto, ne in multitudine earum insit ro-
bur, sed in eo quae sint praestantiores: et si pe-
netrabiliores tuae narrationes tamquam tela meae,
aequales licet numero, grauiora nempe facient
mihi vulnera, eoque oclerius plagis concedam.
M N E S. Recte dicis: et finiantur, quot satis
sint. Quinque mihi quidem vnicuique videantur
sufficere. T O X. Et mihi videtur. Dic prior,
Luc. Op. T. V. P sed

πρότερες δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθεῖ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττεν τὰ τε αὐτὰ, ἔτι πάνυ χαλεπὸν καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσεις, ἔχ' ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀυάμεθα, εἴ τι καὶ ὕρκυ δέην νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὴν ἐπιχώριον ὁμῶμά σοι ἐν τῷ ἑμαυτῷ λέγω.

ΜΝΗΣ. Ἴσω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον ὅσον τε ἦν, δι' ἀνερθείας ἐκπυνθαλίμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτῷ ἐπιτραχιῶδων. καὶ πρῶτην γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλῆς καὶ Δεινίᾳ Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοῖδιμεν ἐν

sed iurato prius, te verā dictūrum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, et convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. ΜΝΗΣ. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius? ΤΟΞ. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

12. ΜΝΗΣ. Audiat igitur Iupiter Philius, me, quaecumque ad te dixerō, aut, quae ipse sciam, dictūrum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis et Diniæ amicitiam enarrabo, decantatam inter

ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἔτος
 ὁ Σάμιος ἔκ πρό πολλῶ ἐγένετο, ἀριστος μὲν ἐς
 Φιλίαν ὡς ἔδειξε, τᾶλλα δὲ ἔδὲν ἀμείνων Σα-
 μίων τῶν πολλῶν, ἔτε ἐς τὸ γένος, ἔτε ἐς τὴν
 αἵαν περιεσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφε-
 σίῳ, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλά-
 τει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν, καὶ ὥσπερ εἰκός, νεό-
 πλατον ὄντα, πολλὰς καὶ ἄλλας εἶχε περὶ αὐ-
 τὸν, ἱκανὰς μὲν συμπίειν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συν-
 εῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντα. τέως
 μὲν ἂν ἐν τέτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο,
 καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ἔκ παντὶ χαί-
 ρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας ἔδδεν
 αὐτὸν

inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non
 diu est cum vixit, amicitiae quidem caussa, ut
 ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Sa-
 miorum nihil melior, neque genere, neque co-
 piis aliis: Diniae autem Lysionis F. Ephesio ami-
 cus a pueris inde fuerat. Diues erat Dinias ultra
 fidem, et quod facile credas, de homine diui-
 tias nuper demum naeto, multos quoque alios
 circa se habebat, ad computandum quidem ido-
 neos, et voluptatem suo conuictu parandam, ab
 amicitia autem tantum, quantum est maximum,
 remotos. Adhuc quidem igitur in hisce nume-
 rari etiam Agathocles, et vna esse, et vna pote-
 re, quamquam non valde illa consuetudine gau-
 deret. Dinias etiam nihilo maiore illum in pre-
 tio

αὐτὸν ἐντιμώτερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευ-
 ταῖον δὲ καὶ προσέειπε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμοῦν
 καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομνήσκων καὶ τῶν
 προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ με-
 τὰ ποδῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτοῦ κτησάμε-
 νος κατέλιπεν· ὥς ἐκ τῶν ταῦτα ἐδὲ ἐπὶ τὰς κό-
 μης ἐπῆγεν ἔτι αὐτόν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐπείνων
 ἐκώμαζε, λανθάνειν περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δὴ ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄρ-
 χιεὺς ἀνακείθεται, ὡς ἐρώη αὐτῷ Χαρίκλεια,
 Δημόνικτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπιφανῆς, καὶ πρω-
 τὰ Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμματεῖα τῶν
 εἰσεφοίτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ σέφα-
 νοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἰνὰ ἀποδεδογμένα,
 καὶ

tio habere, quam adulatores. Tandem etiam
 offensus est, quod crebro illum reprehenderet;
 et importunus visus, qui maiorum illum admo-
 neret sciorum, et servare iuberet quae inulto la-
 bore parata pater ipsi reliquisset. Itaque propter
 ista neque ad commissiones amplius illum ad-
 hibuit, sed solus cum istis potavit, subducereque
 se Agathocli studuit.

13. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi
 aliquando sibi miser patitur, amore ipsius accen-
 sam Charicleam Demonactis uxorem, clarissimi
 viri, et in ciuitate Ephesiorum primi. Iamque
 ventitant illi a muliere codicilli, et coronae se-
 mimarcidulae, et mala quaedam demorisa, et
 alia.

καὶ ἄλλα ὁπλίσαι αἱ μηχανήσασθαι ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανώσασθαι· κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμενα τὰς ἐρωτάς, καὶ ἀναφλέγεσθαι τὸ πρῶτον ἐρα-
 εῖσθαι νομίζοντας, ἐπαυμάνατον γὰρ τὸ τό γε
 καὶ μέγιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἀχρεῖς ἂν
 ἡλώσων εἰς τὰ ὄνεια εμπασόντες. ἡ Χαρί-
 κλεια δὲ ἦν ἀγροῖον μὲν γύναιον, ἑταρμικὸν δὲ ἐν-
 τὸς ποτὶ, καὶ τὸ προσυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάντα
 ἐπ' ὀλίγω ἐθαλήσει τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μὲ-
 νον, εὐδὺς ἐπένευε, καὶ δέος ἔδεν ἦν, μὴ πο-
 ἀντίποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τὰλλα τεχνώ-
 τις, παρ' ἣν τινα βάλει τῶν ἑταίρων ἐπισπᾶ-
 σασθαι ἐράσῃν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον
 ὑπο-

alia quae machinantur contra adolescentulos le-
 nae, dum paullatim suis artificijs amores illis in-
 struunt, et accendunt ultro amari se putantes.
 Maxime enim hoc ad illicitum valet apud eos
 praefertim, qui pulchri sibi videntur, dum im-
 prudentes in retia incidunt. Erat autem Char-
 iclea muliercula haud illepida, sed supra modum
 meretricia, quae eius semper esset, in quem forte
 incidere, etiam si paruo admodum amare quis
 vellet: et si quis adspiceret modo, innuebat statim,
 nec unquam metus, ne forte Chariclea repugna-
 ret. Erat etiam alioquin, mira artifex, supra
 quamvis meretricem, alliciendi amatorem, et
 ambiguus qui adhuc esset, subiugandi totum, et
 qui

ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιταῖστας
καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κο-
λακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τὸ
πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγμυρό-
τητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανή-
ματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐρασῶν.

Ταύτην ἔν τότε οἱ Δεινία κόλακας παραλαμ-
βάνουσιν ἐπὶ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπε-
κωμῶδον, συνωθῶντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς
Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλὰς ἤδη νέας ἐντραχηλί-
σασα, καὶ μυρίας ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οὐ-
κας πολυτάλαντους ἀνατρέψασα, ποικίλοντι καὶ
πολυγύμνασον κικόν, παραλαβῆσα εἰς τὰς χεῖ-
ρας ἀπλοῖκόν καὶ ἀπειρον τῶν τοιᾶτων μηχανη-
μάτων

qui iam teneretur intendendi, et magis accen-
dendi nunc ira, nunc adulatione, et paullo post
fastidio, et simulata ad alium inclinatione: ac
tota vndique ad haec composita erat mulier, mul-
tasque parauerat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum addiscunt Diniæ adula-
tores contra adolescentem, et vt secundarum par-
tium actores subseruiunt, in Charicleas illum
amorem impellentes. Illa vero, quae multos
iam adolescentes supplantauerat, et mille amores
simulauerat, et domus opulentas euerterat, mul-
tiplex quoddam ad subactum longa exercitatione
infortunium; haec igitur nacta intra manus suas
simplicem et imperitum talium artificiorum iuue-
nem,

μάτων βίαν/σκα, ἐν ἀνδρῶν ἐν τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα 3), ὅτε ἤδη παντοῦ φασιν ἐκείνη αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἑγείρας καὶ τοῦ κακοδαίμονι Δινίᾳ μυνεῖων κακῶν ὥτια ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐδαῖς ἐκείνη ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γρημμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη 4) τὴν ἄβρην, ὡς εἰδέναι

nem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique et configens, cum iam ex omni parte illum teneret, et ipsa a sua praeda periit, et misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, et allegatam subinde ancillam, ut lacrimetur,

P 4

3. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamas* imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51. περιετρήθη, *hama* traiectus est; idque eo magis placeret, quia statim vitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. *Gesner*

4. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominatiuus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη actiua significatione poni, mihi quidem non constat. Vtrique rei medebimur, si leuissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η et ι iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπόμε-

κρῖσε, καὶ ἐπηγρύπῃσε, καὶ τέλος, ὡς ἀπαγγέλει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῆ ἐρωτος, ὥς δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλῶς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίον γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ περὶ συνηρχθῆ πολλὰ ἰκετευθεῖς.

Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾶον, ὡς τὸ εἰνός, αἰώσασθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ θαυρῶσαι, καὶ μετὰ τῶν λόγων ἐλασπῶς ὑποσνάξαι, καὶ ἀπικνόντος ἤδη λαβεῖσθαι, καὶ εἰσελθεῖν.

metur, et vigilet, tandem ut suspensura se sit prae amore misera; donec persuasum est beutulo, pulchrum esse, et Ephesiorum vxoribus expetitam. Ac tandem multis precibus exoratus cum ea congreditur.

15. Et hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos sermones, et plorare opportune, et inter sermones miserabiliter ingemiscere, et abeuntem iam complecti, et ingrediendi

την τὴν ἄβραν, et ad καθίς referamus, quod piscatorium esse et ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius sine aliquoties eo sic vtitur. Hoc igitur interpretanda sacuti sumus, et binas quasi oscaras, binos hamos dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. Gesner.

αἰθόντι προσδραμῶν, καὶ καλλωπίζεσθαι, οἷς
 καὶ μάλιστα ἀρσένε, καὶ περ καὶ ἄνθρωποι, καὶ κίθα-
 ρίζουσι· οἷς ἅπασιν κατὰ τὴν Δηνίαν ἐκδραχτόν· καὶ
 ἔπειτα ἡσυχάζοντες πονήρας ἔχοντες, καὶ διάβροχον
 ἦδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακτὸν γεγεννημένον, ἄλλο
 ἐπὶ τέτοις ἐπινόει, καὶ τὸν καθ' ἑαυτὸν ἀπέλλουσα
 καὶν τε γὰρ ἐξ αὐτῆς σκῆπτεταί· ἱκανὸν δὲ καὶ
 πέτο, βλάσκα ἐμψυχήν προσεκπυρρῶσαι· καὶ ἐκεί-
 νι ἐφοίτα πρὸς αὐτόν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τῶν
 δρῶν λήγασθαι, πεπυσμένον τὸν ἔρωτα· ὁ δ' ἐκ-
 ἐδ' οἷός τε ἦν ἀφέρειν τὰ πράγματα, εἰδὲ ἡνείκατο
 μὴ ὁρῶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλα-
 κας ἐσέπαιπε, καὶ τὸν ὄνομα τῆς Χαρικλέας ἔπει-
 βοῦτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπε-
 ποιήτο

diēnti occurrere, et cum ornatum adhibere, quo
 maxime placeret, et interdum canere etiam, ac
 citharam pulsare, quibus illa omnibus aduersus
 Diniam via est. Et cum festiret iam illum labo-
 rare, et maceratum ab amore molitumque esse,
 aliud insuper excogitat, quo penderet miserum,
 nempe vterum se etiam ex illo gerere: valet au-
 tenti hoc etiam, ad stolidum amatorem magis ac-
 cendendum: nec amplius ad illum ventitat, cu-
 stodiri se a viro dicens, qui audierit de amore:
 At ille rem non ferre, neque pati posse, quod
 non videret illam, sed lacrimari, et intus mitte-
 re adultores, et nomen Charicleae inclamare,
 eiusque statuiam, (de candido marmore facta erat)

ποίητο δὲ λίσσῃ λουκῇ) ἐκώκυε, καὶ τέλος κα-
ταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τῆδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ
αὐττὰ ἦν ἀκριβὲς τὸ πρῶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶ-
ρα, ἑκατὰ μῆλα καὶ σεφάνας ἀντεδίδοτε αὐτῇ,
ἀλλὰ συνομίαι 5) ὅλα, καὶ ἀγροί, καὶ θραύπαι-
ται, καὶ ἐσθῆτες ἐβανθεῖς, καὶ χρυσὸν ἐπόσων
ἐθελήσει. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λύσιωνος
οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος,
ἐξήντητο ἤδη, καὶ ἐξεκένεωτο.

Εἶτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν 6), ἀπολιπῶσα αὐτὴν
ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ἐποχρυσῶν
ἐθήρα,

amplectens eiulare. Tandem humi se abiiciens
voluitur, resque in confessum furorem exit. Do-
na enim non pro portione malorum et corolla-
rum illi reddebantur, sed aedes totae, et agri,
et seruae, et vestes floridae, et auri quantum
vellet. Et quid multa? Breui tempore Lysonis
domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhau-
sta iam et vacuefacta erat.

16. Deinde cum iam siccus ille et aridus esset,
eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem,
de

5. Συνομίαι] *Insulae*. Nimirum tales *insulae*
siue coniuncta aedificia intelligit, quales
Sueton. Caes. c. 41. ubi vid. Interpp. *Reitz.*

6. Αὖτος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bō-
na profudero, aut quem assentatores ac
meretrices exederunt, vel potius ebiberunt.
Reitz.

ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῷ, κοῦρεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελέμενος δ' ἔν ὁ Δονίας, ἔχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάπων, κοῦρεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθσαν, ἔρχε-
ται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτοῦ. καὶ αἰ-
δόμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγεῖτο πάντα, τὴν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπεροψίαν τῆς γυναί-
κός, τὸν ἀντερασὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς ἔβιωσται μὴ ἔχι συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἀκα-
ρον εἶναι νομίσας ἐν τῷ ἀπορρηκτικῷ τῷ Δει-
νίᾳ, διότι ἔπροςίετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων 7),
ἀλλὰ

de auratis illis, venata, ad illum transiit: et illum iam amabat, et ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, ritalem Cretensem, et denique se videre non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed

7. Μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων] Non ausim se-
vere damnare hanc lectionem: potest enim
τῶν

ἀλλὰ τὰς κόλακας αὐτῷ προστίμα· τότε, ἡ μό-
 τήν εἶχε πατρῶαν οἰκίαν· ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολή-
 σας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρεῖς τάλαντα·
 λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας ἐν Ἀφαιῆς εὐχρὺς ἦν
 τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεὺς αὐτῆς γεγενημένος·
 καὶ αὐτῆς ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γεραιματεῖα, καὶ μέμ-
 ψε, ὅτι μὴ πολλὰ χρόνα ἄφικετο, καὶ οἱ κό-
 λακες συνέθεον, ἐπικλαμνησόμενοι, ὁρῶντες
 δειδιμένον ἐτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ως

sed praetulisset sibi adultores. Tum vendita,
 quam solam habebat Sami, domo paterna, ve-
 nit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis
 Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher
 quodammodo factus denuo: et rursus ancilla, et
 sodiciti, et reprehensio, quod diu non venis-
 set: adultores etiam concurrere, facturi spicil-
 legium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem,
 quem contederant.

17. Cum

τῶν Φίλων latitudinem quandam habere, et
 eos etiam comprehendere, qui specie tenui
 modo sunt tales. Sed videtur tamen oppo-
 nere sibi inuicem velle auctor τὸν Φίλον, et
 τὰς κόλακας: vehementius certe locutum
 esse, si ita dederit, nemo facile negauerit.
 Equidem ita interpretatus sum. Gesner.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἔχειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἡγε-
 στερὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἐνδον ἦν, ὁ Δημώ-
 ναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰ-
 σθησάμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναι-
 κὸς, ἐκφύγει γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ
 λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ
 συλλαμβάνειν τὸν Δεινίχην, πῦρ καὶ μάστιγας ἀ-
 παλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος,
 ὁ δὲ συνιδὼν ἔκαστ' ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον
 κείμενον ἀρπάξας, αὐτὸν τε ἀποκτείνει τὸν Δη-
 μώνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν
 Χαρικλείαν, ἔμειψεν πληγὴ ταύτην, ἀλλὰ καὶ
 τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τὴν Δημώ-
 νακτος ὕπερθε. οἱ δ' οἰεῖται τῶς μὲν ἐστῆκε-
 σαν

17. Cum autem venturum se ad illam condi-
 xisset, et venisset circa primam quietem, et in-
 tus esset, Demonax, Charicleae maritus, siue
 temere illud senserit, siue re cum vxore com-
 posita, utrumque enim dicitur: consurgens ve-
 lut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, et com-
 prehendi Diniam, ignem minatus ac flagella,
 strictoque velut in adulterum gladio. At ille
 videns quantis in malis esset, correpto vestī quo-
 dam prope iacente, tum ipsam Demonactem per-
 cussio tempore interficit, tum Charicleam, nec
 una hanc plaga, verum et vestī saepius, et dein-
 de Demonactis gladio. Serui autem, qui muti
 adhuc

σαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τῷ πράγματι ἐκ-
 πεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν,
 ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τῷ ξίφει, ἐκείνοι μὲν
 ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλι-
 κῆτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω-
 παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀνχολογιζόμενοι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, [ὅ-
 τι ἀποβήσεται σκοπᾶντες· ἑωθεν δὲ οἱ στρατη-
 γοὶ παῖσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διβεβόητο)
 καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, εἰδ' αὐτὸν ἔξα-
 νον ὄντα μὴ ἔχει πεφονευμέναι, ἀπάγουσι παρὰ
 τὸν ἄρμοςήν 8), ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ
 δὲ

adhuc adfliterant inopinata re perculsi, iam com-
 prehendere illum conati, cum ipsos quoque gla-
 dio inuaderent, se subducunt. Dinias patrato fa-
 cinore clanculum exit, et ad auroram usque mo-
 ratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta,
 et de futuris, quem res exitum habitura esset,
 considerant. Mane vero adsunt magistratus (re iam
 rumoribus dilata) et comprehensum Diniam, qui
 nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesi-
 dem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At
 ille

8. Τὸν ἄρμοςήν.] Nondum satis video causae,
 cur hac appellatione non Praesidem et Re-
 ctorem Prouinciae ordinarium, vno verbo
 Proconsulem Asiae intelligamus. Libera
 quidem ciuitas Ephesus, sed quam tamen
 Pro-

δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' αὐτὸν πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γυάρου νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ. Φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ τῆς βασιλείας.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τὰλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐνεδέσσει. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, αὐτὸς τότε ἀπελείφθη τῆς ἐταίρας· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, vnam Cycladum, exulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore.

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum nauigavit cum illo in Italiam, et in iudicium venit amicorum solus, et nulla in re illi defuit. Et cum iam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnans,

Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solenni-
bus Romanarum dignitatum appellationibus uti, vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγα βασιλεῖα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμωσὴν legatum Praefidis arbitror intelligi. Gesner.

αὐτὸς ἑαυτῷ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφει-
γεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπώραν τῶν
ἀναγκαίων, παραδὲς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι,
συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τὰτε ἀπο-
φέρων, ἔτρεφε τὸν Δινίαν, καὶ νοσήσαντα
δὲ ἐπιμήκισον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος
ἑκεί· ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐαυτῷ ἠθέλησεν, ἀλλ'
αὐτῷ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, ἀσχυνόμενος καὶ τε-
θνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τῷτό σοι ἔργον
Φίλε· Ἕλληνας, ἃ πρὸ πολλῷ γινόμενον· ἔτη γὰρ
ἐκ ρῖθα εἰ πέντε διεκλήλυθεν, ἀφ' ἧς Ἀγαθο-
κλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἶθε γὰρ,
ὦ Μνήσινπε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλαγες, ἵνα
καὶ ἀπέξῃν αὐ ἐδυνάμην αὐτοῖς, ἄτω Σκυθικόν

τινα

damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo,
et cum omnino rebus necessariis deficerentur, lo-
cata purpurariis opera, cum his urinarer, merce-
dulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotan-
tem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo qui-
dem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in
insula mansit, qui mortuum etiam amicum re-
linquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum
amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni
enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris
mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Vtinam iniura-
tus, Mnesippe, ista narrares, ut etiam fidem
negare illis possem; adeo Scythicum quendam
amicum,

τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τῆτον διηγῆσω·
 πλὴν δέδρα μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἶπης αὐτῷ.
 ΜΝΗΣ. Ἄκκε τοῖνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι,
 Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι πε-
 ρὶ αὐτῷ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπο-
 μοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν
 μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν
 Πληιάδος, συλλογιμαίης τινὰς ἀνθρώπων νο-
 μίζων, ἐν δὲ τέτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτῷ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τῆτον
 ἑταῖρον αὐτῷ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐ-
 θύδικον ἐρρώμενον καὶ κατετερόν· τὸν δὲ Δάμω-
 να ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς,
 ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν ἐν Σικελίας
 εὐτυ-

amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum
 metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari,
 Euthydicum Chalcidenſem: narrauit autem mi-
 hi de illo Simylus nauclerus Megarensis, iurans,
 ſe factum vidiffe. Nauigaſſe nimirum ſe dixit
 ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occa-
 ſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce
 autem fuiſſe Euthydicum, et cum illo Damonem
 Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe au-
 tem aequales, caeterum Euthydicum valentem
 ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum et im-
 becillum, qui e longo morbo videretur modo
 conualuiſſe. Atque, ad Siciliam uſque feliciter

εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιτεσθῆν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζακύνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας 9) πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους 10), ὡς τὸ ῥόδιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς,

iplos nauigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso iam Ionio nauigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, et turbines, et grandines, et reliqua tempestatis mala? Cum vero iam prope Zacynthum essent, nude nauigantes antenna, et spiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte,

9. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, nudee sunt antennae. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος. Gesner.

10. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολεσχίας p. 90. Νεὼς ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνοντα; σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tem-

ὄρμῃς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσάτῳ σάλῳ
ναυτι-

te, nauseantem, vt in tanta agitatione, Dämonem
Q 2

tempestate ad cursum navis retardandum, et frangendum obtundendumque quasi impetum. Scholium ad Odyss. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλης κλίως, δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici in spiram conuoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia *Spira*, inquit, *funis nauticus in orbem conuolutus*, et laudat *Pacuvii* versum, haud dubito, quin in tempestatis descriptione a poëta positum, *Quid cessatis focii eiicere spiras sparteas?* Huc refero etiam *Isidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora vsque saecula. Laudantur in Glossario *Dufresniano* Voc. *Spera* n. 3. Glossae ad *Fr. Barberini* Documenti d' amore, p. 273. *Ligantur plures fascēs et proiiciuntur in aquas retro naues, vt non sic naues currant, fractis ibemonibus: et dicuntur sperae, quasi res, quae faciunt tardare progressum.* Praestant ergo *Spirae* naui iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reiß* vocant rustici. *Gesner.*

ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμείν ἐγκεκυφόμενα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματι συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἔδδ' ὑμνῶν τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς ἂν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῷ κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ ὑμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπογορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπέσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκεφίθειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς

nem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum naui, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, et fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natate posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandam, et vix supra fluctus se tenentem.

20. Euthydikum vero cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecit se in mare, et comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem plerumque fulgente luna) adnatasse, eumque subleuasse. Hos autem cupuisse quidem opem ferre, et miseratos

τοῖς βοηθεῖν, καὶ εἰσεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκείνῳ γὰρ ποιῆσαι, Φελλὰς τε γὰρ πολλὰς ἀφῆναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοιτῶν τινὰς, ὥς ἐπὶ τέτων ἀπονήξαιτο, εἰ τινὶ αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, ἡ μικρὰν ἔσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἣν τινὰ ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαστο εὐνοίας βαβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ἔτως ἡγριωμένον, ἢ κοιωνήσας τῷ θανάτῳ; καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τῶ ὕδατος ἐπικλωμένῃ, τὴν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν κύματα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀποπνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα,

καὶ

feratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, et contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, et ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis aliud specimen ostendat firmitus benivolentiae aduersus amicum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et intueré mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem spumam, nocentem, desperationem: deinde illum iam suffocandum, et vix capite eminentem, tendentemque

καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπι-
πηδῶντα εὐθύς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ
προαπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ἔτι γὰρ ἂν μά-
θοις, ὡς ἐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τέτον Φίλον τὸν
Εὐθυδικὸν διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε,
οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία
ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ἔμετρίως δεδοικα ὑπὲρ αὐ-
τῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν,
καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμφω φιλο-
σοφῶντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶ-
χε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτὸς τὸν μὲν ἐκ-
πίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ
τέτε

manus amico: hunc vero desilientem statim, et
natantem una, ac metuentem, ne ante se Damon
pereat: sic enim discas minime ignauum me tibi
hunc etiam amicum narrasse, Euthydicum.

21. TOX. Vtrum vero interierunt, Mnesippe,
illi viri; an aliqua illis ex insperato salus conti-
git? nam haud mediocriter equidem illis metuo.
MNES. Bono esto animo, Toxari: seruati sunt,
et nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi.
Simylus enim haec sola habuit dicere, quae
quondam illa nocte viderat, excidere alterum,
alterum saltu istum sequi, natare ambos, quan-
tum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Eu-
thydi-

πάντα οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγῶνται·
τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, Φελλαῖς τισι περιπεσόντας,
ἀνέχεσθαι ἐπὶ τέτων ἑαυτὰς, καὶ ἀπονήχασθαι
πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας,
ἤδη πρὸς ἑω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τῷ
λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ
Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τέρας ἔ Φαῦλας ὄντας, ὡς ἔγωγ'
ἀν εἴποιμι, ἄνεσον ἤδη τρίτον ἄλλον ἔδεν τε
χειρόνα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ
τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριζείνῳ τῷ Σικυνωνίῳ Φίλοις
ἐπέχρητο εὐπόροις οὔσι, πενέστατος αὐτὸς ὢν·
ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς
μὲν ἄλλοις ἴσως γελοῖας, σοὶ δὲ ἔκ οἶδα εἰ τοι-
αῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν
τιμῶν-

thydicus: primo quidem cum in suberis quae-
dam frustra incidissent, illis se sustinuisse, et ao-
gre nataffe: postridie autem ponte navis conspe-
cto, versus lucis exortum, ad illum adnataffe,
eoque conscenso, quantum supererat spatii, fa-
cile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, vt ego dixe-
rim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio
et Charixeno Sicyonio amicis vsus fuerat, copio-
sis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens au-
tem testamentum reliquit, aliis forte ridiculum;
tibi vero nescio an tale videatur, viro bono et

τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένων. ἐγγράπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μα τρέφειν, καὶ γηρώκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκιδῆναι μετὰ προικὸς, ἐπόσῃ ἂν πλεῖστην ἐκιδῆναι παρ' αὐτῆς δύνῃται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραίον ἤδη γάμου) ἦν δέ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνη μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τῶν ἀναγνωσθεῖσων τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τῆ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δέ, ἢ πρὸς τὰς ἀνδρας ἦν αὐτῶ, ἀγνοῶντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιῶντο, καὶ ἀδελφοῖς ἑ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριξένος

magni amicitiam aestimanti, et de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, et puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, et nemo non ridens abire. Quamquam, inquiebant, Aretaeus*
et

νος οἱ εὐδαίμονες κληρὸν διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσκειν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τῆ νεκρῆ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες II) τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν ἔν Χαρῖξεινος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβίβας, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνη, καὶ τὴν

et Charixenus, beasi illi, hereditatem accipient, si quidem soluent Eudamidae, et viuentes ipsi heredem habebunt mortuum.

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adsci-

Q 5

II. Διαιτῶντες] Quanquam διατάω plerumque significat *viuo*; *versor*, *dego*; dubitari tamen non potest quin et significet *dispono*, *ordino*, *compono*, *discepio*. Noster in *Abdicatio* c. XI. Hν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικασὰς, καὶ προσελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτῶν. Perspicuum est, quid hic sit διαιτῶν, nempe *disceptare*, *cognoscere causam*. Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολ. δικασαὶ καθεζόμενοι διήτων. *Iensf.*

τὴν αὐτῇ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τῇ Εὐ-
 δαμίδᾳ τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἔκ πρό-
 πολλ' ἐκδόδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἴ-
 χε, δύο μὲν τῇ αὐτῇ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τῇ
 Φίλᾳ ἐπιδὼς, καὶ τὸν γάμον γε αὐτῶν ἐπὶ μιᾷ
 ἡμέρᾳ ἡξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τό-
 ξηρι, ὁ Ἀρεταῖος ἔτος; ἄρα Φαῦλον παράδει-
 γμα Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομή-
 σας, καὶ μὴ προδὼς τὰς διαθήκας τῇ Φίλᾳ; ἢ
 τίθεμεν καὶ τῶτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν
 τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ ἔτος μὲν καλὸς·
 ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα
 τῇ θάρσει, ὃ εἶχε περὶ τὰς Φίλας. ἐδήλω γὰρ
 ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς,

εἰ

adscita, et matrem alit Eudamidae, et filiam nu-
 per elocavit, de quinque, quae habebat, talen-
 tis duo quidem filiae suae, duo autem amici
 filiae in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in
 eundem diem collatis. Quid tibi videtur, To-
 xari, Aretaeus hic, paruumne se exemplum ami-
 citiae praestitisse, tanta hereditate adita, non pro-
 dito amici testamento? an ponimus hunc quoque
 in perfectis calculis, ut de quinque unus sit?
 TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam
 inulto magis admiratus sum fiduciae causa, quam
 de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque
 eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scri-
 pta

εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἀγραφὸς κληρονόμος τῶν τοιᾶτων.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγέσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλεῖστος, ὥς ἑδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγος ἐδοικορᾶντι, τὰ τε ἄλλα εἶδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειαν. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἔτος καὶ ὠραίος ὧν ἀνέχεται παροχρμάνην ταιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διη-

pta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredein venturum fuisse.

24. MNES. Recte dicis. Sed quantum tibi narrabo Zenothemin Charimolei F. Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honestus, et magnus, et diues, vt videbatur. Assidebat autem illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, et excusso oculo foeda, contumeliōssime habitum a fortuna, et cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iste et formosus sustineret vehi secum talem mulierem, ille qui virum mihi ostenderat, qui accu-

διηγείτο τὴν ἀνάγκην τῆ γάμῃ, ἀκριβῶς εἰδὼς
 ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτης γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφῃ
 ταύτης Φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλατύντι καὶ
 τιμωμένῳ ὁμότιμος ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκρά-
 τῆς ἀΦηρέθη τὴν ἐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτε περ
 καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς ἀπο-
 Φηνάμενος γνώμην παράνομον. ἄτω δὲ οἱ Μασ-
 σαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομον
 γράψῃεν. ἐλυπεῖτο ἔν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ
 τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλεσίων πένης, καὶ ἐξ
 ἐνδόξου ἁδοξοῦ ἐν ἐλίῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐ-
 τὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῆ, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτω-
 καιδε-

accurate nosset omnia, Massiliensis et ipse, ne-
 cessitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Me-
 necrati, nimirum ait, patri deformis istius mu-
 lieris amicus erat Zenothemis, diuiti, honorato,
 eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vera
 tempore Menecrates iudicio facultatibus suis pri-
 vatus est, quo tempore etiam honos illi a sexcen-
 tis *senatoribus* ademptus, ut qui sententiam contra
 leges tulisset; ita autem, inquit, Massilienses
 punimus, si quis contra leges aliquid promulget.
 Tristis ergo Menecrates tum propter damnatio-
 nem, tum quod ex diuite pauper, et ex nobili
 ignobilis paruo adeo interuallo factus esset; ma-
 xime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam
 et

καίδεκέτις ἔσα, ἣν ἔδε μετὰ πάσης τῆς ἑσίας
τῆ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο,
ἠξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγείνων καὶ πενήτων ῥα-
δίως παραλαβεῖν, 12) ἔτω κακοδαίμονα ἔσαν
τῆς ὀψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς
τὴν σελήην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο,
Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ἔτε γὰρ ἀπορή-
σεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σε ἄξιον
τῆ γένεος εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα
δεξιῶν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς
τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε ἑσίαν πολλὴν ἔσαν ἐνεί-
ματο

et duodeuiginti annorum, quam nec cum omni
patris substantia, quam ante damnationem habue-
rat, voluisset aliquis vel ignobilium et pauperum
facile, cum infelici illa forma, ducere. Diceba-
tur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin,
ille, bono, inquit, animo esto, Menecrates, nec
enim necessaria tibi deerunt, et filia tua dignum
suo genere sponsum inueniet: ac cum his dictis de-
extra illius prehensa domum secum suam illum
deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum
illo

12. Παραλαβεῖν] Proprium esse de vxore re-
cipienda, domum deducenda, multis docet
Elsner. ad Matth. I, 20. μὴ φοβηθῆς πα-
ραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σε. Reitz.

ματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆ-
 ναί κελεύσας, εἰσία τὰς Φίλκας, καὶ τὸν Μενε-
 κράτην, ὡς δὴ τινὰ τῶν ἐταίρων πεπετικῶς ὑπο-
 σῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνη-
 το αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα
 δὴ μεσὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο,
 εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τῷ γαμβρῷ Φιλο-
 τησίαν· ἄξιόμαί γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυ-
 γατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαμ εἴλη-
 Φα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τῷ δὲ ἀπαγε
 λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ἔτω μα-
 τεῖν, ὡς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κό-
 ρη ἀσχερᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον.
 ὁ δὲ, ταῦτα διαξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην,
 ἀπῆκε εἰς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε,
 διακο-

illo diuidit, et coena parari iussa amicos excipit
 conuiuio, ipsumque Menecratein, velut amico-
 rum alicui persualisset puellae nuptias. Cum vero
 coenati essent, et Dis libassent; hic plenam illi
 phialam propinans, *Accipe*, inquit, a genero po-
 culum amicitiae! ducam enim ego bodie tuam fi-
 liam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quin-
 que et viginti. Illo vero dicente, *Apage*, noli hoc
 facere Zenoibemi, nec ita ego insaniam, ut videre
 te possim, iuuenem et pulchrum, puellae turpi et
 male affectae iunctum. At ille, haec dicente
 patre, ablata sponsa in thalamum abit, et inde
 prodit paullo post virginitate illius interfecta:
 et

διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου συνέστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷ περιηγόμενος αὐτήν.

Καὶ ἔχ' ὅπως ἐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχυρῶν, καὶ πλᾶττε, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρω πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τέτων ἔτως αὐτὸν ἡμείψατο καὶ ἡ τύχη· παλδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίσης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν· ὁ πατήρ εἰς τὸ βαλευτήριον, θαλλῷ ἐσεμμένον, καὶ

et ab illo inde tempore cum illa viuit vehementer. illam amans, et vbique, vti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, vt huius eum matrimonio poeniteat, vt potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, et diuitias, et splendorem; respici vero amicum et Menecratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc iam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *oliuae* redimitum, et pulla veste indutum,

καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεηνότερον Φανείη ὑπὲρ τῆ πάππυ, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τὰς βελυτάς, καὶ συνεκρότει τὴν χεῖρε· ἡ βελή δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίηην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικαύτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τῆ Φίλας, ὡς ὀρεῖς, ἃ μικρὰ, ἃ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ εἶναι ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίῳ τῷ Σανιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος,
 Ἄντι-

datum, ut miserabilior videretur, pro suo deprecans, arrisit Senatoribus puer, et plausum manibus dedit. Fractus autem eo spectaculo senatus, damnationem remisit Menecrati; et iam honoribus restitutus est, aduocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non parua, ut vides, neque a Scythiis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

27. Superest nobis quintus: et videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio praetermissq. Cum nauigasset enim in Aegyptum Demetrius

Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθην, ἐταίρῳ ἐκ παίδων
 ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνᾠπαιδεύετο,
 αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκησιν ἀσκήμενος ὑπὸ
 τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντιφίλος ἰα-
 τρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημή-
 τριος ἔτυχεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ
 θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τῷ Μέμνονος. ἤκουε
 γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ἔσας, μὴ παρέχεσθαι
 σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα
 τὸν ἥλιον. τῶν ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας
 μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τῷ Μέμνο-
 νος, ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον 13), ἔκτον
 ἦδη

metrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris
 inde ſodali et aequali, *ibi* vna vivebat atque in-
 ſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes,
 ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem me-
 dicinam meditabatur. Aliquando Demetrius per-
 egrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus et
 Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis
 altas, umbram non praeberere; Memnonem au-
 tem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo
 cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac
 Memnonis audiendi, aduerſo Nilo ſextum iam
 men-

13. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον] *Aduerſo*
Nilo nos interpretamur, ob verbum ἀνα-
 πεπλεύκει, et ipſam rationem itineris, ab
 Alexandria, vt apparet, in Aegypti interiora
 Luc. Op. T. V. R inſti-

ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασσαν, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὸς Φίλᾳ δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτῆς Σύρος, καὶ τέταρτος, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀναβείδιον, καὶ ἀπεσυλήσαντες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλῳ ἀργυρῆς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπεσόντες. (ἐάλωσαν γὰρ τι ἀπεμπολοῦντες)

mensẽm nauigauerat, relicto Antiphilo, quem via et aestus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Seruus enim illius Syrus nomine et patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi spoliato Deo, phialas ex auro duas, et sceptrum aureum ipsum quoque, et canino capite sigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula (deprehenso enim fuerant venden-

instituti. Aduerso fluuio nauigauit Deme-
trius, sed non vno tenore, verum vt passim
ad dextram, ad sinistram excurreret. Quin
plusquam perfecti ratio etiam hic habenda:
sermo est de profectiõne; iam poterat oc-
cupatus esse in reditu. Gesner.

τες) ἅπαντα εὐθύς ἔλεγον σρεβλέμενοι ἐπὶ τῷ
τροχῷ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τῷ Ἀν-
τιφίλῳ, καὶ τὰ Φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ τινὶ
ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε ἔν Σύρος ἐδέδετο
εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτῷ Ἀντίφιλος· ἔτος
μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τῷ διδασκάλῳ ἀνα-
σπασθεὶς· ἐβοήθει δὲ ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως
ἐταῖροι, ἀπεσερέφοντο ὡς τὸ Ἀναβείδιον σεου-
ληκίτα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγάγντο εἶναι, εἰ
συνέπιόν ποτε ἢ συνεισιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ
λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ
τῆς οἰκίας συθνεύασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες.

Ἐδέδετο ἔν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἡδὴ
χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ
δεσμῷ-

vendentes aliquid) omnia statim, rota cum tor-
querentur fassi sunt, ductique in hospitium An-
tiphili venerunt, protuleruntque res furtivas sub
lectulo quodam in obscuro iacentes. Syrus ergo
vinctus statim est, et herus illius Antiphilus; hic
quidem, dum magistrum audit, abstractus, au-
xiliente nemine, fodalibus qui adhuc fuerant,
eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio vio-
lasset, auersantibus, impiatosque se putantibus,
si quando cum ipso computationem aut coenam
obiissent. Caeteri autem serui duo, conualatis,
quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vincit igitur miser Antiphilus iam satis
diu, et pro impurissimo omnium, quotquot ma-

δεσμωτηρίῳ, μιαιώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρῆσεν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἑφεσῶς. εἰ δ' ἀπολογοῖτο ποτε λέγων, ὥς ἄδεν τοιᾶτον εἰργασαί, ἀν-αίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλεον ἐπὶ τέττε ἐμισεῖτο. ὑπεκίσει τοιγαρὲν ἤδη, καὶ πονήρως εἴ-χεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τῆς νυ-κτὸς ἄδὲ ἀποτρίβειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ κατὰ κεκληρισμένῳ· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τῆ οἰκήματος ἡ δυσσομία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐσθροχωρημένων, καὶ

lefici in carcere erant, habitus fuerat: et com-mentariensis Aegyptius, supersticiosus homo, pu-
tabat gratum facere se Deo, et illius vicisci in-
iurias, si grauis instaret Antiphilo. Si vero quan-
do causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens
videbatur, maioriq; eam ipsam ob causam erat
in odio. Iam igitur aegrotabat aliquantum, et
male habebat, vt probabile erat qui iaceret hu-
mi, et ne noctu quidem extendendorum pedum
facultatem haberet, inclusorum nempe neruo:
interdiu enim numella sufficiebat, et manus altera
compedita: noctu autem vinciri totum oportebat.
Verum etiam foedus odor carceris, et aestus,
multis in eodem loco vinctis et anguste confertis,

καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τῷ σιδήρει ὁ φόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, αἷω ἀνδρὶ ἐκένων αἰήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ἔτῳ σιληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορευάντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σίτον αἰεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δυμήτριος, ἔδεν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τὰ δεσμωτήριον δρομάος ἐλθὼν, τότε μὲν ἐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γάρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισμένως τὴν θύραν ἐκάθευδε, φερεῖν τοῖς οἰκέταις παρακλευσάμενος· ἔφθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἀδελφὸν ὑπὸ τῶν κακῶν γεγεννη-

γενή-

vixque respirantibus, et ferri stridor, et parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, et ad durum adeo victum non exercitato.

30. Iam despondebat animum, iam nec cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Vbi vero rescluit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespere, commentariensis clausa diu ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix poterat, et circum-

ὕγενημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπᾷτο καθ' ἑαυτὸν
 τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τὰς οἰκείας
 νεκρὰς, ἤδη ἐώλων ἔντων ἀναζητῶντες ἐν ταῖς
 παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τῆνομα ἐβόησεν, Ἀν-
 τίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν αὐ-
 ὅσις ἦν, τοσούτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὥς
 δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσ-
 ἰόντος, διασκεύας τὴν κέμην, καὶ ἀπαγαγὼν
 αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν
 ὅσις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιά-
 σαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτι θεᾷ. χρόνῳ δὲ ἀ-
 ναλαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημή-
 τριος, καὶ σαφῶς ἑάσα ὥς εἶχεν ἐκφυθόμενος
 παρ' αὐτῷ, θάρσεν τε παραλευέται· καὶ διε-
 λών

iens singulos victorum inspicit, ut solent qui
 suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
 Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dino-
 menis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus
 erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum
 vero voce agnita exclamaret, et illi accedenti,
 dimouens atque abducens a vultu comam squa-
 lidam conciliatamque, se quis esset ostenderet;
 ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato
 spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem
 temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum
recreans Demetrius, distincte singula uti se ha-
 berent ab eo cum sciscitando comperisset, bono
 illum animo esse iubet; et diuiso palliolo dimi-
 dia

λὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἡμῖς αὐτὸς ἀναβήλ-
εται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ὃ εἶχε πι-
ναρὰ καὶ ἐκτετραχωμένα ῥάκη περισπᾶσας.

Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπι-
μελόμενος αὐτῇ καὶ θεραπέων. παραδὼς γὰρ
ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς
μέσσην ἡμέραν, καὶ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν.
εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἔργα, μέρος μὲν τῆς μι-
σθῆς τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασσὸν
αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν. τὸ λοι-
πὸν δὲ εἰς τὴν τῆς φίλης θεραπέαν ἰκανῶς αὐτῷ
δίηκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφί-
λῳ παραμυθόμενος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι,
ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τῆς δεσμοτηρίας, σιβάδιον
τι

diā ipse parte amicitur, alteram dat illi, detra-
ctis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque
modo poterat, cum illo erat, curam illi et mi-
nisterium suum accommodans. Locata enim
mercatoribus in portu opera sua, a mane inde
ad meridiem, non parvam pro gestandis oneri-
bus mercedem referebat. Tum rediens ab opere,
parte mercedis commentariensi soluta, mansue-
tum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum
autem ad amicum curandum sufficebat. Ac in-
terdiu erat cum Antiphilo eius solandi causa;
nocte autem ingruente non procul a ianua car-

τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν ἔν τινα ἔτω διηγόν', εἰσιῶν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ἰςερὸν δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δασμωτηρίῳ ληστῆς τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς εἶδομαι, Φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ ἐκτί παρήκει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνῶμενος, ἐκ ἔχων ἄλλως παρῆναι τῷ ἐταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμωσῇ 14), ὡς εἶη κακοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἀναβιν ἐπι-

ceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: et custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii et aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset.

14. Συναρμωσῇ] Vti supra c. 17. τὸν ἀρμωσὴν, *Proconsulem, Praesidem* certe et *Rectorem* Provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic *συναρμωσὴν Legatum* dici arbitror, cui manda-

ἐπιβελῆς. ὡς δὲ τῆτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς
εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἄχθεις παρὰ 15) τὸν
Ἀντίφιλον (τῆτο γὰρ μόλις πολλὰ ἐκετεύσας
τὸν δεσμοφύλακα ἐξαιργάσατο παρὰ αὐτῷ πλη-
σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δε-
δεσθαι) ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἐδείξε τὴν εὐ-
νοίαν,

fuisse. His autem dictis abducitur statim in car-
cerem, et [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim
aegre multum supplicans a commentariensi im-
petrauerat, ut prope Antiphilum, et numellis
iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime be-

R 5

neuo-

ta a Praefide iurisdiclio. Non missos esse
in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules
aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπαρχας
Praefectos Augustales, minori et equestri
dignitate homines, notum est, et monuit
Spanb. diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen
manet, Luciano ἀρμοσὴν esse magistratum
ordinarium, συναρμοσὴν, eius vicarium. Ille
ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo post
vocatur. Gesner.

15. Καὶ ἄχθεις παρὰ] Sentio hic aliquid a
facilitate et candore Luciani alienum. Non
offenderer, si illud ἄχθεις abesset, quod
ut signarem, ductus in versione latina vncis
inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἄχθεις aliud
verbum dederit auctor, quod melius huc
conueniat. Gesner.

νοϊαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτόν, ἀμελῶν μὲν τῶν καὶ θ' ἐαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσῃσε καὶ αὐτός· ἐπιμελόμενος δὲ ὅπως ἐκείνος μάλιστα καὶ κατ' εὐδῆσει, καὶ ἦττον ἀνιάσεται· ὥς ῥᾶ ὅν ἐΦεραν μετ' ἀλλήλων κακοπαθεῖντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιούδε τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλεόν αὐτὰς δυσυχῆντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, ἐκ οἷδ' ὅθεν ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συνωμότας πολλὰς τῶν δεσμιωτῶν προσλαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδεδεγτο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διεχομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγας ὄντας τὰς Φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν ἔν τὸ παραιτίκα, ἔνθα ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέν-

nevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille et quiesceret plurimum, et minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, vltiori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim vnus linguae copiam nescio vnde nactus, assumtis in coniurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps victi erant, insertis in illam numellis, et soluit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, cateruatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea

σπαρζέντες, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν ἔμειναν, καὶ τῷ Σύρῳ λαβόμενοι ἤδη ἀπιδόντος, ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος τὸ συμβαθηνός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τὰς διωζομένους, μετασειλάμενος δὲ τὰς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαυνέσας ὅτι μόνοι ἐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' ἐκ ἐκείνοι γὰρ ἠγάπησαν, ἄνωγ' ἀφείμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δευὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς καὶ σμικρὰ, εἰ δόξαι κακῶργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ τῷ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθον ἄδεν ἀδικούντας, ἐπαινέ-

postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, et Syrum quoque prehenderant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; accessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberauit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, et grani oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admif-

ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάν-
θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ
κολάσει, ἣν ἡνέσχοντο ἀδίκως δεδέντες, καὶ
ἐκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτῶ, δραχμαῖς μὲν
μυρίας τὸν Ἀντίφιλον, δίδι τοσαύτας δὲ τὸν
Δημήτριον.

Ὁ μὲν ἂν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ
ἔσιν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτῶ δις μυρίας
ἐκείνῳ καταλπτῶν, ὥχεται ἀπὸ τῶν εἰς τὴν Ἰνδι-
κὴν, παρὰ τὰς Βραχμῶνας, τοσάτον, εἰπὼν πρὸς
τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νο-
μίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ἅτε γὰρ αὐτὸς
δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔς' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ
ἔσιν, ἐρεῖσθαι. ὀλίγοις δυνάμενος· ἅτε ἐκείνῳ
ἔτι

admissum, collaudans eos, Demetrium etiam
vehementer admiratus, dimittit; consolansque
de poena, quam iniuste vincti subierant, et mu-
neribus e sua re familiari afficiens utrumque, An-
tiphilum decies mille drachmis, altero tanto au-
tem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto
est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi
relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos,
sic allocutus Antiphilum, Sibi veniam merito dan-
dam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim
se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis;
qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus
esse

ἔτι δὲ Φίλα, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων
 γεγενημένων. Τοιᾶτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες
 Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὥς ἐπὶ
 ῥήμασι μέγα φρονῶντας, καὶ αὐτὰς ἂν σοὶ τὰς
 λόγας διεξήλθοις πολλὰς καὶ ἀγαθὰς ὄντας, ἕς
 ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτᾶ
 μὲν ἐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τᾶ Ἀντιφίλα δὲ,
 καὶ δακρυῶν προσέτι καὶ ἰκτεύων, καὶ τὸ πᾶν
 ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μασιγόμενος ὁ
 Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτάς.

Ἐγὼ μὲν ἂν τέττας ὀλίγας ἀπὸ πλείονων, ἕς
 πρώτας ἢ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμην σοὶ ἀ-
 γαθὰς καὶ βεβαίαις Φίλας. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη
 καταβάς ἀπὸ τᾶ λόγα, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
 δίδωμι.

*esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales,
 Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante
 nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos
 quoque sermones tibi referrem, multos illos et
 bonos, quos Demetrius habuit in iudicio, pro se
 ille quidem causae nihil dicens, verum pro An-
 tiphilo, lacrumans insuper et supplicans, et in
 se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus
 ambos absoluit.*

35. Ego quidem igitur paucos hosce de mul-
 tis, quos primos subiecit memoria, tibi enarraui
 bonos firmosque amicos. Quod superest iam de-
 cedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne dete-

δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρας ἑρεῖς τὰς Σκυ-
 θας, ἀλλὰ πολλῶν τέτων ἀμείνεις, αὐτῷ σοι με-
 λήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς
 μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλλὰ χρηὲς ἄνδρα ἀγα-
 θὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην
 μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας,
 ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.
 ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύ-
 νεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ἔ πάνυ σοι μέ-
 λον, εἴ ἀποτμηθεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς
 ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαι γε ἤδη, μηδὲν ὥς-
 περ σὺ καλλελογησάμενος, ἔ γάρ Σκυθικὸν τέ-
 το, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγη-
 ται, τὰς λέγεις. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 παρ'

deteriores dicas Scythas, sed multum his melio-
 res, tibi ipsi curae erit, si quidem dextram curas,
 ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem
 esse: alioquin ridiculus fueris qui, Oreste et Py-
 lade plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro
 Scythia tua malus orator videare. ΤΟΧ. Bene
facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad ora-
 tionem, quasi non vehementer labores, ne prae-
 cidatur tibi lingua, si victus oratione fueris. Ve-
 rum iam statim incipiam, nihil studens, uti tu,
 verborum elegantiae: neque enim Scythicum
 istuc, praesertim ubi res ipsae magis quam verba
 loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis,
 qualia

παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ
 τις ἀπρεσβιον ἔγημεν ὠσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις
 ἀργύριον ἐπέδωκε γαμικμένη θυγατρὶ Φίλκ αν-
 δρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νῆ Δί', εἴ τις παρ-
 σχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μι-
 κρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ τὰ
 τα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ ἐσθίῃ.

Ἐγὼ δέ σοι διηγῆσομαι Φόνους πολλὰς, καὶ
 πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰ-
 δῆς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἐσι, παρὰ τὰ Σκυ-
 θικὰ ἐξετάζεσθαι. καὶ τοὶ οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ
 πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπ-
 ανῆται· ἔδὲ γὰρ ἔδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερ-
 μεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βα-
 θεία.

qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indota-
 tam deformemque vxorem duxit, aut si quis pe-
 cuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta,
 et, per Iouem, si quis vincendum se prae-
 buit, cum manifestum esset, paullo post solutum iri.
 Valde enim ista vilia, et magnificum in illis aut
 virile adeo nihil quidquam inest.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, et
 bella, et mortes pro amicis *susceptras*, vt scias lu-
 dum esse vestra, cum Scythicis si comparentur.
 Quamquam non praeter rationem illud vobis ac-
 cidit, sed conueniens est illa parua a vobis lau-
 dari. Neque enim sunt vobis occasiones ingen-
 tes ostendendae amicitiae, in alta pace viuenti-
 bus :

θεία βιῶσιν, ὥσπερ ἔδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ
ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐσί· χειμῶνος γὰρ δεήσει
σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς
οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἡ ὑπο-
χωρεῖμεν ἐπιόντας, ἡ συμπεσόντες ὑπὲρ νόμῃς
ἡ λείας μαχόμεθα· ἐνθα μάλιστα δεῖ Φίλων ἀ-
γαθῶν, καὶ διὰ τῆτο ὡς βεβασιότατα συντιθέ-
μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τῆτο ὄπλον ἄμαχον
καὶ δυσπαλέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βέλομαι, ὃν τρόπον
ποιούμεθα τὰς Φίλας, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσ-
περ ὑμεῖς, ἔδ' εἰ συνέφηβός τις, ἡ γείτων ἦν·
ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ με-
γάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τῆτον ἅπαν-

τες

bus: ut nec per ferenum discas, bonusne sit gu-
bernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi
iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua,
qui aut inuadamus alios, aut excipiamus qui nos
aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis
aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis
opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
nus amicitias, solum hoc telum inuictum et vix
superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione
faciamus amicos; non de commisationibus uti
vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia,
aut vicinus sit; sed si quem videamus virum for-
tem, et magnis rebus gerendis aptum; ad hunc
festi-

παρ' σπείδμεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τῷτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξίωμεν; ἐπιπολὺ μνησσύμενοι, καὶ πάντα ὁμῶς πράττομετες, ὡς μὴ διαμχετόνοιμεν τῆς Φιλίας, μηδὲ ἀποβλητοὶ δόξωμεν εἶναι. καὶ παιδὰν προκεθεῖς τις ἤδη Φίλος ἦ, συνθῆκαί τὸ ἀπὸ τῆς, καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἡ μὲν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἣν δὲ, ὑπὲρ τῆ ἐν τέρε τὸν ἕτερον· καὶ ἔτω ποιεῖμεν. εἴθ' ἔγὼ γὰρ ἐνταμόντες ἅπαρ τὰς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἶμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψωμεν, ἅμα ἁμφοτέροι ἐπιώχόμενοι πίωμεν, καὶ ἔσιν ὅ, τι τὸ μετὰ τῷτο ἡμεῖς διαλύσειεν ἀν, καὶ ἐφείτα δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθῆκας εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολὺ Φίλος ἦ, ὁμοίως

festinamus omnes, et quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censemus, multum procantes, et omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec reiliculi esse videamur. Et si quis praelatus aliis, et iam amicus sit; fedus deinde et iusiurandum maximum, *victurum simul, et moriturum, si opus sit, unum pro altero.* Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillauerimus sanguinem in calicem, et intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo adposito ore biberimus; nihil est quod post ea nos dissoluat. Ac permisum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis

ὁμοίως ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ με-
 χουμέναις γυναῖξί. καὶ οἴομεθα ἐκείν' ὁμοίως
 ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτῇ εἶναι, πρὸς πολλὰς
 εὐνοίας διαρεθεῖσιν.

Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδαμίδος πράων γενο-
 μένων. ὁ γὰρ Δάνδαμης ἐν τῇ πρὸς Σαυρομά-
 τας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος ἀρχμαλώτη Ἀμο-
 ζώκῃ τῇ Φίλῃ αὐτῇ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμῶ-
 μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄμιον, ἐπεὶ καὶ τῆτα ἐν
 ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἔμα γὰρ τὸν Ἀναμον
 καὶ τὸν Ἀκινάκην, ἑδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνησιππε,
 ψεῦδος ἐρεῖα περὶ τῶν Φίλων τῶν Σκυθικῶν
 ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σε ὀμνύαντος ἐδέξ-
 μην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν ἑδὲνα θεῶν ἐπωμό-
 σιν.

videtur vulgaribus illis et adulteris mulieribus:
 putamusque non amplius aequae firmam illius ami-
 citiam esse, per multas benivolentias diuisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae
 nuper deum contigere. Dandamis nimirum
 in praelio cum Sauromatis abducto in captivita-
 tem Amizoco amico suo — quin prius iurabo
 tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc
 etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita
 me Ventus et Acinaces, mendacium apud te,
 Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES.
 Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando.
 Interim bene est, quod per Deum nullum iura-
 sti.

τω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; ἔ σοι δοκῶσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον ἑξὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὅποτεν ἔν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δέ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τῆτο, καὶ ἄλλας ἂν ἔχοιτε πολλὰς θεάς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἷσόν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρακτος ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγέσας ὁδός. ΤΟΞ. Ὅρας, τῆτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ διανικνόν, ὑποκρίων μεταξύ καὶ διαφθεύων μετ' τὸν λόγον ἐγώ

sti. T O X. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus et Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita et morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus et Acinacem: eatenus iuramus, quatenus, vitae causa Ventus (aer) est, Acinaces vero mortem efficit. M N E S. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, et Hastam, et Cicutam, et Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. T O X. Vides, quam contentiose illud agas et instar rabulae, interpellans et peruertens orationem meam. At ego dum tu di-

ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὲ λέγοντος. ΜΝΗΣ-
 ΑΛ' ἐν αὐτοῖς γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο,
 πάντῳ γὰρ ὀφειδὴς ἐπετίμησάς· ὥς θ' ἀπαρῶν, τὸ
 γε ἐπὶ τῷ λέγε, ὥς μηδὲ παρόντος ἐμὰ τοῖς
 λόγοις, ἔτω σιωπήσομαι σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας
 Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἰ-
 μα συνεπέπρωκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώ-
 ραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἰππεῦσιν· οἱ πε-
 ςοὶ δὲ, τρεῖς τοσούτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο.
 οὐα δὲ ἔ' προεϊδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπι-
 πεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέψασι, πολλοὺς δὲ
 τῶν μαχίμων κτείνουσι· τὰς δὲ καὶ ζῶντας ἀπ-
 ἄγουσι,

cebas, quietus eram. MNES. At non iterum
 certe, Toxari, hoc faciam. Ομηριον enim re-
 ate me increpuisti. Itaque audacter, quae le-
 quuntur dicito: quasi nec intersim tuo sermoni,
 ita silentium tibi praestabo.

39. ΤΟΧ. Quartus dies processerat amicitiae
 Dandamidæ et Amizocæ; ex quo sanguinem alter
 alterius una biberant: cum regionem nostram in-
 vadunt Sauromatae decem millibus equitum: pe-
 destrium vero copiarum tertium tantum contra
 nos venisse dicebatur. Cum autem nos impru-
 dentes huius invasionis opprimerent, vertunt
in fugam omnes, multosque armatorum intern-
 oiant, alios autem abducunt vivos, praeterquam
 fi

ἀγχοι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὸ
 πέραν τῆ ποταμῆς, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἡμισυ τῆ στρα-
 τοπέδεσ, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· ἔτω γὰρ
 ἐσκηνώσαμεν τότε, ἐκ οἷδα ὅ, τι δόξαν τοῖς
 ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὀχθὰς
 τῆ Ταναΐδος. εὐθύς ἔν ἣ τε λεία περιηλαύνε-
 το, καὶ τὰ ἀρχιμάλωτα συνέχετο, καὶ τὰς σκη-
 νὰς διήσπαζαν, καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνον-
 το, αὐτάνδρες τὰς πλείστας ἀλισκομένας. καὶ
 ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας,
 καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πρᾶ-
 γματι.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώνει γὰρ, ἐ-
 βόα τὸν Φίλον ὄνμασι, κακῶς δεδεμένος, καὶ
 ὑπεμύμνησε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν
 ἀκῆσας

si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis
 transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, et
 pars plaustrorum erat: sic enim tum castra po-
 sueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum,
 ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda
 abduci, captiva corpora comprehendī, diripi ta-
 bernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque ve-
 storibus. Et in oculis nostris contumeliam infe-
 rebant pellicibus nostris atque vxoribus: quae
 res pessime nos habuit.

40. Amizoces autem cum duceretur, captus
 enim erat, nominatim inelamat amicum, duri-
 ter vinctus, et calicis adinoget sanguinisque.

αἰχμασας ὁ Δάνδαμις, ἔδεν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὀρώντων, διανήχεται εἰς τὰς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντας, ὤρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τῷτο δὲ ἦν τις εἶπῃ, ἔκτε φονεύσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκοντα καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἀρχόντα αὐτῶν, ἀπῆται τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτῷ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἀπαντα διήρπασαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς ἀποτελέσσαι, ἕτοιμος ὑποσῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσαττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βέλει δὲ, ἐμὲ αἰντὶ τέττε λαβὼν, κατὰχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον.

Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transiit. Ac Sauromatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa aduenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit, ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: et impera quidquid voveris. Si vero volueris, pro hoc me tibi babe, et, quomodocumque tibi collibueris, abusere. At Sauromata-

Φίλον· ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδέν, ἔφη, δεῖ
 ἔλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριον ἤκοντα·
 σὺ δὲ, ὦν ἔχεις μέρος καταβλητῶν, ἄγου τὸν
 Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βέλεται λα-
 βεῖν; ὁ δὲ τὰς ἰφθαλμὰς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα
 παρέσχεον ἐκκόπτειν αὐτὰς· καὶ περὶ δὴ ἐξενέκο-
 πτο, καὶ ἔδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται,
 παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώνην, ἐπανάη, ἐπερείδι-
 μενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηζόμενοι ἀπεσώθη-
 σαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῷτο γινόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκυ-
 θας, καὶ ἐκέτι ἠττάσθαι ἐνέμιζον, ὁρῶντες ὅτι
 τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν ἐκ ἀπήγαγον οἱ
 πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γυνώ-
 μη, καὶ ἡ πρὸς τὰς Φίλας πίστις. καὶ τὰς Σαυρο-
 μάτας

romata, non oportet, inquit, omnino se retineri,
 idque cum Zirio voveris: quin tu parte eorum, quae
 habes, data amicum abducas licet. Rogat Danda-
 mis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos
 petit. At ille statim effodiendos praebet, cum-
 que effossi essent, et iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; et
 simul transiitantes salvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque
 iam se victos putarunt, cum viderent maximum
 bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, et erga amicos fide.

μάτας δὲ τὸ αὐτὸ ἔμετρίως ἐφόβησε, λογιζο-
 μένης πρὸς οἷας ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῆν-
 ται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπρασδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον,
 ὥς ἐνυκτὸς ἐπρυγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖ-
 στα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμπρή-
 σαντες, ὤχοντο Φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμιζώ-
 νης ἐκείτι ἠνέσχετο βλέπεν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ
 τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἐαυ-
 τὸν, ἀμφοτέρω καὶ ἀθνήνται ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν
 Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν
 εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλως σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πάντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότας, εἰ βῆλαι,
 ὥς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καὶ τοι ἐγὼ
 μὲν

Verum etiam Sauromatos non mediocriter eadem
 res perterruit, cogitantes, contra quos viros, pa-
 ratos quidem, pugnaturi essent, et si impruden-
 tes tum superauerant. Itaque proxima nocte,
 relictiis plerisque pecudum, incensisque plaustris,
 fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non pot-
 erat, videre se, caeco Dandamide; sed ipse quo-
 que se excaecat, iamque sedent ambo, atque
 ex publico a communi Scytharum cum multo
 honore aluntur.

42. Quid tale, Mnesippe, vos dicere possitis,
 et si quis alios tibi decem supra illos quinque
 enumerare permittat, et iniuratus si lubet, ut
 etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi
 rem

μέν σοι γυμνόν τὸ ἔργον διηγησάμεν· εἰ δὲ σὺ
τινα τοιῷτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὅπόσῃ αὖ κομψὰ
ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκτενεῖν ὁ Δάνδα-
μις, καὶ ὡς ἐτυφλᾷτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπ-
αιῆμε, καὶ ὡς ὑπεδῆξαντο αὐτὸν ἐπευφημῶντες
οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι
εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκου γὰρ καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀ-
μιζώικ τετὲ ἀνελπίον· ὃς ἐπεὶ κατασπασθέντα
ἐκ τῆ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φίλον
(ἅμα δὲ ἐτυχόν θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, πε-
ριπλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαίμῳ, καὶ
τοῖς ὀνυξίν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς,
ἐπιπίπτει κατ'ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα,
πρὸς

rem nudam exposui. Si vero tu talem quem-
dam diceres, bene noui quantas venustates ad-
misturus esses narrationi, quibus verbis supplica-
verit Dandamis, et quomodo excaecatus fuerit,
et quae tum dixerit, et vt redierit, et vt cum
plausu illum Scythae receperint, et alia, quae
vos machinari auribus soletis.

43. Audi iam et alium aequo honore dignum,
Belittam, Amizocae huius consobrinum: qui cum
equo detractum a leone Basthen amicum videret,
vna autem erant in venatu, et iam leo comple-
xus hominem fauces illius inuasisset, et laceraret
eum vnguibus: defiliens ipse quoque a tergo ir-
ruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum ir-
ritat,

πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετὰ γων, καὶ διὰ
 τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρίων τὰς δακτύλους, καὶ
 τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελθὲν πειρώ-
 μενος τῆ δῆγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφείς ἐκεί-
 νον ἡμιθνήτα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεσφρά-
 Φη, καὶ συμπλακείς ἀπέκτενε καὶ κείνον· ὁ δὲ
 ἀποθνήσκων τὸ γὰρ τοσοῦτον ἔφθη πατάξας
 τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ γέρον, ὥστε ἅμα
 πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτὰς,
 δύο τάφους ἀναχίωσαντες πλησίον, ἓνα μὲν τῶν
 Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τῆ λέοντος.

Τρίτην δέ σοι διηγέσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν
 Μακέντε Φιλίαν, καὶ Λογχάτε, καὶ Ἀρσακό-
 μα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἔτος ἡράσθη Μαζαίας
 Λευ-

ritat, et traducit inferens intra dentes illius suos
 digitos, et Basthan, quantum fieri poterat eri-
 pere morsui tentans: donec leo, relicto illo iam
 semianimi, versus in Belittan, eumque comple-
 xus, ipsum quoque interemit. Atque ille iam
 moriens ante tamen sic acinace leonein in pecto-
 re percussit, vt simul omnes morerentur. Nos
 vero sepeliuimus illos, duobus prope se inuicem
 tumulis aggestis, vno amicorum, altero autem
 exaduerso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneshippe, Ma-
 centis amicitiam, et Lonchatae, et Arfacomae.
 Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leu-

Λευκανορος, τῷ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τῷ δασμῷ, ὃν οἱ Βοσπο-
 ρανοὶ αἰεὶ Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα
 ὑπερήμεροί ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν
 τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον,
 ἦρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν ἄν παρὶ τῶν Φό-
 ρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτισεν αὐτῷ ὁ
 βασιλεὺς, καὶ εἰσία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων.
 Ἔθος δὲ ἔστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὰς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ
 δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες
 ὄντες ἀξιῶσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ
 δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνη-
 στῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖ-
 δες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ
 Ἀδύρ-

Leucanoris F. Bosporanorum reguli, cum legatus
 ad eum esset tributī causā, quod semper nobis
 soluentes alioquin Bosporani, tertium iam men-
 sem ultra diem dictum debuerant. In coena igi-
 tar cum vidisset Mazaeam, magnam et pulchram
 virginem, amare illam, et inde animo aeger esse
 coepit. Ac te tributo negotium perfectum iam
 erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa
 conuiuium illum excipiebat. Moris autem est in Bos-
 poro, ut proci in coena petant puellas, dicant-
 que, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent.
 Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci ad-
 essent, reges et regum filii, et Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, et Adyrmachus Mach-
 lyinae

Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλιῖνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. οἳ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευόμενος ἦκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακειμένον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ πάντωνται δειπνῶντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύσθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένεας, ἢ πλέττε, ἢ δυνάμεως ἔχει.

Πολλῶν ἔν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλέττες κατακριθῆσαιμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν Φιάλην, καὶ ἔσπεισεν (καὶ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τᾶτο εἰς τὸν θεόν.) πίων δὲ ἀμυσί, Δός μοι,

lyinae princeps, et alii multi: Oportet vero procorum vnumquemque, cum se indicavit, *nimirum* nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, et quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, et praecum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, et petiissent *puellam*, et regna sua atque diuitias enumerassent, vltimus poculo petito Arfacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed spots haustu vno phiala, *Da mibi,*

μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σε Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιοτέρῳ τέτρων ὄντι, ὅπῃσα γε ἐπὶ τῷ πλῆτῳ καὶ τοῖς ἀγύμασι. τὸ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίσαστο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένη, Πόσα δὲ βουκίματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα, ταῦτα γὰρ ὑμεῖς κλητεῖτε. Ἀλλ' ἔχ' ἀμάξας, ἔφη, ἔχεις, καὶ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ ἐν ἄλλῃ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελᾶσθῃ ἐπὶ τέτοις, καὶ παρῴφθῃ, καὶ μεθύσῃ ἔδοξεν. ἔωθεν δὲ προκείμεῖς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμμελὲν ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαλιώτιν, παρὰ τὰς Μαλχύας.

Ο

mibi, Rex, inquit, filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad diuitias et possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacomam et de vulgo Scytharum, atque interrogante, Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? bae enim vestrae diuitiae. At ego, inquit, neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus propter ista est, et contemptus, et pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Macotidem ad Machlyes.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μὴνύει τοῖς Φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τῆ βασιλέως, καὶ γελασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμεν αὐτῷ τὸν πλῆτον, ὅποσος ἐσί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογγάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοίαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῆς Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῃ δὲ τῇ Μάχλυνι παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ αἰμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βῆς πολλὰς. ἔτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα πε-
ρίεργα,

46. Domum vero reuersus Arsacomas indicat amicis, quam contemtum habitus esset a rege, quam derisus in conuiuio, eo quod pauper visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas diuitias, quantae sunt, vos nempe, Longhates et Macenes, et beniuolentiam vestram, praestantiorē longe et firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui et contemtui habuit, atque Machlyi Adyrmachō abducendam tradidit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, et plaustra quaternorum lectorum octoginta, et oues bouesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, et pocula vanae
presio-

ρίεργα, καὶ ἀμάρξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι,
 δι' ἀμφοτέρεα ἀνιώμαι, καὶ γὰρ ἐξῶ τῆς Μα-
 ζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσάτοις ἀνθρώποις ἔμε-
 τρείως με καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης
 ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάσῳ ὑμῶν
 τῆς ἀτιμίας, εἴγε ἔτω βιδέμεν, ὥς ἀφ' ἧ συνε-
 ληλύδαμεν, εἰς ἀνθρώπου ὄντας, καὶ τὰ αὐτὰ
 ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ἔ μόνον,
 ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἑκαστος ἡμῶν ὁ-
 λως ὕβριζαι, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς ἔν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς
 παρῶσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, πὸ ἐρ-
 γον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνῶμαι Ἀρσακόμα τὴν
 κεφα-

*pretiositatis, et plaustra grauiā. At ego, amici
 duplici de caussa angor: etenim amo Mazaeam, et
 contumelia in tot hominum conspectu mihi illata pro-
 funde in animum meum descendit. Nec minori au-
 tem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-
 tumeliae pars ad vestrum unumquemque peruenit;
 si quidem ita viuimus, ut, a quo tempore coimus,
 unus simus, doceamus iisdem rebus, laetemur iis-
 dem. Non hoc solum, iubeangit Lonchates, ve-
 rum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est,
 cum ista tibi euenerunt.*

47. Quomodo igitur, Macentes inquit, in prae-
 seus consulimus? Diuidamus, ait Lonchates, opus.
 Ecce, ego quidem pollicēor Arsaconae caput me alla-
 turum

κεφαλὴν νομιεῖν τὴν Λευκαίνουρος, σὲ δὲ χρὴ τὴν
 νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη.
 σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ
 στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τούτῳ δεήσειν) ἡ-
 μᾶς αὐτῷ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκευάζε
 ὄπλα, καὶ ἵππεα, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς σπεί-
 ρην. ῥᾶσα δ' αὖ πολλὰς προσάγαγους, αὐτὸς
 τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν ἐκ ἐλέγων ὄντων οἰ-
 κείων· μάλιστα δὲ εἰ-καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τῆ
 βαός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς ὄ-
 χεν, εὐθὺς ἐπὶ τῇ Βοσπόρῳ ὁ Λογχαῆς· ὁ Μα-
 κέντης δὲ ἐπὶ τὰς Μάχλυνας, ἱππότης ἑκάτερος·
 ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἰκοὶ μένων, τοῖς τε ἡλικιω-
 ταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν
 οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ

*curum Leucanoris: te auget oportet sponsam illi
 adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit,
 Arsacoma, interea, cum credibile sit exercitu post
 haec et bello opus futurum, hic manens, coge et pa-
 ra arma, et equos et reliquas copias quam amplissi-
 mas. Facillime auget plurimos tibi conciliaueris,
 cum et ipse sis vir bonus, et nos non paucos habea-
 mus familiares: maxime vero si bubulan pellem in-
 federis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut
 erat, in Bosporum pergit Lonchates: Macentes
 vero ad Machlyes, in equo vterque. At Arsa-
 comas domi manens agit cum aequalibus, et fami-
 liarium copias armat: tandem etiam pellem infidet.*

48. Cae-

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ἔτι
 ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεῖς τις πρὸς ἑτέρα, ἀμύνε-
 σθαι βεβλόμενος, ἰδὼν κατ' ἑαυτὸν ἐκ ἀξιώμα-
 χος ὢν, βᾶν ἰερεύσας, τὰ μὲν κρεῖα μετακίψας
 ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν,
 κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τῆς πίσω παραγωγῶν
 τῷ χεῖρι, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι.
 καὶ τὰτ' ἐστὶν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἰκετηρία. παρα-
 κειμένων δὲ τῶν κρεῶν τῷ βοῶς, προσιόντες οἱ
 οἰκέοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βεβλόμενος, μοῖραν ἑκα-
 στος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα,
 ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἡπτάς
 παρέξειν ἀσίτας καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ
 πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζῶς, ὅπόσους ἂν δύνη-
 ται,

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetu-
 do ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio,
 et vlcisci volens, videat se per se imparem bello
 esse, sacrificati bouis carnes concisas coquit. Ipsa
 vero stratum humi pellem insidet, manibus post
 tergum reiectis, vt qui in ipso brachii flexu re-
 vincti sunt. Et haec sanctissima apud nos sup-
 plicandi ratio. Appositarum vero carniū bonis,
 accedentes familiares, et caeterorum quisquis
 vult, parte vnusquisque sumta, inscendens de-
 xtro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic qui-
 dem quinque equites se praebiturum, quibus ne-
 que cibaria ille neque stipendia debeat; alius de-
 cem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites,
 Luc. Op. T. V. T quot-

ται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὃ πενέστατος. ἄθροί-
ζεται γὰρ ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιοτάτον τε ἐστὶ
συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε
καὶ ἑνὸς ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης
ῥῆκος ἐστίν. ὁ μὲν ἔν' Ἀρσακόμας ἐν τέτοις ἦν
καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς πεν-
τακισχιλίας, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοί, συναμ-
φότεροι δισμύριοι.

Ὁ δὲ Λονχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν
Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικημένῳ
τι τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἦκειν μὲν ἀπὸ τῶ κοινῶ
τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα
νομίζων. τῷ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν
Σκυ-

quotcūque possit; alius, pauperrimus nempe,
se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna in-
terdum multitudo: ac talis exercitus cum fir-
missimus est ad vna manendi constantiam, tum
intictus hostibus, iuratus quippe; cum pellem
incendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus*
erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad
quinquies mille, armatorum vero, et peditum
in summa viginti millibus.

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum de-
latus, adit regem pro imperii agentem aliquid, et
venire se a communi Scytharum ait, priuatim
autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus,

Scy-

Σκώθαι, Φησί, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιῶσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομέας ὑμῶν εἰς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆ τράχωνος νέμειν· τὰς δὲ λησὰς, ἧς αἰτιῶσθε ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἔφασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἢ ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεσάλλασιν.

Ἐγὼ δέ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῷ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶην παρὰ σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αὐτήσας τὴν θυγατέρα ἐκ ἔτυχε παρὰ σέ, ἀγανκτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέραν ἤδη
κάθη-

Scythae, inquit, communia illa et quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem (asperam regionem) maneanz: latrones autem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed priuatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiari me iusserunt.

50. At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, et indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetrauit, et iam septimum diem pellem infi-

κἀθήται, καὶ συνῆκται στρατὸς ἐν ὀλίγος αὐτῷ.
 "Ηκιστα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζε-
 σθαι δύνάμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἔφ' ἡμᾶς συν-
 ἴσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν,
 ἡγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ σέ; ἔφη ὁ Λογχαῆτης, ἡ πα-
 ρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ· καὶ
 ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτῷ ὑπὸ τῶν γε-
 ραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἐτέραν σκυγατέρα Βαρ-
 κέτιν, ἔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ἔντι, ἐν εἰς
 μακρὰν σοι ἤξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῇ κομίζων.
 Ὑπισχνῶμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα περιδεὴς
 γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς
 Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέ-
 πτησεν αἰεὶ τὰς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχαῆτης, Ὁ-

μοσον,

det, collectumque habet exercitum non paruum. Au-
diueram, inquit Leucanor, ipse quoque colligi in-
pelle copias; contra nos vero coire, et Arfacoman
ducem esse, ignorabam. Enimuero contra te, Lon-
chates ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas
inimicus est, et indignatur me sibi praeferrī ab ba-
noratoribus, et omnibus rebus haberi praestantio-
rem. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam.
Barcetīn, qui nec aliis rebus indignus vobis gener
sum, non ita multo post veniam caput tibi illius ad-
ferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui
causam irarum Arfacomae, de nuptiis, sciret,
et alioquin semper formidaret Scythas. Loncha-
tes

μόσον, ἔφη, ἢ μὴν Φυλάξαι τὰς συνθήκας, μὴ δὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἡδὴ τῶν γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν ἕρανὸν ἠθέλεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῇται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὧν ὀρκομνησόμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τῃ Ἄρεος τετὶ εἰσελθόντες, ἐπικλυσάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκυσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ τι τῶν πύθοιτα Ἀρσακόμας, θεδία μὴ πραθύσῃται με τῷ πολέμῳ, χεῖρα ἂν μικράν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσίσωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέσω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχῶν τῇ ἐτέρᾳ τὸ σόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παῖε

παρά

tes vero iura, inquit, *servatum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista iam fierent, et ille extensa in caelum manu iam iuraturus esset, Ne hic; inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus; sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, meo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocauero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret

παρὰ τὸν μασίν· εἶτα ἀποτεμών τὴν κεφαλὴν,
 ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ διαλεγό-
 μενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων,
 ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ἔτιως
 ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κα-
 ταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο
 εἰς τὴν Σκυθίαν. διώξεις δὲ ἀκ' ἐγένετο αὐτῷ,
 ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπο-
 ρανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας
 ρασιάζοντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπό-
 σχασιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα παραδὲς
 τὴν κεφαλὴν τῷ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δέ,
 καθ' ὁδὸν ἀνέσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦεν
 εἰς

occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput
 abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeuendum*
 velut loquens cum illo, et statim se rediturum,
 dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et
 sic delatus ad illum locum, vbi reuinctum equum
 reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo re-
 petit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam
 est; quid actum esset diu ignorantibus Bospo-
 ranis: tum vbi rescissent factiose de regno decer-
 tantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-
 pleuitque promissum tradendo Leucanoris capi-
 te. Macentes autem, audito in ipsa via, quid
 in Bosporo gestum esset, peruenit ad Machlyes,
 et

εἰς τὰς Μάχλυνας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς
 τὸν Φόνον τῆ βασιλείας, Ἡ πόλις δέ, ἔφη, ὦ
 Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασι-
 λείαν καλεῖ, ὥς σὺ μὲν προελάσας, παραλάμ-
 βανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν
 ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμα-
 ξῶν ἐπέσθω, ῥᾶν γὰρ ἔτω προσάξεις Βασπο-
 ρανῶν τὰς πολλὰς, ἰδόντας τὴν Λευκάνωρος θυ-
 γατῆρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί
 ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ ἔσαν
 τὴν Μάσειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι
 ἤκω παρὰ τῶν Μασείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλα-
 νίᾳ, παρεκκελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν
 ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῖδειν ἐς Εὐβόριον
 περιελθῆσαν τὴν ἀρχὴν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος
 Λευ-

et annuntiata primum morte regis, Ciuitas, in-
 quit, te, Adyrmache, generum regis ad regnum
 vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum
 occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella
 vero post te in plaustis sequamur. Facilius enim
 sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaueris, regis fi-
 liam si viderint. Ego vero Alanus sum, et virginis
 a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram
 duxit Leucanor: Et iam a Mastirae tibi fratribus
 venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut
 quam celerrime venias in Bosporum, nec patiari
 transferri imperium in Euborium, qui frater non

Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ Φίλος ἐστίν, Ἀλα-
νοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέν-
της, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς
ὄν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθακ·
πλὴν ὅτι ἔκ παντὶ κομῶσιν οἱ Ἀλανοί, ὥσπερ οἱ
Σκύθακ· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τῷτο εἴκασο αὐ-
τοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπόσον εἰκὸς
ἦν ἑλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τῷ Σκύθῃ· ὥς τε
ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μασείρας καὶ
Μαζαίας συγγενῆς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοι-
μος ἄμα σοὶ ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐθέλης, μένειν
τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τῷτο, ἔφη,
καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθέλησάμην αὖν, ἀφ'
αἵμα-

*ibus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus au-
rem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis et
lingua Alanorum similis, communia enim ista
Alanis et Scythis, nisi quod non omnino Scy-
tharum instar comati sunt Alani. Verum Ma-
centes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod
detonderat de coma, quantum conveniebat mi-
nus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista
ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Ma-
zaeae cognatus esse.*

52. *Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum
vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel mane-
re, si opus sit, et ducere virginem. Hoc vero, et
magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, con-
sanguini-*

αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ
 ἅμα ἡμῖν ἱῆς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἵππεϊ ἐνὶ πλείεσσιν
 ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀν-
 τὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγένετο· καὶ ὁ
 μὲν ἀπῆλauen, παραδὲς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν
 Μαζαίαν, παρθένον ἔτι ἔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν
 ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἤγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέ-
 λαβεν, ἀναθήμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἐτεθεραπεύ-
 κει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππεά ἐπεσθαί) ἀνα-
 πηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν
 ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν,
 ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων
 μεταξὺ τὴν παῖδα, τριτῶς ἐτέλεσεν ἐκ Μαχ-
 λύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἔπει-
 δὲ

*sanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul
 eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fue-
 rimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum in-
 star mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille
 quidem discessit, tradita Macentae, quam deduc-
 ceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo qui-
 dem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox
 ingruisset, ea in suum equum imposita (paraue-
 rat autem alium unum equitem, qui se sequeretur)
 cum ipse quoque insilisset, non iam iuxta
 Maeotin pergit: sed versus mediterranea defle-
 ctens, uti dextros haberet Mitraeorum montes,
 recreata interposita quiete puella, tertio die iter
 ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque*

δὴ ἐπαύσατο τῷ δρόμῳ, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνή-
σκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ
Ἀρσακόμῳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμῶ τὴν
ὑπόσχεσιν. τῷ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τῷ θεά-
ματος καταπληγέντος, καὶ χάριν ὁμολογῶντος,
Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυ-
τῷ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπρα-
ξα τέτοις, τοῖόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά
μὲ χάριν εἰδείῃ τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν πο-
τε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ Φιλοφρόνως ἐπαμε-
λήθη καμνύσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν
ἔποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἶόν
τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοι-
μεν

equus illi, cum finito cursu paullum stetisset,
moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam
Arsacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam pro-
missum. Illo autem ad insperatum adeo conspe-
ctum perculso, et gratias agente, Desine, inquit
Macentes, alium me a te facere. Quod enim gra-
tias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id eiu-
smodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae,
quod vulneratam aliquando illam sanauerit, et be-
nigne curauerit laborantem. Proin ridicule nos quo-
que egerimus, si olim permisti, et quoad eius fieri
poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse pute-
mus,

μέν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλα τῷ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτῷ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τῷ ὅλῳ σὺ πάσχοντος. ἔτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσανόμῳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβελήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον ἐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἤρχεν, ἐπιπληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτῷ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος ἔμετα πολὺ καὶ ἄστος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τὰς Ἑλλήνας, Ἀλανὰς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπιπληθεὶς ἑκατέρωθεν δισμυρίδας· ἀναμίζαντες δὲ τὰ στρατεύ-

mus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis infidiis in Bosphorum non iam perrexit; iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reuersus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem et Sauromatas auxiliares cuiusque generis viciis millenos. Coniunctis

στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐν-
 νῆα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τέτων τὸ
 τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδὼς ἐν τῇ
 βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) ἔπο-
 λῶ ἑλάττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι
 συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἐφοδὸν· ἐ-
 στρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόν-
 τας εἶδομεν αὐτὰς, ἀντεπήγομεν, προσπαφέν-
 τες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης
 καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρεξ-
 ῆγγυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διενόκη
 τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, αὐ-
 πᾶν σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδό-

καί

iunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus;
 nonaginta milliaambo conficiebant: quorum ter-
 tia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam
 ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim
 illis in pelle tum equites meo stipendio militan-
 tes centum) triginta millibus non multo paucio-
 res, computatis quidem equitibus, impetum eo-
 rum Arfacoma duce excepimus: et cum admo-
 ventes videremus, contra illos equitatu prius
 emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum
 esset, iam cedere nostri, iam perrumpi phalanx,
 et tandem in duas partes scindi Scytharum exer-
 citus. Atque altera pars quidem se subducere,
 non illa quidem aperte victa, sed recessus illa
 fuga

καὶ ἡ Φυγή. ἔδὲ γὰρ οἱ Ἄλανοὶ ἐτόλμων ἐπι-
 πολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖν, ὅπερ καὶ ἔλαττον,
 περισχόντες οἱ Ἄλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκοπτον
 πανταχόθεν, ἀφθόνας ἀφιέντες τῶν οἰσῶν καὶ
 ἠκοντίων, ὥς πᾶν ἐπονέοντο ἡμῶν οἱ περιε-
 σχημένοι, καὶ ἤδη προέοντο οἱ πολλοὶ τὰ ὄπλα,

Ἐν τέτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης
 ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδύ-
 νεύοντες, ὁ μὲν πυρρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογ-
 χάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν,
 καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρ-
 σακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησά-
 μενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τὰς Φίλας, προσ-
 βαλὼν

fuga videbatur: cum neque Alani multum per-
 sequi illos auderent. Alteram vero partem, ean-
 demque minorem, circumuentam Alani et Mach-
 lyes caedebant undique, magna sagittarum iacu-
 lorumque vi immissa: valde itaque laborare po-
 stri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi
 arma prolicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates at-
 que Macentes, iamque vulnerati, cum primi se
 periculis obtulissent, ambusto *falarica* femore,
 Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
 te, et hasta humero. Quod sentiens Arfacomas,
 qui inter nos reliquos versaretur, indignumque
 ratus, si relictis amicis abiret, admotis equo cal-
 cari-

βαλὼν τὰς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυ-
νε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥς
τὰς Μάχλυας μηδὲ ὑποσηῆναι τὸ ῥόθιον τῆ θυ-
μῆ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν.
ὁ δὲ ἀναικτησάμενος τὰς Φίλκας, καὶ τὰς ἄλλας
ἅπαντας παρακαλέσας, ὤρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρ-
μαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχέ-
να, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου,
διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν ἔ-
μετα πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τέτοις ὥς ἐκρα-
τῆμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἀνέπι-
πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νύξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς
δὲ τὴν ἐπιᾶσαν ἰκέτα παρὰ τῶν πολεμίων ἔχοντες
ἐδέοντο Φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνέμενοι,

Μάχ-

caribus, et sublato clamore, per hostes infensa
copide equitat, vt neque animosum illius impe-
tum sustinerent Machlyes, sed transeundi facul-
tatem illi darent. At ille recuperatis amicis hor-
tatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque im-
pacta ad ceruicem copide ad zonam vsque diui-
dit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum,
neque ita multo post Alani quoque diffugiunt,
et post hos etiam Graeci. Sic de nouo nos superiores,
persecuturi illos amplius et caesuri eramus, nisi
nox opus intercepisset. Postridie supplices ab ho-
stibus veniunt amicitiam secum fieri petentes,
Bosporani duplum pendere tributum polliciti,
Mach-

Μάχλυες δὲ ὁμήρεος δώσειν ἔφασκον, οἱ Ἀλακοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ πολλῆ διεσώτας. ἐπὶ τέτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχατῇ καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ἅς ὥμοσας, εἰ γέν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, ἔ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ἔρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἢ ἀπιστία ἤ, πλὴν ἐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἀλ-

λα.

Machlyes dare obsides parati; Alani vero pro ista inuasionē Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arsacomae et Lonchati, et ipsis tractantibus vniuersum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. ΜΝΗΣ. Omnino tragica, Toxari, et fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac, Ventus per quos iurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. ΤΟΞ. Quin vide, generose, ne inuidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere

λα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γηγνό-
μενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μη-
δὲ ἔτιωσ ἀφέτοις χρώμενος ταῖς λόγοις, ὥς νῦν
γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυα-
νὴν διαθέων, καὶ ἐς τὸν Βόσπορον ἀπιὼν, εἴτ'
ἐπανιὼν, πᾶν μὲ κατεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ.
Πείσεις καὶ ταῦτά σοι νομοθετῶντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ
συμπερινοσῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῇ οἷα Φίλος, Σι-
σίννης τένομα, ὑπηρετήσεν· ὅτε γὰρ Ἀθήνας
ἀπῆεν οἰκοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνι-
κῆς, κατέπλευσα ἐς Ἀμασριν τὴν Ποντικὴν· ἐν
προσβολῇ δὲ ἐς τοὺς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέ-
ουσιν.

nere dicam, quae facta a Scythis noui. MNES.
Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solu-
tis vsus sermonibus, vt modo fursum deorsum
Scythiam Machlyanemque percurrens, et abiens
in Bosporum rediensque deinde, meo omnino
silentio abusus es. T O X. Obsequendum hac
quoque in re est tibi legislatori, ac dicendam
breuiter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobis-
cum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Si-
smnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas
domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate,
in Ponticam Amastrin nauigavi: opportune au-
tem obiecta est e-Scythia nauigantibus haec vrbs,

Caram-

σιν ἔ' πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις.
εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν.
ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι
συστάμενοι, καὶ τὰ πλοῖα ἐς αὐτὴν μετασκευα-
σάμενοι, ἡγοράζομεν 16), ἔδ' ἐν πονηρὸν ὑφορώ-
μενοι· ἐν τῷ σέτῳ δὲ κλώπες τινες ἀνασπάρσαν-
τες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ
ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διακλέσοντα καταλιπεῖν.
ἐπανελ-

Carambi non multum distans. Sequebatur me
Sisinnus, meus a puero inde sodalis. Nos ergo
dineritorio ad portum quaesito, sarcinulisque de
navi in illud translatis nihil mali suspicati, in fo-
rum prodimus. Interea vero fures quidam clau-
stris detractis omnia efferunt, ut nec tantum re-
linquerent, quantum in illum nobis diem suffice-
ret.

16. Ἡμεῖς μὲν ἐν καταγωγὴν τινα — ἀγορά-
ζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Κατα-
γωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod
sibi viderunt, conduxerunt, compararunt
et eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες,
hoc est, in forum urbis profecti. Hesych.
ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ari-
stophanes Λυσιστρατή pag. 860. Lugd. edit.
Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὀπλοῖς ἐξῆς Ἀριστογεί-
τονι. Thucydides lib. VI. pag. 214. Καὶ
ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Luc.
Gronov.

ἐπανελθόντες ἐν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόν-
τες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς ἔσιν,
ἢ τῷ ξένῳ, ἐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συ-
κοφάνται δέξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὥς
ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικὰς τετρακοσίαις, καὶ
ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τάπιδας τινὰς, καὶ τὰλλα
ὅποσα εἶχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι
πράξομεν, ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ
γενόμενοι· καὶ μοι μὲν ἐδόκει, ὥς εἶχον, αὐτοῦ
παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπ-
ελθεῖν τῷ βίῃ, πρὶν ἀγεννὲς τι ὑποσῆναι, λι-
μῷ ἢ δίψει πεισθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυ-
θεῖτο, καὶ ἰκέτευε μηδὲν τοιῶτο ποιεῖν· αὐτὸς
γάρ

ret. Domum ergo reuerfis, audito quid factum
esset, in ius vocare vicinos, qui multi essent,
aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sy-
cophantae plerisque videremur, si diceremus ab-
stulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, et
vestem multam, et stragula quaedam, et quae
habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti condi-
tione nostra, quid ageremus, inopes omnium
rerum in regione peregrina facti. Ac mihi qui-
pem videbatur, vt habebam, e vestigio adacto
in latus acinace de vita abire prius, quam humile
quidquam fame aut siti subigente admitterem.
At Sisinnus consolans me supplicabat, ne quid
tale

γὰρ ἐπινοήσαιν ἔλεγεν, ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς
 τρεφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τῆς λιμένος παρ-
 εκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τῆς μισθῆς ἐπισιτισά-
 μενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε
 πομπὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεα-
 νίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρο-
 λογηθέντες (17), ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιῆσθαι
 ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς
 πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηχανέτι, ὦ Τόξαρι,
 ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέ-
 ραν πλέσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα

tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid
 dicebat, unde, quantum ad victum satis esset,
 haberemus. Ac tum quidem ligna de portu ba-
 iulavit, venitque comparatis de mercede cibis.
 Altero vero mane in foro circumiens videt pom-
 pam, ut dicebat, fortium et honestorum iuue-
 num. Hi autem pecunia auctorati gladiatores,
 in tertium diem depugnaturi erant. Iamque o-
 mnia de illis uti se haberent percontatus, venit
 ad me, et, *Ne amplius, inquit, pauperem te,*
Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die diuitem te
veddam.

V 2

59. Haec

17. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *militēs*
conscribere. Alciphr. I. Ep. XI. p. 44. Vbi
Bergler. de alia quoque collectione virorum
 dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde
 ἀνδρολογία 2. Macab. XII, 43. *Reisk.*

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφίεμενα, κακῆργες τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινὰ παραγαγὼν ὁ κῆρυξ, εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅσις ἂν ἐθέλη τέττω μονομαχῆσαι, ἤκεινεις τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὄπλα ἦται. καὶ τὸν

59. Haec dixit. Atque aegre interiecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad iucundum quoddam nouumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iamque spectamus assidentes, primo bestias iaculis confici, et exagitari canibus, et in victos quosdam homines, maleficos, ut coniiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iuuenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progredetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum defluisset, pugnaturum se recipit, arma poscit,

τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ Φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαμεν, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ὅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τέτοις ἐκώκουν.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὄπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιδύσας, τὸ κράνος δὲ ἐκατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ θυμῆς τῆς κεφαλῆς κατασὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην, ὥς αἷμα ἔρρει πολύ· ἐγὼ δὲ προσεθνήκειν ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον πάει εἰς τὸ γέρον, καὶ διήλασεν, ὥς αὐτίκα ἐπεπτώκει πρὸ τοῦ ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων

poscit, et mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, et in manus mihi tradit: ac, si quidem, inquit, vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas reuertere. Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curuato ense succisus poplitem, sanguis ut copiosus profunderet; et ego prae metu pene ante mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius aduersarium, percussus illius pectus transfodigit, ut statim ante pedes illius cide-

νων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματος, ἐπακάθισε
 τῷ νεκρῷ, καὶ μικρὰ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυ-
 χή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμιὼν ἀνέστησα καὶ παρρημι-
 θησαύμην. ἐπεὶ δὲ ἀφῆτο ἤδη νεκρικῶς, ἀραι-
 μένος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπο-
 λὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔτι μέχρι νῦν
 ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς
 δὲ ἐστὶν ὁμῶς ἀπὸ τοῦ τραύματος. τῆτο, ὦ
 Μνήσιππε, καὶ ἐν Μάχλυσιν, ἐδ' ἐν Ἀλανίᾳ
 ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι
 δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεσιν Ἀμαστριανῶν,
 μεμνημένοι τὴν μάχην τῷ Σισίννῃ.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγη-
 σάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύ-
 χας

cideret: ille autem fessus et ipse vulnere, insidet
 mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque
 anima relinqueret. At accurrens ego excitaui
 hominem et consolatus sum, et cum iam pro
 victore dimitteretur, sublatum illum portaui do-
 mum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, et est
 nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea, claudus
 tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter
 Machlyes neque in Alaniam factum est, ut testibus
 careat, et fides illi queat negari; sed multi ad-
 sunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae
 Sifinnis.

61. Quintum tibi adhuc Abauchae facinus
 cum narrauerō, definam. Venit quondam hic
 Abau-

χας εἰς τὴν Βορυσθενιδῶν πόλιν, ἐπαγόμενος
 καὶ γυναῖκα, ἣς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο.
 τὸ μὲν ἐπιμασίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κέρη
 ἐπτέκις ἦν· σφραγισθῆναι δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτῆ
 Γυνδάνης, ἕτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τῆ τραύμα-
 τος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν,
 ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενός γάρ πρὸς αὐ-
 τῆς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥς ἐδὲ ἐξάνια
 ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὁδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόν-
 των (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερίῳ· τινὶ κατοικῶντες)
 πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περι-
 σκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλόξ ἀπανταχόθεν
 τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνσφρόμενος ὁ Ἀβαύ-
 χας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυρίζόμενα,
 καὶ

Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens se-
 cum vxorem, quam maxime amaret, et liberos
 duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem
 septem annorum puella. Socius peregrinationis
 amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam
 a vulnere, quo percussus erat in via a latronibus,
 impetum in ipsos facientibus: dum enim contra
 hos repugnat, feritur illi femur, ut neque infi-
 stere prae dolore posset. Noctu autem dormien-
 tibus illis, forte fortuna enim in suprema con-
 tignatione diuersabantur, incendium oritur ma-
 gnum; clausa erant circum omnia, circumdederat
 domum undique flamma. Hic ergo excitatus
 Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum de-

καὶ τὴν γυναῖκα ἐκρημαμένην ἀπὸ δεισάμενος,
καὶ σώζειν αὐτὴν περικλευσάμενος, ἀράμενος
τὸν ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεικπαίνας,
καθὸ μηδέπω τελείως ἀπεκένναυτο ὑπὸ τῆς πυ-
ρός 18)· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο,
ἀκολυθεῖν κελύσσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμέ-
φλεκτος ἀφῆσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκαλῆς,
μόλις

mouisset inhaerentem sibi vxorem, ipsamque sa-
luti suae consulere iussisset, sublato in humeros
amico, descendit. Et euasit erumpens ea parte,
qua nondum plane igne inualescente arcebatur.
Mulier autem infantem gerens sequuta est, se-
qui se iussa puella: atque ipsa femiustulata infan-
tem ex vlnis passa decidere, vix flammam trans-
filiit,

18. Ἀπεκένναυτο ὑπὸ τῆς πυρός.] Potest ut-
cumque intelligi haec lectio, vt expressimus,
iuuante ellipsi in κατὰ ita explenda, κατ'
ἐκείνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως
ἀπεκένναυτο. Vt ἀποτερχίζεν est muro
discludere, qui murus commeatum interci-
piat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significauerit incen-
dio discludere et arcere. Ast viderint tamen,
qui possunt, an non iuuat liber aliquis, quo
legere liceat ἀπεκένναυτο, sententia plana
et interpretis non egente. Sic enim non
abundet nomen πυρὶ. Caeterum de verbo
διεικπαίειν diligenter egit Kuster. ad Ari-
stoph. Plut. 805. Gesner.

μόλις διαπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθῆσα καί κεινὴ ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕσερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προσῆς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὃ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμευσεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὴς ποιήσασθαι μοι ῥαῖδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται ἔτοι· Φίλον δὲ ἐκ ἂν εὐροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιῆτον, οἷος Γυνδάνης ἔσι, πείραν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος.

Εἶρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντα τέττας προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κερκίσθαι, ὅπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλαῦτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμηθῆσθαι δέοι. τίς ἔν ὃ δικάσων ἔσιν; ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς, ἔ γάρ ἐκαθίσταμέν
τινα

filiis, et post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque vxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne bi futuri sint: amicum autem non temere inuenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi beniuolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Iam tempus fuerit iudicari, vtri nostrum lingua vel dextra amputanda sit. Quis igitur iudicabit? ΜΝΗΣ. Nemo, neque

τινα δίκασήν τ' ἔλογον· ἀλλ' οἶσθα δ' ὀρέσσομεν;
 ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τετοξέωκαμεν, αὐτίς ἐλό-
 μενοι διαιτητήν, ἄλλας ἐπ' ἐκείνῳ εἴπωμεν. Φί-
 λης, εἴτα δὲ ἂν ἥττων γένηται, ἀποτεμῆσε-
 ται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλώτταν, ἢ σὺ τὴν δε-
 ξίαν. ἢ τ' ἔτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φι-
 λίαν ἐπαυεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ πῶδ' ἄλλο ἡγῶμαι
 ἀνθρώποις εἶναι τέτε κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον·
 τί ἔχι καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτὲς,
 Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ ἔσεσθαι ἀ-
 γαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἄθλα
 προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης (19), καὶ
 μιᾶς

enim arbitrum quemquam disputationis consti-
 tuimus. Sed scin' quid faciamus? Quando-
 quidem nunc temere nec ad scopum iacula-
 ti sumus, rursus electo arbitro alios sub illo
 amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mu-
 tilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An
 potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem
 et tu amicitiam laudare visus es, et ego nullam
 homini hac possessione aut meliorem puto aut
 honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto
 inter nos foedere, amici esse e vestigio; et in
 perpetuum manere satis habemus, victores am-
 bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua
 vna

19. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico et Xeno-
 phonteo de fonte hausta suauitas. Vide, qui
 dulce-

μιάς δεξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιῶτόν τι γάρ ἐσι, συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς Φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφθεῖς ἐνδοκινυνται; ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐς δίκαιον Φίλος γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ ἔτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ.
Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινά-
κx

vna et vna dextra nacti vnusquisque geminas, et insuper oculos quatuor, et pedes quatuor, et in vniuersum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum et tricipitem. Tres enim, vt mihi videtur, fuisse, simul agentes omnia, vt par erat nimirum, cum essent amici.

63. T O X. Bene sane dicis: et sic agamus. ΜΝΗΣ. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace

dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. vbi fratres in concordiam reuocat, et 2, 4. vbi amicitiam commendat, ἀδὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάσῳ ὑπηρετῶσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακῶσι, καὶ οἱ πόδες διανύττωσι, τῶν Φίλος εὐεργετῶν ἐδδνὸς λείπεται. Gesner.

κα δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντες. ὁ γὰρ λόγος ὁ πικρὸν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πισότερα τῆς κύλινος ἐκείνης, ἢ σίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, ἐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαικῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ σοι, εἰ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, καὶ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι παρέρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιᾶτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

ac inace indigemus ad sancendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, et earundem rerum studium, multum sunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam et sanctitate, sed proposito indigere mihi videntur. ΤΟΧ. Laudo ista equidem: et iam sumus amici, et hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris. ΜΝΗΣ. At noris, me non pigratum longius etiam iter ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxari, de sermonibus tuis cognitum habemus.

Λούκιος, ἢ ὄνος 1).

Απήεν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον 2) ἐκεί, πρὸς ἀνδρῶν

Lucius, siue Asinus.

In Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum negotium cum

1. ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Phorium* Cod. 129. p. 165. *Hoefschel.* bis vocatur hic libellus Λούκις ἢ ὄνος nimirum vt Ατθίς, vt Aeneis, etc. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est vt assentiar *Phorio* l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breuiorem a Luciano contractam, adpersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. *Gesner.*

2. Συμβόλαιον] Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τὴ συμβολαίᾳ notionem, et forte vnicam, satis constat ex obseruatis v. g. *Qu. Budaei* p. 768. *Stephani* in *Thef.* Sic συμβολαίας δίκας interpretantur et Scholia antiqua et *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solon. p. 156. *Steph.* obaeratis pollicetur Solon νέμῃσιν, agrorum diuisionem, ac tabulas proinde nouas; sed foeneratoribus βεβαιώσιν τῶν συμβολαίων, vt rati sint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. *Gesner.*

πον ἐπιχώριον· ἵππος δέ με κατήγε, καὶ τὰ
 σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολέθει εἰς· ἐπορευόμεν
 ἐν τὴν περκειμένην ὁδόν· καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπιδόντες ἐς Ἑπατα, πόλιν τῆς Θεττα-
 λίας, ἐκείθεν ὄντες· καὶ ἁλῶν ἐκοινωνᾶμεν, καὶ
 ἔτῳς ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλη-
 σίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καὶ γὰρ ἠρόμην τοὺς
 Θετταλὰς, εἴπερ ἐπίσανται ἄνδρα οἰκῶντα ἐς
 τὰ Ἑπατα, Ἱππαρχον τὸν ὄνομα, γραμματα δὲ
 αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥς οἰκῆσαι παρ' αὐ-
 τῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τῆτον ἔλεγον,
 καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκα-
 νὸν ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν τρέφοι, καὶ
 τὴν αὐτὴ γαμετὴν μόνας. ἔσι γὰρ Φιλαργυρῶ-
 τας

cum eius regionis homine. Equus vnus me et
 sarcinulas vehebat, seruorum sequebatur vnus.
 Sic via propofita pergebam. Forte quādam aliī
 etiam ibant Hypatam, vnde erant, Thessaliae
 urbem, quorum conuictu utebar. Sicque supera-
 ta illa via difficili, prope iam urbem eramus.
 Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum
 Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epi-
 stolam autem illi ferebam domo, vti apud illum
 diuerfarer. Illi notum sibi Hipparchum illum
 dicunt, et quo loco vrbs habitet, et argenti
 ipsum habere multum, et tamen vnā modo an-
 cillam alere, suamque vxorem. Esse enim su-
 pra

τατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγα-
γόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνε-
κτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ὤκει.

Οἱ μὲν ἄν ἀσπασάμενοί με ὥχοντο, ἐγὼ δὲ
κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ
βραδέως· ὑπήκασα δ' ἄν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσ-
ῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἶη ὁ Ἱππαρχος;
Ἐνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βεβλόμενος πυνθά-
νῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ περὶ Δε-
κριανῆ τῆ Πατρίως σοφιστῆ. Μεϊνόν με, ἔφη,
αὐτῆ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὥχετο εἰσὼ
πάλιν· καὶ ποτε ἐξελθῆσα κελυβί ηἱμᾶς εἰσελ-
θεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσὼ ἀσπάζομαι αὐ-
τὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν
ἀρχῇ

pra modum auarissimum. Cum vero prope vr-
bem essemus, hortus intra eam erat, et domun-
cula tolerabilis, vbi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero ac-
cedens pulso ianuam. Ac vix quidem et tarde,
sed exaudiuit tamen mulier, ac deinde etiam ac-
cessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait,
esse; tu vero, inquit, quis es? tunc qua de causa
quaeris? Literas, inquam, illi afferro a Decriano
Patrensi Sophista. Expecta, inquit, me hic, clau-
satque ianua intro rursus abit. Et tandem reuer-
sa introire me iubet. Ingressus ego saluto homi-
nem, et reddo literas. Forte autem coenare in-
ceperat,

ἀρχῇ δειπνεῖν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίᾳ σενῶν, γυνὴ δὲ αὐτῷ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκρίανος εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρύων πέμπει παρ' ἐμοί τοὺς ἐταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὄρεξις, ὦ Λούκιε, ὥς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὖ γνωμὸν τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάνκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκη, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἐταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θεὸς λαβῶσα, εἴ τι κομίζεις σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, ἔχει γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦ-

ceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse inspectis literis, *Enimvero* inquit, *carissimus mihi et praestantissimus Graecorum* Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. *Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parua illa quidem, sed satis ad ferendum diuersorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diuerseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*; inquit, ostende meo sodali cubiculum, et sumptam ibi pone, si quam habes, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλισον οἰκημάτων, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σε σκιμπόδιον αὐτῆ παρὰθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπένσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λασόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβῆσα εἶσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λασάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἶσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτῆ. τὸ δὲ δεῖπνον ἔσφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκαμεν, πότος ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνῃ ξένῃ, καὶ ἔτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὕστεραίᾳ
ὁ Ἱπ-

3. Haec vbi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, et pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suaue erat et antiquum. Post coenam compotatio et sermones, vt in coena hospitali. Et sic vbi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum iuimus. Postridie inter-

ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν ἔσαι νῦν μοι ἐθός,
καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπ-
εμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ἐν-
ταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἦν σιῆψις· ἐπεθύμην δὲ σφό-
δρα μέινας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν
ἐπισαμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαι τι παρά-
δοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθάμενον.
καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δὲς ἑμαυτὸν, πε-
ρίηεν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τῆ ζη-
τήματος, ὥμως δὲ περιήειν. καὶν τέτω γυναι-
κὰ τινα ὄρῳ προσιῶσαν, ἔτι νέαν, εὐπορεμένην,
ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδῆ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀν-
δινὰ,

rogat Hipparchus; quorsum porro irem, et, an
toto tempore ibi mansurus essem? *Abeo, inquam,*
Larissam: puto autem hic me mansurum tres aut
quinque dies.

4. Verum illa quidem simulatio erat: vehemen-
ter autem optabam illic manens inuenire aliquam
mulierum magicae artis peritarum, et videre mi-
raculum quoddam aut volentem hominem, aut
in lapidem mutatum. Huius me spectaculi amor
cum dedissem, circumeo per urbem, vnde in-
itium quaerendi facerem laborans: circumeo ta-
men. Inter haec mulierem video accedere, iu-
venem adhuc, beatam, quantum ex illo per ur-
bem incessu licebat colligere. Vestes enim illi
flori-

θινὰ, καὶ παῖδες συχνοί, καὶ χρυσίον περιτ-
τόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
ρεῦει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως·
καὶ Φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς
μητρὸς Φίλην ἀκχεῖς· καὶ ὑμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἐκεί-
νης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ ἄς ἔτεκον αὐτή· τί
ἔν ἐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ
σοὶ μὲν, ἔΦην, πολλὴ χάρις, αἰδᾶμαι δὲ ἄδεν
ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκεί-
νη οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατ-
άγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔΦη, καὶ κατάγῃ;
Παρὰ Ἰππάρχῳ. τῷ Φιλαργύρῳ; ἔΦη, Μη-
δαμῶς, εἰπόν, ὦ μήτερ, τῷτο εἴπῃς· λαμπρὸς
γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμέ, ὥς καὶ ἐγ-
καλέ-

floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum
vero accessissem propius, salutat me mulier, ego
illam vicissim. Tum, Ego, inquit, Abroea sum,
si quam matris tuae amicam sic vocari audis: et vos
ex illa nazos non minus amo, quam quos ipsa pepe-
ri. Quid igitur non apud me diuersaris, fili?
Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil
babeam quod accusem amicum, illius domo fugere.
Verum animo quidem, carissima, apud te commo-
ror. Vbi, vero, inquit, diuersaris? Apud Hip-
parchum. Auarum illum? inquit. Minime verò,
inquam, Mater hoc dixeris. Splendidus enim et
sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut lu-

καλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω, καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τῷτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλὰς μετμορφώσεν εἰς ζῶα, τὰς δὲ τέλεον ἀπώλεσεν, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥς ἐγὼ εὐδὺς ἀρέσαι γυναικί· καὶ Ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαί μοι ζητέμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσέειχον αὐτῇ ἔδὲν ἔτι. ὥς δὲ ποτε ἀφείδην, ἀπῆεν οἴκαδ, λαλῶν

xum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, et manu me prehensum seducens, caue mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, et lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, et multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero et adolescens es, fili, et pulcher ut statim placiturus sis mulieri; et hospes, res quam nemo curet magno opere.

5. At ego audito, domi mihi sedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem domum dum abeo, haec apud me

λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ
 Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς παραδόξου θέας,
 ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν,
 ἢ τεύξῃ τέτων, ὧν ἑσῆς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπει-
 ναν τὴν Παλαιστραν ἤδη ἀποδύε· τῆς γὰρ γυναι-
 κὸς τῷ ἑσένε καὶ Φίλῃ πόρρω ἴσατο· καὶ πὶ ταύ-
 τῃς κυλλόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ
 συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥαδίως γνώσῃ. Δὲ-
 λοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίσανται καὶ καλὰ καὶ
 αἰσχρὰ. ταῦτα λέγων πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆεν
 οἴκαδε. τὸν μὲν ἔν Ἴππαρχον ἔ κατέλαβον ἐν
 τῇ οἰκίᾳ, ἔδὲ τὴν ἐκείνην γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαι-
 στρα τῇ ἐσίᾳ παρήθρευε, δέῃπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 ζουσα.

Καὶ γὰρ

me in via agito. Age sane tu qui cupidum te
 esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi ex-
 cita, et sapiens quoddam inuentum comminifce-
 re, quo ea, quorum amore ardes, consequaris:
 atque in ancillam Palaestram iam accingere (ab
 vxore enim hospitis, et amici longe te remoue)
 atque in hac te volutans atque exercens huius in
 amplexibus, noris facile discere te posse. Serui
 enim dominorum et honesta sciunt et turpia.
 Haec mecum agitans domum intro: ac Hippar-
 chum domi non inuenio, neque illius vxorem.
 Palaestra autem circa focum versabatur, parans
 nobis coenam.

Καὶ γὰρ εὐθύς ἔνθεν ἀρξάμενος, ὧς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρα ὁμᾶ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅσις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμόν καὶ χαρίτων μεσὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὥς πολλᾶ πυρὸς καὶ κνίσσης μεσά. ἦν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτῇ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε ἔδεις ἄλλος, ἐδὲ θεὸς ἰατρος, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ ἐδὲ λίθοις βαλλόμενος

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne, inquam, pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumtorques, et flectis? Etiam nobis lubrica titillatione mouentur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit. At illa, ut erat dicacula et venusta puella, Quin tu ista fugis, inquit, adolescens, si mentem habes et cupis vivere, ut multo igni et fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanauerit; sed sola ego, quae adussero: et quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat,*

μενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
 ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομακάγειρον. ἔ γάρ μόνον
 ταῦτα Φαῦλα ἐδάδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη
 τὸ μέγα τῆτο καὶ καλόν, τὸν ἀνθρώπον, οἶδα
 ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέσσειν, καὶ κατακί-
 πτειν, ἤδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τῆς
 καρδίας ἀπτομαι. Τῆτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέ-
 γεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ἔπι-
 τα, οὐ κατακαύματι, μά· Δί', ἀλλὰ ὅπως ἐμα-
 πρησμῷ ἐπέσθῃς, καὶ διὰ τῶν ἐμμάτων τῶν
 ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ
 σπλάγχνα τὰμα εἴψῃς, Φεύγεις, καὶ ταῦτα,
 ἔδὲν ἀδικῶντα· ὥς πρὸς θεῶν, ἰσαί με ταύ-
 ταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδέαις
 θεῶν

gat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides?
 veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa
 vilia edulia paro, sed etiam magnum illud et pul-
 ebrum, hominem, noni ego et iugulare, ex glubere,
 et concidere: lubentissime autem ipsa viscera, et cor
 adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis.
 Nam me quidem e longinqua, qui ne quidem prope
 accefferim, non adussisti per Iovem, sed in solum
 coniecisti incendiam: et per oculos meos tuo illo non
 apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera con-
 iecto, me torres, idque quum nulla te iniuria affe-
 cerim. Itaque, per Deas, sana me amaris illis, quas
 modo dicebas ipsa, et suavis curacionibus; meque

δραπέαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφραγμένον λαβῆσαι
 δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθελῇς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡ-
 ριδισον ἐκ τῆς ἀναμαρξάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν
 ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατα-
 κοιμήσῃ τὰς δεσπότας, ἔλθῃ εἰς αὐτὰς ἐμὲ,
 καὶ καθευδήσῃ.

Καίπειδ' ἂφ' ἡμέτερά ποτε ὁ Ἱππαρχος, λησά-
 μνοι ἐδοιπνῶμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχρὸς ἡμῶν ὁ-
 μιλάντων. εἴτα ὕπνῃ 3) καταψευδάμενος ἀνί-
 σταμαι, καὶ ἐργῶ ἀπῆλιν ἔνθα ὤκουν. πάντα
 δὲ

*iam iugulatum cape, et glube ut valueris. Illa vero
 in magnum suauissimumque cachinnum effusa,
 de caetero mea fuit: conuenitque inter nos, vt,
 cum cubitum redditis heris ministrasset, intus ad
 me veniret, et mecum cubaret.*

7. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde so-
 mnium fingens surgo, ab eo, vbi commorabar:
 omnia

3. Ὑπνῃ] Quia Edd. vett. et Codd. ου scri-
 bunt pro x, facillime accidere potuit vt u
 cum y permutaretur. Et vtiue ὕπνον legen-
 dum arbitror. Licet enim καταψεύδοσθαι
 τινὸς pro *mentiri aduersus aliquem*, per ellip-
 sin τῶ κατὰ, quod in composito iam in-
 est, inuenias frequenter, res tamen, quam
 mentior, simulo, accusatio efferatur, ne-
 cesse est. Non saltem noui, sic in genitiuo
 usurpari. *Ranz.*

δὲ τὰ ἐνδον εὖ παρεσκευάσθαι. τῷ μὲν παιδὶ ἄνω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτῇ παρέσκετο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πάντα δὲ ἦν αὐτῇ τῆς Παλαίστρας παρασκευή. τῶν δὲ σρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπασθαι, τὰ μὲν ἔτοιμα γυμναζέσθαι αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ σεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὼν ἑτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην.

Ἡ δὲ ἐπειὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπεύδῃ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτὲς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τέτο μὲν πάν-

omnia hic pulchre parata erant; puero stratum extra *ianuam* erat, mensula cum poculo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, et aqua parata, frigida pariter et calida: omnis ille Palaestrae apparatus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concéptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem inuenissem, compotorem iam meum expectabam.

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum et oscula propinantes inuicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra:

πάντως δὲ σε μνημονεύειν, ὥ νεανίσκος, ὅτι εἰς
 Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρεὶ σε νῦν ἐπιδεί-
 ξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ πα-
 λαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ αὖ
 ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἐλεγχον τέτων·
 ὥς ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δέ, Οὕ-
 τως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχε μοι τὴν
 ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλα καὶ ἐπιστά-
 τε τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω,
 εὐρᾶσα ἔρῳ. σὺ δὲ ἑτοιμος γίγνε ἐς τὸ ὑπα-
 κειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπί-
 ταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ
 ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσαι.

Η

*Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adole-
 scens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi
 iam est, fuerisne acer inter ephebos, et luctae gene-
 ra multa didiceris. Tu vero, inquam, non vide-
 bis me refugere examen harum rerum: itaque exue
 te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo,
 probationem mihi exhibe. Ego quidem more ma-
 gistri et praesidis, nomina numerorum, quos volo
 inueniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad
 obediendum, et imperata omnia faciendum. Quin
 tu impera, inquam, et vide, quam dextre, quam
 mobiliter, quam contente fiant omnia.*

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ ῥᾶτα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, ὦ μερᾶκιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τῶ μύρου, συμπλέκε τῷ ἀνταγωνισῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διασεισας, ἀκώρει, καὶ τῆνα ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ σήσας, κολῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, ἕως πεγέση, καὶ ἡ ὀσφυς ἰσχυρῶ, εἴτα ἐξελκύσας κατὰ πλάτας διὰ βεβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτει· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα ἴδης, τότε ἤδη ἐπιβὰς, ἄμμα κατ' ἰξυός δήσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν.

ἀλλ'.

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, *Adolescentule, exue te, et ubi de isto te unguento unxeris, aduersarium complectere. Femur stringens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque distinens, tolle et sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere: ac subiiciens, feri, iamque vulneratum fode iam undique donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: et rursus ad parietem impelle: deinde percute. Vbi vero laxum quid videris, rursus iam inscendens, et circa lumbos constringens, contine,*

ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέυσαι.

Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ῥαδίως πάντα ὑπῆμυστα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὡς διδάσκαλε, ὅρας ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπαλαίσμαι μοι, σκόπει δέ, μὴ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα ὑποβίβῃς, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πλήξαπά με, Ὡς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὴν μαθητὴν· σκόπει ἐν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπ' ἀνίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος
παλαι-

et tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tui concurre. Iam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, et denique finiti nobis essent numeri: ipse quoque ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre et obsequiose tibi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lucteris. Hisque dictis surgit, et curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuuenis sis, et nervosus luctator,*

παλαιστῆς 4), καὶ εἰ ἐπίσταται παλαίειν, καὶ
 ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσῶσα ἐπὶ τῷ λέ-
 χῳ εἰς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστῆς, ἔχεις τὰ
 μέσα, ὥς τιναῖσας ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βά-
 θυνον, ψιλὸν ὀρεῖς αὐτῇ παρακείμενον, τέτω
 χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα
 σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ σῦνεχε,
 καὶ μὴ δίδε διὰ σημεῖα. εἰ δὲ χαλαῖται, θᾶττον
 ἐπάρας ἀνώτερον μετάθεε, καὶ κρέσας κρύψον,
 καὶ σκοπεῖ ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κε-
 λευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτόν, ὑφε-
 λε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐτῇ τὴν παρεμβολήν,
 σύν-

Etator, luctatorine scias, et geniculatum opus edere:
atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait,
luctator, babes media. Quatiens ergo acutam, pro-
trude intro et profunde. Nudum vides hic exposi-
tumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio
postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum im-
pelle ex contine, et caue concedas intervallum: si ve-
ro laxetur celerius instans transfer altius, et im-
pulsus occulta: et cane ne celerius imperato retra-
bas: sed multum incuruans illum, subtrahere; ac in-
fra rursus irruptionem subiiciens consine, teque
moue.

4. Παλαιστῆς] Ita etiam athletae vocantur qui-
 cumque in aliqua arte egregie exercitati ex-
 cellunt. vid. Wesseling. ad Diod. Sic. L. I. c.
 53. No. 53. Reitz.

σύνεχε, καὶ κίνη, εἴτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτός, ὦ διδάσκαλε, παλαισματα ὀλίγ' ἄττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάνισσον ἐπανασᾶσα, καὶ κἀθήσον, εἴτα δῆσα κατὰ χειρὸς, πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττει, καὶ με, πρὸς τῷ Ἡρακλέει, περιλαβῆσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐξεφάνεμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τῷ τρυφῇ· ὥς τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδῷ παντάπασιν ἐπιλελήσμεν. καὶ ποτε ἐπὶ νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὦν ἕνεκα ἦλθον, καὶ Φημί πρὸς αὐτήν, ὦ

Φιλτά-

monue. Deinde illum dimitte. Cecidit enim et solutus est, et aqua totus est tuus aduersarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, et asside, deinde manu praebeus, tracta caeterum, et subige, et me, per Herculem, complexa, iam sopi.

II. Eiusmodi libidinibus, et ludicris collationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos inuicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino obliuisceretur. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico

ad

Φιλτάτη, δειξόν μοι μαγγανεύσκαν, ἢ μετα-
μορφωμένην τὴν δέσποιναν· πάλα γὰρ τῆς πα-
ραδόξε ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ
οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥς Φανῆναί μοι
ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ ἐκ ἀπεί-
ρωσ τῆςδε τῆς τέχνης ἔχειν· τῆτο δὲ οὐ παρ'
ἐτέρω μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἐμαυτῆ ψυχῆς
λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν πάλα ἀδαμάντινον,
ὥς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ
ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτείναντα, συλ-
λαβῶσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγῶσα. ἡ δὲ Παλαί-
στρα, Παῦσαι, Φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ
ῥῶδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς
τέχνης

ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias fa-
cientem aut transformantem se heram tuam: olim
enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius
si quid tu nosti, ipsa fac praestigias, ut appareat mi-
hi alia ex alia species. Puto enim te nec imperi-
am huius artis esse: idque non ab alio auditum,
sed a meo acceptum animo scio: quandoquidem me
adamantinum illum quondam, ut mulieres dicebant,
quique in nullam unquam mulierem oculos hosce ama-
torie intenderim, comprehensum illa arte tua capti-
vum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
deuinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari.
Quod enim carmen conciliare amorem possit, artis
ipsius

τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλτατε, τέτων μὲν οἶδα ἔδδεν, μὰ τὴν κεφαλὴν τῶν σὴν, καὶ τήνδ' τὴν μακαρίαν εὐνὴν, ἔδδ' γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσιανος ἔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι κακὸς ἐπιτρέψει, πειράσομαι παρασχεῖν σοι εἰδῆν μεταμορφωμένην τὴν κεκτημένην, καὶ τότε μὲν ἐπὶ τέτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ἂ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλοι ὄρνις γενομένη πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαύσασαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, καὶ πειδὴ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβῆσα πρὸς τὴν

ipsius dominum? Ego vero, dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, et felicem hunc nostrum lectulum, neque enim literas didici, et invida vera est quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit, studebo an praebeere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Actum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumpta avis specie volare ad amasium. Et ego, Tempus iam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo es; et, cum vespere esset, prehensum

τὴν θύραν τῆς δωματίου, ἔνθα ἑκείνοι ἐκάθευδον·
καὶ καλεῖται με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λα-
πτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γινόμενα. ὁρῶ οὖν
τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἴτα γυμνὴ τῷ
λύχνῳ προσελθῆσα, καὶ χόρδρας δύο λαβῆσα,
τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆς λύχνου ἐπέθηκε,
καὶ ῥᾶτα πολλὰ τῷ λύχνῳ κατελάλησεν· εἴτα
κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον
πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναίρειται καὶ προσφέ-
ρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν
ἐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαον αὐ-
τὸ ἐδόκην εἶναι. ἐκ τῆς λαβῆσα χρίεται ὅλη,
ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω
πτερὰ ἐκφέρεται αὐτῇ, καὶ ἡ εἶν κερατίνη καὶ
γρυπῇ

hensum ducit me ad ianuam cubiculi, vbi illi
quiescebant, iubetque applicare oculos rimae
in ianua tenui, et quae fierent speculari. Video
igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucer-
nam accedens, grana duo turis in ignem lucer-
nae imponit, stansque multa ad lucernam loqui-
tur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae py-
xides plurimas haberet, aufert inde promittque
vnam, quae haberet infusum aliquid, quid fue-
rit non noui, quantum ad speciem ipsam quidem,
oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota
se inungit, ab vnguibus incipiens inferioribus,
et subito pennae illi enascuntur, et nasus corneus

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήμα-
τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο ἔδω
ἢ κέραξ νυκτερινός· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἑπτε-
ρωμένην, κρῶξασα δεινόν, καὶ οἷον ἐκείνο οἱ κέ-
ρακες, ἀναστᾶσα ὤχετο πετομένη ἔξω διὰ τῆς
θυρίδος.

Εγὼ δὲ ἄναρ ἐκείνο σφόδρος ὄραν, τοῖς δα-
κτύλοις τῶν ἑμαυτῇ βλεφάρων ἐπτόμην, ὡς
πιστεύων τοῖς ἑμαυτῇ ὀφθαλμοῖς, ἃθ' ὅτι βλε-
πασιν, ἃθ' ὅτι ἐξηγόρασιν, ὡς δὲ μάλισ καὶ
βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ κενδεῖω, ἐδεόμην τό-
τε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καὶ μέ, καὶ χρίσα-
σαν ἐξ ἐκείνης τῆς Φαρμάκας ἔχουσι πέτεσθαι με·
ἐβλεπόνην γὰρ πέρω μαθεῖν, καὶ μεταμορφωθεῖς
ἐκ

fit atque aduncus: verum et reliqua, quaecum-
que avium propria et signa sunt, habet omnia;
neque quidquam est aliud, quam corvus noctur-
nus. Cum autem pennatam se videret, terribile
quiddam crocicans, et sicut illi porui, tollens se
per fenestram euolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre
putarem, palpebras ipse meas contingo digitis,
qui oculis ipse meis non crederem, vel videre
eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tar-
de mihi persuasissem me non dormire, rogavi
tunc Palaestram ut pennas etiam mihi adderet; et
ex illo unguento unctum volare me fineret. Vo-
lebam enim experimento discere vtrum transfor-
matus

ἐκ τῆ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν ἔ' γίγνομαι ὁ δυσυχής· ἀλλὰ μοι ἔρ' ὁπισθεν ἐξήλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο, ἐκ οἷδ' ὅπερ, ὄνυχας δὲ τὰς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τάττες ἄδεν ἄλλο, ἢ ἐπλάς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνας πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὠτα δὲ μακρὰ· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπην, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, ἔκτεϊνχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνας ὑποβλέπων, ἡτιώμην αὐτὴν,

matus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa apertō clam cubiculo affert pyxidem. Et ego vrgens opus, exutus totum me vngo, et avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, et digiti omnes nescio quo abeunt, vngues autem vniuersos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam vngulas: manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt; et aures longae, et facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, et ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam ac-

τήν, ὅση δυνάμεις, ἑνὸς ἀντὶ ὀρνίθου γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφάμενη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαὶ κακόν· σπεύσασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ἀμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον ἔχλη τὴν τὰ πτερὰ φύκσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥᾶων γὰρ ἡ τέττε θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐρασὴν μοι τὸν ἐμὲν αὐτίς ἀπαδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὁρθεὶς δὲ δραμῆσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ

cusabam, quod asinus pro volucris factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, Misera ego, inquit, magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, et aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu, mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere. Haec dum dicit aures mihi et reliquam cutem demulcet.

15. At

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρέ-
 νας καὶ τὸν νῦν ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὁ Λύκιος, δί-
 χα τῆς Φωνῆς. πολλὰ ἐν κατ' ἐμαυτὸν μεμ-
 ψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, δα-
 κὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπισάμην ἐς ὧτα
 τὸν ἐμαυτῷ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τῷ
 Ἱππάρχῃ. οἱ δὲ αἰσθόμενοι με εἰσὼ παριόντα,
 δέξαντες μὴ τῷ χόρτῃ αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρ-
 χομαι, τὰ ὧτα κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν
 τοῖς ποσὶν αἰμῖναι τῇ γαστρί· καὶ γὰρ συνεῖς, προ-
 ῥωτέρω ποὶ τῆς Φάτνης ὑποχωρήσας, ἐς ὧς ἐγέ-
 λων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ
 ἐννοῶν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρες ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισεέλθοι, ἢ ἄλλο
 τι

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus,
 mentem vero atque animum homo, ille Lucius,
 voce excepta. Multum igitur intra me Palae-
 stram accusans illius peccati causa, labra mor-
 dens illuc abeo, ubi stare equum meum noue-
 ram, et alium verum asinum Hipparchi. Hi
 sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno
 illorum partem ablaturus aduenissem, demissis
 auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci.
 Quo ego animaduerso, longius a praesepe rece-
 dens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus
 meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah in-
 tempestiuam curiositatem! Quid vero si lupus
 Y 3 huc

τι θηρίον; κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιη-
κότι, διαφθαρεῖναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ
δυσυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολ-
λὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ
τοίχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε,
καὶ ὁπῇ ἡδὴ ἐγεγύνη, ἄνθρωπον δέξασθαι δυ-
ναμένη. καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει, καὶ
ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἐνδον ἦσαν, καὶ πάν-
τες εἶχον ξίφη. εἴτα καταβήσαντες ἐνδον ἐν
τοῖς δωματίοις τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν Παλαί-
στραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰ-
κίαν ἐκέναν, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ ἔδεν ἄλλο
κατε-

huc intraret aut alia bestia? in periculum venio,
qui mali nihil fecerim, percundi. Haec ita co-
gitans ignorabam infelix instans malum.

16. Cum enim nox profunda iam esset, et
multum silentium, et dulcis somnus, strepitum
dat extra murus, velut perfoderetur, et perfo-
diebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae
capere hominem posset: statimque homo ea in-
trat, et alius similiter. Iam multi intus erant,
gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cu-
biculis Hipparcho, et Palaestra, et meo seruo,
sine metu iam domum totam depraedantur, pe-
cuniasque et vestes, et supellectilem exportant.
Cum

κατελείπετο, λαβόντες μὲ καὶ τὸν ἄλλον ὄνον
καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστα-
σαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ ἔτω μέγα ἄχος
φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἡλαυνον, ὡς
εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῃ ἐδῶ φεύγειν πειρώμενοι.
τὰ μὲν ἔν ἄλλα κτήνῃ, ἐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπα-
σθεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος 5) ἀσυνήθης ἀπιὼν,
πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεῦη φέ-
ρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον,
καὶ ἐκ ἧν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθύς ἄλλος ὅπι-
σθε

Cum vero nihil aliud reliquum esset, ducentes
me, et alterum asinum, et equum, clitellis or-
nant: tum, quae exportauerant, imposita nobis
deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus
trita fugere tentarent. Quid reliquis iumentis
factum sit non habeo dicere. Ego vero non so-
leatus infuetusque incedens, per acutas rupes in-
grediens, tot gerens sarcinas peribam. Et saepe
offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum

Y 4

statim

5. Ἀνυπόδετος.] Non esse talia intelligenda
de ferramentis qualia hodie suppinguntur
iumentorum pedibus; sed de calceis, qui
indui exuique pro viae diuersa ratione pos-
sunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V.
solea. Gesner.

σθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαυε αἰεὶ ζύλω. εἰπεὶ δὲ
πολλὰκις, ὦ Καῦσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμην, ἐ-
δὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν ὦ μέγιστον
καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ.
ἐν ἐπηκολέθει. ἀλλὰ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τῆτο
ἐτυπτόμην, ὡς προδιδῶς αὐτὰς τῷ ὀγκηθμῷ.
μαθὼν ἔν ἐτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνωσι γῇ προΐεναι,
καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παύεσθαι.

Ἐπὶ τῷτῳ ἡμέρα τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς ὄρη
πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ σάματα δὲ ἡμῶν δε-
σμῷ ἐπέχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν
εἰς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥς ἐστιν 6) τότε,
καὶ

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, o Caesar! proclamare cuperem, nihil aliud quam rûdebam, cum O quidem maximum et vocalissimum exiret, Caesar autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decreui silentio pergere, et compendifacere plagas.

17. Inter haec iam dies erat, et nos montes plures superaueramus. Ora autem nostra capistro erant reuincta, ne circumpascentes viam confumeremus in prandio: itaque perrexī tunc et mansi
afinus.

6. "Ὡς ἐστιν] Os dicit afino fuisse vinculo occlusum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, et tardius procederet.

ὥς

καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς
 ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαύλειν συνηθῶν
 ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσων ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων
 σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλή-
 λως, καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτὰς ἐν ἑπαύλει,
 καὶ παρέθηκεν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν
 παρέβαλον κριθίδια· καὶ οἱ μὲν ἡρίσαν, ἐγὼ δὲ
 ἀπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπώποτε κρι-
 θαὶς ὡμὰς ἡρίσηκεν, ἐσκοπέμην ὅ, τι καὶ κατα-
 φάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῆς ὀπίσω τῆς αὐλῆς,
 καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλά, καὶ ῥόδα ὑπὲρ
 αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαθὼν πάντας τὰς ἐν-
 δον,

asinus. Medio ipso die deuertimus in stabulum,
 quoddam familiarium illis hominum, quantum
 ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim
 osculo se inuicem salutabant, et deuertere in sta-
 bulo illos iubebant: apponunt etiam prandium,
 nobis autem iumentis obiciunt hordea. Ac re-
 liqui prandent, ego vero misere esurio: et cum
 nunquam hordea cruda pransus essem, circum-
 spicio, quod comederem. Video autem hortum
 ibi post aulam, qui olera multa haberet et bona,
 rosae etiam super ista videbantur. Hic ego ne-
 mini animaduersus eorum omnium, qui intus

Υ 5

erant,

ὥς ἔσην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. Iamque
 tunc steti, asinusque mansi: Quomodo ste-
 tit, cum tantopere properaret? lego: ὥς ἔ-
 βην τότε. Graecius.

δον, ἀσχολημένους παρὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ
 τὸν κῆπον, τῆτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλη-
 σθησόμενος, τῆτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογι-
 ζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν Φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν
 ἀνθρώπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον,
 θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσας
 ὠμὰ ἐσθίει ἀνθρώπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥό-
 दा ἐκείνα ἐκ ἧν ῥόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς
 ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκείνα, δάφνην
 αὐτὴν καλεῖσιν 7) ἀνθρώποι, κακὸν ἄριστον ὄντα
 τῆτο

erant, qui nempe occupati essent in prandio, ve-
 nio ad hortum partim impleturus ventrem crudis
 oleribus, partim rosarum caussa. Putabam quippe
 me comedis floribus hominem iterum futurum.
 Tum ingressus hortum, lactucis quidem, et ra-
 phanis, et apiis, quae cruda homo comedit, me
 impleui. Verum rosae illae verae rosae non erant:
 sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lau-
 ream vocant homines: malum hoc prandium asi-
 no

7. Δάφνην αὐτὴν καλεῖσιν] Est *rhododendron*,
nerion, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20.
 l. 33. describit sempiternum fronde, rosae si-
 militudine, caulibus fruticosum. Iumentis,
 caprisque, et ouibus venenum est. Apuleius
 l. 4. pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè
 foliatae, pariunt in modum floris inodori por-
 rectos caliculos modice punicantes, quos — vul-
 gus

τὲτο παντί, καὶ ἵππῳ. Φασὶ γὰρ τὸν φαγόν-
τα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν τῷ ὁ κηπευτὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον
ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κήπον, καὶ τὸν πο-
λέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ἔλεθρον, ὥσ-
περ τις δυνάσας μισοπόνηρος, κλέπτῃν λαβὼν,
ἔτω με συνέκοψεν ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισά-
μενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ
δὲ ἄκὲτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροισι,
καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευ-
γον ἄνω εἰς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπ-
ιόντα,

no vnicuique et equo: aiunt enim de eo qui com-
ederit, statim mori.

18. Inter hac sentiens olitor, arreptoque fu-
sti hortum ingressus, vidensque hostem et perni-
ciem olerum, non aliter quam seuerus aliquis
dynasta captum furem, fuste concidit, neque co-
stis parcens neque femoribus: quin et aures mi-
hi confregit, et contriuit faciem. Ego autem
non ultra patiens, calcibus vtrisque reiectis supi-
num prosterne in olera, atque versus montem
aufugio. Ille cum videret me cursu abire, cla-
mauit

*gus indoctum rosas laureas appellant, qua-
rumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc
in suspicionem veni, an forte legendum sit
apud Lucianum ῥοδοδάφνην. Gesner.*

ιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τὰς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἀρίστοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνω ὅτι δὴ διασπάσσονται με ἔτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τῷτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω ἔν ἀπήειν, καὶ εἴσειμι αὐτοῖς εἰς τὴν ἑπαυλιν. οἱ δὲ τὰς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμέ δὲ παίοντες ἔ πρότερον ἀΦῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ἀδύνης πάντα τὰ λαχάνα κάττωθεν ἐξεμέσαι.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύνετα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλείεα ἐμοὶ ἐπέδησαν· καμῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ

mauit vt immitterentur in me canes. Erant vero canes multi et magni, etiam cum vris pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paulum itaque circumiens decreui quod est in proquerbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem euomerem.

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, grauissimas quasque rerum furtiuarum et plurimas mihi imposuere: tumque inde sic proficisci-

δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παϊόμενός τε καὶ τῷ φορ-
 τῷ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλάς ἐκ τῆς ὁδῆ ἐκ-
 τετριμμένους, ἔγνω αὐτῆ καταπεσεῖν, καὶ μὴδ'
 ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναι
 ποτε, τῆτα ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι
 ἐκ τῆ βελεύματος· ὥρῃθη γὰρ ὅτι πάντως ἡτ-
 τώμενοί τ' αὖ μὲν ἐμὰ σκευὴ διανεμῶσι τῷ τε ἵπ-
 πῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῆ ἐάσωσι κεί-
 σθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων βάσκανος,
 συνεῖς τῶν ἐμῶν βελευμάτων, ἐς τέραντίον πε-
 ριήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐ-
 τὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶ-
 τα ζύλω παῖοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον.
 ὥς δὲ ἔδεν ὑπήκε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐ-
 τόν,

ficiscimur. Cum vero iam despondissem animum
 pulsatus et grauatus onere, detritis insuper a via
 ungulis, procumbere ibi decreueram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere;
 hoc sperans, magnam ad me vtilitatem redituram
 ex eo consilio. Putabam enim, ipsos plane victos
 mea peruicacia, sarcinas mess diuifuros inter e-
 quum et mulum, me autem ibi iacentem reli-
 cturos praedae lupis. Sed inuidum quoddam nu-
 men, mea consilia intelligens, vertit ea in con-
 trarium. Alter enim asinus, eadem forte quae
 ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fu-
 stium ictibus surgere iubent miserum: nihil obe-
 dien-

τὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς ἑρᾶς, ἀνεγεί-
ρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' ἔδεν ἥκυον, ἔπειτο δὲ
ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκώς, λογισά-
μενσι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονᾶσι, καὶ τὸν
χρόνον τῆς Φυγῆς ἀναλίσκωσιν, ὃν ἡ νεκρῷ παρ-
εδρεύοντες, τὰ μὲν σκευὴ πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν
ἐκείνος, διανέμωσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἱππῷ· τὸν
δὲ ἄθλιον κοινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς
ἀχθοφορίας, λαβέντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνω-
σιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθῶσιν
εἰς τὸν κρημινόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνα-
τον ἐρχόμενος.

Ἐγὼ δὲ ὄρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν
βελουμάτων τὸ τέλος, ἔγνω φέρειν εὐγενῶς
τὰ

dientem plagis, prehensum alii auribus, cauda
alii, excitare student. Cum nihil proficerent,
iaceretque lapidis instar in via, fessus et sine spe,
subductis rationibus, nequidquam se laborare,
et fugae tempus perdere asino mortuo assidentes,
sarcinas quas ille gestarat omnes inter me et e-
quum diuidunt, miserum vero captiuitatis pari-
ter et gestandorum onerum consortem, prehen-
dentes, succisis ferro cruribus, palpitantem ad-
huc per praeceps inpellunt. Atque ille mortem
saltans descendit.

20. Ego vero animaduertens in sociis itineris
confiliorum meorum exitum, decreui fortiter ferre
prae-

τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατῆν, ἐλπί-
δας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥά-
δα, καὶ τῶν εἰς ἑμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι 8).
καὶ τῶν λησῶν δὲ ἦρχον, ὡς ἐκ εἰη ἔτι πολὺ
τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσῃσι, λοιπὸν, ἔνθα
καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομί-
ζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰ-
κῆα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆσα, καὶ πῦρ πο-
λὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκείνα, ἅπερ ἐτυγ-
χάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἰσω κατέθηκαν. εἴ-
τα ἤρουντο τὴν γραῦν διὰ τί ἔτω καθέζη, καὶ ἂν
παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ
γραῦς,

praesentia, et strenue incedere, quī spem habere-
rem, futurum, ut omnino aliquando in rosas in-
ciderem, ac inde me salutemque reciperem. Au-
diebam vero etiam ex latronibus, non multum
superesse viae, et *eo die* soluturos iumenta, ubi
maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes
versus vesperam domum peruenimus. Mulier
anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi,
quae portaueramus, intus deponunt omnia. Tum
interrogant anum, quid ita sedes, et non paras
coenam? illa, *quin parata vobis sunt*, inquit,
omnia,

8. 'Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασ.] Mira haec efficacīa
enuntiauit, sonat enim: *ut inde restituar in
me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui.
Reitz.

γραῦς, εὐτρεπέ, ὑμῖν, ἄρτοι πολλοί, οἶνον πα-
λαιῶ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν. τὰ ἄγρια σκευ-
άσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαπνέσαντες, ἀ-
ποδυσάμενοι ἤλειφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λά-
βητος ἔνδον ὕδαρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι
ἐνθεν, καὶ καταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λυ-
τρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κα-
μίζοντες σκεῦη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ,
καὶ ἡμάτια, καὶ κόσμον γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν
πολὺν. ἐκοινωνῶν δὲ ἔτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειθὴ
ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλάσαντο καὶ
ἔτοι. λοιπὸν μετὰ τῆτο ἦν ἄριστον διαφιλές,
καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφί-
λων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέ-
θηκεν·

*omnia, panes multi, vini veteris dolia, et carnes
vobis ferinas paratas habeo. Illi collaudata anu,
exutis vestibus ad ignem se vngunt, et cum
ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfu-
si, extemporali isto vtuntur balneo.*

21. Deinde paullo post iuvenes veniunt multi,
supellectilem adferentes plurimam auream, argen-
team, vestimenta, mundum muliebrein, et vi-
rilem ornatum multum. Hi in commune con-
ferunt, rebusque intus depositis, lauant ipsi quo-
que. Caeterum post haec coena fuit copiosa, et
sermo multus in homicidarum conuiuio. Anus
mihi et equo hordea apponit: at ille festinat de-
vora-

θηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπεδῇ τὰς κριθὰς κατέ-
 πινε, θεδιῶς, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριζον. ἐγὼ
 δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιῶσαν, τῶν ἔνδον
 ἄρτων ἡσθιον· τῇ δὲ ὕστεραίᾳ καταλιπόντες
 τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ πάντες
 ἐπὶ ἔργον ἀπῆσαν. ἐγὼ δὲ ἔσενον ἑμαυτὸν, καὶ
 τὴν ἀκριβοῇ Φρυγίαν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς κατα-
 Φρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμ-
 μάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν,
 καὶ φοβερόν ἐβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε,
 καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσάσης σχεδὸν τῆς
 νυκτός, ἀναστρέφασιν οἱ λησαί, χρυσίον μὲν, ἄ-
 ρδὲ ἀργύριον, ἄδὲ ἄλλο ἄδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ
 παρ-

vorare hordea, metuens, vt par erat, me com-
 pransorem. At ego, quoties videbam exisse anum,
 de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie
 relicta anu et vno iuvene ad opus reliqui omnes
 exeunt. Equidem mihi et accuratae custodiae in-
 gemiscebam: nam vetulam quidem poteram con-
 temnere, et illius fugere ex oculis: at iuuenis
 magnus erat, et terribile quiddam cernebat, et
 gladium gestabat semper, et adducebat semper
 ianuam.

22. Tribus post diebus, circa mediam fere
 noctem, redeunt latrones, auri quidem aut ar-
 genti nihil, nec aliud quidquam adferentes, sed
 Luc. Op. T. V. Z solam

παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαύουσαν,
καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κό-
μην· καὶ κατασθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν σι-
βάδων, θαρρεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέ-
λευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ
ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, ἅτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, ἅ-
τε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν
αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥς τε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐσὼς
παρὰ τῇ Φάτιγῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ καλῇ
παρθένῳ. ἐν δὲ τῷ τῷ οἱ λησαὶ ἔξω ἐν τῷ προ-
δόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶντις,
τῶν τὰς ὁδὰς Φρερεῖν βίληχότων, ἔρχεται ἀπ-
αγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παρίσταναι μέλλοι, καὶ
πολὺν πλῆτον κομίζοι· οἱ δὲ ἅτως ὡς εἶχον ἀνα-
στάντες,

solam virginem nubilem, vehementer pulchram,
plorantem lacerata veste, et comis passis. Hanc
intus in stratis depositam bono animo esse iubent,
et intus manere anum, puellae custodiendae
caussa. Sed puella nec cibum capere volebat nec
bibere, sed plorabat ad omnia, et suam ipsa co-
mam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope ad-
stans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plo-
rare. Inter haec latrones extra coenabant in
atrio. Sub lucem speculatorum aliquis, cui vias
explorare forte obuenerat, venit nuntians, pere-
grinum aliquem hac transiturum, qui multas se-
cum ferret diuitias. Hi ut erant confurgere, ar-
mare

ζῶντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μετὰ τὸν ἵππον
ἐπιστάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυσυχὴς, ἐπι-
στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι,
ὀκνηρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαϊσμένην τῷ ξύλῳ, ἐπι-
τιγομένων αὐτῶν. ἐπεί δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν,
ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ
ληστὰς τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τὰς ἐκείνου
θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτα-
τα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοι ἐπέθηκαν· τὰ δὲ
ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτᾶ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν. ἐπι-
στα ἤλαυνον ἡμᾶς ἔτις ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπι-
τιγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος κρέω τῆς
ὀπλῆς παρὰ πέτρᾳ ὀξείᾳ, καὶ μοι ἀπὸ τῆς
πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγερνόν· καὶ χωλεύων
ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς

ἀλλή-

mare se, me autem et equum ornare clitellis, et
secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam
et bellum me scirem agi, cunctanter progredior,
itaque fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum
autem ad viam venissemus, vbi transiturus erat
peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum
ipsiusque servos interficiunt, et pretiosissima quae-
que ablata equo et mihi imponunt, reliquas sar-
cinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro
nos agunt, et ego cum vrguerer et vapularem
fusti, acuto saxo impingo vngulam, oriturque ab
illa plaga vulnus dolorificum, vt claudicans quod
reliquum erat viae incederem. At illi inter se,

ἀλλήλας ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν
 ὄνον τῆτον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν
 αὐτὸν ἀπὸ τῆ κρημνῆ οἰωνὸν ἐκ ἀγαθόν; ναὶ
 Φάσι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμόν τῆ στρατῆ
 ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ.
 ἐγὼ δὲ ἀκέων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν οἷς
 ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τῆ θανάτου με Φό-
 βος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰσω, ἔνθα κατελύομεν, τὰ
 μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ
 κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδάπνεον. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν
 σκευῶν ἀνασῶσα· τὸν δὲ ἄθλιον τῆτον ὄνον, ἔφη
 τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρησον ἐκ τῆς ὀπλῆς;
 τῶν

Quid enim nobis videtur, inquiunt, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane, inquit, alius, deiiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego auditis hinc, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diuerforium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sarcinas seruandas abeunt. Miserum vero asinum, inquit illorum vnus, quid adducimus, ex vngula inuicilem? sarcinarum alias
 nos

τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπαν, "Αθλίε, τί ἔτι μένεις ἐν ταῦθα; γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσασιν, καὶ ἀνέμους οἷα περὶ σὲ ἐβλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἰχονταὶ ἀπιόντες, Φυγῇ σωῶσαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοόμενος, ὁρῶ ὅτι ἔδὲ προσεδεδέμην ἔδενι, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμάς παρεκρέματο, τῷτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλισσά πρὸς τὴν Φυγὴν· καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆεν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεται μου ἐκ τῆς ἐρᾶς, καὶ εἵχετο. ἐγὼ δὲ

nos portabimus alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te et vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, et luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit.

δὲ ἄξιον κρημνῆ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι
 τὸ ὑπὸ γραίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτὴν· ἡ δὲ μάλ-
 ᾽ ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τὴν παρθένον τὴν ἀγχιμάλω-
 τον· ἡ καὶ προσελθῶσα, καὶ ἰδῶσα γραῦν, δίκην
 κέρκε 9) ἐξ ὄνκ ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-
 νᾶσθαι,

Ego praecipitio et aliis mortibus dignum putans,
 ab anu capi, illam trahere: illa vehementer in-
 clamavit puellam intus captiuam. At illa acce-
 dens vidensque anum caudae instar ex asino aptam,
 gene-

9. Δίκην κέρκε] Potest intelligi hic locus ita
 vt interpretatus sum: nec de emendando in
 mentem venisset, nisi dum forte Apuleium
 confero, iuuenirem ista, Met. 6. p. 227, 29.
 Pric. *De virgine capticia* vt ipse vocat, *Quae*
voce excita procurrens videt, Hercules, memo-
randi spectaculi scenam, non tauro sed atino
dependentem Dirce anicula: *sumptaue*
audacia virili, facinus audei pulcherrimum
 etc. Nota Dirces fabula a Zetho et Amphio-
 ne priuignis ad taurum deligatae indomi-
 tum. Quidquid de auctore huius libelli iu-
 dicemus; Apuleius certe quin eandem fabel-
 lam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri
 prae oculis habuerit, dubitari non potest.
 Quid si igitur inuenit in suo exemplari non
 Δίκην κέρκε vt nunc legitur, sed Δίκην Δίρ-
 κης; ignota vox, fabula, qua alias non vti-
 tur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam
 mutandi potest dedisse. *Gesner.*

καὶ ἄξιον ἀπονενοημένον νεανίσκου· ἀναπη-
 δᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε·
 καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κό-
 ρης σκεδῇ ἔφυγον ἵππε δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπί-
 σω ἀπελείπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς
 ἤρχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ·
 Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ
 καλὲ σύ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφή-
 σω, κριθὼν δὲ μέδιμνος ἔσαι σοι ἐφ' ἐκάστης
 ἡμέρας τὸ ἄριζον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς Φονεῖς τοὺς
 ἐμαυτῷ Φευξόμενος, καὶ πολλὰν ἐπικαρίαν καὶ
 θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπί-
 ζων, ἔθεον τῷ τραύματι ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο διπλῇ ὁδῷ,
 οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καὶ ἀλαμβάνουσιν ἀνασρέφον-
 τες,

generosum facinus audet et dignum desperato iu-
 vene. Infilit enim in me, infidensque agit. Et
 ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi
 cursa fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis
 quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad
 me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher*, *ad patrem*
pertuleris, *tiberium te omni opera dimittam*: *bordeo-*
rums vero medimnus eris tibi in singulos dies prau-
dum. Ego vero et meos ipsius interfectores fu-
 giens, et multum adiumenti atque cultus ex ser-
 vata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur
 via in bivium,prehendunt nos hostes redeun-

τες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἐγνώ-
σαν τὰς δυστυχεῖς αἰχμηλώτας, καὶ προσδρα-
μόντες λαμβάνονταί με, καὶ λέγουσιν, Ὡ κα-
λὴ καὶ γαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἁγρία
ταλαίπωρε; εἰ δὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ
δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀπο-
δώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί με
ἀποσρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ
ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώ-
λευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀπο-
διδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι,
ὕγιαίνων, ἵππεα ὠκύτερος, καὶ πτηνὸς ἥσθαι·
τοῖς δὲ λόγοις τέτοις τὸ ξύλον εἶπετο, καὶ ἤδη
ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον κηδετέμενος· ἐπεὶ δὲ εἶ-
σω πάλιν ἀνεσρέψαμεν, τὴν μὲν γῆρα ἔβρομεν
ἐκ

tes, et e longinquo statim ad lunam miseros ca-
ptiuos agnoscunt: et accurrentes,prehendunt
me dicuntque, *Quorsum, honesta et bona virgo,
intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis?*
Verum buc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum
Sardonio risu dicebant: meque conuersum trabe-
bant retro. Atque ego pedis et vulneris recor-
datus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau-
du es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi
collibuit, sanus, octor equo, et volucris eras? Haec
verba excipiebat fustis: iamque vlcus in femore
habebam ab istis admonitionibus. Domum ite-
rum reuersi anum inuenimus, quae resticula se e
rupe

ἐπὶ τῆς πέτρης κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισα-
σα γάρ, οἶον εἰκός, τὰς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς
παρθένου Φυγῇ, κρεμᾷ ἐαυτήν, σφίγγασα ἐκ
τῆς τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς
εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸν κρη-
μνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ
παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδείπνουν, καὶ
πότος ἦν μακρός.

Καὶ τότε ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν
δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ
γραί ταύτῃ κάτω ἐπιρέψωμεν αὐτήν, ἀφελο-
μένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐ-
τῇ, καὶ προδῶσιν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ
ἴσῃ γάρ, ὦ φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο,

rupe suspenderat: metuens nempe, vt verisimile
est, dominos ob fugam virginis, innexo ceruici
laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem ani-
mi in anu admirati, resolutam vna cum resti-
præcipitant: virginem autem intus vinciant, po-
stea coenant, et computatione longa vtuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum vnus, *fugitiua? Quid*
vero aliud, inquit alius, *quam verulae illam su-*
periniiciamus, quae multas nobis, quantum quidem
in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque nostram
officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam
si domesticos suos affecura fuisset, futurum fuisse,

ξατο, ἔδὲ εἰς αὐτῶν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες
 γὰρ αὐτὸν ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς
 ἡμῶν ἐπιπεσόντων· ὥςτε ἀμυνόμεθα μὲν τὴν πο-
 λεμίαν· ἀλλὰ μὴ ἄτῳ ῥαδίως ἀποθνήσκῃ, πε-
 σῆσα ἐπὶ τῇ λίθῃ· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλ-
 γεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅς τις
 αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὑπερον ἀπο-
 λῇ· εἴτα ἐζήτηεν θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶ-
 δα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον
 δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν
 εἶναι· ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς Φυγῆς τῆς
 παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τῷ
 τὸν ἄνθρωπον ἀποσφάξαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ
 τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἐγκατα πάντα ἐξω βά-
 λωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ
 ὄνῳ

*ut vivus nostrum nemo relinqueretur: capti enim
 essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos ho-
 stibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicum;
 sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: ve-
 rum mortem illi et acerbissimam excogitemus et lon-
 gissimam, quaeque illam tempori et cruciati serua-
 tam tum demum inserimas. Deinde quaerebant
 eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi vos lau-
 daturus esse commentum. Asinum perdere oportet,
 ignavum, iam vero et claudicationem mentitum, et
 fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur
 cras mane mactatum exenterabimus, eiectionisque
 intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabi-
 mus*

ὄνως ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τῆς
 ὄνως πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ
 δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν
 αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρρέψαντες ῥί-
 ψωμεν ἔξω ἅμῳ ταῦτα τοῖς γυψί, κανὼς
 τῆτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ
 φίλοι, τῆς βασάνης τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ,
 νεκρῷ ὄνως συναικεῖν, εἴτα τὸ, θέρως ὥρα θαρ-
 μοτάτω ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεβεῖσθαι, καὶ λιμῷ
 αἰεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μὴδ' ἑαυτὴν ἀ-
 ποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσε-
 ται, σηπομένῃ τῇ ὄνως τῇ τε ἰδμῇ, καὶ τοῖς
 σκώληξι πεφυραμένη, εἰς λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύ-
 πες διὰ τῆς ὄνως παρεισιόντες εἰσὼ, καὶ ταύτην,
 ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπᾶσονται.

Πάντες

*mas in asino, capite extra asinum uti promineat,
 ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus
 occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuevi-
 mus, extra utrumque vulturibus proiciamus para-
 tum noua ratione prandium. Videte autem, amici,
 cruciatibus illius acerbis: primo quidem in mor-
 tuo habitare asino: deinde aestatis tempore feruidissi-
 mo in ipso iumento coqui, et encicante semper fame
 mori, neque necis consciscendae facultatem habere.
 Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore
 asini, et scatens vermibus, mitto dicere. Tandem
 vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut
 illum, ac forte uiuentem adhuc lacerabunt.*

26. Cla-

Πάντες ἀνεβάνσαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ
 τῷ περὶ τῶνδε τῶνδε εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστηναι
 αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νε-
 κρὸς εὐτυχῆς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθ-
 λῖαν ἐπιδεξόμενος, καὶ θήκη ἑδὲν ἀδικήσης κό-
 ρης ἐσόμενος. ὁρῶν δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης
 ἐφύσεται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τῆς μιᾶς
 τῶνδε ἀφικνόμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμεν,
 καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχεν
 δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνησενόμενος σὺν αὐτοῖς ἐλ-
 θὼν· αὐτὸς γάρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν
 ἀησῶν μηνύσας. παραλαβὼν ἔν τὴν παρθένον,
 καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, ἔτως ἤγειν οἴκαδε. οἱ δὲ
 κωμῆ-

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens
 quoddam bonum, portentofum illud commentum.
 Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam iu-
 gulandus, et qui neque post mortem iacendi
 molliter facultatem habiturus essem, sed infeli-
 cem suscepturus virginem, et capulus puellae
 innocentis futurus. Iam illucescebat, cum instat
 subito militum manus, impuris hisce immissa,
 qui in vincula statim omnes coniecerunt, ad Prae-
 tidem regionis illius abducendos. Venerat au-
 tem cum illis etiam puellae sponsus; ipse nimi-
 rum erat, qui receptaculum hoc latronum indi-
 cauerat. Adsumtam ergo virginem et mihi im-
 positam sic domum deduxit. Vicani autem cum
 e lon-

κωμῶται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχῆντας, εὐαγγελιὸν αὐτοῖς ἡμᾶς προσογκησαμένε, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἰσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἡμᾶς δίκαιον ποιῆσα, τῷ συναιχμαλωτῇ, συνωποδρέσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κερκτημένοις ἄριζον περὶ ἐκεῖτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χορτός, ὅσος καὶ καμήλω ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄρον με, καὶ ἔκιννα τῇ τέχνῃ μεταδρῆσαν. ἐώρων γὰρ τὰς κύνας εἰς τοῦ πτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλασίων νυμφίων.

ἡμέ-

e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnouerunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, et intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captiuitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi apud novos dominos prandium apponebatur medimnus hordei, et foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim iugressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso- rum diuitum.

Paucis

ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχων παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατήρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαῖαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιθήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικασῇ 10). καλέσας ἔν τῶν ἵπποφορβῶντινα, τέτω με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαIRON ὡς ἐκ ἐτι ἀχθοφορήσω. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἤγαν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν.

Ἐχρίν

Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera minor habere diceret apud patrem, et iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub diuo, et cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, et tanquam liber iucunde viuet, et equas inscendet. Et haec iustissima tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta esset. Aduocato ergo pastorum vni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus venissemus, equabus me admisit pastor, et nos, gregem, pastum egit.

28. Fa-

10. Ἐν ὄνῳ δικασῇ] Vix dubite auctorem dedisse ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alterum ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. Gesner.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ
 καί μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν ἵππων,
 τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν·
 ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπερέγγυεν, ὥς ἑ ἀλεῖν αὐτῇ
 καὶ πυρρὰς, καὶ κριθαῖς ὅλας. καὶ τῷτο μὲν ἦν
 μέτριον κακὸν εὐχαρίσω ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ
 ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων
 τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦ-
 σκεν) ἄλγυρα τὸν μισθὸν αἰτῶσα, ἐξεμίσθε τὸν
 ἑμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθαῖς, τὰ-
 μὸν ἄριστον Φρύγασσα, καί μοι ὥς ἑ ἀλεῖν ἐπιβάλ-
 λασα, μάζας ὅλας ποιῶσα, κατέτιπεν· ἑμοὶ
 δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελά-
 σαιέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παϊόμενός τε καὶ
 δακν'.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Can-
 dauli vsu venire. Magister enim equariae, suae
 vxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero
 molae me iunxit, vt omne sibi triticum hordeum-
 que molerem. Atque illud mediocre incommo-
 dum erat asino non ingrato, molere suis magi-
 stris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos
 agros, erant autem sane quam multi, farinas
 mercedis loco poscens, miseras ceruices meas elo-
 cabat. Atque hordea, meum prandium, frixa,
 ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde
 placentas totas deuorauit. Mihi vero furfures
 erant prandium. Si quando vero etiam cum equa-
 bus me exigeret pastor, percussus morsusque a
 mari-

δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμεν. αἰεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥς τε φέρειν ἐκ ἡδυνάμην ζηλοτυπίαν ἵππικην. λεπτός ἔν καὶ ἀμορφος ἐν ἑ πολλῷ χρένῳ ἐγενόμην, ἕτε ἐνδον εὐφρανόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ἕτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμᾶμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμ-
πόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τῷτο δὲ
ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν
ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὄρθην δεινῶς ὁδόν,
εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι
συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον.
τῷτο

maribus equis peribam. Semper enim me ad-
ulterum suspicati equarum, suarum vxorum, per-
sequebantur, vtrasque in me calces iactantes, adeo
vt impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae.
Emaciatus ergo et strigosus non ita multo tem-
pore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam;
neque sub diuo pascens, oppugnatus quippe a
pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in mon-
tem mittebar, et ligna gerebam humeris. Illud
vero caput malorum meorum fuit. Primo qui-
dem altus mons adscendendus erat, ardua vehe-
menter via, insuper non calceatus *eram* in monte
scrupeo. Et vna mecum emittebant mulionem,
inpu-

τᾷτὸ με καινῶς ἐκείσθε ἀπώλυσθαι. πρῶτον μὲν ἔπαιε με καὶ τρέχοντα λίαν, ἔ ξύλῳ ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄρῳ πυκνῶς ἔχοντι καὶ ὄρεσι, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τῷ μηρῷ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ' ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅρῳ χαλσπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνδομῆν, καὶ ἀνωθεν ἢ κατὰ βασίς ὄρεϊα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαρεῖν, καὶ τῷ καφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τᾷτὸ μὲν ἐδέποτε εἰργάσατο, λίθας δὲ μεγάλας ἐν τῷ ὄρῳ ἀναρριπνόμενος, εἰς τὸ καφότερον καὶ ἀνω νεῦον τῷ Φορτίῳ προσετίθει

impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non simplici fuisse, sed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque semper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descensus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando labare mihi videret onus, et in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leniori parti adiacere, et ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed lapides magnos de monte sublatos in leniorem et sursum nutantem

Θει· καὶ κατήειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμῶς καὶ
λίθους ἀχρεῖας περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν ἀέν-
νιος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδό-
μενος, ὑπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐ-
πέρα τὸν ποταμὸν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάρνων καὶ ἀχθοφορῶν κα-
ταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφάρητον ἦν. ἔ-
γὰρ ἦν καταβάς II) τῷ χεῖρά μοι ἐπιδέσναι, καί-
μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφε-
λεῖν,

oneris partem addidit: descendebam ergo, miser,
cum lignis lapides simul inutiles circumferens.
Erat porro riuus in via perennis. Ille vero, par-
cens calceamentis, post ligna mihi insidens ri-
vum traiciebat.

30. Si quando vero prae lassitudine et onere
decumberem; tum vero intolerabile erat malum:
Cuius enim erat, ut descendens manum mihi
iniiceret, meque de terra excitaret, et onere,
sicubi

II. Οὐ γὰρ ἦν καταβάς] Pridem in mentem
venerat, legendum hic non ε, sed ε, sua-
dente tum re ipsa, tum *Apuleiana* paraphrasi
Lib. 7. p. 145. ed. *Pric. cum deberet egregius*
agaso etc. Nominativum (καταβάς) hic
ut alias positum arbitror pro Accusativo infi-
niti, vel infinitorum potius, quae res eo fa-
cilis hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. τῷ pro τὴν positum, cum
semel εἰς ἡμᾶς transisset. *Gesner.*

λεῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ ἔτε κατῆλθεν,
 ἔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἤνωθεν ἀπὸ
 τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέ-
 κοπτεῖ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πλη-
 γαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον
 ἔπαυζε. συνενθυγῶν ἀκάνθων ὀξύτατον Φαρ-
 τίων, καὶ τῆτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπεκρέμα
 ὀπισθεν ἐκ τῆς ἄρας, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπ-
 ιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτον
 μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπισθε νύττωσαι ἐτί-
 πρυσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν
 τιτρωσκόντων αἰεὶ μοι ἀπομένων, καμῶ ἡρημέ-
 νων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι Φυλαττόμε-
 νος τῶν ἀκάνθων τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύ-
 λων

sicubi opus esset, leuaret; ille neque descende-
 bat, neque manum praebebat vnquam, sed ini-
 tio a capite et auribus facto fusti me concidebat,
 dum sulcitarent me plagae. Ludit etiam aliud
 in me malum intolerabile. Comportatum spina-
 rum acutissimarum fascem et vinculo constrictum,
 a tergo et cauda mihi suspendit. Illae ergo, vt
 facile est ad cogitandum, pergente me viam,
 dependentes impingunt, atque assiduo punctu
 posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere
 me vlllo modo poteram, instantibus mihi semper
 quae vulnerarent, et a me ipso suspensis. Et
 enim si sensim progrederer appulsum spinarum
 Λα 2 cauens,

λων ἀπολλύμενην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε
 ἤδη τὸ δεινὸν ὀπίσθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὁ
 λος ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτείναν με·
 Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ,
 ἂν ἐτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖξ ἐκίνησα, εἶχεν
 αἰεὶ πᾶν τὸ λαῖξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύε-
 ται συππείον ἐξ ἑτέρου χωρίου 12) εἰς ἕτερον χω-
 ρίον μετενεγκεῖν. κομίσας ἔν με, καὶ τὸ συπ-
 πείον τὸ πολὺ συνενεγκών, κατέδθησεν ἐπ' ἐμῶ,
 καὶ δεσφῶ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδυσέ με τῷ
 φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεῦων. ἔπει δὲ
 προΐεναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἐξίας, κλέψας δα-
 λην

cauens, peribam a fustibus: si vero, fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpeffus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus aliquando stuppam ex vno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc arden-

12. Ἐξ ἑτέρου] Χωρίον non est regio, sed fundus, praedium, saepe apud optimos auctores.

Βος.

λὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενό-
 μεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ συππῆϊον. τὸ
 δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεται,
 καὶ λοιπὸν κῶδεν ἔφθρον ἄλλα, ἢ πῦρ ἀπλεστον.
 μαθὼν ἔνως αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλ-
 ματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἑμαυτὸν τῷ τέλ-
 ματι εἰς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλισεν ἐνταῦθα
 τὸ συππῆϊον, καὶ διπλῶν καὶ σφύρων ἑμαυτὸν,
 τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πι-
 κρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ ἔτω λοιπὸν ἀκινδυνότε-
 ρον ἐβιάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. κῶδὲ γὰρ
 ἔτι ἀνάψω με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τῷ συππείῃ
 πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τῷτό γε ὁ τολμη-
 ρὸς παῖς προσελθὼν ἑμῇ κατεψεύσατο, εἰπὼν,
 ὥς

tem, vbi procul ab aula recesseramus, cum tor-
 rem in stuppa abscondit: illa vero, quæ enim
 posset aliter? subito ignem concipit: illicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego
 statim me in via assandum, observata forte lacu-
 na palustri, in liquidissimam illius me partem
 abiicio: voluensque ibi stuppam, meque ipsum
 adeo circumagens et vertens, luto exstinguo ar-
 dentem et acerbam mihi sarcinam: sicque reli-
 quum viae minori cum periculo absolvo. Nec
 enim poterat iam puer iterum accendere stuppam
 liquido luto subactam. At hoc certe audax puer,
 cum delatus esset, quo reudebar, me calumniatus

ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ὀσσεύσασθαι τῇ ἐσθῇ·
καὶ τότε μὲν ἐκ τῆ συμπίου μηδὲ ἐλπίζων, ὑπ-
εβήλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀνάδακτος παῖς ἔξευρεν ἐπ'
ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος,
καὶ μοι Φορτίον ἄδρην ἐπιθείς ἐκ τῶν ξύλων,
τᾷτα μὲν πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκῆντι,
ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας εἰσαδεῖ, κατα-
ψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον
ἀνόσιον. τῷτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, ἀκ' οἶδ'
ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄνται καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὲν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν
γυναικα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἰδοῖ, ἢ
παῖδα, ἀπολακτίσας ἔπειτα δράμῳ ἐπ' αὐτὰς,
ὡς

est, me praetereuntem vltro infricuiffe me foco.
Interca tum e stuppa praeter spem euaseram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me lon-
ge peius excogitat. In montem me deducit, graui
lignorum sarcina oneratum: eaque ligna rustico
vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem do-
minum nefandi facinoris per calumniam reum
facit, *Istum, bere, inquit, asinum, nescio cur ala-
mus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum hanc aliud quoque sibi opus curae habet. Vbi
mulierem, aut virginem pulchram ac formosam vi-
det, aut puerum; iactatis calcibus cursu eos inse-*
quitur,

ὥς, εἴ τις ἐρῶν ἄνθρωπος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένην γυναῖκα κινέμενος, καὶ δάκνει ἐν Φαλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου τοὶ δίκας καὶ πράγματα παρῆξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κοιζών, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπικέσσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῶν ἐβέλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμίντες, ἡμῶναμεν τῇ γυναικὶ, εἰς τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλῆς τέττε ἐραστῆ.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορηγῆν, καὶ ἐρωτας ἀνθρωπίνους ἐρῶ, ἐπὶ γυναῖκα καὶ παῖδας οἰσῶ.

quitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata sibi muliere, commoneatur: et osculi in morem morsicat, et vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi et negotia facesset, cum insultet omnibus, evertat amnes. Etenim modo ligna gestans, conspecta muliere rus eunte, bumi dispersit excussa ligna omnia, cum muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praectaro istoc amatore laceraretur.

33. Ille vero his auditis, Si vero, inquit, neque incedere vult, neque gestare onera, et humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, il-

οἰστρούμενος, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν
 ἔγκυατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργά-
 ταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς ἄτος ἀπέ-
 θανε, λύκε τῆτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν
 ἀκάθαρτος πάῤ, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἄχαρς, καὶ
 με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχεν
 γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ ἄ-
 τος ἐρύσατό με ἐκ τῆ θανάτῃ, δεινὰ ἐπ' ἐμοῖ
 βλεψάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς
 ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ
 ἔ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτε
 καὶ οἰστρού φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔντεμε· τῆς
 γὰρ ἐπαφροδίτῃ ταύτης ὀρμῆς ἀφαρεθεῖς, ἡμέ-
 ρος τε εὐδύς καὶ πρίων ἔσαι, καὶ οἷσαι φορτίον
 μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως
 ἔχῃς

*lum iugulate, atque intestina proiicite canibus, car-
 nes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo
 puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle
 iugulare. Sed forte fortuna interueniens de vi-
 cinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit;
 durum tamen contra me consilium subiecit. Ne-
 quaquam, inquit, interfeceris asinum, et molere
 valentem et gestare onera. Nec magnum opus.
 Quando enim in homines amore atque oestro feritur,
 comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu
 sublato, mansuetus statim et pinguis erit, et ma-
 gnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse huius
 cura-*

ἄρχεται ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο με-
ταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τέτον
συνφρονέσσεον· πρῶτα παρὲξ τῇ τομῇ. αἰ-
μὲν ἂν ἔνδον ἅπαντες ἐπῆσαν τὸν σύμβηλον, ὡς
οὐ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσω
καὶ σὺ τὸν ἐν τῷ ὄντι ἄνδρα, καὶ ζῆν ἐκ ἐτιέθες-
λεον ἔφη, εἰ γενοίμην εὐνέχος. ὥς καὶ ὅπως
ἀποσιτῆσαι σὺ λοιπὰ ἐγνώκειν, ἢ εἶψα ἐμαυ-
τὸν ἐκ τῆς ἄρας, ἐνθα ἐκπεσὼν θανάτῳ οὐκίσις·
ὁλόκληρος ἐτι καὶ ἀμέριμος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς
κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν,
ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ
τοῖς

*curationis imperitus es, intra tertium quartumve
diem huc veniam, et istum tibi ouicula mitiorem
illa sectione praestabo. Itaque familiares omnes,
laudare consiliarium, bene illum dicere assue-
rantes. Ego vero iam plorare, qui mox perdi-
turus essem latentem in asino virum, et negare,
me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut
omnino cibo abstinere in posterum decernerem,
aut de monte me praecipitare, unde delapsus
miserrima equidem morte, integrum tamen ad-
huc et intemeratum cadauer, morerer.*

34. Intempesta iam nocte, nuntius de vicō
aliquis rus venit et in villam, dicens, puellam
illam recens nuptam, illam, quae in latronum

τοῖς ληστῇς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης κυριεύοντα
 περὶ δειλὴν ὄψιν ἀμφοτέρους αὐτὸς ἐν τῷ ἀ-
 γιᾷ περιπατῆντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν
 θάλασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἄφαντες ποιῆσαι, καὶ
 τέλος αὐτοῖς τῆτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου
 γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κενωμένης οἰκίας γέρον
 δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δεύσει,
 ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ
 ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μετὰ παρα-
 λαβῶν, καὶ παντ' ἅσα δυνατός ἦν συλλαβὼν,
 ἐπικατέδρασε μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ
 ἡχθόμην μὲν, φέρων Φαρτίον ὄντα ἀληθινόν,
 ἀλλ' ἐν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τῆτο τῆς ἐμῆς ἐδε-
 ξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες
 ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν
 ἀνύ-

potestate fuerat, ipsiusque sponsum, fero diei
 ambos et solos in litore ambulantes, accedente
 subito maris fluxu abreptos, non amplius com-
 parere, eumque finem illis calamitatis ac mortis
 accidisse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris
 domo, decernunt non amplius manere in serui-
 tute, sed direptis, quae intus erant omnibus,
 fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, et
 me assumpto, et conuasatis quae poterat omnibus,
 ea mihi et equabus imponit. Ego grauebar equi-
 dem ferens veri onus asini. Interim lubens im-
 pedimentum illud meae castrationis excepi. Ac
 per totam illam noctem difficili itinere cum per-
 rexissemus, et trium aliorum dierum superata
 via,

αἰνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βερόειαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτὰς. καὶ τότε δὴ πράσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωτος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἐξῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ ἡμάτια ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τὰς μὲν ἀνῆσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὐθις ἐπαινάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος ἔχ' εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δεικνύμενη καὶ μεταπίπτεσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοι τὸν δεσπότην, οἷον ἐκ ἂν εὐχαι-

via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, et ipsi se collocare, et nos. Tum igitur nostrum, iumentorum nempe instituta auctio: et vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem emptores inspicere nos volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum iubet domum rursum reduci praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, et huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qua-

εὐχαιμένην· κίναδος γάρ καὶ γέρον ἦν, τέττων εἰς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κόμας καὶ τὰς ἀγρὰς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαίτεϊν ἀναγκάζοντων. τέττω· σιτηραιομαὶ πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· καὶ γένων ἤδη, τῷ θεσπότη εἰπόμεν ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φιλήβος (τέτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθύς πρὸς τῆς θύρας ἀνακέλευσεν, ὦ κοράσια, δῆλον ὑμῖν εἰνήμεναι καλὸν καὶ ἀδρόν, καὶ Καππαδοκίην τὰ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὦντο γὰρ ἀληθῶς ἀνθρώπον εἶναι τὸν εἰσηγμένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα

qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim et senex erat, ex eo genere vnus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, et mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diuerforium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, seruum pulchrum, et compaetum, et gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati reuera hominem esse, quod erant esset. Cum autem vide-

ἔντε τὸν δῆλον, ἤδη ταῦτε εἰς τὸν Φίληβον ἔ-
κωπτον, Τῶτον δ' ὁ δῆλον, ἀλλὰ συμφίον σουτῇ
πόθεν ἄγεις λαβῆσα; ὄναο δ' ἐτέων τῶν κα-
λῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῶν πάλους
ταῖστας. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δ' ὑπεραίῳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον; ὥσ-
περ αὐτοὶ ἐλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι
ἡμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν,
καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην
τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ Θεοφόρητος 13)

ισάμην

viderent asinum esse illum servum, iam ista in
Philebum cauillantur, *Hunc non servum, o nostra,*
sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis?
Feliciter vero tibi eueniant praeclarae nuptiae, pa-
triasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ri-
debant.

37. Postridie ad opus, vt ipsi dicebant, suum
se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt.
Tum vrbe egressi per agros circumimus. Quo-
ties vero ad vicum accesseramus, ego Deae ge-
rulus

13. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic
pariter et paullo post, vbi redit hoc nomen,
nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo
adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, vt
Apuleius appellat. Sed vtrum hoc signi-
ficari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Fauet
certe, quod ex Polybio profertur ἀψηφο-
φόρητας, iure suffragii carens, qui non fert
suffragium. *Gesner.*

ἰσάμην, ὁ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κἀτωθεν ἐκ τῆς αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥς ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλησθαι μαλακῆς κήματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐσῶς, μήποτε χρεῖα τῇ θεῷ καὶ ὄνειδος αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακίψειαν ἔτας ἑαυτὰς, ἐκ τῶν περισηκῶτων θεατῶν συνέλαγον ὀβολὰς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρόν, καὶ αἶψα κἀδὸν ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέθυρον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καὶ

tulus infistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso ceruices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, et exsertam ultra dentes linguam quisque et ipsam incidunt: adeo ut breuissimo temporis spatio molli sanguine plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstant tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Vbi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, et caseum, et vini cadum dedit, et tritici medimnum et hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

38. At-

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόν-
των ἡμῶν, νεανίσκων τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύ-
σαντες, εἰσάγουσιν εἰςω, ἔνθα καταλύοντας ἔ-
τυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τῆς κωμῆτος, ὅσα
συνήθη καὶ Φίλα τοιαύτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν.
ἐγὼ δὲ ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτῆς μεταβολῇ,
ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῶσα, ὦ
Ζεῦ σχετλὺς, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ
ἀνέβη μοι ἢ ἐμῇ, ἀλλ' ἡ τῆς ὄντος ἐκ τῆς Φάρυγ-
γος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν
τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεῖότες, καὶ
τὸν ἀπολωλότα ζητῶντες) ἀκῶσαντές με μέγα
βρόσαντος, παρέρχονται εἰςω, ἔδεν ἔδεν ἐ-
πύοντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείρων ὄντος, καὶ κατα-
λαμβά-

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis
nobis, captum de vicanis magnum iuuenem in-
tro deducunt, vbi diuersabantur; deinde patiun-
tur a rustico, quae consueta atque cara nefandis
istis cinaedis erant. Ego vero supra modum do-
lens mea illa transformatione, quantum ad eum-
diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens
nimis Iupiter! volebam. Sed vox quidem mea
mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum
nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui
forte asinum perdiderant, requirentes amissum,
audito me validum clamante, intro ingrediuntur,
nemine praemonito, tanquam ego illorum essem;
depre-

λαμβάνει τὰς κιναιίδας, ἄρρητὰ ἔνδον ἐργαζο-
 μένας· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπισκευάζοντων ποταὶς
 γίνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόντες, ἑλθ. τῇ κώμῃ
 τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν.
 οἱ δὲ αἰδομένοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
 ἐπίσεως νυκτὸς εὐθύς ἔνθεν ἐξήλασαν, καὶ ἐπει-
 δὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῃ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον,
 καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων
 μυστήρια. καὶ τῷτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν,
 κακῶς τῷ λόγῳ ἀκίειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τῷτο
 ἐκείτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, κα-
 μαὶ καταθήμενοι, καὶ τὰ σρώματα μὴ πάντα
 περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προαδέσσι με δέξ-
 ῃ μεγαλῶ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀσραγάλων
 μάστιγι

deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
 tes. Itaque risus extra multus ab his, qui in-
 gressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum
 vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidi-
 nem. Hi, quos vehementer puderet, ea in aper-
 tum esse prolata, proxima nocte statim inde
 discedunt: cumque in deserto viae essent, indi-
 gne ferunt, et irascuntur mihi, qui mysteria
 illorum enunciassem. Atque illud quidem tole-
 rabile malum erat, maledicta illorum audire: sed
 quae sequebantur, non iam tolerabilia; Dea enim
 ablata a me, et humi deposita, detractisque omni-
 bus meis stragulis, nudum iam magnae arbori
 alligant: tum illo de talis flagello caesum pa-
 rum

μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κα-
 λεύοντές με τῷ λοιπῷ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον.
 καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι μετὰ τὰς μάστιγας ἐβε-
 λεύσαντο, ὥς ἐς ὕβριν αὐτὰς βαλόντα πολλήν,
 καὶ τῆς κώμης ἐκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ'
 ὥς με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὰς ἡ θεὸς ἐδυσ-
 σέπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ ἐκ ἔχασα ὅπως
 ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν τὴν
 δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κα-
 ταλύομεν εἰς ἀγρόν πλατύντος ἀνθρώπου· καὶ
 ἦν ἔτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ
 οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν.
 ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποσᾶς· τῶν
 φίλων

rum abest quin interficiant, iubentes vt mutus
 in posterum essem Deae gerulus. Quin de iu-
 gulando me etiam post verbera deliberabant, qui
 tanta illos adfecissem contumelia, et antequam
 meruissent aliquid, vico excussissem. Sed quo-
 minus me occiderent, Deae verecundia moue-
 bantur, iscentis humi, nec habentis quomodo
 iter faceret.

39. Hinc ergo post flagella, recepta domina,
 pergo. Versus vesperam deuertimus in praedio
 hominis diuitis. Domi hic erat commodum, lu-
 bensque Deam domo recipiebat, offerebatque
 illi sacrificia. Hic meminī magnum me subire

Φίλον γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνκ ἀγρία μηρόν· τῷτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἰσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τῷ μηρῷ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τέττα, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μῆτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ Φίλτατε, μῆτε ῥαθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτὸν· πειθόμενος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κυναίδων τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κάπειτα σφάξας αὐτὸν τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρόν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τῷ ὄνκ καίτω περὶ τὸν κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδράς οἴχουσθαι

ποιοί,

periculum. Miserat domino praedii donum amicorum aliquis, femur siluestris asini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, suspendere se decernit. Verum vxor illius, inauspicatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori noli, nec desperationi tali te tradideris. Mibi enim obsecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique mactari partem illam, femur abscissum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Videbitur enim aufugisse,

et

ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὖσαρ-
κος, καὶ τῷ ἀγρίῳ ἐκείνῳ πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ
μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαυνέσας τὸ βέλευμα,
Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τέτρω
μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ
τῷτό μοι ἤδη πεπράχεται. ὁ μὲν ἔν ἀνόσιος ἔ-
τος ἄμὸς μάγειρος ἐμῷ πλησίον ἐσὼς, τῇ γυναι-
κὶ ταῦτα συνεβελεύετο.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον
ἔγνων τὸ σῶζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ
ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτή-
σας, ἵεμαι δρέμῳ εἰσω, ἔνθα ἐδείπνεν οἱ κίνα-
δοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρίων· ἐνταῦθα εἰς-
δραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ
λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὦμην κομψόν

τε

*et sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit
carnosus, et agresti illo omnibus modis melior. Co-
quus laudato mulieris consilio, Optime, inquit,
ista uxor: et hoc solo opere flagella mihi licebit effu-
gere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec
nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum
uxore deliberabat.*

40. At ego quid futurum esset prospiciens,
optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto
quo ducebar loro et exsultans, curriculo irrum-
po ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi.
Hic intro currens verto insultu meo omnia, can-
delabrum et menfas. Ac videbar mihi equidem

τι τῆτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὰν
 δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέ-
 ρωχόν ὄνον ἐμὲ κατακλειαθέντα, φυλάττεσθαι
 ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τῆτο τὸ κομψόν, εἰς ἔσχα-
 τόν ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαντές με
 ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχαις ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο,
 καὶ ξύλα μακρὰ· καὶ εἶχον ἔτως, ὥς αὖ ἀποκτε-
 νεῖν με. ἐγὼ δὲ ὀρῶν τῷ δεινῷ τὸ μέγεθος, δρό-
 μῳ εἶσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι
 κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τῆτο
 συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρεστος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν
 αὐτοῖς ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικά-
 μεθα εἰς κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρω-
 πον,

scitum quiddam ad salutem meam inuenisse, ac
 iussurum ruris dominum statim me tanquam ela-
 tum ferocia asinum includi, diligenterque asser-
 vari. Sed illud ipsum me scitum in extremum
 periculi adduxit. Rabiosum me rati, multos iam
 gladios in me hastasque strinxerant, et longos
 fustes, atque ut statim interfecturi me se com-
 parauerant. Ego autem perspecta periculi ma-
 gnitudine, cursu me in eum locum proripio,
 ubi pernoctaturi erant mei domiri. Quo illi animo
 aduerso, probe ianuas extra occludunt.

41. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum
 agyrtis abeo, peruenimusque in vicum alium ma-
 gnum

πον, ἐν ἣ καὶ καινότερόν τι ἐταρατεύσαντο, τὴν
 θεὸν μὴ μῶσαι ἐν ἀνθρώπων οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ'
 ἐκείνοις μάλιστα τιμαυμένης ἐπιχωρῶν δαίμονος
 τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι τὴν
 ξένην θεὸν ὑπέδεξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ
 συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδεξαν ἀνθρώ-
 πων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δε-
 σπόται διατρέψαντες, ἀπένειμν ἤθελον εἰς τὴν
 πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπήτην τὰς ἐπι-
 χωρεῖς, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες
 ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θεῖτες ἐπ' ἑμοί, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐ-
 κείνο παρελθόντες; ἀνάθημα· Φιάλην χρυσῇ
 κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆ-
 ται,

gnum et celebrem, in quo nouo praestigiarum
 genere persuadent hominibus, non manere Deam
 in aedibus hominis, sed in templo Deae illius lo-
 ci, quae maxime ab illis colebatur, diuersari
 velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium de-
 ductam: nobis vero domum pauperculorum ho-
 minum assignant. Hic dies aliquam multos com-
 morati domini mei abire in vicinam urbem cum
 vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in
 sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii in sacrum
 illud ingressi, donarium, phialam auream furati
 fuerant, quam sub Deae vestibus ferebant. Sed

ται, αἰσθόμενοι τῆτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλας ἐκάλεον, καὶ ἀπῆταν τὸ κλαπέν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεᾶς. δῆσαντες οὖν τὰς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τὰς μὲν εἰς τὴν εἰρηκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἑμοὶ κομιζομένην ἀράμενοι, ναῶν ἄλλων ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῶν πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ δὲ ὑπεραίᾳ, τὰ τε σκεύη καὶ μεμπτράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντέ με· ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκῶντι, τέχνην ἔχοντι ἀρτὰς πέττειν· ἑτὸς με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδί-

animaduersa re, vicini statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inueniunt. Vinclos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae ciuitatis Deae reddunt.

42. Postridie cum supellectili illorum me quoque statuunt vendere: et vendunt hospiti de proximo vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assumptum, impositis decem, quos emerat,

μεδίμνος δόξα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πε-
ρὸν, ὡς ἐκυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλῆαν· ὡς δὲ
ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὄρω πο-
λὴ πλῆθος ἔνδον ὁμοδόλων κτηνῶν, καὶ μύλας
πολλὰς ἦσαν, καὶ πᾶσαι τέταις ἐσρέφοντο, καὶ
πάντα ἐκείνα μεσῶ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν
με, οἷα ξένον δέλλον, καὶ φορτίον βαρύτετον
ἀρχάμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλῆαν ἀφηγμένον, ἀνα-
παύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ἡσεραΐα, ὁδο-
νὴν τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύμεσί
με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ
ὑπιστάμην ὅπως χρηὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθὼν·
προσπορεύμενη δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα
λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, πε-
ρίεσαν-

rat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via
quidem aspera. Cum aduenissemus, deducit in
pistrinum. Et video ibi magnam intus conser-
vorum iumentorum multitudinem, et molae ibi
multae, quae omnes ab his circumagebantur,
plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut
feruum novum, quique graue onus gestassem,
viamque difficilem confecissem, requiescere intus
passi sunt. At postridie eius diei, praetenso ocu-
lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum
agitant. Ac bene equidem noxam, quomodo
molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare
tamen me simulabam. Verum frustra aliquid spe-
raueram. Correptis enim baculis domesticorum

φιῖσαντάς με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὥς οὐχ
 ὀρώντα, παίεσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, ὥς με ὑπὸ
 τῆς πληγῆς ὥσπερ σρόμβον ἐξαπίνης σρέφουσιν.
 καὶ κείρα ἔμαθον, ὥς χρὴ τὸν δέλον, ἐς τὸ τὰ
 δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ
 δεσπότης.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ
 σώματι, ὥς ἐγὼ με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ
 ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπευτῇ τὴν τέχνην.
 ἔτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργῶν, καὶ τῷ
 το εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἔν ἐωθεν ἐπι-
 θείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμizεν εἰς τὴν ἀγορὴν.
 καὶ παραδὲς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἤγέ με
 πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκείνος μὲν καὶ ἔσκα-
 πτε,

multi me circumstant, meque nec opinantem,
 qui nihil viderem, conferta manu pulsan, adeo
 ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Ita-
 que experimento *im* didici, non oportere ser-
 vum ad hoc, ut officium faciat, manum expe-
 ctare Heri.

43. Emaciatus ergo et imbecillo corpore cum
 fierem, statuit dominus me vendere, venditque
 homini olitori, qui hortum colendum condux-
 rat. Hic illud habuimus negotii. Dominus ni-
 mirum mane imposita mihi olera deportabat in
 forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro
 me in hortum agebat. Tum illo fodiente et plan-
 tante

πτὲ, καὶ ἐφύττει, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς Φυτοῖς
ἐπῆγεν; ἐγὼ δὲ ἐν τῷ εἰσῆκειν ἀργός. ἦν δὲ
μοι δεινῶς ἀλγευὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν,
ἐπεὶ χειμῶν ἤδη ἦν, καὶ κείνος ἐδὲ αὐτῷ σῶμα
εἶχεν ἀγοράσαι, ἐχ' ὅπως εἰμοί· καὶ ἀνυπόδητος
πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὄξυν ἐπά-
την, καὶ φαγεῖν τῆτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν,
Θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς.

· Καὶ ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγ-
χάνει ἀνὴρ γεναῖος, σφατιώτε σολῆν ἡμφιε-
σμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ
Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπερὸν ὅπερ ἀπ-
εργοί τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς ἀ-
νόητος ὢν, ἐδὲν ἀπακρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος,
ὥς

tante et aquam plantis inducente vacuus ego ad-
stabam. Erat autem vehementer molesta quam
eam vitam agebam. Primo quidem quod hiems
iam esset, et ille neque unde stragula sibi emeret
haberet, nedum ut mihi: et quod sine soleis,
lutum modo humidum, modo rursus durum at-
que acutum calcarem: cibi vero hoc solum vtrius-
que esset, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exstantibus nobis in hortum,
adest vir procerus, veste militari, ac primum
Italorum nos lingua alloquitur, interrogans oli-
torem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
guae, puto, ingnarus, nihil respondet. Ille

ὥς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπαρόν·
 κἀκείνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν
 ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον
 ἔπαιεν ἔτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ
 ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο,
 καὶ ἠπέλει, εἰ ἀνασαιή, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαί-
 ρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτῆς ἐκείνε διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὴν μάχαιραν αὐτῆς, καὶ
 ῥίπτει πῆρ' ἑρῶ, εἴτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ
 τὸ κακὸν ὀρώων ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τε-
 θνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δαίσας ἐπὶ τέτρω-
 τὸν μὲν αὐτῆς, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει,
 τὴν δὲ μάχαιραν βιάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν.

Ὡς

vero iratus, velut qui contemptui habitus esset,
 flagello pulsat olitorem. Hic complexus homi-
 nem, supplantatum in via extendit, atque ita
 iacentem manu, pede, lapide de via, concidit.
 Ille primo repugnat, et, si surrexisset, gladio
 se hunc interfectorum, minatur. At hic velit
 ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, ab-
 stractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille intolerabile iam malum vi-
 dens, plagis se mortuum fingit. Hic ea re per-
 territus, istum ibi ut erat iacentem relinquit;
 sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτῷ συνεργῶ
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον
 τὸν ἐκ τῆς ὁδῷ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοί,
 πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄσσει συνήθων. τῇ δ' ὑπεραίῳ,
 δοξάν αὐτοῖς ἔτῳ ποιῶσι· τὸν μὲν ἐμὸν δεσπό-
 την κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν
 ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς αἶκημα
 ὑπερῶον, κακεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρα-
 τιώτης, ἐκ τῆς ὁδῷ τότε μόλις ἔξαναστὰς, ὡς
 ἔφασαν, κερηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν
 πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
 τυχόν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τῷ κηπερῷ. οἱ δὲ
 σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ὅθῃ ἡμεν
 κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τὰς τῆς πό-
 λεως

45. Quo cum venissemus, hortum suum cui-
 dam suo socio colendum dat: ipse vero metu
imminentis in via periculi, se mecum apud quen-
 dam in vrbe familiarium occultat. Postero die,
 consilio habito ita faciunt. Meum dominum ar-
 ca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cu-
 biculum, ibique supra includunt. At miles,
 aegre de via cum surrexisset, vt dicebant, capite
 a plagis adhuc grauato in urbem venit, et com-
 militonibus suis collocutus, narrat olitoris auda-
 ciam. Illi coitione cum eo facta, vbi occultati
 essemus explorant, ac magistratus vrbis adhibent.

λεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἶσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν
πέμπουσι, καὶ τὰς ἐνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω
κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπευτὴς ἀδάρμῃ
ἐφάνετο. οἱ μὲν ἐν σφατιῶται ἐνδον ἔφασκαν
εἶναι τὸν κηπευτὸν, καὶ μὲ τὸν ἐκεῖνε ὄνον· οἱ δὲ
ἀδὲν ἄλλο ὑπολελεῖσθαι ἔλεγον, ἢτε ἄνθρωπον,
ἢτε ὄνον. Θορύβῳ δὲ ἐν τῷ σενωπιῷ, καὶ πολ-
λῆς βοῆς ἐκ τῆς γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ
πάντα περιέρχων ἐγὼ, βεβημένος μαθεῖν τίνες
εἶεν οἱ βοῶντες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω δια-
τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με ἰδόντες, εὐθύς ἀνέκραγον·
οἱ δὲ ἐαλῶκεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες
εἶσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὐρί-
σκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ σκεῖμενον, καὶ
λαβόν-

Illi licitorum quendam intro mittunt, ac prodire,
qui intus essent omnes iubent: his prodeuntibus,
nusquam comparet olitor. Milites ergo intus
esse aiunt olitorem, neque ipsius asinum. Illi
nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
minem, neque asinum. Tumultu vero in an-
gusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille
ego feroculus et omnium curiosus, scire volens,
qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per
fenestellam despicio. At isti me conspecto statim
exclamare: alteri in mendacio deprehendi. In-
gressi magistratus et perscrutati omnia, inveniunt
dominum meum iacentem in arca: prehensum-
que

λαμβάντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι,
λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἑξόντα· ἐμὲ δὲ καὶ
τῷ βασιλεύσαντι τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκεν·
πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μνηύσαντι ἐκ
τῶν ὑπερώων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπό-
την, κακότερον ἐξ ἐμῶ πρώτου ἦλθεν εἰς αἰθρώ-
πας ὁ λόγος ἔτος, Ἐξ οὗ παρακλύψως.

Τῇ δ' ὑσεραΐα, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπηρὸς ὁ
ἐμὸς δεσπότης, καὶ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πω-
λήσεν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴ-
κοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν
ἀνδρὸς σφόδρα πλοσίῃ, πόλεως τῶν ἐν Μακε-
δονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ἔτος τέχνην
εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε,
καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδεalon, ἄρτας πέττειν,
καὶ

que mittunt in carcerem, ut causam audaciae suae
diceret, me autem deportatum dedunt militibus.
Caeterum risus compesci non potuit super illo de-
tectis indice, et sui domini proditore. Atque
ex eo inde tempore a me primum in hominum
ora venit proverbum, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum
sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, ven-
ditque quinque et viginti *dracmis* Atticis. Qui
me emerat famulus erat viri ditissimi, ex vrbe
per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic
artem habebat istam. Pulmentaria parabat domi-
no; habebatque consuerum fratrem, panes co-
quare,

καὶ μελίπηκτα κερᾶν ἐπιζάμενον. ἔτοι οἱ ἀ-
 δελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ
 κατέλυον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν
 εἶχον ἀναμειγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μεῖζον
 ἔνθα κατέλυσαν, καὶ ἔτοι μετὰ τὸ δεῖπνον
 τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψαντα ἄμφω εἴσω ἐκό-
 μιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ
 πλακάντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμέ
 μετὰ τέτων, καὶ Φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην πε-
 ριήσαντες ἀπήεσαν, ὥς ἀπολύεσθαι· καὶ γὰρ
 τοῖς παρακειμένοις κριθιδίσις μακρὰ χαίρειν λέ-
 γων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσπο-
 τῶν ἐδίδεν ἐμαυτὸν, καὶ διὰ μακρῶ πάνυ ἐγεμι-
 ζόμεν ἀνθρωπεύει τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες
 εἴσω,

quere, et mellita concinnare edulia doctum. Hi
 fratres contubernio semper eodem vtebantur, di-
 versabantur in eodem, et permista sibi invicem ar-
 tium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam
 sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam
 Heri reliquias ambo multas eo conferunt, car-
 nium alter et piscium, alter panum et placenta-
 rum. Ipsi deinde me cum his intus incluso, dul-
 cissimaque mihi mandata custodia, lauat ab-
 eunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum
 vale dicens, artibus me et lucris dominorum tra-
 do; ac longo post interuallo humano me cibo
 probe saturro. Illi domum reuersi primo nihil
 de

εἶσω, τὰ μὲν πρῶτα ἔδέν ἡσθάνοντο τῆς ὀψο-
 φαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τῆς πλήθους τῶν παρακει-
 μένων, καὶ μὲν ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῖ κλέπτον-
 τος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλος ἤμην αὐτῶν
 καταγνῆς ἄνοιαν, τὰς καλλίσας τῶν μερίδων,
 καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἡσθον-
 τὸ ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑπο-
 πτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕ-
 τερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ
 ἀναίσχυτον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν
 ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ,
 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν
 καλὸν ἐγενόνη, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθάση τῇ τρι-
 χῇ

de mea liguritione sentire, prae multitudine eo-
 rum, quae erant appositae, et quod adhuc cum
 metu et parsimonia quadam furarer prandium.
 Cum vero iam omnino, damnata illorum amen-
 tia, pulcherrimas quasque partes et alia multa
 deuorarem, ipsique damnum iam sentirent; prin-
 cipio de se inuicem suspicari aliquid, ac furem
 alter alterum, et communiam raptorem, et im-
 pudenter dicere, ac sollicitam vterque de caetero
 curam, ac dinumerationem partium adhibere,

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac
 delicatam: ut corpus meum de consueto cibo spe-
 ciosum rursus fieret, et corium efflorescente pilo
 nite-

χὶ ἀπέσιλβεν. οἱ δὲ γενναῖοι, μέγαν τῷ
 με καὶ πίονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δα-
 πανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπό-
 νοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ
 προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπλέοντες, ἐπ-
 εῖτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες
 ἐπ' ἡ τινὶ τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο
 τ' αὐτόν, καὶ γὰρ τότε τῷ δόλῳ μηδὲν εἰδώς, ἡρί-
 ζων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων,
 ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τῷ ὁμοδόλῳ
 ἐκάλειν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλωτος πολὺς ἦν,
 ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τῷ γέλωτος,
 θορύβῳ ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ
 τοσούτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ
 ἐξανί-

niteret. Illi autem boni viri obesum me et pin-
 guem cum viderent, nec confumi tamen hordea,
 sed eandem servare mensuram, in suspicionem
 audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tan-
 quam in balneum abirent, occlusa deinde ianua,
 et oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid in-
 tus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus,
 commodum ad prandendum accesseram. Illi vero
 primo rident, incredibile videntes prandium,
 deinde conseruos ad spectandum me aduocant,
 et risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam
 illum audiret, tantus extra erat tumultus, roga-
 retque aliquem, qua de causa, qui extra erant,
 sic riderent. Re vero audita surgit de convivio
 et

ἐξανίσταται τῇ συμποσίῃ, καὶ διακύνφας εἶσω,
 ὁρᾷ με συὸς ἀγρία μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέ-
 γα ἐν γέλῳτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἶσω. καὶ
 γὼ σφόδρα ἡχθόμην ἐπὶ τῇ δεσπότῃ, κλέπτης
 ἄμα καὶ λίσχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ'
 ἔμοι γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἶσω
 ἄγασθαι εἰς τὸ ἐκεῖνε συμπόσιον, ἔπειτα τρα-
 πέζαν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ
 πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφα-
 γεῖν, κρέα, λοπάδας, ζῶμας, ἰχθῦς, τῆτο μὲν
 γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους· τῆτο δὲ νάπυϊ ἐπι-
 κεχυμένους. καὶ γὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι
 προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τῆτο μόνον τὸ
 παίγνιον ἀνασώσει, καί τοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὁ-
 μως ἡρίζων τῇ τραπέζῃ παρασάς. τὸ δὲ συμπό-
 σιον

et introspeciens videt me apri partem deuorare;
 sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehemen-
 ter molestum erat, a domino vt furem simul et
 ligurritorem deprehendi. At ille multum de me
 rifit, ac primo in suam me coenationem iubet
 introduci, tum mensam mihi apponi, et esse in
 illa, quaecumque alius edere alinus non potest,
 carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo
 et oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego
 fortunam videns iam blandum mihi ridentem,
 animaduerso, hoc solum mihi ludicrum saluti fu-
 turum, licet iam impletus cibus tamen prande-
 bam adstans mensae. Resonabat interea risu con-

σιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ πίε-
ται οἶνον ἄτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκερασάμε-
νος ἐπιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ
προσενεχθὲν ἔπινον.

Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παραδοχόν,
τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελύει τῶν διοικητῶν
τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμῷ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο
τοσῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ
τῶν ἐαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα
ποιῶν μάλιχα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυνάμην. τῷ
δὲ γε ῥάδια ἦν πάντα, ὑπῆκεν γὰρ εὐθὺς εἰς
ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατα-
κλίνεσθαι με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ'
ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ,

καὶ

vinium. Dicebat aliquis, Bibet etiam vinum, hic
asinus, si quis illi temperatum praebeat. Iubet Do-
minus, et ego oblātum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum sin-
gulare et insolitum me animal videret, pretium
meum solvere iubet, procuratorum aliquem ei,
qui me emerat, et alterum tantum. Me autem
liberto cuidam suo adolescenti tradit, et docere
iubet, quibus faciendis maxime illum oblecta-
rem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego ob-
ediebam, docilis ad omnia. Ac primum accum-
bere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, in-
stituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam
saltare,

καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ ταῖς δύο ἐκανισάμενον
 ἐρδόν, καὶ κατανεύει, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς
 Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχα
 τῷ μανθάνειν, ποιῆν. καὶ τὸ πρᾶγμα περιβόη-
 τον ἦν, ὅνος ὃ τῷ δεσπότη, οἰνοπότης, πα-
 λαίω, ὀρχεῖμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς Φωνάς ἀνένευον ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον·
 καὶ πικρὴν δὲ, ὅποτε θαλήσκημι, ἦταν τοῖς ὀφ-
 θαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύ-
 μαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοῶντες
 ἀνθρωπινὸν ἐν τῷ ὄνῳ κεῖμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν
 ἐποιεμην τὴν ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδί-
 ζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ
 τῷ νώτῃ, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ
 τῷ

saltare, in duos pedes erectum stare, et annuere
 et renuere ad voces, et quaecumque potuissem
 etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res
 fama, Asinus domini, potor vini, luctator, sal-
 tator. Maximum vero illud, quod ad voces an-
 nuebam opportune, et renuebam: et si quando
 bibere vellem, poscebam, oculis mouens pin-
 cernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut
 plane inusitatam, cum nescirent hominem inclu-
 sum in asino: ego vero ad delicias meas utebar
 illorum ignorantia. Verum etiam badizare disce-
 bam, et tergo portare dominum, et cursum cur-
 rere minime molestum, et quem vix sentiret e-
 Cc 2 ques.

τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον· καὶ σκευὴ μοι ἦν πολυτελής· καὶ σρώματα πορφυρεῖ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινὰς εἰσεδεχόμεν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό με μέλος μεσικώτατον ἐκφώνοντες.

Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπὶ αὐτῇ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν παρεξεν ἀνδρῶν, ὅπλασι πρὸς ἀλλήλους κλονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῆντο ἡ πορεία· ἐξελαύνομεν ἂν ἕωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδῷ τραχὺ, καὶ ταῖς ὀχήμασιν ἐπιβάλλον ἡλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, ἐκ ἦν ὅσις ἐπὶ θέαν ἐκ ἡπεί-

γυτο,

ques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, et stragula mihi purpurea iniiciebantur, et frena recipiebam argento atque auro distincta, et tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Meneclæ noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriæ gladiatorum spectaculam: et viri quidem iam ad pugnam exercebantur: iam instabat profectio. Mane igitur eximus, et ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, et ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad

γαστρο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμὴν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα
προεληλύθει ἐκ μακρῶ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον
καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ πα-
λαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξο-
τάτοις τῶν αὐτῆς πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐ-
δεικνύε με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ παί-
γναι ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσσodon εὗρεν ἐξ ἐμῶν
πολλῶν πάνυ δραχυῶν. κατακλείσας γὰρ με
ἐνδον εἶχεν ἐσώτα, καὶ τοῖς βηλομένοις ἰδεῖν ἐμέ,
καὶ ταῦτ' ἀπαράδοξα ἔργα, μισθῶ τὴν θυγαν ἡ-
νοργον; οἱ δ' εἰσενόμιζον ἄλλος ἄλλὰ τι τῶν ἐδω-
δύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὅντι γαστρίδοκον.
ἐγὼ

ad spectaculum non festinaret, et ad me viden-
dum. Nam fama de me e longinquo praecu-
currerat, quam multas agere personas possem,
quam humanum in morem saltare atque luctari.
At dominus nobilissimis suorum civium in vino
me ostendebat, et mirandos illos in me lusus
producebat in coena.

50. Meus vero magister. reditum de me mul-
tarum plane drachmarum repererat. Intus enim
conclusum me et stabulantem habebat, et me
atque admiranda illa opera mea videre volentibus.
mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi in-
ferebant alius aliud quid cibi, maxime quod ini-
micum asini alio videretur. Ego vero deuora-
bam.

ἐγὼ δὲ ἡσθιον, ὥς ἐ ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπό-
 τη, καὶ ταῖς ἐν τῇ πόλει συναρισῶν, μέγας τε
 καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ ποτε γυνή
 ξένη, ἔ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν μακρῇ, παρ-
 ελθῶσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά με
 θερμὸν ἐμπίπτει· τῷτο μὲν τὸ κάλλος ἰδῶσα τῷ
 ὄντι· τῷτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συναίεας προσελθῶσα·
 καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ
 μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν
 αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, καί-
 κεινος ἑδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη
 ἐξ ἐμῆ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καί περ-

bam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo
 et ciuibus aliis cum pranderem magnus et vehem-
 enter pinguis iam euaseram. Aliquando pere-
 grina mulier non mediocriter diues, specie satis
 honesta, ingressa ut me prandentem videret, in
 amorem mei incidit feruidum, partim specie asi-
 ni capta, partim inusitatis meis artibus ad concu-
 bitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo
 cum magistro; et mercedem illi luculentam pol-
 licetur, si noctem vnā mecum quiescendi co-
 piam sibi fecisset. Ille parum sollicitus, siue illa
 aliquid a me impetraret, siue minus, mercedem
 capit.

Καί ποιδὴ σπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τῷ συμπασίῳ
 ἐφῆκον ἡμᾶς ὁ δασπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα
 ἐκασθόμεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὐρομεν πάλαι
 ἀφικμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. ἐκνομίσο δὲ αὐ-
 τῇ προσεφάλαμε μαλ' ἀκὰ, καὶ σρώματα εἰσω
 κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῶν εὐπρεπὲς ἦν. εἴ-
 τα οἱ μὲν τῆς γυναίκος θεράποντες, αὐτῷ περ
 παλσίαν πρὸ τῷ δωματίῳ ἐκασθόντων, ἡ δὲ λύ-
 χρον ἔνδον ἔκασε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπρόμενον,
 ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ
 ὅλη, καὶ μύρον ἐκ ταύτης ἀλαβάστρου προχραμένη
 πέτρῃ ἀλείφεται, καὶ με δὲ μυρίζει, ἔνθεν μά-
 λιστα τὴν ῥῖνάν με μύρων ἐνέπλησεν, εἴτα με κατ-
 ἐφίλησε, καὶ οἶα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄν-
 θερό-

¶ 51. Vespera iam erat, de convivio nos dimi-
 ferat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, re-
 dimus; et mulierem inuenimus, quae diu iam
 meum ad cubile venerat. Apportata autem illi
 fuerant ceruicalia mollia, et stragula vestis intus
 deposita, et humi stratum nobis decentissime.
 Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cu-
 bitum eunt: illa vero lucernam intus accendit
 magnam igne lucentem. Tum exutis vestibus
 lucernae adstat nuda integra, fusoque de alaba-
 stro vnguento se vngit, et me quoque; in pri-
 mis vero nares mihi vnguentis implet. Deinde
 osculis me inuadit, et tanquam cum amasio suo,

θρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας
 ἐπιλαβομένη ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἴλκε· καὶ γὰρ ἔ-
 δὲν τρίτῃ παρακαλέσοντας εἰς τῆτο δέσμενος,
 καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ
 τῷ χρωτὶ τῷ μύρε οἰσρημένος, καὶ τὴν παιδί-
 σκην ὀρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα
 ἠπόρην, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἀνθρωπον. καὶ
 γὰρ ἐξ ὅτε ἀγεγόνειν ὄνος, συνασίας ἀπλ' ἔδὲ τοῖς
 ὄνοις συνήθης ἔτυχον ἐφαψάμενος, ἔδὲ γυναῖκα
 ἐχρησάμην ὄνω· καὶ μὴν καὶ τῆτό μ' εἰς δέος
 ἔχῃ μέτριον ἦγε, μὴ ἔχωρῆσασα ἢ γυνὴ δια-
 σπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν
 δώσω δίκην. ἠγνόεν δὲ ἔκ εἰς δέον δεδιώς. ἢ
 γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
 ἐρωτι-

et homine, colloquitur, et me capistro prehen-
 sum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam
 hortatore ad hoc nihil indigens, et vino antiquo
 multo madidus, et vnguenti odore stimulatús,
 et puellam videns pulchram vndique, acclinor.
 Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo
 mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore
 asinus fueram, venerem ne asinis quidem con-
 suetam attigeram, neque asina femina fueram
 usus. Verum hoc quoque metum mihi non me-
 diocrem incutiebat, ne mulier non capiens me,
 laceraretur: et ego deinde vt homicida egregie
 poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine
 causa metuere. At mulier multis osculis ilsq̃ue
 ama-

ἔρωτικοῖς, προσκαλεμένη, ὡς εἶδεν ἔκτεχον-
 τα, ὥσπερ ἄνδρι παρακειμένη, περιβάλλεται
 με, καὶ ἀράπα εἰσω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ
 μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον
 ἑμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὀσφύος τῆς ἑμῆς
 εἵχετο, ὥς μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τῷ
 Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέσθην, ἔτι μοι
 καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναίκος ἡδονὴν τε,
 καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρετέον, ἐννοήμε-
 νος, ὡς ἄδὲν εἶην κακίων τῇ τῆς Πασιφάης μοι-
 χῇ. ἡ δὲ γυνὴ, ἔτι ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια
 ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνασίας ἡδονῆς ἀκόρε-
 στος, ὥς ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἡμοῖ ἐδαπάνησεν.

Ἄμα

amatoriis, me alliciens, cum videret me non
 iam continere, tanquam ad virum se applicans
 me amplectitur, et tollens intra se totum recipit.
 Et ego meticulosus adhuc verebar, et sensim me
 subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut
 subtrahere me non possem, et ipsa, quod fugere
 videbatur, insequitur. Cum quidem satis accu-
 rate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid
 ad voluptatem et delectationem mulieris, sine
 metu quod supererat subseruiebam, cogitans,
 non deteriores me esse Pasiphaë's adultero. Mu-
 lier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 insatiabilis eius quae ex coitu petitur voluptatis,
 ut totam in me noctem contriuerit.

Ἄμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ μὲν ἀπαγγέλλει ἀπὸ τῆς, συν-
 θεμένη πρὸς τὴν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐκ
 τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὴν τῆς νοκτίας.
 ὁ δὲ ἄμα μὲν πλεονέκτητος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμε-
 νος, καὶ τῷ δεσπότῃ κατώτερος ἐν ἐμοὶ ἐπιδει-
 ξόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἣ δὲ
 καταχρησάτο μοι δυνάμει. καὶ πότε ἐλθὼν ὁ
 ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον,
 ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότες ἄγει
 πύλινον ἐσπέρας ἤδη, ἐνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διὰ
 τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἐνδοῦ τῇ με-
 ρακί συνωμνάζομενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ
 δημοσίᾳ με δειξάσα ταῦτα ποιῶντα ἐπεθύμησας,
 καὶ κελύει πρὸς μηδένα ἔξω τῆτο εἰπεῖν, ἵνα,
 ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς παραγάγωμεν τῶ-
 του

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta
 meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, et
 ostensurus in me novum quiddam domino, cum
 muliere me concludit, quae gnauiter me abusa
 est. Aliquando magister domino rem denunciat,
 quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum
 iam vespere in eum locum, vbi concumbeba-
 mus, et per rimam ianuae ostendit me intus cum
 puella coeuntem. Ille delectatus spectaculo, et-
 iam publice me ostendere facientem ista cupiebat.
 Iubet igitur nemini hoc enunciari, ut, inquit,
 ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum,
 cum

τον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν καταδεδικασμέ-
νων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
γυναικα ἀναβήσεται. καὶ τινὰ τῶν γυναικῶν,
ἣτις κατακρίνεται θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγξουσιν ἐν-
δον παρ' ἐμὲ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ
ψαύειν ἐμᾶ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστά-
σης, ἐν ἣ τὰς Φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπό-
της, εἰσάγαγε ἐγνώσασα με εἰς τὸ θέατρον· καὶ
εἰσήκου ἄνω· κλινὴ ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰν-
δικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύ-
της με ἀνὰ κλίνουσι, καὶ κῆ μοι τὴν γυναῖκα πα-
ρακατέκλιναν. εἶτα ἄνω ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ
τινὸς μηχανήματος, καὶ εἶσω εἰς τὸ θέατρον
παρε-

cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in o-
mniū oculis, mulierem inscender. Iamque mulie-
rum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus
ad me deducunt, accedere ad me iubent, et me
mulcere.

53. Denique instante iam die, qua munus ho-
noris petendi causa editurus erat meus dominus,
statuunt introducere me in theatrum. Et intraui
hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine
Indica factus, clavis aureis distinctus, in hoc me
deponunt, et iuxta me mulierem iubent accum-
bere. Tum ut eramus nos in machinam quan-
dam impositos, et ita in theatrum delatos, de-
ponunt

παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ
 ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ πρῶτος πάση
 χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζαν ἡμῶν πα-
 ρέειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἐκείτο,
 ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσιν, καὶ
 παῖδες ἡμῶν παρειαίχουσιν οἰνοχόοι, καὶ οἱ τοῦ
 οἴνου ἡμῶν χρυσίῳ διακονήμενοι. ὁ μὲν ἔτι ἐπι-
 στήτης ἕως ὅπισθεν, ἐπέλευσε με ἄριστον· ἐγὼ
 δέ, ἅμα μὲν ἡδύμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμε-
 νος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μὴ καὶ ἄρκτος ἢ λέων ἀνα-
 πηδήσῃται.

Ἐν τῷ δὲ τινος ἄνθη φέροντος παραδύον-
 τος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὄβῳ καὶ ῥόδῳ χαλ-
 ρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ῥοκνῶν, ἀναπηδήσας
 τῷ λάρχεϊ ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὦντό με ἀνίστα-
 σθαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores,
 plausus omnium manibus mihi datur: mensa no-
 bis erat apposita, et multa in ea parata, quae in
 coenis adhibere delicati homines solent. Pueri
 nobis adstabant, pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo ad-
 stans prandere me iubet. At ego partim pudore
 afficiebar in theatro ita iacens: partim metuebam,
 ne aliunde versus aut leo exsiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores
 ferret, alios inter flores video etiam roseram re-
 centium folia: et nihil cunctatus exsilias de le-
 sto me proripio. Atque illi putant me confur-
 gere

σθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν ἑξ ἑνὸς ἐπιτρέχων,
 καὶ ἀπανθίζεμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ
 ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ'
 ἡμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμῆ ἐκείνη ἢ τῇ κτήνους
 ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ Ἀφανῆς ἦν ἐκείνος ὁ
 πάλας ὄνος, ὁ δὲ Λάκιος αὐτὸς ἔειπεν μοι γυμνὸς
 εἰσῆκει· τῇ δὲ παράδοξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε
 ἐλπισθείη θεᾷ πάντες ἐκπεπληγμένοι, θεινὸν
 ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γινώμας
 ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεῖνα
 ἐπίσάμενον, καὶ κανόν τι πολύμορφον, ἡξίου
 εὐδύς ἔνθεν πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμετ-
 ρῶν καὶ τὰς ἀπ' ἐμῆ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρό-
 τερον διαγωνῶναι, εἴθ' ἔτω δικάσαι περὶ τάτων.
 καὶ γὰρ

gere ad saltandum. Ego vero vnum ex altero
 percurrens *naribus* florem, carptas inde rosas de-
 voro. His adhuc in admiratione mei defixis, de-
 cidit a me illa iumenti species et perit, disparet-
 que ex oculis asinus ille antiquus: adstatque
 mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius.
 Inopinato hoc insperatoque spectaculo pertul-
 si omnes, tumultum dedere horribilem, scis-
 sumque in duas sententias est theatrum. Alteri
 quidem vt maiorum veneficiorum peritum, et
 versipelle portentum, postulabant statim hic in-
 tusigne me mori; alteri expectandam dicebant
 meam orationem, et prius cognoscendum, de-
 inde sic de his ferendam sententiam. Ego vero
 accur-

καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας,
 ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρῶν, ἔλεγον κάτω-
 θεν ὅτι γυνή με Θετταλή, γυναικὸς Θετταλῆς
 δάλη, χρίσματι μεμυγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄ-
 νον ποιήσῃ. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν
 με ἐν Φρερᾷ, ἐς' ἃν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς ἐ κα-
 ταψεύδομαι ἔτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ
 σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ-
 τινας Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πό-
 λιν. καὶ γὰρ, Πατὴρ μὲν, ἔΦην, ἔσι μοι Λού-
 κιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος 14). ἄμφω
 δὲ

accurrens ad praesidem provinciae, qui forte spe-
 ctaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me
 Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, ma-
 gico unctum unguento, asinum fecerit, et sup-
 plico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat,
 donec probare illi possem, me de illo facto non
 mentiri.

55. Et Praeses, Dic nobis, inquit, nomen tuum
 et parentum tuorum et cognatorum, si quos habere
 te ais genere tibi coniunctos et urbem. Et ego,
 Pater, inquam, mihi est Lucius, fratri autem
 meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina com-
 munita

14. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo ista co-
 haerent? Pater mihi est Lucius, fratri autem
 meo Caius. Interrogauerat Praeses primo de
 nomi-

δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. καὶ γὰρ
 μὲν ἱστορίων καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεὺς· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθὸς· πα-
 τρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτρας τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δμα-
 σῆς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη,
 λίαν ἀνδρῶν ὑὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑπο-
 δεξα-

manus habemus. Ego historiarum, et aliorum li-
brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, et vates
bonus: patria nobis Patrae, urbs Achaiae. Au-
diens ista Praeses, Carissimorum longe mihi homi-
nium, inquit, filius es atque hospitiū, qui et do-
mo

nómine novi ex asino hominis, tum de pa-
 rentibus et cognatis. Nomen itaque suum
 debebat dicere ante omnia: nomen deinde
 fratris sui indicare voluisse, satis ipsa stru-
 ctura orationis indicat. Quid enim aliud
 possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Ca-*
ius? Itaque in versione ipsum hoc nomen s.
 praenomen potius supplevimus. Caeterum,
 nisi omnia me fallunt, lacuna hic est; eius-
 modi πατὴρ μὲν ἐστὶ μοι — hic nominavit
 patrem et avum forte, et perrexit deinde,
 ὄνομα δὲ ἐμοί μὲν ἐστὶ Λακίος, τῷ δὲ ἀδελ-
 φῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem et forte avum
 ab eo appellatum, satis responsio Praefidis
 indicat: sed quí potuit dissimulare suum,
 cum tamen suae professionis mentem faciat,
 etc. Gesner.

δεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι ἔδεν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων ὢν· καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τὲ, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἶκαδε ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τῷ τῷ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργυρίου, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, ἵκάν τῷ τῷ με ὁ ἀρχὼν δημοσίᾳ πάντων ἀκρόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκευάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν με τῷ ἔνῃ, καλλιῶν αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπων ὢν· ἡ δέ μ' ἀσμένῃ τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τῷ πράγματι ἐπιτερομένη, καὶ
δειπνεῖν

mo me exceperunt, et honorarunt donis: et nihil te quidquam mentiri novi, horum qui sis filius, ex-filiiensque de sella amplectitur me, et multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Inter-ea vero frater meus quoque aduenerat, pecuniam mihi et alia multa adferens. Interim etiam Prae-fes me publice audientibus omnibus, absoluit. Tum ad mare descendentes nauim circumspici-mus, sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulicrem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coena-

δεσπτεῖν, σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε, καί-
 γω ἐπειθόμην, Νεμεσέως ἄξιον εἶναι νομίζων
 τὸν ὄντι ἀγαπηθέντα, νῦν γινόμενον ἀνθρώπου,
 ὑπερτρύφῃ, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν· καὶ
 δεῖπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῆς μύρᾳ ἀλείφωμαι,
 καὶ σεφάνεμαι τῷ Φιλτάτῳ καὶ ἐς ἀνθρώπους
 με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα,
 ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καίγῳ δ' ἐπ' ἀνίσταμαι,
 καὶ ὥσπερ μέγα τι ποιοῦν ἀγαθόν, ἀποδύομαι,
 καὶ ἱσχυμαι γυμνός, ὥς δῆθ' ἔτι μᾶλλον ἀρέ-
 σων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄντι συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπει-
 δὴ εἶδ' με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντά, προσ-
 πτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμῆ, ἔφη, καὶ
 τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθὼν, κοί-
 μῃσῃ;

coenare secum et cubare ut vellem rogavit. Ob-
 sequor ego, indignum ratus, si is qui in asino
 amatus esset, nunc homo factus fastidire vellet,
 et amatricem suam despicere. Itaque coeno cum
 illa, et vnguento vngor, et coronam fumo de
 carissima mihi et servatrice rosa. Cum iam pro-
 funda nox esset, et somni tempus, surgo, et
 uti magnum quiddam bonum facturum, exuo me
 ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione
 cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia
 me humana habere, despuens me, Non, inquit,
 in malam rem a me meaque doma facessis, et longe
 hinc quocumque abiens dormis? Me vero interro-

μήση; ἐμᾶ δ' ἐροῦσιν, Τί γάρ καὶ ἡμάρτηται
 μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, ἔχι σὲ,
 ἀλλὰ τᾷ ὄντι τᾷ σὲ ἐρώσα τότε, ἐκείνῃ, καὶ
 ἔχι σοί, συνεκάθευδον. καὶ ὦμην σε καὶ νῦν
 καὶ ἐκείνῳ γε μόνον τὸ μέγα τᾷ ὄντι σύμβουλον
 διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ
 ἐκείνης τᾷ καλῇ καὶ χρησίμῃ ζωῇ ἐς πύθηκον με-
 ταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐδύς τὰς οἰκέ-
 τας, καὶ κελεύει με τῶν νῶτων μετέωρον κομι-
 σθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεῖς πρὸ τοῦ
 δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἐξεφαινωμένος,
 καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν,
 ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρεθρῳ γυμνός
 ὢν, ἔθεον ἐπὶ γαῖν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελ-
 φόν

gante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At
 ego, inquit, non tui, sed asini tui amore ar-
 dens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te
 nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne
 servatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis
 ex pulchro illo et utili animali mutatus in spiritur-
 nicium. Et aduocatis iam statim servis imperat,
 ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque
 exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, et vinctus, terram nudam complexus,
 cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus
 ad nauim curro, ridensque fratri quid mihi ac-
 cidisset*

Φὸν τὴν ἐμπεταῦ ἐν γῆ, ὡς συμφορὰν 15).
 ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμῃ,
 πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν
 ἔδυόν, καὶ ἀναθήματα ἔθηκεν, μὰ Δί', οὐκ ἐκ
 κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ'
 ἐξ ὄνυ περιεργίας 16) διὰ μακρᾶ πάνυ, καὶ οὐ-
 τῷ δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

Ζεὺς

cidisset narro. Deinde vento de vrbe secundo
 flante, inde solui mus: paucisque diebus in meam
 venimus patriam. Hic seruatoribus Dis sacrifi-
 caui, et posui donaria, qui, non profecto e ca-
 nis podice, quod aiunt, verum asini, per lon-
 gos inanesque labores, et vix tamen ita, saluus
 tandem rediissem.

Dd 2

Iupi-

15. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto,
 calamitatem hic intelligi, sed simpliciter,
 quid accidisset. Μέσον esse συμφορὰν, ap-
 paret etiam ex Herod. I, 32. med. πᾶν ἐστὶ
 ἀνδρωπὸς συμφορῇ. Qui totam argumen-
 tationem considerauerit, non dubitabit. Ad-
 de Aristoph. Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφο-
 ραῖς ἀγαθῶσιν εἰσηγγελμέναις Εὐαγγέλια
 θύειν. Diserte hic Scholiastes, μέσον, ait
 ὄνυμα ἢ συμφορὰ. Etiam Lysistr. 1288.
 ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. Gesner.

16. Εξ ὄνυ περιεργίας] Non videntur sibi
 bene opponi prouerbialis ille κυνὸς πρωκτὸς
 et

Ζεὺς ἐλεγχόμενος.

Κυνίσκος καὶ Ζεὺς.

KTN. **Ε**γὼ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλῆτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἀπερ εὐκταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πᾶν ῥᾷδια παρασχεῖν. ὅρῃ γὰρ

Iupiter confutatus.

Cyniscus et Iupiter.

CYN. **E**go vero tibi, Iupiter, propter ista non ero molestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quæ vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad præbendum non omnino facilia.

et ὅντ περιεργία, et si conferas illam supra exclamationem novi asini c. 15. ὦ τῆς ἀπαί-
 ρε τούτης περιεργίας. Videbatur tolerabili-
 or sententia esse, quam dedi, quæ tamen
 hoc habet incommodi, quod vel ponendum
 est, *μανρῆ* Attice scriptum pro *μανρᾶς*, ut
 post initium huius libelli *μάγος* et *μάχλος*
 Hipparchi vxor dicitur: licet eius rei in hoc
 nomine exemplum desiderem, cum frequens
 adeo sit altera in α terminatio: vel librario-
 rum culpa *μανρῆ* legi pro *μανρᾶς*. Qui
 neutrum potest concoquere, vertat, ex lon-
 gis atque inanibus asini laboribus. Gesner.

γὰρ σε τὰ πολλὰ παρακλέοντα εὐχομένων αὐτῶν.
 ἐν δέ, καὶ τῆτο ῥᾶσον, ἐβελόμεν· παρὰ σὲ μοι
 γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τῆτο ἐστίν; ὦ Κυνίσκη·
 εἴ γάρ αὐτὴς αὐτῶν καὶ μάστιγα μετρίων, ὡς ἔφη,
 δέομενος. ΚΥΝ. Ἀποκρίναί μοι πρὸς τινὰ
 ἢ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρὰ γε ὡς
 ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρᾶξιμος· ὥστε ἐρώτα ὅ-
 ποσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ·
 ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡ-
 σίοδος ποιήματα· εἶπε ἔν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν,
 ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκείνοι
 ἐρραβώδημασιν, ἄφικτα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐ-
 τὰ ἐπινήσῃσι γεινομένῳ ἐκάσῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ
 πάντι

facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi
 non auditas transmittere. At vnum, idque fa-
 cillimum, a te mihi velim contingere. IVP.
 Quid illud est, Cynisce, nec enim repulsam fe-
 res, praesertim, si mediocria, ut dicebas, pe-
 tieris. CYN. Responde mihi ergo ad aliquam
 interrogationem non difficilem. IVP. Paruum
 reuera votum et expeditum, Igitur interroga
 quantumcumque volueris. CYN. En ista rogā-
 ba, Iupiter. Legisti nimirum ipse quoque Ho-
 meri et Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, vtrum
 vera sunt, quae de Fato et Parcis illi cecinerunt,
 evitari non posse, quaecumque illae nascenti
 vnicuique neuerint. IVP. Omnino vera. Ne-

πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. ἔδεν γὰρ εἶναι, ὅτι μὴ αἱ
Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γί-
γνεται, ὑπὸ τῶ τούτων ἀτρεάντῳ σρεφόμενα
εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἑκασαν ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν
ἐπόβασιν, καὶ ἔθελος ἄλλως γενέσθαι.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν
ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμεν' Αἶδος εἰσαφέ-
κται.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε
αὐτόν; ΖΕΤΣ. Καὶ μάλα· ἔδεν γὰρ ἔτω γέ-
νοιτ' ἂν ἔξω τῷ νόμῳ τῶν Μοιρῶν, ἀδὲ ὑπὲρ τὸ
λῆνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Με-
σῶν κτεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά εἰσιν.
ὅποταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαί, καὶ καθ'
αὐτὰς

que enim quidquam est, quod non Parcae ordi-
nent: sed quaecumque fiunt, illorum versata
fuso, inde ab initio statim decretum habent ex-
itum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in
alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,
et hisce similia, toties nempe delirare illum di-
cemus? IVP. Sane. Sic enim nihil quidquam
fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud
filum. Nempe quae musarum afflatu canunt
poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a dea-
bus,

κότ' ἐς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλοντα, καὶ
ὑπερπαντία τοῖς πρότερον διεξέρχοντα. καὶ συγ-
γνώμῃ, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοῶσι τάληθές,
ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τῶς παρὸν, ἐρῶαψώδει
δι' αὐτῶν. ΚΤΝ. Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἄτω Φήσο-
μεν. ἔτι δὲ κἀμῖνὸ μοι ἀποκριθῆναι. ἃ τρεῖς αἱ
Μοῖραι εἰσι, Κλωθὴ, Λάχαισις, οἶμα, καὶ Ἀ-
τροπος; ΖΗΤΣ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΚΤΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη
(πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὐταὶ) τίνες εἰσὶν, ἢ
τί δύναται αὐτῶν ἐκατέρω; πρότερον τὰ ἴσα ταῖς
Μοῖραις; ἢ τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκρω γοῦν ἀπάν-
των λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμέ-
νης

bus, pro se faciunt versus, tunc nimirum fallun-
tur, et contraria aliquantum superioribus nar-
rant. Atque ignoscendum illis est, si, homines
cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod,
quam diu praefens erat, per ipsos fundebat car-
mina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero
illud quoque mihi responde. Nonne tres sunt
Parcae, Clotho, Lachesis, puto, et Atropos.
IVP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, et Fortuna, multum
trita enim ista quoque nomina, quae sunt, aut
quid possunt singulae? vtrum aequalem Parcis
potestatem habent, an aliquid supra illas valent?
Audio enim dicere vniuersos, nihil esse Fortuna

νης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θάμις ἅπαντα
σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' ἔν θέναι ἡρώ-
τησας τὸ περὶ τῶν Μαιρῶν;

ΚΤΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κακῆνα εἰ-
πης· εἰ καὶ ὑμῶν αὐτὰν ἀρχῆσι, καὶ ἀνάγκῃ
ὑμῖν ἡτῆσθαι ἀπὸ τῆς λινῆς αὐτῶν. ΖΕΥΣ.
Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἂν ἐμειδιάσας; ΚΤΝ.
Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς
πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δη-
μηγορῶν, ὁπότε ἠπειλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σει-
ρᾶς τίνος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔ-
φησ γὰρ αὐτός τὴν μὲν σείραν καθήσκειν ἐξ ἑρᾶν,
τῆς θεᾶς δὲ ἅπαντας, εἰ βελαιντο ἐκκρεμαίνου-
μένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, καὶ μὴν κατασπᾶσθαι
γε, σὺ δὲ, ὁπότεν ἐθελήσης, ῥαδίως ἅπαντας.

Αὐ-

et Fato potentius. IVP. Fas haud est, Cynisce;
scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa in-
terrogasti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Iupiter,
vobisne etiam illae imparent, cogaminique vos
ab illorum filo pendere? IVP. Cogimur, Cyni-
sce. Quid vero risisti? CYN. Recordabar illo-
rum Homeri versuum, in quibus ab eo induce-
ris in concione Deorum verba faciens, vbi mi-
nabaris illis, te aurea quadam catena omnia sus-
pensurum. Dicebas enim, illam te catenam
caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab
illa suspensi vi te detrahare, non detracturos te
vero, si velis, facile vniuersos.

Ipse

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ,
τότε μὲν ἂν θαυμασιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ
ὑπὲρ Φριττον μεταξύ ἀκίων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ
αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπ-
ειλῶν, ἀπὸ λεπτῆ νήματος, ὡς Φῆς, κρεμα-
μενον. δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὴ
μεγαλυνχῆσάσθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπα-
σον αἰωρῶσα ἐκ τῆ ἀτράκτα, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
ἐκ τῆ καλάμῃ τὰ ἰχθυόδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βέλεσται
τὰ ἐρωτήματα. ΚΤΝ. Ἐκείνο, ὦ Ζεῦ, καὶ
πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τρα-
χέως μηδὲ πρὸς ὄργην ἀνάσσης με τάληρτῃ μετὰ
παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ ἄτως ἔχει ταῦτα,
καὶ

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.
Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi
videbare praeditus, perhorrescebamque verius
istos cum audirem. Modo vero ipsam te iam vi-
deo una cum catena illa et minis, a tenui filo,
ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi iustius
gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
pendulum de colo sua libret, ut piscatores de
arundine pisciculos.

5. IVP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestio-
nes velint. CYN. Illud, Iupiter; et per ego te
Parcas, et Fatum obsecro, ne asperere, neque ira-
cunde audias me, quae vera sunt, cum fiducia
dicentem. Si enim ita se habent illa, et omnia

καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατῶσι, καὶ ἔδδ' ἂν ὑπ' ἔδενός ἐτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίς ἐνεκα ὑμῖν οἱ ἀνθρώποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθὰ; ἔχ' ὅρῳ γὰρ ὃ, τι ἂν ἀπολαύσαμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθ' ἑνός θεοσδέτου ἐπιτυχεῖν.

ZETΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐσι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν· ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τὰς ἄλλας θύειν, καὶ εὐχεσθαι,

in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cuiusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, et hecatombas adinuemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiões inuenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam diuino munere nancisci.

6. IVP. Noui vnde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam prouidere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, et alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam

σθαι, ὡς εἰκόλον ὄν· ἡμᾶς γὰρ ἔτε ἐπιμελεῖσθαι
τῶν πρατταμένων παρ' ὑμῖν, ἔθ' ὅλως τί δύ-
νασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλην ἔ-
χαλερῶσσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξίοντες. ΚΤΝ.
Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθᾶς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ,
ἔχ ὑπ' ἐκένων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἡρώτη-
σα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (ἔκ· οἶδ' ὅπως ἡμῖν προΐων
εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας
Φησίν, αὐτίς δ' εἰ δοκεῖ, διὰ βραχέων ἐρῆσο-
μαί σε, σὺ δὲ μὴ ἐκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅ-
πως ἀσφαλέςερον ἀποκρίνη. ΖΕΤΣ. Ἐρώτα,
εἰ σοι σχολή τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΤΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι;
ΖΕΤΣ. Φημί γάρ. ΚΤΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατόν
ἄλλὰτ-

quam frustra sit: nos enim neque curam gerere
eorum, quae apud vos agantur, neque omnino
posse quidquam, ad res terrestres. Verum non
gaudebunt *impane se auferre*, eiusmodi disputa-
tiones. CYN. Non profecto, per illum Clo-
thūs fufum, Iupiter, non ab illis inductus, ista
te interrogari: sed ipse noster sermo (non habeo
dicere quomodo progressus huc nobis euaserrit)
superuacanea esse ait sacrificia. Iterum autem,
si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere
ne graueris; et *fac* vt respondeas firmitus. IVP.
Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcīs fieri? IVP.
Nempe. CYN. In vestra autem potestate est
muta-

ἀδικάττεν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθην; ΖΕΤΣ.
 Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βέλει γὰρ ἐπαγαγῶ καὶ τὸ
 μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;
 ΖΕΤΣ. Δῆλον μὲν, οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς
 χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινὰ ποιῶ-
 μενοι, καὶ ὥσπερ ὠνέμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡ-
 μῶν, ἢ τιμῶντες *) ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ.
 Ἰανόν

mutare ista, et retractare? IVP. Nequaquam.
 CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an
 manifestum id est, etiam si non dixerō? IVP.
 Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacri-
 ficiant, non tam indigentiae causa sacrificant, re-
 muneracionem quandam facientes, et quasi emen-
 tes a nobis bona, quam alioquin honore prae-
 stantiorē naturam afficiunt. CYN. Satis etiam
 hoc

* Ἡ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione
 nostra, omissum nos putare in priore mem-
 bro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod
 ante τὴν ἢ non insolens esse constat. Illud
 quidem videbatur nobis ex tota serie aper-
 tum, remoueri a causa sacrificiorum χρείας
 et cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι,
 relinqui. Similis locus est Ioa. Trag. c. 46.
 Οὐκ ἐφ' ἑσπερον ὑμᾶς τότε ὁ ἀνεμος — ἢ οἱ
 ἐρέττοντες. Et in ipso fine eius libelli
 Ἐβελόμην ἀν' ἑνα τοιῶτον ἔχειν — ἢ μυ-
 ρίας με βαβυλωνίας ἀπάρχειν. Gesner.

Ἰανῶν καὶ τῆτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδ' ἴχρη-
σίμῳ γίγνασθαι τὰς θυσίας, χρησάτητι δὲ τῆνι
πῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καὶ τοῖς
εἰ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετα ἂν σε
καθ' ὃ, τι βελτίως Φῆς τὰς θεὰς, καὶ ταῦτα
ὁμοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς δεσποίνας ταῖς Μισέραις ταπτομένας. οὐ
γὰρ ἀποκρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτας εἶναι, ὡς
δι' αὐτὸ ἀμείνας δοκεῖν. ἐπεὶ τῆτο γὰρ μακροῦ
χρόνου ἔστιν, εἴγε τὰς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θά-
νατος γὰρ εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς
ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδώς ἢ δα-
λεία γίγνεται, ὑπὸ μακροῦ τῷ λίνῳ σρεφομένη

ZETE

hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis
caussa fieri sacrificia; sed benigntate quadam
hominum, bonore praestantiorum naturam effi-
cientium. Quamquam si quis Sophistarum illo-
rum adesset, fortasse te interrogaret, quam re
praestare dicas Deos, idque cum hominibus fiat
conferui, iisdem dominabus Parcis subiacui. Ne-
que enim, quod immortales sunt, hoc iis suffe-
cerit, ut ideo meliores videantur: quandoqui-
dem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil
aliud, at certe mors in libertatem assurit; vobis
autem in infinitum res exit, et aeterna servitus
oritur, quae longo illo filo torqueatur.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδίων τῆτα,
καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἔστι, καὶ ἐν ἅπασιν
ἀγαθαῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες,
ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισα καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα,
καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔσθι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαιμόν,
βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν,
καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμονίαν καθεῖς· ὁ δὲ
Ἥφαιστος χολὸς ἔστι, βάναισός τις καὶ πυρίτης
τὴν τέχνην· ὁ Ἡρομηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσπολήσθη
ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σε τί ἂν λέγοιμι, πε-
δήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ φα-
σιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεισθαι, καὶ δαλύνει ἐνίο-
τε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμύσει καὶ τὸν
ἐὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ
τῷ

9. IVP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeterni-
tate et infinitate inest nobis beatitas, atque in
bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes,
Iupiter; sed diuersa etiam apud vos ratio est, et
multa inest confusio. Nam tu quidem beatus,
qui rex sis, et possis terram cum mari attrahere
puteali quasi fune idemisso. At Vulcanus clau-
dus est, vilis opifex, et fuliginosus. Prome-
theus etiam in alto affixus quondam. De patre
enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro. Aiunt autem vos amare etiam, et
vulnerari, et seruire interdum hominibus, ut
nempe fratrem tuum Laomedonti, et Admeto
Apol-

τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ
πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐσίκασιν ὑμῶν
οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ
ἔμπαλιν. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λησεύεσθε, ὡς-
περ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύ-
λων, καὶ ἐκ πλυσσιωτάτων πενέζατοι ἐν ἀναρεῇ
χρόνῳ γίνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχωνεύθη-
σαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τᾶτο εἴ-
μαρτο δηλαδὴ.

ZETΣ. Ὁρᾶς; ταῦτ' ἤδη ὑβρισμα, ὦ Κυ-
νίσκε, Φῆς· καὶ σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ
αὐτῶν. ΚΥΝ. Φεῖδε, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν,
εἰδώς ἄδεν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοί-
ρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους
ὄρω

Apollinem. Ista quidem non valde mihi viden-
tur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos et felices esse; alios autem contra.
Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis
sicut nos, et spoliamini a sacrilegis, et ex di-
tissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi
vero iam conflati sunt, aurei cum essent vel ar-
gentei: quibus nempe id ipsum fato decretum
fuerat.

9. IVP. Vides, Cynisca, ista iam contume-
liosa sunt quae dicis: atque erit forte cum te il-
lorum poenituerit. CYN. Parce minis, Iupiter,
cum scias, nihil mihi euenturum, quod non
Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec
iplos

ἔρῳ τὰς ἱεροσύλας καλαζόμενας, ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· ἔ γάρ εἰμάρτο, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτάς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὥς ἔρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρέντων τὴν πρόνοιαν τῆς λόγῃ; ΚΤΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, ἢ οἶδ' ὅτε ἔνεκα. πάντα γὰρ ὅποσα ἂν εἶπω, οἷσι ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλ' εὐαγγελῆς, ἢ παρὰ σὲ μάθομαι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τῆτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἀρχεῖται καὶ αὐτῶν ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ἔ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς φήσας, ἔ παύῃ τοσαῦτα

τα

iplos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. IVP. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Iupiter, metuis, nescio quae de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

το. Ego vero a quoniam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quatenam illa vobis sit Providentia, Parcaturum ne una, an etiam maior illis Dea, et illis quasi imperans? IVP. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixe-

τα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοὶ τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῷ λόγῳ, ἐπιδείξαι ἄδενός ἡμᾶς προνοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. KTN. Οὐκ ἐμὸν τῆτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελέσας, ἐκ τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ μετατίθεσθαι αὖθις τὰ εἰρημύνα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιρροΐας, παρῶσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

ZETΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἔκαστα ἐπιτελεῖ. KTN. Μανθάνω, ὑπηρετεῖται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔτως ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκευὴ τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐς αὐτῶν.

dixerat, non desinis minutas mihi nugas eiusmodi obblaterare: et video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, et dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum et Fatum ab ea repellentibus.

II. IVP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros et famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae prouident. Vos autem velut vasa quaedam illarum et

Luc. Op. T. V.

Ee

instru-

τῶν. ΖΕΤΣ. Πῶς λέγεις; ΚΤΝ. Ὡσπερ,
οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ
τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην,
ἐδεῖς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, ἐδ' ἡ
ταῦς ἔργον τῷ σκεπάρνῃ, ἢ τῷ τρυπάνῃ, ἀλλὰ
τῷ ναυπηγῷ· ἔτις ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγου-
μένη ἕκαστα, ἡ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα
τρύπανα καὶ σκεπάρα ἐξὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς
ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένῃ θύσιν,
καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς
ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ'
ἐδὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ
ἐπράττον. ἔ γάρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, ἐδὲ αὐ-
ταῖς ἔτι ταῦς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέ-
ψαι

instrumenta estis. IVP. Quid ais? CYN. Puto
quemadmodum securis fabro et terebra confe-
runt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero
haec esse dixerit artificem; neque navis opus est
securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione,
quod architectatur hanc magnam nauim, Fatum
est; vos autem nimirum secures Parcarum estis
ac terebrae. Et, vt apparet, homines cum Fato
sacra facienda essent, et ab illo petenda bona,
illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos et
sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent,
recte illud facerent. Neque enim, puto, ipfis
Parcis integrum est mutare, et aliorum con-
verte-

ψαμ τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστη. ἡ γὰρ Ἀτροπος ἐκ ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς τάναντίον τρέψει τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθῆς τὸ ἔργον.

ZETΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, εἰδὲ τὰς Μοῖρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰσικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλα ἔνεκα, τῷ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῖμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ Φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναται

vertere quidquam eorum, quae ab initio inde de ynaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, et Clothonis opus resolvere.

12. IVP. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censes, sed videris hoc agere, ut confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, et quae rata sunt apud Parcam singula praedicimus. CYN. In uniuersum quidem inutile est, Iupiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cauere. Nisi forte ad hoc valere dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri se moriturum, effugere mortem in-

ναίτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον, καθεύξας ἐαυ-
τὸν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα
κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ
ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τὸν σὺν Ἄφεις τὴν λόγχην; ἐκεί-
νε μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου
παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυρῆς προσάγματος τῶν
Μοιρῶν φερόμενα τῷ ἀκοντίῳ ἐπὶ τὸν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ Λαῖα καὶ γελοῖον, τὸ

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλσκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτε-
νεῖ σ' ὁ Φῦς.

περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραινέσις πρὸς τὰ πάν-
τως ἔτω γενήσόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρη-
σμόν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐ-
τόν.

cludendo se possit. Sed fieri non potest. Edu-
cit enim illum Fatum, ut venetur, et mucroni
tradet: et Adrastus, emissā in aprum hasta, ab
illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium,
cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta
in iuuenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:

Nam si creaueris, ait, necat te filius.

Supernacanea enim, puto, admonitio in his;
quae omnino ita futura sunt. Igitur post ora-
culum et feminavit, et, qui natus est, ipsum
inter-

σόν. ὥστε ἔχ. ὁρῶ ἀνθ' ὅτε ἀπαυτοῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.

Ἐὼ γὰρ λέγειν ὡς λαξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, & πάντ' ἀποσαφύντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν αὐτῆ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τῆ Κύρης. ἀμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τῆ Κροίσου, διότι ἐπειρεῖτο ἐκείνος αὐτῆ, ἀρεῖα κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων. ΚΤΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τῆ χρησμῶ ἐπέπρωτο, οἶμαί. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀνῆσαι τὰ μέλλοντα

interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, summe ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium euerfurus sit. Vtrumque enim significat oraculum. IVP. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentauerat, coquendis vna agminis et testudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: et alioqui Fatum illud neuerat, ne dilucide futura

λοντα ἢ Εἵμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥς τε καὶ ἡ μαν-
τική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστί.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ ἄδεν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μά-
την θεοὶ ἐσμεν, ἔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμε-
νοι εἰς τὰ πράγματα, ἔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι,
καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σιέπαρτα;
καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μὲ καταφρονεῖν, ὅτι κε-
ραυνόν, ὡς ὄρεος, διηκυλημένους ἀνέχομαι σου
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε,
ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καὶ
σε ἄδεν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλω-
θῶ τὴν διὰ σὲ τιτρώσκεισαν· ἔδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἰκίον μοι γενέσθαι τῷ
τραύματος· πλὴν ἐκείνὸ γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ
σε

intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio
istius pars est.

15. I V P. Nobis autem nihil relinquis, sed
frustra Dii sumus, neque providentiam adhibe-
mus rebus, neque digni sumus victimis, ut tere-
brae nimirum aut secures? Et merito videris me
contemnere, quod fulmine iam ad iactum parato
adstans, fero te ista contra nos disputantem.
CYN. Feri, Iupiter, si mihi fatale est fulmine
percuti: nec te plagae illius nomine accusabo,
sed vulnerantem per te Clotho: scilicet neque
ipsum fulmen causam mihi vulneris fuisse dicam.
Verum illud quidem vos rogauerim, te pariter
ac

σὲ καὶ τὴν Εἰμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκεί-
νης ἀποκρίναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τὰς ἱεροσύλας, καὶ ληστὰς ἀφέν-
τες, καὶ τοσάττας ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ἐπι-
όρκας, δρῶν τινα πολλάκις κεραυνᾶτε, ἢ λίθον,
ἢ νεὼς ἴσον, ἔδεν ἀδικέσης; ἐνίοτε δὲ χρησόν
τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ,
ἢ ἔδὲ τῆτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΤΣ. Οὐ γάρ,
ὦ Κυνίσκη. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ ἐκ
οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπαφορηκώς. ΚΤΝ.
Οὐκ ἔν μὴδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σὲ τε καὶ τὴν
Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φω-
κίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπᾶ-
ναι

ac Fatum: tu autem mihi et pro illo responde;
admonuisti enim me minis tuis.

16. Quā tandem omiſſis ſacrilegis, et latroni-
bus, totque contumelioſis, violentis, et periu-
ris hominibus, quercum ſaepe quandam fulmi-
natis, aut lapidem, aut navis malam, quae ni-
hil mali fecerit: interdum etiam bonum quen-
dam et ſanctum viatorem? Quid taces, Iupiter?
numquid hoc etiam me ſcire neſas eſt? IVP.
Enimuero neſas. At tu curioſulus es, et iſtis
omnibus neſcio vnde corraſis huc mihi venis.
CYN. Igitur neque illud vos interrogauerim te-
que, et Providentiam, et Fatum, quā tandem
Phocion ille vir bonus in tanta paupertate et ne-
ceſſa-

νει τῶν ἀναγκάων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτῶ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλάτυν, καὶ Μειδίας ὁ ὕβριστης, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναϊδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονῶς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μελίτας δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσῶτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπιζοντο πρὸς αὐτῶ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἰνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω κατ' ἑκάστον ἐπεξίων, τὰς μὲν πονηρὰς εὐδαιμονεῦντας, καὶ τὰς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τὰς χρη-

cessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem et Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint diuitiis, et insolens ille Midias, et Charops Aeginetes, cinædus, quique suam matrem fame interemit: et rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? et Sardanapalus, effeminatus homo, regnauerit, Persarum vero tot praeclari et boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis praesentia dicam percurrens singula, malos homines atque auaros, eosdem esse felices; agi autem et ferri bonos viros, paupertate,

ξῆς ἐν πείνῃ καὶ νόσσι, καὶ μυρίδ' κκαῖς πιε-
ζομέναις. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε,
ἡλικας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις
ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ δια-
τρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυὲς,
καὶ Ταντάλας. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν τι καὶ τοιούτων
ἔσιν, εἴσασμαι τὸ σαφές· ἐπειδὴν ἀποθάνω. τὸ
δὲ νῦν ἔχον, ἐβελόμεν τὸν ὅποιον ἐν τῷτον χρό-
νον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
πῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανών, ἀλλὰ μὴ ἐν-
ταῦθα δηρῆσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακά-
ρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυ-
φίᾳ κρημῶνι κατακείμενος.

ΖΕΥΣ.

tate, et morbis et malis sexcentis oppressos. IVP.
Ignoras enim, Cynisce, quantā post hanc vitam
supplicia mali sustineant, aut in quantā felicitate
versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, et
Tityos, et Tantalos. Equidem sit ne tale quid-
quam, dilucide sciam cum ero mortuus. Ut
autem mane res sunt, optem, ea lege, hoc quan-
tumcumque est, temporis feliciter transigere,
ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur
sed nolim ea conditione Tantali instar hic sitire,
ut in beatorum insulis, in Elysio prato accu-
bens cum Heroibus bibam.

ΕΞ 5. 18. IVP.

ΖΕΤΣ. Τί Φῆς; ἀπιεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκάστη βίος; ΚΤΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων· σὸς γὰρ ὧς εἶναι λέγεται. ΖΕΤΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΤΝ. Τίνας κολάζει μάρισα; ΖΕΤΣ. Τὰς πονηρὰς δηλαδὴ, οἷον ἀνδρσφόνες, καὶ ἱεροσύλας. ΚΤΝ. Τίνας δὲ παρὰ τὰς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΤΣ. Τὰς ἀγαθὰς τε καὶ ὀσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΤΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΤΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιτοι. ΚΤΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιοτο, κολάζεσθαι καὶ

18. IVP. Quid ais? non credis esse poenas quasdam et praemia, et iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur. CYN. Audio a Minoe quodam Cretensi iudicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. IVP. Quid vero de illo interrogas Cynifce? CYN. Quos punit maxime? IVP. Malos nempe, velut homicidas et sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? IVP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Iupiter? IVP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero innohntarium malum fecerit, puniri

IVPITER CONFUTATVS 443

καὶ τῶτον δαίμοι; ΖΕΥΣ. Οὐδ' αὖτως. ΚΤΝ.
 Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, ἐδὲ
 τῶτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ
 ἔν. ΚΤΝ. Οὐδένα τοι γάρ ἐν, ὦ Ζεῦ, ἔτε τι-
 μᾶν ἔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς
 ἔδ' ἄνα; ΚΤΝ. Ὅτι ἔδ' ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι
 ποιῶμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτω κινηθε-
 σμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκείνα ἐσι τὰ ἐμπροσθεν
 ὁμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία καὶ
 ἦν φονεὺς τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ
 ἦν ἱεροσυλῆ, προσεταγμένον αὐτῷ δρᾶν ὥς εἰ
 γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλαι, τὴν Εἰ-
 μαρμένην ἀντὶ τῷ Σισύφῃ κολάσσειν, καὶ τὴν
 Μοῖραν

puniri ne hunc etiam aequum putat? IVP. Ne-
 quaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter
 voluntatem boni quidquam fecerit, praemio affi-
 ciendum talem arbitratur? IVP. Nempe. CYN.
 Itaque nullum, Iupiter, neque praemio afficere,
 neque poena illi conuenit. IVP. Quomodo ne-
 minem? CYN. Quia nihil voluntate nostra fa-
 cimus homines, sed inevitabilis cuiusdam neces-
 sitatis imperio adacti; siquidem verum est, de
 quo ante inter nos conuenit, Parcā esse causā
 omnium: et si quis caedem faciat, illa est
 quae fecit, et si sacrilegium committat, impe-
 rata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos
 voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, et Parcā
 pro

Μοῖραν αὐτὶ τῷ Ταντάλῳ· τί γὰρ ἐκείναι ἡδὶα
 κησαν πεισθέντες ταῖς ἐπατάγμασιν;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι καὶ ἀποκρύνεσθαι σοὶ ἄξιον
 τοιοῦτα ἐρωτῶντι· θεοὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφίαν
 εἴς· καὶ σὺ ἄπειμι ἤδη καταδικάζων. ΚΤΝ. Ἐ-
 δόμην μὲν καὶ ἔτι τῷτο ἔρσασθαι, πρὸ αἱ Μοῖ-
 ραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνέεται τῇ ἐπιμε-
 λείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦ-
 τα τρεῖς ἔσαι; ἐπίτονον γὰρ τινα, καὶ καὶ ἄμοι-
 ρόν μοι δοῦναι βίαν τῶν βίων, τοσαῦτα ἔχουσι
 πράγματα, καὶ ὡς ἔαμεν, οὐ πάνυ καὶ αὐτὰ
 ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γάρ, οἱ
 αἱ μὲν αἰρέσεις δοδεῖν, καὶ ἂν ἀλλάξαίμην πρὸς
 αὐτάς, τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι
 πενέ-

pro Tantalos, quid enim iniuste fecerunt illi, ob-
 focuti imperiis?

19. IVP. Nec responsione iam porro dignus
 es, qui talia interrogas: audax enim es, et So-
 phista. Itaque iam relicto te discedo. C. Y. N.
 Operte mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
 versentur Parcae, et quomodo pares esse curatio-
 ni tot tantarumque rerum ad minutias usque
 possint; idque cum tres modo fiat? Intentam
 enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam
 videntur agere, quae tot sustineant negotia; et
 ut videtur, Fata ipsae non valde propitio natae
 sunt. Equidem, si datur mihi optio, non per-
 mitterim meam cum illis vitam, sed vel pau-
 perior

πενέστερος διαβιῶναι, ἥπερ καθῆσθαι κλώθων
 ἄτρεκτον τοσούτων πραγμάτων μεσὸν, ἐπιτη-
 ρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥαδίον σοι ἀποκρίνασθαι
 πρὸς τὰυτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν,
 οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ
 τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ
 δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσαι μοι.

perior etiam vivere praeoptauerim, quam federe
 fufum torquens, tot rerum plenum, et intentus
 omnibus. Si vero tibi facile non est, Iupiter,
 respondere ad haec, etiam illis, quae respondi-
 sti, contenti sumus, ut quae sufficiunt ad expli-
 candam illam de Fato et Providentia disputa-
 tionem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

Ζεὺς Τραγωδός.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννευ καταμόνας σαυτῷ
λαλεῖς,

Ὁχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφει τὸ χρωμ'
ἔχων;

Ἐμοὶ προσανάθης, λάβε με σύμβελλον πόνων,
Μὴ καταφρονήσης οἰκέτη Φλυαρίας.

ΑΘΗΝ. Ναὶ πατέρες ἡμέτερες Κρονίδη, ὕπατε
κρείόντων,

Γενῆμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,

Ἐξαυδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἤδη,

Τίς

Iupiter Tragoedus

Mercur., Minerva, Iupiter, Iuno, Ne-
ptun., Venus, Colossus, Momus,
Apollo, Hercules, Hermagoras,
Timocles, Damis.

MERC. Quid ita cogitabundus, Iupiter, et
solus tecum ipse loqueris inambu-
lans, pallidus, philosophi colorem habens; me-
cum communica, me cape laborum tuorum con-
siliarium: noli nugas feruuli contemnere.

MIN. Eia paternoster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere de-
tur,

Quod

Τῆς μῆτις δάκνυι σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ
θυμόν;

Ἡ τί βαρὺ σενάχεις, ὥχρος τέ σε εἶλε πα-
ρείας;

ZETΣ. Οὐκ ἔστιν ἔδέν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, ἔδὲ συμφορὰ τραγωδική,

Ἦς ἐκ ἂν ἄροισ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλόν, οἷοις φροϊμίσις ἀρχηλόγων.

ZETΣ. ὦ παγκράτιστοι, χθόνια γῆς παιδῶ-
ματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαί κακὰ.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἔσι; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων
ἔρεϊς.

ZETΣ. ὦ μεγαλοσμάραγε σεροπᾶς ῥοίζημα,
τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ.

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:

Aut graue quid gemis? aut pallor cui occupat ora?

IVP. *Non est mali quidquam, breui versu canam,*

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire iam proemia?*

IVP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque o Prometheus quod dedisti mi malum?

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

IVP. *Magnicrepi o tonitru' stridor mibi quid
praestas?*

MIN.

ΑΘΗΝ. Κρίμισόν ὄργαν, εἰ μὴ κωμῶδῶν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπῶκαμεν, ὥς σε τοι ὑποδραματίζειν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐσί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεὶ τοι κᾶν ἐνώκνες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὦν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικὸν ἐσίν, ἔ μὲν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σῶ τὰ τοιαῦτα, εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις εὐρέντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τῷ ἔρωτος, εἴτα βεβλῦεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τῷ ὀρέφῃ εἰς τὸν κόλπον

M I N. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Euripidem totum deuorauimus, vt subleruire fabulae tuae queamus.

2. I V N. Ignorare nos putas causam tui doloris?

I V P. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

I V N. Noui caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, et per tegulas influere in sinum amasiae.

κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦ-
τα, οἱ στεναγμοί, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὄχρεόν
εἶναι, ἐκ ἄλλων τε, ἢ ἐρωτός ἐσιν. ZETΣ.
ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἐρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις
παιδιαῖς οἶσι τὰ ἡμέτερα πρᾶγματα εἶναι. HPA.
Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τὲτο ἀνῆλθε, Δία ὄντα;
ZETΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν
πρᾶγματα, καὶ τᾶτο δὴ τὰ τῷ λόγῳ, ἐπὶ ξυρῇ
ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέ-
ρα ἔχειν τῶν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελῆσθαι παντά-
πασι, καὶ τὸ μὴδὲν εἶναι δοκεῖν. HPA. Μῶν
γέγοντάς τινος ἡ γῆ αὐδῆς ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶ-
νες τὰ δεσμά διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρεφῆς ἐπι-
κρατήσαντες αὐδῆς ἡμῖν ἐναντία ἀφρονταὶ τὰ
ὄπλα; ZETΣ. Θάρσει, τὰ νέεσθαι ἀσφα-
λῶς

amassae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae,
pallor, non alterius rei quam amoris sunt. IVP.
Inepta, quae in amore et eiusmodi lufibus res
nostras versari existimes. IVN. Verum quid
aliud quam hoc te angit, qui sis Iupiter?

3. IVP. In ultimis, Iuno, periculis versantur
res Deorum: in nouacula, quod est in prouer-
bio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, et
honores habere in terra, an negligi omnino, et
plane nihil esse videri. IVN. Numquid gigan-
tes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ru-
ptis vinculis, custodibusque superatis, rursus
inimica nobis arma capiunt? IVP. Quiesce:

λῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. Τί ἔν ἄλλο δεῖνόν ἄν γένοιτο; ἔχ ἑρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα πα-
ραλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριςόδημος, ἀντί
Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ
Δάμις ὁ Ἐπικύρειος, χθὲς, ἐκ οἷδα ὅθεν σφί-
σιν ἀρξαμένε τῶ λόγῳ, προνοίας πέρι διελεγέ-
σθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀν-
θρώπων· ὅπερ μάλιστα καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν
Δάμις ἔτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, ἔθ' ὅλως τὰ γι-
γνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττεν· ὁ Τιμοκλῆς
δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾷτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἴ-
τα ὅχλα πολλὰ ἐπὶ ῥυέντος, ἔδὲν πέρας ἐγένε-
το τῆς συνασίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπι-
σκέψα-

nil metus Diis ab inferis. IVN. Quid igitur aliud
terribile possit accidere? Nec enim video, nisi
talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus no-
bis aut Aristodemus pro Ioue prodieris.

4. IVP. Timocles, Iuno, Stoicus, et Epicu-
reus Damis, heri nescio vnde orto illis sermone,
de providentia disputarunt, praesentibus quam-
plurimis et probatis hominibus, quod quidem
vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis qui-
dem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae
fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir
Timocles causam nostram agere studebat: tum
vbi populus confluxerat multus, exitum non ha-
buit colloquium: discesserunt enim, condicto,
reliqua

σκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν με-
τέωροι πάντες 1) εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπό-
τερος κρατήσει, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν.
ἔρχετο τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν σενῶ παντάπασιν τὰ
ἡμέτερα, - ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν
θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα,
ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσ-
περ πρὸ τῆς, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέσχθη λέγων.

HPA. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μά-
την, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγώδεις αὐτοῖς. ZETΣ.
Σὺ

reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi
omnes sunt expectatione audiendi, vter vincat,
et veriora dicere videatur. Videtis periculum,
quam in angusto sint omnino res nostrae, et in
homine vno periclitentur. Atque alterutrum ho-
rum necesse est, aut despici nos, et nomina tan-
tum videri, aut honorari, vt olim, si dicendo
Timocles superauerit.

5. IVN. Grauiissima sane, Iupiter, sunt quae
narras; nec frustra in illis agebas tragoedias. IVP.

Ff 2

Tu

1. Μετέωροι πάντες] Eos metaphoricè quasi
in aere suspensos vocari, qui in magna ver-
santur expectatione, si non satis notum
est, conferas Icarom. c. 3. f. Ac Demosth.
encom. c. 28. Et Alciphr. 2. Ep. 4. p. 250.
adeasque Bergler. ibi haec Luciani aliaque
adducentem. Reisz.

Σὺ δὲ ὦπ, Δαναΐης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναι
 μοι λόγον ἐν ταρχῇ τοσάτῳ· τί δ' ἐν, ὦ Ἑρ-
 μῇ, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, πράττομεν ἂν; συν-
 εῖσθε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. ΕΡΜ. Ἐ-
 γὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν
 ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. ΗΡΑ.
 Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τέτῳ. ΑΘΗΝ.
 Ἄλλ' ἐμοὶ τὰναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ
 συντάραττεν τὸν ἄραν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε
 θορυβώμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ
 ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων,
 ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἅπιοι ἐκ τῆς συνου-
 σίας. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ
 Ζεῦ, ἐν Φανερώ ἑσομένης τῆς ἔριδος τοῖς Φιλο-
 σοφοῖς,

Tu vero putabas Danae cuiusdam aut Antiopae
 rationem me habere in tanta rerum perturbatione.
 Quid ergo Mercuri, et Iuno, et Minerva, fa-
 cimus? reperite et vos pro sua quisque parte ali-
 quid. MERC. Equidem ad commune *Deorum*
 puto considerationem huius rei referendam, con-
 vocata concione. IVN. Etiam mihi eadem quae
 huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi vi-
 dentur pater, non perturbari caelum, *censeo*,
 nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio;
 sed priuatim id agendum, ut vincat dicendo Ti-
 mocles, derisus autem Damis de disputatione
 discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur
 ista, Iupiter, cum contentio philosophorum in
 publico

σέφας, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοι-
νόμενος· περὶ τῶν ἔτι μεγάλων καὶ κοινῶν ἀ-
πασιν.

ZETΣ. Οὐκᾶν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν
ἅπαντες· ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM. Ἴδ' ἃ δὴ
εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε,
ξυνέλθετε πάντες, ἤκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλη-
σιάσομεν. ZETΣ. Οὕτω ψιλά, ὦ Ἐριμ, καὶ
ἁπλοῖκά καὶ περὶ κήρυττε, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς
μεγίστοις θυγκέλων; EPM. Ἀλλὰ πῶς γὰρ,
ὦ Ζεῦ, ἄξιοις; ZETΣ. Ὅπως ἄξιῳ; ἀπο-
σεμνύου. Φημί· δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ
καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συνέλ-
θοιαν.

publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere vi-
deberis, si non communices de magnis adeo re-
bus, quæque communes sint omnium.

6. IVP. Ergo iam praeconium fac, et adfuerit
omnes. Recte etenim dicis. MERC. Heus in
concionem conuenite Dii, ne cunctamini, con-
uenite omnes: venite; de magnis rebus concio-
nem habebimus. IVP. Ita nude, Mercuri, et
simpliciter, et pedestri oratione praeconium fa-
cis, idque cum de maximis rebus Deas conuo-
ces? MERC. Quomodo, igitur iubes, Iupiter?
IVP. Quomodo iubeam? Gravitate concilian-
dam aio praeconio versibus quibusdam, et ma-
gniloquentia poetica, ut magis conueniant.

θοισιν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ
 ῥαψωδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἡκιστα ποιητικὸς
 εἰμι· ὥςτε διὰ Φερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέριμνεν
 ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλωτος ἔσται παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ τῇ ἀμυσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν Ἀ-
 πόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνόοις τῶν χρησμῶν, καί-
 τοι ἐπικυρπτεύσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-
 φείας, ὥς μὴ μάινεσχολὴν ἄγειν τὰς ἐκχρόνους
 ἐξετάσεις τὰ μέτρα. ΖΕΤΣ. Οὐκ ἔν, ὦ Ερ-
 μῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυς τὰ πολ-
 λὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκείνος ἡμᾶς συνεκάλει,
 μνησθῆναι δέ σε εἰκός. ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν
 οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ
 ἄμως.

Μήτε

MERC. Esto. Sed versificatorum ista, et carmi-
 na ad virgam canentium: at ego minime aptus
 sum ad poëticam: itaque corruero praeconium,
 vel excedentes mensuram versus, vel deficientes
 confarcinans: et risus orietur ab illis propter im-
 peritiam carminum. Video enim ipsum quoque
 Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quan-
 quam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut,
 qui audiunt, non multum habeant otii ad ver-
 sus examinandos. IVP. Ergo Mercuri de Ho-
 meri carminibus multa admisce praecomio, ut ille
 nos conuocabat; meminisse autem te credibile
 est. MERC. Non equidem omnino plane et ex-
 pedite. Periculum tamen faciam.

Μήτε τις ἂν θήλειε θεός, τότε μήτε τις
ἀρσην,

Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μανέντω νόσφ' Ὠ-
κεανοῖο,

Μηδὲ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε
πάντες

Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκα-
τόμβας·

Ὅσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μέλα
πάγχυ

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κἀθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκται
σοι, καὶ συνθέσει γὰρ ἡδὴ ὥς παραλαμβάν-
των κἀδίξε αὐτὰς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστην, ὡς
ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη· ἐν προεδρείᾳ μὲν τὰς χρυ-
σᾶς,

— Ne qua igitur mulier Dea, neue vir ullus,
Neu quis de fluuiis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Iouis omnis
adeſto

Concilium, quotquot celebres editis becatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati uidore sedetis ad aras.

7. IVP. Euge Mercuri, Optime functus es
praeconio. Etenim iam concurrunt. Itaque ex-
ceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout
vel quantum ad materiam se habent vel quantum
ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post
illos

αἶς, εἴτα ἐπὶ τέτοις τὰς ἀργυρᾶς, εἴτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἴτα τὰς χαλκᾶς, ἢ τὰς λιθίνας, καὶ ἐν αὐτοῖς πάντοις, οἱ Φειδίας μὲν, ἢ Ἀλκαμένεας, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμησθῶν· οἱ σύρφε-
τώδεις δὲ ἔτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω πρὸ συνωσθέν-
τες καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀνακληροῦντες μὲν ἐν
τὴν ἐκκλησίαν. EPM. Ἐσαυ ταῦτα, καὶ καθ-
εδόντων ὡς προσήκει· ἀλλ' ἐκείνῳ εἰ πρόχειρον
εἰδέναί, ἢν τις αὐτῶν χρυσᾶς μὲν καὶ πολυτά-
λαντος ἢ τὴν ὁλκήν, καὶ ἀκριβὲς δὲ τὴν ἐργασίαν,
ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ
τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου,
καὶ τῶν Φειδίας, καὶ Ἀλκαμένεας τῶν λιθίνων
καθε-

illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt ebur-
nei, tum aereis aut lapideis: et in his ipsis, qui
Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut
Euphranoris, aut similibus artificum, praeferan-
tur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro
in angulum aliquem contrusi silentio, concionis
modo explendae causa, assideant. MERC. Fient
ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non ex-
peditum est scire, si quis illorum aureus quidem
ille sit, et multorum talentorum pondere, sed
idem non curiose elaboratus, sed plebeiis omni-
no, et parum commensu sibi respondens, hic ne
ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, et la-
pideos Alcamenis assidebit? an putandum, praefere-

καθεδρεῖται, ἢ προτιμητέαν χρῆν νομίζεν εἶναι
τὴν τέχνην; ΖΕΤΣ. Ἐχρῆν μὲν ἄτως, ἀλλ'
ὁ χρυσὸς ὁμῶς προτιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνου,
ὅτι Πλατύνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀρεσίνδην κα-
θερίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκατα ἔν τις τὴν
προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοί.

Εοίμασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προε-
δρεύσειν μόνοι, ὡς τὰς γε Ἑλλήνας ὅρως ὁποῖοι
εἰσι, χαριέντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κα-
τὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλ-
κοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν
ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ χρυσῷ ἐπισίλβον
ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μῦ-
ρον, τὰ δὲ ἐνδόν ὑπόζυλοι, καὶ ἄτοι μυῶν ἀγέ-
λας

ferendam esse artem? IVP. Sic quidem decebat;
sed praeferendum tamen est aurum. M. E. R. C.
Audio. Nempe ex diuitiis atque censu iubes,
non ex nobilitate et praestantia illos a me collo-
cari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

3. Videntur proinde, Iupiter, prima sedilia
occupaturi soli barbarici. Graecos enim, quales
sint, vides: ventusti illi quidem, et boni vultus,
et ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in
vniuersum omnes; aut pretiosissimi quidem illo-
rum eburnei, paucillum quantum auri refulgen-
tis habentes, ut colore illo et splendore inducti
tantum sint. Intus vero lignei sunt, et totos

λας ὅλας ἐμπόλυνταιμένας σκέπωντες. ἡ Βαν-
 δīs δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἀνεβīs ἐκηνόσῃ, καὶ παρ'
 αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μιθρῆς, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι
 ὀλάχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ πᾶ τῷτο, ὦ Ἐρμῆ, δίκαιόν, τὸν
 κυνοπρόσωπον τῷτον προκαθίζειν μετ' τὸν Αἰγύ-
 πτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνός ὄντας; ΕΡΜ.
 Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
 Λύσιππος, καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων
 τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλ-
 λοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρῆ
 παρεῶσμένον, καὶ μὴ ἀγκυνητέϊν εἴ τις εἶναι
 τῆλικαὐτὴν χρυσὴν ἔχων προτιμῆσεται σοῦ.

ΑΦΡ.

murium greges, ibi rempublicam habentes, te-
 gunt. At illa Bendis, et Anubis iste, et iuxta
 illum Attis et Mithres, ex auro solido totī, et
 graues et multi reuera pretii.

9. NEPT. Et vbi hoc iustum est, Mercuri,
 hanc canino vultu praeditum ante me sedere Ae-
 gyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC.
 Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum
 Lysippus et pauperem fecit, non habentibus eo
 tempore aurum Corinthiis, at hic totis metallis
 ditior est. Ferre itaque oportet, te submoueri,
 nec indignari si quis tantum ex auro rostrum ha-
 bens tibi praeferetur.

10. VEN.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ με λαβεῖν, ἐν τοῖς προσδείοις πεκαθήριζε· χρυσῇ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ με ὄραν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τῷ λευκῷ Πεντέλῃθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν ἔτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτῃ γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιοπίστον σοι μάρτυρα τὸν Ὀμηρον παρῆξαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψωδιῶν χρυσῇ με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλιν ὁ αὐτὸς πολὺ χρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλεῖστον· ἀλλὰ νῦν ὅφει κακῆναι ἐν τοῖς (ευγίτας 2) πεκαθήμενον, ἀπεξεφανώμε-

10. VEN. Ergo me etiam in priinis elicubi colloca subsellis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, et tradita es Cnidiis. VEN. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam, qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri dicit ac diuitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem inter iugarios, corona exutum a latronibus,

2. Ἐν τοῖς (ευγίτας) Cum mox τῷ θητικῷ, cum πεντακονσιομεδίωνων et ἱππάδος etiam μερτίο iniiciatur, optimum fuerit hic vno loco

νωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τὰς κόλῃσιν
τῆς κιθάρας περιστυλημένον, ὥς ἀγάπα καὶ
οὐ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιαζέσθαι.

KOL.

nibus, et verticillis lyrae a sacrilegis spoliatum:
itaque contenta esto, quod non omnino in capi-
te censis fers suffragium.

II. COL.

Idco proponere antiquum illum Solonis cen-
sum, ad quem respicitur: faciemus hoc *Plu-
tarchi* verbis, Solone p. 160, *Σερβ.* Τὰς ἐν
ξηραῖς ὁμᾷ καὶ ὕδροις (oleo, arbitror) μέτρα
πεντακοσία (quingenas s. quingentas de
vnoquoque genere) ποιεῖντας, πρώτας
ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνας προσηγό-
ρευσε: δευτέρους δὲ τὰς ἵππων τρεῖς φει
δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακοσία
(trecentas, trecentas de vnoquoque gene-
re) καὶ τοὺτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκά-
λεν. ζευγίται δὲ οἱ τὰ τρίτα τιμῆματος
ὠνομάσθησαν, οἷς μέτροι ἦν συνμφοστέ-
ρων τριακοσίων (vtriusque generis simul
summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες
ἐκαλῶντο θῆτες, οἷς ἑδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν
ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιαζεῖν καὶ δικά-
ζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc ap-
paret, *classicos* vel *primi census* homines vocari
posse πεντακοσιομεδίμναις, *equis* sicut At-
ticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίτας
s. *iuniores dictos*, quod duo iuncti unum
equum publicum starent, θῆτας denique
cum *capite censu* Romanorum comparari vt-
eunque posse. *Gesner.*

ΚΟΑ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν εἰσάῃ τολμήσειεν, ἥ-
 λιώ τε ὄντι, καὶ τηλικύτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ'
 ἂν μὴ ὑπερφυᾷ 3), μὴδ' ὑπέριμετρον οἱ Ῥόδιοι
 κτασθευῶσασθαι με ἠξίωσαν, ἀπὸ τῆ ἰσχυ-
 λίσματος ἐκκαίδενα χρησᾶς θῆας ἐπεποιήντο
 αὖ· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομιζοίμην,
 καὶ πρόσθεν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκρι-
 βές ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ,
 χρη ποιεῖν; δύσκριτον γάρ μοι γὰν καὶ τοῦτο.
 εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς
 ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
 καχάλλεσται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους,
 καὶ

11. COL. Mecum vero certare quis aufit, qui
 et Sol sim, et tanta magnitudine? Nisi enim por-
 tentose magnum et mensuram omnem supergre-
 ssu extruere me voluissent Rhodii, de aequali
 impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
 hac itaque proportionis regula maioris ego pretii
 iudicer. Accedit ars, et exquisitum in tanta ma-
 gnitudine artificium. MERC. Quid agendum,
 Iupiter? difficile enim mihi iudicata hoc quoque::
 si enim ad materiam respiciam, aeneus est; si
 reputem, quot talentis fabricatus est, ultra pri-
 mum.

3. Εἰ δ' ἂν ὑπερφυᾷ] Sententia postulare vi-
 detur, vt vnica mutata literula legamus:
 εἰ γὰν. Certe in interpretando hoc sum secu-
 tus. Gesner.

καὶ τὴν ἱππᾶδα αὖ εἶη. ΖΕΤΣ. Τί γὰρ ἔδες
παρεῖναι καὶ τᾷτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων
μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν
ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προ-
τιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς αὖ καὶ προσδρεύοις,
εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέ-
ζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρα τῶν πυγῶν ἐπι-
λαβών; ὥς' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλη-
σιάζων, ἐπικαυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

ΕΡΜ. Ἴδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο.
χαλκῷ μὲν γὰρ ἀμφοτέρῳ ἐσόν, καὶ τέχνης τῆς
αὐτῆς, Λυσίππῃ ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέ-
γιστον, ὁμοτίμῳ τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄν-
τες

num pariter censum et equestrem fuerit. IVP.
Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui
reliquorum arguat paruitatem, et confessum tur-
bet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel
maxime praeponendus es aureis: quomodo tan-
dem sedem primam occupabis; nisi debeant sur-
gere omnes, vti solus assideas, qui totam Pnycei
altera clunium occupes? Itaque melius feceris,
si erectus stes in concione, capite versus confes-
sum inclinato.

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile et
ipsum. Aerei enim sunt ambo, et artificii eiuf-
dem, Lysippi opus vterque, et quod maximum,
genere aequales, vtpote filius vterque Iouis; hic
Bac-

τες Διός, ὃ Διόνυσος ἄτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πό-
περος ἂν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικῆσι γάρ
ὡς ἔρῃς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πά-
λαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥς νῦν μὲν ἀναμῖξ κα-
θίζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ
ἀποδοθησεται περὶ τέτων ἐκκλησίᾳ· καὶ γὰρ εἰ-
σομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τά-
ξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβῶσι, τὰ
κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, δια-
νομας, πᾶ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε;
πᾶ αἱ ἐκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ.
Κατασιώπησον αὐτὰς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν
ὅτε ἐνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρας τέτας ἀφέν-
τες.

Bacchus, et Hercules. Vter igitur horum prio-
rem sedem occupabit? contendunt enim vt vides.
IVP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim
oportuerit concionem habere. Itaque nunc pro-
miscue sedeant, vbi quisque voluerit: in poste-
rum concio de his dabitur: atque ego tum con-
stitutam, quis ordo in illis sit seruandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus
cient, communia ista et quotidiana clamantes,
viscerationes, vbi nectar et ambrosia defecit: vbi
becatombae? communes victimas! IVP. Silentium
illis impera, Mercuri, vt audiant, cuius rei causa
huc collecti sint, nugis hisce omissis. MERC.
Non

τες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλ-
λῆνων συνιαῖσιν. ἐγὼ δὲ ἔ πολὺγλωσσός εἰμι,
ὥς τε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ
Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἔν, οἶμαι,
τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιω-
πᾶν. ΖΕΤΣ. Οὕτω ποίει.

ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγέννηται σοι τῶν
σοφιστῶν. ὥς τε ὦρα δημογορεῖν ὁρᾷς, πάλας
πρὸς σὲ ἀποβλέπεις, περιμένοντες ὅ, τι καὶ
εἰρεῖς. ΖΕΤΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ,
ἐκ αὖ ἀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν μὲν ὄντα. οἶσθα
ὅπως θαρρῶντος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδέδωκεν γε ἀ-
κῶν σου δημηγεροῦντος. καὶ μάλιστα ὁπότεν
ἠπεί-

Non omnes, Iupiter, Graece intelligunt. Ego
autem non ita multarum peritus linguarum sum,
ut concionari possim, quae etiam Scythae, Per-
sae, Thraces, et Celtae intelligant. Melius igitur,
puto, fuerit, manu silentium poscere. IVP.
Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti sunt,
quam Sophistae. Itaque iam concionis habenda
tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid
dicturus sis, expectantes. IVP. Sed quid mihi
usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere,
filio meo. Nosti, quam audax semper, et ma-
gniloquus fuerim in concionibus. MERC. No-
vi, et metuebam, si quando audirem te concio-
nantem:

ἡπίλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν
χρυσὴν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον,
ἤν εἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφeszώτων δει-
νῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πο-
λυθεσπία γὰρ ὡς ὀρεῖς ἢ ἐκκλησία) διατετά-
ραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπὸ τρομῆς εἰμι, καὶ ἡ
γλῶττα μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώ-
τατον ἀπάντων, ἐπιλέλκεμαι τὸ προοίμιον ἀ-
πάντων τῶν λόγων, ὃ παρασκευασάμην, ὡς
εὐπροσώποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτός.
ΕΡΜ. Απολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ
ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τί ὑπέμεγα κα-
κὸν ἀνέσσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὧ τὸ σὺ δια-
μέλλεις.

nantem; praesertim cum minareris, te de fun-
damentis suis extracturum terram et mare cum
Diis, demissa illa catena aurea. IVP. Ast iam,
fili, nescio vtrum a magnitudine instantium ma-
lorum, an a multitudine praesentium, (celeber-
rima enim Diis, vt vides, concio est) perturba-
tus sum animo, et aliquantum trepido, et com-
pedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium
est absurdissimum, oblitus sum prooemii totius
orationis, quod paraueram, vt speciosissimo apud
illos principio vterer. MERC. Corruptisti, Iu-
piter, omnia. At illi suspectum habent silen-
tium, et aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris. IVP. Vis ergo,

Luc. Op. T. V.

Gg

Mercu-

μέλλεις. ΖΕΤΣ. Βάλλει γὰρ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο προοίμιον ἀναρράψωδῶς πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΤΣ.

Κέλυστέ μευ πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θεάναί.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρωδῆται 4) σι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν
Φορτε

Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rursus cantem? MERC. Quod igitur? IVP.

Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Verum, si videtur, carminum illam mole-

4. Πεπαρωδῆται.] Inquinatissime antehac legebatur πεπαρωνηται. *du Soul.*

Quamquam παρωνεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic sermo sit, et respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa mihi visa *Soul*ii emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitauerim. Cui tamen vulgata reuocanda videtur, reuocet etiam versionem *Gesneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obstare videtur sequens πλὴν, quod cum pro aduersatiua coniunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρωδία. At si, quod reuera significat,

πλὴν

Φορτικὸν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημο-
σθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ Φιλίππε ἐν τινι
ἐν ἐθέλοις σίνουρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω
γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιῶσιν. Ζ Ε Τ Σ.
Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-
διεργίαν ταύτην εὐκαίρην τοῖς ἀπορριμμένοις.

Ἀρξέμαι δ' ἂν ποτε· „ Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὅ
ἄνδρες θεοί, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλίσσασθαι νομίζω,
εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δήποτε ἄρα τᾶ-
τά ἐσιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συναλέγητε. ὅτε τοίνυν
τᾶδ' ἔτιος ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροῶ-
σθαι καὶ λέγοντος. ὁ μὲν ἂν παρῶν καιρὸς, ὃ
θεοί, μονοῦχ' λέγει Φωνὴν ἀφίεις, ὅτι τῶν

molestiam omitte; sed illarum Demosthenis con-
tra Philippum concionum quamcumque volueris,
paucis immutatis, confarcina. Ita enim plerique
iam oratores faciunt. IVP. Bene me mones de
compendiaria quadam dicendi arte, et commento
laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „Prae
multis vos, Viri Dii, opibus praeoptaturos pu-
to, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud
sit, propter quod iam congregati estis. Quae
cum ita sint, conuenit propenso animo me au-
dire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii,
tantum non emissâ voce dicit, praesentibus for-

G g 2

titer

πλὴν reddas quod reliquum est, iam belle
procedent omnia. Reitz.

παρόντων ἐρρώμένως | ἀντιληπτέον ἡμῖν εἶν' ἡ-
 μῖς δὲ πᾶσι ἐλγῶς ἔχειν δοκῶμεν πρὸς αὐτά.
 βέλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθέ-
 νης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σκεψῶς, ἐφ' οἷς διατα-
 ραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς γάρ,
 ὡς ἴστε, Μνησιθέου τῆς ναυκλήρου θυγατρὸς τοῦ
 πωλήτρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγη δὲν ἀπολαμένη περὶ
 πόντον Καφηρέα, εἰσιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους
 ἡμῶν ὁ Μνησιθέος ἐπὶ τὴν θυγατέρα ἐκάλεσεν.
 εἴτα μετὰ τὰς σπονδάς, ὑμῖς μὲν ἄλλος ἄλλην
 ἐτρέφεσθε, ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (ἐδέπω
 γὰρ πᾶν ὅψε' ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ αἶψον, ὡς περὶ
 πατήσαμι τὸ δαίτυν ἐν Κεραμειῷ, ἐνοῶν ἄ-
 μα τῇ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐγκαίδεκα
 θεῖς

titer admonendam esse manum: at nos negli-
 genter admodum affecti ad ea videmur. Volo
 autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vo-
 bis dilucide exponere, quibus perturbatus con-
 cionem hanc conuocaui. Heri enim, vt nostis,
 Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro ser-
 uata naui, quae tantum non circa Capharea per-
 ierat, epulabamur in Piraeo, quotquot nostrum
 Mnesitheus ad sacrificium vocauerat. Deinde
 post libationes vos quidem alio alius, vt cuique
 collibitum est, discessistis. Ego vero, neque
 enim valde serum erat, in urbem ascendi, in-
 ambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei fi-
 mul fordidam cogitans parsimoniam, qui sexde-
 cim

θεὸς ἐρισίων, ἀλεντρύονα μόνον κατέθυσε, γέροντα
καί μιν ἤδη καὶ καρυζῶντα, καὶ λιβανωτῇ χὼν
θεὸς τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, οἷς αὖ-
τίκα ἀποσβασθῆναι τῷ ἀνδρακι, μηδὲ ὅσον ἄ-
νερα τῇ ῥινὶ ἀσφραίνεσθαι τῇ καπνῷ παρασχόν-
τος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑποσχόμενος,
ἐπ᾽ αὐτῇ ἢ ναῦς ἤδη πρὸς ἑσπέρητα τῷ σκοπέλῳ
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποι-
κίλην, ὁρῶ πληθὺς ἀνθρώπων πάμπολυ συνε-
στῆκός· ἐνίας μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ σοῶ, πολλὰ δὲ
δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ πῖνας βοῶντας, καὶ
διατεινομένους ἐπὶ τῶν θαλάμων καθημένους, εἰκά-
σας ἢ ὅπερ ἦν, φιλοσάφους εἶναι τῶν ἐρισικῶν
τέτων.

cū Diis vocatis ad epulas, solum gallum macla-
verit, eumque vetulum, et pituita iam laboran-
tem; tum turis grana quatuor, bene sane muci-
da, ut statim exstinguerentur in carbonibus, et
ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire
posset nares, praeberetis; idque cum totas heca-
tombas promississet, quo tempore navis iam fere-
batur ad scopulum, et intra vada erat.

16. Inter has cogitationes, cum ad Poecilen ve-
nio, video ibi maximam vna stare hominum mul-
titudinem, quosdam intus in ipsa porticu, mul-
tos autem sub diuo, et clamantes quosdam vo-
cemque contendentes, qui in sedilibus assidebant.
Coniiciens ergo quod res erat, philosophos esse

τάτων ἐβελήθη ἐπιστὰς ἀνῆσθαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ
 λήγσοι. καὶ ἔτυχον γὰρ νοφελὴν τῶν παχειῶν
 περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν
 ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πύγωνα ἐπισπασάμε-
 νος, εὖ μάλα ἔωκεν Φιλοσόφῳ· καὶ δὲ παραγ-
 κωνισάμενος τὰς πολλὰς, εἰσέρχομαι ἀγνοήμα-
 νος ὅσις εἶην. εὗρίσκει δὲ τὸν Ἐπικύρειον Δά-
 μιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊ-
 κὸν, ἀνδρῶν βέλτερον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας.
 ὁ γὰρ Τιμοκλῆς καὶ ἴδρυ, καὶ τὴν Φωνὴν ἤδη ἐξ-
 σκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρ-
 δώνιον ἐπιγελῶν, ὅτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τι-
 μοκλέα.

Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ
 μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς
 ἔφασκε

de contentiosis illis, volui adstans illos audire,
 quid dicerent: nubem enim densam forte indue-
 ram, figuraque illorum et habitu sumto, ac bar-
 ba demissa, satis eram philosopho similis. Pluri-
 bus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus
 quis essem. Inuenio autem Epicureum Damini,
 perditissimum *nehelonem*, et Timoclem Stoicum,
 virum optimum, serio valde contententes. Nam
 fudabat Timocles, vocemque clamorē iam obtu-
 derat. Damis autem Sardonio risu magis etiam
 incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputa-
 tio; cum facerrimus ille Damis prouidere nos
 nega-

ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ἅτα ἐπισκοπεῖν τὰ γι-
γνόμενα παρ' αὐτοῖς, καὶ ἄλλο, ἢ καὶ ὅλας
ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτῷ ἀπλᾶδὴ ἁ-
λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπὶ ἡμετέραν
ἁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
ὑπερεμαχεί, καὶ ἡγανῶνται, καὶ πάντα τρόπον
συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπανῶν,
καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν κόσμῳ τα, καὶ τάξει τῇ προσ-
ημέσῃ ἐξηγάμεθα, καὶ διατάττομεν ἔκαστα. καὶ
εἶχε μὲν τινες καὶ αὐτὸς τὰς ἐπανῶντας. πλήρῃ
ἐκτεμῆκε γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφάνει, καὶ τὸ
πλῆθος εἰς τὸν Δαίμον ἀπέβλεπε. συνεῖς δὲ ἐγὼ
τὸ κινδυνεύμενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περισχυ-
θεῖσαν διαλύσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθεν οὖν,
εἰς

negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae
apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius va-
lebat disputatio. Atque erant, qui illum lauda-
rent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pu-
gnabat supra vires, et indignabatur, et omni
modo pro causa nostra decertabat, cum nostram
laudaret providentiam, et enarraret, quanto or-
natu, quam ordine convenienti, regamus omnia
atque institamus. Atque habebat quidem et
ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus
enim iam erat, et male clamabat, et multitudo
respiciebat ad Dæmonem. Intellecto periculo, na-
stem ego iussi circumfusam solvere disputationem.

εἰς τὴν ὕψιστάαν συνθέμεναι εἰς τέλος ἐπεξελεῖ-
 πτοθαι τὸ σκῆμμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολ-
 λοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπίοντων οἴκαδε παρ' αὐ-
 τὰς ἐπαινούντων τὰ τῷ Δαμίδος, καὶ ἤδη παρὰ
 πολὺ αἰρεμένων τὰ ἐκείνη. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ
 ἀξιάζοντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ
 περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμαλῆς αὐρίον ἐρεῖ.

Ταῦτ' εἰς ἐφ' οἷς ἡμεῖς συνεκάλεσσα, καὶ μι-
 κρὰ, καὶ θεοὶ, εἰ λογισέσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῶν
 τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσσδας, οἱ ἄνθρωποι εἴ-
 σιν. εἶδ' ἔτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι,
 ἢ ὄντας ἀπρνοήτες εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἅδυστα
 καὶ ἀγέεστα καὶ ἄτιμα ἡμῶν ἔσαι τὰ ἐκ γῆς, καὶ
 μάτην

Discefferunt igitur, pacti, postridie se ad finem
 deducturos quaestionem: et ego comitatus mul-
 titudinem, sublegi illorum dum domum eunt
 sermones, probantium partes Damidis, et multo
 iam maiori numero ad illas se adiungentium.
 Erant vero etiam, qui praedamnare aduersas illi
 partes nollent, sed expectare, si quid Timocles
 diceret postridie.

18. Haec sunt propter quae vos conuocaui,
 non parua, Dii, si consideraueritis, omnem no-
 bis honorem, et gloriam, et redditum, esse ho-
 mines. His vero si persuadeatur, aut omnino
 Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non
 habere; nec victimam, nec munus, nec hono-
 rem e terra percipiemus, et frustra desidebimus
 in

μῆτην ἐν ἔρανῳ καθεδέμεθα, λιμῶι ἐχόμενοι,
 ἐρετῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων,
 καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν σε-
 ρέμενοι. ὡς ἔν' ὑπὲρ τηλικύτων Φημί δεῖν ἅπαν-
 τας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παρῶσι, καὶ Ἀφ' ὅτε
 κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέ-
 σερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς
 τῶν ἀκρόντων· ὡς ἔγωγε εἰ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ
 πέποιθα, ὡς κρατήσει κατ' ἑαυτὸν, ἣν μὴ καὶ
 τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ
 Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νόμου, ὡς ἀνιστάμε-
 νοι συμβαλεῖσθαιεν. „ ΕΡΜ. Ἄνχε, σίγα, μὴ τά-
 ραττε, τίς ἀγορεύειν βέλεται τῶν τελείων θεῶν ὧς,
 οἷς

in coelo vexandi fame, diebus illis festis, et ce-
 lebritatibus, et sacrificiis, et perugiliis, et pom-
 pis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti
 momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod
 salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope
 superior discedat Timocles, et veriora videatur
 dicere; Damis vero ab audientibus derideatur.
 Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut
 per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* ac-
 cedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut
 surgant consilii dandi causa. „ MERC. Audi:
 tace: ne turba: quis concionari vult Deorum
 G g 5 iustae

5. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt:
 Ego te aetate intelligendum, eo potissimum
 indu-

οἷς ἔξεσι; τί τοῦτο, οὐδείς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγγελμένων ἐκπᾶπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖαν γένοισθε. Ἐγὼ δέ, εἶγε μοι μετὰ παρρησίας λέγετε

iustae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae donuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum iam quisque lutum fiat et humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia

inductus censeo, quia c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, vtpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133. 35. Πλατ. τέλειον ἡρώατιον pro toga virili usurpat in Anton. τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita et inter Deos silentio eos damnari voluit, qui siue imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum peruenisse rite censeari poterant. Sententiae nostrae firmandae causa vnicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. 133. 2. οἱ υἱοὶ καὶ ἐγγενεῖς ὧσιν, ὧσι δὲ ἀτελεῖς πολλὰς τῶν δέλων δεδοίκασι, du Soul.

λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.
 ΖΕΤΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρῶν. δῆλος
 γὰρ εἰ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.
 ΜΩΜ. Οὐκ ἔν ἀνέστε, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γε
 ἰσχυρὰ καὶ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσ-
 εδόντων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιήρηντο τὰ ἡμέ-
 τερα, καὶ πολλὰς τοιῶντας ἀναφυήσονται ἡμῖν
 σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τέλ-
 μης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμαν, οὔτε
 τῷ Ἐπικύρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, ἔτε τοῖς ἐμι-
 ληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ
 τῶν αὐτῶν περὶ ἡμῶν ὑπερήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐ-
 τὰς ἀξιώσῃ τις ἂν φρονεῖν, ὅποτεν ὀρῶσι τῶν
 αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν
 Χρη-

eia facultas detur, multa, Iupiter, habeo, quas
 dicam. IVP. Audacter, Mome, dicito. Aper-
 tum enim est, te utilitatis causa fiduciam sume-
 re. MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex
 animo, aiunt, *proferam*. Ego enim, et valde
 quidem expectabam, ad hoc angustiarum per-
 venturas res nostras, multosque id genus exori-
 turos nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae
 obtentum capientes. Et, per Themidem, non
 irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus,
 et successoribus sententiarum, si talia de nobis
 putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postu-
 let, cum tantam in vita perturbationem rerum
 obser-

χρηστὰς αὐτῶν ἀμελεσμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δαλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μίαντας ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλετῆντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττεσσι καὶ τὰς ἱεροσύλας ἔκκολαζομένους, ἀλλὰ διαλαθάνοντας· ἀνασκολαπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τὰς ἐδὲν ἀδικῶντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες ἔτω διανοῶνται περὶ ἡμῶν, ὡς ἐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκέωσι τῶν χρησμιῶν λεγόντων·

Ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. οὐ μέντοι δηλάντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ω

observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, et morbis, et feruitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, diuites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem verò actos, et fastibus caesos interdum eos qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praefertim si audiant oracula dicere:

Qui superabit Halyn, magnam pervertet opum vim, nec tamen indicare, suam ne an hostium? Et rursus,

O Sa-

ὦ θεῖη Σαλαμίς, ἀπολαῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γάρ, εἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ξαφροδῶν ἀκᾶσιον, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δαλεύομεν, καὶ δεσμέμεθα, καὶ σασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πρᾶγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάρισι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελωσι, καὶ ἐν ἔδνῃ λόγῳ τιθένται. τὰ ἡμέτερα; ἡμῶς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἔ πάνυ ἀνόητοι, διελύχουσι ταῦτα; καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παροφθαίνουσι, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, et Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos et amare, et vulnerari, et seruire, et vinciri, et dissidere, et sexcentas molestias habere, idque cum beati et immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, et nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, et nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidem adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant.

21. At-

Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ ἄδεις ἄνθρωπος πάρεσιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλῆος, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδεος, καὶ Ἀσκληπιῶ, τῶν παρεγγράπτων τέτων) ἀποκρίναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησαν ἐς τοσῶτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρησοί εἰσιν· ἀλλ' ἐκ ἂν εἴποις. εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεὺς ἐν Τροίῃ ζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῶ πάρεργον ἐξέκοψε τὰς κακέρχας, ὅσων ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, ἔδεν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας πᾶς τῶν ὁδῶ βαδίζοντων σφαγαῖς, τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τὰς ἄλλας. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρύσθευς, ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προνοη-
τικός,

21. Atque hic mihi, Iupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem et Bacchum, Gandymedem et Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an vnquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, vt exquireres, qui illorum mali, et qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque prouidentiam, nihil prohibebat vivere et in viatorum caedibus luxuriari Scironem, et Pityocampthen, et Cercyanem, et reliquos. Et nisi Eurystheus vir iustus et prouidens, hu-
mani-

τικός, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπνυθανόμενος τὰ
παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τῷ τὸν οἰκέτην αὐ-
τῷ, ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τὰς
πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς
Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵπ-
πων τῶν Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὑβρως,
καὶ παροινίας.

Ἄλλ' εἰ χρεὶ τάλῃ θῆ λέγειν, καθήμεθα τῷ το-
μόνον ἐπιτηρῆντες, εἴ τις θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ
τὰς βωμῆς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥᾶν φέρεται,
ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοιγαροῦν
εἰκόταν ὧν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπει-
δὲν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐ-
ρίσκεισιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν
ἡμῖν.

manitate ductus, explorato quid apud quosque
ageretur, misisset hunc suum famulum, opero-
sum hominem, et ad labores promptum, tu, Iu-
piter, parum curasses Hydram, et illas in Stym-
phalo volucres, et equos Thracicos, et ebriosas
Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in
hoc solum intenti, si quis sacrificet, et nidorem
excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur,
et trahuntur vnumquodque vt fors tulerit. Ita-
que nihil praeter ipem nobis accidit, et in poste-
rum accidet, quum apertis paulatim oculis ho-
mines inuenient, nihil sibi prodesse, si sacrifi-
cent

ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν 6). εἴτ' ἐν
 βραχεὶ εἴπει καταγελῶντας μὲν τὰς Ἐπικύρους,
 καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατεμένους δὲ,
 καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν 7), τὰς ἡμε-
 τέρας

cest nobis, et libamina mittant. Tum paullo
 post videbis illudentes nobis Epicuros, et Metro-
 doros, et Damides, victos vero ab illis iugula-
 tosque

6. Εἰ θύοισιν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμπουσιν]
 Pro σπονδὰς Gracius in MS. legi ait πομ-
 πὰς. Equidem non dubito, quin lectio
 MS. sit γνήσιος. Voce θύειν comprehendit
 hic Momus omne sacrificii genus: per πομ-
 πὰς πέμπειν autem intelligit ludus votiuius,
 solennes pompas, θεωρίας, et id genus o-
 mnia. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam
 πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Mo-
 mum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς
 σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quem-
 admodum in *Timone* c. 43. *Iensus.*

Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν,
 et fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed
 puto hic de sumtu sermonem esse et impensa,
 ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* et-
 iam apud Romanos in sacrificiis vñitatum,
 et aliquoties de inferiis vñrpatum *Virgilio*
 atque *Ovidio*. *Gesner.*

7. Καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν] Apud
 Latinos sane *iugulare aduersarium* legitur,
 pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista
 has voces σφάττειν et ἀποσφάττειν non
 existi-

τέρως συνηγόντες, ὥς ἐν ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν,
καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ
προσ-

toisque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit se-
dare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc sta-
tum

existimo transtulisse. Emenda ex MS. ἀπο-
φραττομένως. Patronos hosce nostros victos,
et os eis obstruendum esse. Nam ἀποφράττειν
est os obturare aduersario, vt ne hincere pos-
sit. Aliud est inferias c. 43. cum Momo
intempestina interpellatione obtundente
Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπι-
σφάττεις, ὦ Μῶμος, quod non est, tu ma-
estas nos; sed Latini dicunt, *Enecas nos*, vt
Terent. Andr. IV, 1. cur me enecas? Graeu.

Praefero hic etiam antiquam lectionem, et ver-
sionem *ingularos*, quae ad disputationem ta-
lem bene conuenit: praesertim cum hoc
ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam me-
taphora simili adhibeatur. Credo ego ἀπο-
φραττομένως esse glossam: certè nemo sa-
nus potuit τὸ ἀποφραττομένως substituere
ἀποσφάττομένως, sed contra. *Gesner.*

Non potui denegare quatuor codicum colla-
tionibus, quin earum lectionem reciperem;
et sensus adeo planus est ab ea, vt nemo
alium sit desideraturus. At verum est ἀπο-
σφάττω, elegans esse, si Latinorum more
dictum intelligas; sed dum exempla deside-
ro, Codices sequor. *Reina.*

προαγαγόντων. Μώμω δὲ ἔ μέγας ὁ κίνδυνος,
εἰ ἄτιμος ἔσαι, ἔδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων
ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχάντων, καὶ τὰς θυσίας καρ-
πευμένων.

ΖΕΤΣ. Τῷτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἐάσω-
μεν, αἰεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔσι
μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὰ
μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆ-
σαι, ῥᾶδιον καὶ τῷ βελομένῃ παντός· τὸ δὲ
ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβελεῦ-
σαι, τοῦτ' ἐμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου·
ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τού-
του σιωπῶντος.

ΠΟΣ.

tum perduxeritis. Momo quidem non magnum
imminet periculum, si honore carebit, neque
enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc
felices frueremini victimis.

23. IVP. Hunc, Dii, delirare patiamur, aspe-
rum semper, et ad reprehensiones proclivem.
Est nimirum, vt admirabilis *vir* Demosthenes
dixit, accusare quidem et reprehendere, et in-
crepare facile, et vniuscuiusque, qui modo vo-
luerit: sed consilium dare, quomodo meliora
fiant praesentia, illud demum prudentis re vera
consiliiarii est: quod vos reliqui, probe scio, vel
tacente isto, facietis.

24. NEPT.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι,
ὡς ἴσε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμκυ-
τὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων τὰς πλέον-
τας, καὶ παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ἀνέ-
μους καταμαλάντων. ὅμως δ' οὖν (μέλει γάρ
μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δάμιν τῆ-
τον ἐκπρόδων ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἤκειν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπ-
έρσχη λέγων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα
εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς
μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα κατ' ἡμῶν δι-
ξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπι-
λέλῃσαι, ὡς ἔδεν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιέτων εἶναι;
ἄλλ'

24. NEPT. Ego de caetero; submersus sum,
vt nostis, et in fundo *maris* versor, pro me,
quantum possum, seruans nauigantes, et nauig-
ia deducens, et molliens ventos. Interim ta-
men (nam haec etiam mihi curae sunt) aio opor-
tere hunc Damin tollere ante de medio, quam
ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia
quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis
enim, Iupiter, probabilem esse hominem) simul
ostenderimus illis, quam vicisci soleamus eos, qui
talια contra nos disputant.

25. IVP. Ludis, Neptune, an plane oblitus
es, nihil talium in nostra potestate esse, sed nere

ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάσῳ ἐπικλώθῃσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ Φθόγῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴγε μοι ἐπ' ἐξστίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασμα ἂν οἶε τὰς ἱεροσύλας πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτας ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μὲ τῶν πληκτέων ἀποκείραντας, ἕξ μὲν ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραίσῳ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὀρεῶ, ὑφαίρχμενόν σε τὴν τρίακταν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τῇ Δάμειδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ὃ περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥς τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν ἔτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην

vnicuique Parcas, vt alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem vnumquemque? aut tu ne ipse neglecturus cras in Geraesto piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, et dolere ob hoc negotium, et metuere argumenta Damidis, et propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare vt cum Timocle comparatur: itaque quid aliud, quam indicta ab aduersario caussa, vincere sic videbimur? ΝΕΡΤ. At ego compen-

dia-

την ὤμην ἐπινενοημένα ἐγωγε πρὸς τὴν νίκην.
 ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυνηῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ
 Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναλεῖν τὸν
 ἀνταγωνιστὴν, ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφὶ
 ζον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.
 ΠΟΣ. Οὐκ ἂν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινόεῖτε ἄλλοι,
 εἰ τὰ μὰ ἔτῳς ὑμῖν ἀποτεθύννισαι.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς κῆαις ἔτι καὶ ἀγενεῖοις
 ἡμῖν ἐφείτο ἐκ τῆ νόμοις δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἴ-
 πόν τι συμφέρον εἰς τὴν διάσκεψιν. ΜΩΜ.
 Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλόν, ἔτῳ περὶ μεγάλων,
 ὥς μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προ-
 κῆσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν
 ἐσχά-

diariam hanc excogitasse mihi videbar ad victo-
 riam viam. IVP. Apago, thunnorum hoc com-
 mentum fuerit, et nimis pingue, ante interfi-
 cere aduersarium, vt inuictus moriatur, disputa-
 tionem relinquens non diiudicatam, et de qua
 contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo me-
 lius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thun-
 nos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si iuuenibus etiam, et adhuc im-
 berbibus nobis permissum lege esset concionari,
 forte dicerem aliquid vtile ad nostram delibera-
 tionem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de
 magnis rebus est, vt non secundum aetatem,
 sed communis omnibus dicendi facultas propo-
 sita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in ex-
 tremis

ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις
ἐξουσίας σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη
ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐΦηβίων
γεγονώς, ἐγγεγεγμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα
ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου
βουλῆς ὢν. ὥς μὴ μερακιεύου πρὸς ἡμᾶς,
ἀλλὰ λέγε θαρρύνων ἤδη τὰ δοκῶντα, μὴ αἰδεσθεῖς,
εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυ-
πώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτως ὕδν ἔχων τῶν Ἀσκλη-
πιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλι-
ξ ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ
Ἑλικῶνι κἀθησασα ταῖς Μῆσσι, συμφιλοσοφῶν.
ΑΠΟΛ. Ἄλλ' ἔσέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα
ἐφίε-

tremis verssemur periculis, de potestate legitima
subtiliter et ieiune disputemus. Tu vero etiam
omnino iam legitimus concionator es, qui ephē-
bis olim excesseris, et in duodecim *Deorum* al-
bum relatus, atque tantum non de illo sub Sa-
turno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed quācūq; iam,
quæ tibi videntur, dicito, nihil verecundatus,
si imberbis concionere, præsertim cum promissa
adeo barba, et menti probe hirsuti filium habeas
Aesculapium. Caeterum decet te nunc præser-
tim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in He-
licone resides, et philosophare cum Musis. APOL.
Atqui tutum non est, Mome, eam facultatem
dare,

ἐφίεναι 8) τὸν Δία δὲ, καὶ ἣν ἔτος καλεῖται, τὰχ' ἂν τι ἂν ἄμυστον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελῆτης ἄξιον. Ζ. Ε. Τ. Σ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. ὍΤι μακλῆς ἔτος εἶοιμε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ Φιλόθεος, καὶ τὰς λόγους πάνυ ἡκρίβωκε τὰς Στωϊκὰς ὥς καὶ σύνεσιν ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθὸς ἐκ ὀλίγης ἐπὶ τέττῳ ἐκλέγει, σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὁπότεν ἰδίᾳ τοῖς μαθη-

dare; sed Iouis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum. IVP. Dic, fili, permitto enim.

. 27. APOL. Bonus vir videtur esse iste Tîmocles, et Deorum amans, et rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum iuuenibus philosophiae causa versatur, mercedisque eo nomine non paruas conficit, qui sit probabilis admodum, quum priuatim disputat cum adolescenti-
H h 4 scenti-

8. Τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι] Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἣν ἔτος καλεῖται. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. *Ger-ner.*

μαθητῶς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολ-
 μιστάτος ἐστίν, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώτης καὶ μίξο-
 βάρβαρος, ὥς τε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τῆτο
 ἐν ταῖς συνκρίσεσιν ἔσυνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων
 καὶ παραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅποτεν οὕτως
 ἔχων καὶ καλλιεργημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βέλη-
 ται· συνῆναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ
 λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν
 Στωικῶν εἰδότες. λήγων δὲ καὶ ἐρμινεύων ὑπὲρ
 ἀσθενείας διαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχέει, καὶ ἀπο-
 σαφῶν ὃ, τὰ βέλεται, ἀλλὰ ἀνίγμασιν ἐοικότα
 προστείνων, καὶ πάλιν αὖ πολλὰ ἀσαφέςερα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ἔσυνιέν-
 τες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι,
 σαφῶς

scientibus. In turba autem dicere minime audet,
 et vocem habet imperiti hominis, ac semibarbarus
 est, ut risum propter ista debeat in congressibus,
 qui non connectat verba, sed halburiat et pertur-
 betur: et maxime quoties cum hoc ingenio et-
 iam venuste dicendi facultatem vult ostendere.
 Ad intelligendi enim vim acutissimus est, et
 subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum
 res optime norunt. Cum vero dicit et explicat,
 prae imbecillitate ea corrumpit, et confundit,
 qui non clare quid sibi velit explanet, sed aeni-
 gmatibus similia proferat, ac rursus multo etiam
 obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero
 illum non intelligunt, derident. Oportet au-
 tem,

σαφῶς λέγειν, καὶ τέττε μάκιστα ποιῆσθαι πολλήν τὴν πρένοϊαν, ὡς συνήσασιν οἱ ἀκρόντες.

ΜΩΜ. Τῷτο μὲν ἐρῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλόν, ἐπανέσας τὰς σαφῶς λέγοντας; εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιῆς σὺ τῷτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξῶν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον 9) ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὰς ἀκρόντας ἄλλὰ δεῖσθαι Πυθίᾳ πρὸς τὴν ἐξηγήσιν αὐτῶν.

tem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. M O M. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis, obliquus, et perplexus, et qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa proicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio.

9. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim et elegantiam huius loci adsequatur. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur vterque pugnantium, vindicet sibi et retineat idem, qui et campum aciei et victoriam. *Gesner.*

τῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τῷ συμβεβηκυῖ; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἰ πως δυναθῆμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τέτων, ἐρᾶντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκείνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένοιον τέτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἐτι παιδαγωγᾷ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνεσσίᾳ φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τὰς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλῆϊ· καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτᾷ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρῶμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ἕς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκᾶντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, εἰδ' αὐτὸν ἴσως

thio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

29. APOŁ. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subiecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, et qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona et pro se loqui; alterum autem histrione uti, et seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae

ἴσως συνιέντα ὅ, τί ἀκάσειε. ταῦτα πῶς ἔγελως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τῷτο μὲν ἄλλωρ ἐπ' ἠρώσομεν.

Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, (Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθὰς ἐν ὀλίγῃς ἐπὶ τῷ τοιαύτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τῶ καὶ πλύνθης χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί ἐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶσθα γὰρ πού το ἀποβησόμενον, μάντις ὢν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασαλία ἐσίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ σενῶ ἔχόμενος. ΖΕΤΣ. Ὁ-

μως,

quae audiuit intellexerit. Ista quomodo non rilius erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

30. At tu, praestantissime, dicis enim te vatem esse, et mercedes non paruas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, vter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum diuinus sis. ΑΠΟΛ. Quomodo, Momme, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. ΜΩΜ. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

IVP.

μως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συνοφάντῃ τάτῃ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῇ κείμενα· ὥς· εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σε-ρησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος· ὁρῶς δὲ καὶ ἄτις γυμνός ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προσηπῆν ὅπου τέρεν τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξεσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπελλόν, καὶ μὴ συνηγόρεε καὶ αὐτὰ ἢ ἑρμηνεύς δέομένα. καὶ γὰρ ἐκ ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ ἔψεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ ὅτα ἢ σκέο-
ψις.

IVP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi et irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, et aqua, ac ture positis, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis et imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non satis modulata dixerō. ΜΟΜ. Dic, verum dilucida modo Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. IVP. Quid

ψις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τά γε
πρὸ τῆ χρησμῶ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρεῖα
τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀ-
νασοβημένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ἔλως
κατόχιμα πάντα, καὶ Φρεκῶδη, καὶ μυτικά.

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλα τὸδε θεσφατον
Ἀπόλλωνος,

Ἄμφ' ἐρίδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐσχίσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυρρινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτεραλκεῖ
κλωγμῶ,

Ταρφέος ἄνρα κόρυμβα 10) καταπλήσσειν
ἐχέτλης.

Ἄλλ'

Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praece-
dunt oraculum, terribilia ista, iam adfunt: mu-
tatus color, oculi huc illuc torti, coma cum
horrore turbata, motus Corybanticus: et in vniuer-
sum possessi hominis omnia, et horribilia, et mystica.

31. APOL. Percipite, o superi, quae iam ca-
nit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci,

Multum hinc alternis cyocitibus aera ex inde,

Non sine lucentis stinae terroribus, implent,

Curuo

10. Ταρφέος ἄνρα κόρυμβα] Ridiculus sit, si
quis se plane interpretari posse dicat, quae
Momus ipse obscuritatis nomine effuse ri-
det. Illa obscuritas ab hoc versu incipit.
Singu-

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπὶς γαμφώνυχος ἀκρίδα
μάρψῃ,

Δῆ

Curuo ac ubi vuliur comprehenderit ungue cicadam:

Tum

Singula verba verbis si reddere velimus, *ταρφῆς* est densus, vt filua, vt fruges; *κόρυμβα* dici possunt summa, q. d. *κορυφαία*, vniuscuiusque rei, vt corymbi plantarum, vt aplustria nauium; *ἐχέτλην* stiuam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet *Hesychius*. Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moueri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iouis in primis, anxietatem et solitudinem pertineat, *ταρφέος ἐχέτλης ἀκρα κόρυμβα* est absurda, et similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam *ἐχέτλην*, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per *μετάλειψιν* pro *ἀμάξῃ* s. plauastro illo caelesti, (vid II. Σ, 488.) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui *ἀκρα κόρυμβα* tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro *ἀκρίς* potest alludere ad *τεττιγοφορίαν* Atheniensium, si, vt videtur, Timocles Atheniensis fuit: Damis autem comparari vulturi. Quorsum pertineant *ὄξυβοαι*, *κλωγμός*, *κορῶνα*, *ὄνοι*, *ἡμίονοι*, et verba prope

Δὴ τότε λίσσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν
κορῶνας.

Νίκη δ' ἡμίονων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κο-
ρύψει.

ZETΣ. Τί τῆτο ἀνεκάνχασας, ὦ Μῶμε; καὶ
μὴν ἔ γελοῖα τὰ ἐν ποσί· παῦσαι κακὸδαίμον,
ἀποπνιγῆσθι ὑπὸ τῷ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς
δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ἔτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ
τῷ χρησμῷ; ZETΣ. Οὐκ ἔν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρ-
μηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πά-
νυ πρόδηλα, ὥστε ἔδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέες δεήσει.
Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ἔτῳσι διαρρήδην, γόητας
μὲν εἶναι τῆτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ
Δία,

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

IVP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum
ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix,
suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim desinere,
Iupiter, super oraculo ita claro ac dilucido?
IVP. Ergo etiam nobis illud explicaueris, quid
sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque
nihil nobis opus erit Themistocle; adeo diserte
dicit oraculum, hunc praestigiatores esse, nos
vero asinos clitellarios, ita me Iupiter, et mulos,
qui

prope omnia, nempe ad iniuriam et irrisio-
nem philosophorum; non est obscurum, si
quis velit attendere. *Gesner.*

Δία, καὶ ἡμίονος, τὰς πιςεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ἐκ δυνήσω ὅμως τὰ δοκῶντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γάρ ἤδη συνελθόντες διαλέγωνται. τῆνι μαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχη, ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συγκασίαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἣν δέ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν σοὶν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκῇ, διασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμίδι, ὥς μὴ κατάρατος ὢν ὑβρίζει ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τέτο εἴρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσας ἐνὶ πονηρῷ τοσάτῃς, καὶ προσέτι τὴν σοὶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναγεῖρω; καὶ πῶς ἂν τῶν

qui credamus illi, et neque tantum mentis quantum cicadas habere.

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superauerit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputationem: si vero quid fecius euenerit, tum iam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam, ne *homo* exfecrabilis contumelialis porro nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod dixisti, et valde Boeoticum, perdere cum vno malo tot homines, et insuper totam porticum cum suo Marathone, et Miltiade, et Cynaegiro. Et quomodo

των συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν
 μεγίστην εἰς τὰς λόγους ὑπόθεσιν II) ἀΦηρημέ-
 νοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ἴσως ἦν τι
 πρῶτον τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι,
 μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ
 ταιῶτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἅμοιροι ἐσμέν.
 ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕ-
 δραν ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκῶνα ἐπρατ-
 τον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ
 νῦν

modo his vna pereuntibus in posterum orationem
 ornabunt oratores, maximo illo dicendi argu-
 mento priuati? Praeterea viuis quidem cum
 esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo au-
 tem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Par-
 cas solas posse talia, nos autem eorum esse ex-
 pertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram
 interficerem, Parcae illa per me faciebant? IVP.
 Omni-

II. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν] Ridiculum ar-
 gumentum, et simile illi, qui caput sibi ne
 praecideretur, deprecatus, illud caussabatur,
 se non habiturum, vbi pileum imponderet.
 Nemp̃e deridet iusiurandum illud *Demosthe-
 nis*, Οὐ μὰ τὰς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύ-
 σαντας, quod expendit *Longinus* l. 16. vbi
 omnia, quae hic dici possent, Viri docti,
 praesertim *Tollins*. Gesner.

οὐκ ἦν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμέ, ἢ περισυλῶν μου τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖραις πάλαι δεδογμένοι ᾗ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν; ΖΕΤΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς εἶπεν, ἀγραικός εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τριαῦτά ἐσι τὰ ὑμέτερα, μακρὰ χαιρεῖν Φρέσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ καύσῃ, καὶ ἱερέϊον αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ᾠδὴν, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφρονεμένων θηρίων. ΖΕΤΣ. Εὖγε, εἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φκσίν' ἀπέσωσας γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

Ἄλλὰ

Omnino. HERC. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando incum, aut evertenda statua, nisi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? IVP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Iupiter, libere dicentem. Ego enim, ut ait Comicus, *sum rusticus: scapham voco simplex scapham*. Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis vestris istis honoribus, et nidore, et victimarum sanguine, ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. IVP. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendifecisti enim Damidi ne illa dicat, cum ipse subiicias.

Ἄλλα τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ
χαλκοῦς, ὁ εὐγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρ-
χαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ
σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ
παρὰ τὴν Ποικίλην, πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σαι, ὁ σημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαν-
τοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι;
ἢ που τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλεις; EPM.
Ἵπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπαδῆς
δεόμενον. ZETΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο
ἡμᾶς ἐπ' ἀνισάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκαργῶν ὑπο-
πίτταμενος σέθενον τε καὶ μετάφρενον.

Θω-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens,
ille aeneus, ille lineamentis omnibus circum-
circa pulchre et ad amussim factus, ille prisco
more reuinctus comam? quin tuus frater, Mer-
curi, forensis ille, iuxta Poeilen, pice enim
oppletus est, qui quotidie exprimatur a statuariis.
Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Num-
quid noui nobis de terra adfers? HERM. In-
gens quiddam, Iupiter, et infinita diligentia
dignum. IVP. Dic iam, num quid praeterea
seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

*Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque iergera.*

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι
 Πλασθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ
 Σφραγίδα χαλκῇ πᾶσαν ἐντυπήμενος.
 Ὅρῳ δ' ὄχλον σείχοντα, καὶ τινὰς δύο
 Ὀχρούς κεκράκτας, πυγμαίχους σοφισμά-
 των,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΤΣ. Παύε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτισε, τρα-
 γωδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις, ἀλλ' ἐπεὶ
 νό μοι Φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐ-
 τοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκρο-
 βολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλή-
 λοις, πόρρωθεν προθεν λοιδορούμενοι. ΖΗΤΣ.
 Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; ἡ
 ἀκροῶ-

*Lorica corpori tenax, risum mouens,
 Afficta iam pendebat arte simia,
 Signum velut totius aeris exprimens.
 Turbam venire cerno, et inter hanc duo
 Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
 Dominique et —*

IVP. Define, optime Hermagora, tragoedias
 agere. Noui enim, quos dicis. At illud mihi
 dic, an diu commissa est illis pugna? HERM.
 Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
 dis petentes se inuicem, conuiciis e longinquo
 iactandis. IVP. Quid ergo iam faciendum super-
 est,

ἄκροῦσθαι ἐπικύβαντας αὐτῶν; ὥς αὖ Φαί-
ρείτωσαν αἱ Ὠραί τὸν μοχλὲν ἤδη, καὶ ἀπά-
γῃσιν τὰ νέφη ἀναπεταγνύτωσαν τὰς πύλας
τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόα-
σιν ἀπηντήμασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἔτος ἅ πά-
νυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δηλὸς
γούν ἐστιν αὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησό-
μενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμε-
θα ὑπὲρ αὐτῶ.

Σελῆ, ἐφ' ἡμεῖων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύ-
θῃται.

TIM.

est, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus?
Quare iam remoueant Horae obicem reductisque
nubibus portas caeli pandant,

34. Hercules! quanta turba auditum conue-
nit. At iste Timocles non valde mihi placet con-
tremiscens et perturbatus: corrumpet iste omnia
hodie: apparet enim, illum neque contra Dami-
dem absurdum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

TIM. Τί Φῆς, ὦ ἱερέσυλε Δάμι, θεῶς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκρίναί μοι, ἢ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτὸς. TIM. Οὐ μιν οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισερὲ, ἀποκρίναί. ΔΑΜ. Οὐ μιν οὐκ, ἀλλὰ σὺ. ZETΣ. Ταυτὶ μὲν παρὰ πολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον, καὶ εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χεῖρ τῶν βλασφημιῶν, ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὥς τὰ γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπισημίζων. TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκρινάμην σοι πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τὸτό γε, ἑμφορικῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM.

35. TIM. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, responde. DAM. Non inquam. Sed tu. IVP. Huc usque multo noster melius et vocalius exasperatur. Euge Timocles:ingere conuicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero. DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπέ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προκαεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδ' αὖτως. TIM. Τί Φήs; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὐ. TIM. Πᾶσα δὲ εἰκὴ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλει; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτοῦντων; οἳ γε οὐδὲν δευρὸν διατεθήκασι με πάλαι ἀκούοντες,

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo, execrabilis, prouidere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine prouidentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio vniuersorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? vt qui nihil in me grauius consuluerint, olim licet au-

li 4

dierint,

οντες, εἰ γε ἀκούουσι. TIM. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετέπει ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥς οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὧν ἐπιρκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σέ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὀκεανὸν

dierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, et aliquando te suo olim tempore viciscuntur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *punien-*
dum habeant, qui tot, vt ais, negotia sustineant,
et res huius *univerfi*, infinitas numero, admini-
strent? Itaque necdum te vlti sunt ob perpetua
tua periuria, et reliqua, *quae taceo*, ne et ipse
maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non
video, ecquam aliam demonstrationem providen-
tiae suae maiorem possint edere, quam malum te
mortalem male obterendo. Sed apparet, illos per-
egre abesse trans Oceanum forte apud Aethiops
Heruas

γόν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γάρ
αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴ-
ποιμι, ὦ Δάμι; DAM. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις,
ὃ πάλαί ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπεί-
σθης αἰεσθαι προνοεῖν τοὺς θεοὺς. TIM. Ἡ
τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἐπεισεν, ὃ ἥ-
λιος αἰετὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ
ταυτὰ, καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ Φυτὰ Φυό-
μενα, καὶ ζῶα γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕ-
τως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὥς τρέφε-
σθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν,
καὶ

*Heroes crimine puri. Mos enim illis frequenter
ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi
sponte condixerunt.*

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam di-
cam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod
olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam
opinionem veneris, uti putes Deos providere.
TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi
persuasit: sol eandem semper viam tenens, et eo-
dem modo luna, et tempestatum vices, et plan-
tarum satus, et generationes animalium, eaque
ipsa animalia tanto artificio perfecta, ut nutriri,
moueri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam

καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκευτοτομεῖν, καὶ τὰλλα
 ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. ΔΑΜ.
 Αὐτό περ τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
 πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων
 ἔκαστον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι
 τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐ-
 τήκα πεπεισθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμη-
 θείας αὐτὰ γίνεσθαι. ἐνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρ-
 ξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταῦτα συνίστα-
 σθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκη-
 ν. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι
 μὴ ἀκλουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι,
 καταριζομένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀ-
 πόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία δια-
 τάττει-

facere possint: haec, et alia in eo genere provi-
 dentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum
 quodammodo, quod in quaestione est, *pro argu-*
mento arripis, Timocles. Nondum enim mani-
 festum, an providentia horum unumquodque
 perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt,
 ipse quoque dixeris; sed non statim necesse est
 ut credamus, etiam a providentia quadam illa
 fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc
 similiter et eodem modo consistent. Tu autem
 ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde ni-
 mirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur,
 ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti et laudan-
 ti; simul vero putanti, hanc demonstrationem
 esse,

ταύττεσθαι 12) αὐτῶν ἕκαστον. ὥς κατὰ τοῦ
κωμικόν, Τὰτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δὲ μοι
λέγῃς

TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τοῦ-
τοις δεῖν ἀποδείξεως. ἔμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀπέ-
κριναι γάρ μοι. Ὅμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιη-
τῆς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM.
Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν
θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θαυμά-
σιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι,
πάντες

esse, providentia quadam illorum vnumquodque
vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia,
Hoc subdolum videtur: adfer alterum.

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in
hiscæ demonstratione. Attamen interrogabo. Et-
enim responde mihi. Homerusne videtur tibi
optimus poëta fuisse? DΑΜ. Sane. TIM.
Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti.
DΑΜ. Verum enim vero, homo admirabilis,
poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes
tibi

12. Διατάττεσθαι] Hoc prætuli vulgatæ
διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iube-
bant, et melius videtur; versionem *Gesneri*
non attigi, quæ non multum abit ab recti-
tuta lectione. *Reitz.*

πάντες σοι συνομοκογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐδ' ἐνεῖκον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλειν αὐτοῖς οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκαύρντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαμει οἷς τισι μάλιστα ἐπίσθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ Θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνώμενον, ἐπέπεδθητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς. ἂνθ' ὧν καὶ ἀπομνημνεύων
τῇ

tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poetam, Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, et personant fabulis, et in univcrsum iucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Ioue dicit, infidias illi fecisse ut ligarent, filiam, et fratrem, et uxorem? et nisi Briareum aduocasset Thetis, miserrata factum, in compedes forte raptus nobis esset Iupiter optinus. Pro quo etiam

τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἑξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῇ ἐπιπέμψας, ὥς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὄρᾳς; ἀδυνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι; καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῦναι εἶναι δοκεῖν. ἢ εἰσὶνὰ σε μάλιστα εἰς τὴν πίσιν ἐπεσπᾶσατο ἀκούοντα, ὥς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουσι ἀναμῖξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεποννηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοὶ δ' ἀντέσῃ σῶκος ἐριού-

iam beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dil praelia miscuere viri pariter ac feminae, et Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam*

ἐριούνιος Ἑρκῆς· ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
 πιθανά ἔδοξεν, ὥς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἡγα-
 νάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐξίαςιν ὑπὸ τοῦ Οἰ-
 κῆος· καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ
 ἀνυπόστατον τὴν ἀλήτην, ἐπαφῆμεν ἐπὶ τὴν χώ-
 ραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὀ-
 μηρος πέπεικε;

ZETΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόη-
 σε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ'
 ἡμέτερος, ἀπορουμένῳ ἔοικε· δέδιδε γοῦν, καὶ
 ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρέψων τὴν ἀ-
 σπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδύς ἀποδρά-
 σεται. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δονεῖ
 λέγειν

*at contra fletit vitium dator Hermes. Aut istaec
 de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa ae-
 gre fert et indignatur, se non vocatam ab Oeneo
 ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili
 magnitudine, et robore cui resistere nihil posset,
 in regionem illius immittit. Num quid ergo
 talia dicens Homerus tibi persuasit?*

41. IVP. Hem! quanto, o Dii, clamore mul-
 tudo laudavit Damin. At noster desperare vi-
 detur, metuit enim, et aliquantum tremit, et
 apparet abiecturum esse clypeum: et iam circum-
 spicit, qua se subducens queat aufugere. TIM.
 Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur
 dicere,

λέγειν τι ὑγιές, ὅποτεν αὐτοὺς ἀναβιβασάμε-
 νος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνύη σώζον-
 τας μὲν τοὺς χρησοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονη-
 ροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρέβον-
 τας; Δ Α Μ. Ἀλλ', ὦ γενναιοτάτῃ Φιλοσό-
 φων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τρα-
 γῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον,
 ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον,
 ἡγεῖσθαί σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα
 τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς
 ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρί-
 δας, καὶ προγασφρίδια 13), καὶ σωματία, καὶ
 τὰλλ'.

dicere, cum Deos ipsos in scenam productos o-
 stendit, vt seruant bonos inter Heroas, malos
 vero et impietatem, qualis tua est, obterunt?
 D A M. Sed o generosissime philosophorum, Ti-
 mocles, si, haec dum agunt, persuasere tibi
 Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum,
 et Aristodemum, et Satyrum, putare te Deos
 esse tunc, aut ipsas Deorum personas, et cothür-
 nos, et talares togas, et chlamydes, et manicas,
 et ventralia, et thoraces, et alia quibus illi tra-
 goe-

13. Προγασφρίδια] Cum προγάζω fit, cui
 venter prominet, possis προγασφρίδια putare
 pulvillos assinulando ventri prominulo apta.
 Sed etiam possit vestis esse ante ventrem sus-
 pendi solita etc. Gesner.

πᾶσι, οἷς ἐκείνοι σεμνύνει τὴν τραγωδίαν,
 ἔπερ καὶ γελοϊότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν
 ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαγοῦσης τῆς
 χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα αἰ λέγει
 ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παρῆρσιαζομένου,

Ὅραϊς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,
 Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκά-
 λαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγεῖ θεόν.
 καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.
 καὶ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

goediam ornant, quod quidem maxime ridicu-
 lum arbitror. Alioqui vbi pro se Euripides, ni-
 hil vrgente fabularum necessitate, quae sibi vi-
 deantur dicit, audias ipsum tunc libere pronun-
 ciantem :

*Sublime fufum cernis, immensum aethera,
 Cuius tenetur mollibus complexibus
 Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Io-
 vem.*

et rursus,

*O Iupiter, quicumque demum es Iupiter;
 Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:*

et similia.

42. TIM.

TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ
ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ παν-
ηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι
με ἀπέμνησας τῶν κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων,
ἀφ' ὧν μάστιγα συνίδοι τις ἄν, ὡς γε εὐδὲν βέ-
βαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει. πολλὰ
γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσιν, Σκυῶ-
θαι μὲν Ἀκινάκη θυόντες, καὶ Θρᾷκες Ζαμόλ-
ξειδι, θραπέτη ἀνδρώπῳ ἐν Σάμῳ, ὡς αὐ-
τοὺς ἤκοντι, Φρύγες δὲ Μήνη, καὶ Αἰθίοπες
ἡμέρας, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, 14) καὶ Ἀσ-
σύριοι

42. TIM. Igitur omnes homines et populi
decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent.
DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum,
quae inter gentes, moribus legibusque recepta
sunt: e quibus nimirum maxime cognouerit ali-
quis, quam nihil firmum illa, quae de Diis fe-
runtur, habeant. Multa enim confusio, et alii
alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, et
Zamolxidi Thraces, qui fugitiuus e Samo ad il-
los venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*;
et Diei Aethiopes; et Cyllenii Phaneti; et Assy-
rii

14. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis fit Phales, cui
sacra faciant Cyllenii, equidem non dixe-
rim. Dedi in versione Phanetem, notum
ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat.
Luc. Op. T. V. Kk c. 16.

πύριοι περισσεῶν, καὶ Πέραςαι πυρεῖ, καὶ Αἰγύ-
πτιοι ὕδατι. καὶ τοὶ μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς
Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις
μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρομμύον·
καὶ ἄλλοις ἰβίς, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυ-
νοκέφαλος, ἢ αἰλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι
κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός·
τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκᾶσιν, ἄτερος, καὶ
ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτή-
ριον κεραμεῶν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ
γέλως ἔσιν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. Οὐκ
ἐλε-

rui columbae; et Persae igni; et aquae Aegyptii.
Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
bus Deus est aqua; priuatim vero Memphitis
Deus bos est; Pelusiotis cepe; et aliis ibis, aut
crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia:
et insuper per vicos aliis humerus dexter Deus
est; e regione autem habitantibus, sinister; et
aliis caput dimidiatum, et aliis figulinum pocu-
lum aut patekka. Haec quomodo non ridicula
sunt, o pulcher Timocles? M O M. Nonne
prae-

c. 16. seruatis, itemque aliis, quos debe-
mus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet
tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. De
Phanete omnia *Eschenbachius* in *Epigene*.
Gesner.

ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἤξετε εἰς τοῦμ-
Φανές; καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι; ΖΕΥΣ.
Ἐλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμης δεθῶς, καὶ
ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν
πὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοὶς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρη-
σμους καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος
ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς
ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριζε, περὶ
τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαι σε, τίνος αὐτῶν
μάλιστα μεμνήσθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ
Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφή-
κης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν
ἐνιοί,

praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in
lucem haec omnia, et accurate examinarentur?
IVP. Praedixisti, Mome, et recte nos reprehendi-
disti; ac studebo corrigere ista, modo praesens
periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula,
et praedictiones futurorum, cuius opus dixeris,
nisi Deorum illorumque providentiae? DAM.
Tace; vir bone, de oraculis. Nam interrogabo
te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri?
num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod
exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales
Kk 2 sunt

ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς
 ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ· ἢ τί
 μᾶλλον ὁ Κροῖστος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐ-
 τῆ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ
 ὀλίγων τελαίντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὄλεθρος,
 τὸ ἀμφιδέξιον, τῷτο ἔπος ἐπρίατο. Μ. Ω. Μ.
 Αὐτὰ που, ὦ θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων,
 ἃ ἐγὼ ἐδεδίην μάλιστα. πῶς νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν
 κίθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς
 ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ
 Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆριε Δάμι,
 μονονουχί τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις
 τῷ

sunt Hermarum quidam, duplices, et vtrunque
 fimiles, ad quamcumque illorum te partem con-
 vertas? Aut vtrum magis superato Croesus Ha-
 lye, suum imperium an Cyri dissoluet? Atqui
 non paucis talentis Sardiana illa perniciēs ancipi-
 tem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fe-
 re, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime me-
 tuebam. Vbi nunc est nobis pulcher ille citha-
 roedus? Descende, responde isti pro te ad haec
crimina. IVP. Enecas tu nos, Mome, importu-
 nis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami,
 tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua
 euer-

τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ
πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί
γὰρ καὶ δεικνὺν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμια-
μάτων καὶ εὐωδίας μεσοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύ-
ροις τῆς Ἀρτέμιδος ἠδέως ἂν ἐπεῖδον ἐν βά-
θρων ἐπὶ κεφαλῇ ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν
τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΤΣ.
Τοῦτ' ἐπεὶ ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων ἔδενός ἀνὴρ Φεῖδεται, ἀλλ' ἐξ
αἰμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξέτης, ὅς' αἴτιος, ὅς·ε καὶ οὐκί.
ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς
ἀναίτιους εὖροις ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προΐων
ὁ ἄνθρωπος ἄψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός·

TIM.

euertis, ipforumque altaria. DAM. Non omnia
equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab
iis fiat, si suffitus et boni odoris plena sint? Sed
illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fun-
damentis in caput euersa, in quibus talibus epu-
lis virgo illa gauisa est. IVP. Vnde nobis inui-
ctum istud malum insonat? vt nulli Deorum vir
parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledi-
cit,

Es lacerat deinceps infantes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Iupiter inueneris in-
ter nos infantes. Et forte progressus homo tan-
get etiam fumorum quendam.

Kk 3

45. TIM.

TIM. Οὐδὲ βροντᾶντος αὐτοῦ, τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομαῖχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλες; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστὶ, σὺ ἂν ἀμεινον εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφίγμενος; ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τᾶφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ σήλην ἐφεσάνασι δηλᾶσαι, ὡς οὐκέτι βροντῆσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι. ΜΩΜ. τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί δ' αὖν, ὦ Ζεῦ, ὡχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρῆν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ

45. TIM. Néque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Vtrum vero Iupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, et columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Iupiter, expalluisti nobis, et dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, et eiusmodi homunciones contemnere. IVP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum

οὐχ ἔρῃς. ὅσοι ἀκούουσιν, καὶ ὡς συμπεπεισμέ-
νοι εἰσὶν ἤδη κατ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς
ἀναδησάμενος τῶν ὠτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ.
Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσης, σειρῇ
χρυσεῖν καθεῖς, ἀπαντας αὐτὰς

Αὐτῇ γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας
ἤδη πότε; ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμό-
κλεις. TIM. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἀνε-
μος ἐμπύπτων τῇ ὀφείῃ, καὶ ἐμπικλάς τὰ
ἀνάκτις, ἢ οἱ ἐρέττοντες; 15) ἐκυβέρνα δὲ εἰς
τις

ipsum. audiant, et quam illius persuasionibus
contra nos occupati sint? abducaturque illos auri-
bus deuinctos Damis? MOM. At tu, cum vo-
lueris, Iupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc et cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an
aliquando nauigasti? DAM. Et saepe, Timo-
cles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in
lintheum irrucens, et implens vela, magis quam
remigantes? gubernabat autem quidam governa-
culo

K k 4

15. "H oi ἐρέττοντες] Omissa ante ἢ vox μάλ-
λον. Vid. ad Ion. Conf. c. 7. Gesner.

τις ἔφεσώς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπαυε μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον αἶει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι; ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμοκλῆς, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκείνεν εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινουῶντα, καὶ πρὸ τοῦ κακροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προσάπτοντα τοῖς νηῦταις, ἀλυσιτελές δὲ ἔδδ' ἄλογον ἔδδ' ἂν τι ἔχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς ἔτος κυβερ-

culo admotus, nauemque seruauit. DAM. Sane. TIM. Tum nauis quidem non nauigasset nisi esset gubernata: hoc vniuersum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? IVP. Euge prudenter ista Timocles, et valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare vtilia, et ante tempus parare se, et imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat nauis, quod non omnino vtile et necessarium ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator,

κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηϊ ἐφεσά-
 ναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐ-
 λόγως, εἰς κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττουσιν·
 ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, 16) εἰ τύχοι, εἰς τὴν
 πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν
 πρῶραν 17) ἀμφοτέροι· καὶ χρυσῇ μὲν αἱ
 ἄγκυ-

nator, quem magnae praeesse naui postulas, et
 socii illius nautae, nihil ratione neque pro di-
 gnitate constituunt. Sed protonus forte funis
 ad puppim tentus est, pedesque ad proram vtri-
 que: et anchorae interdum aureae, chenisus au-

Kk 5 tem

16. Ὁ μὲν πρότονος] Προτόνας et πρότονα ex-
 plicant *Homeri* Interpretes ad Il. A, 434. et Od.
 B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a
 carchesio hinc in proram, hinc in puppim
 tentos. Sed in ea, quae hic describitur na-
 vi, πρότονος vim nominis sui seruare de-
 bet, et funis esse versus proram s. antero-
 rem navis partem tentus, cuius ope eriga-
 tur demissus antea malus, qui renitatur, ne
 versus puppim recidere malus possit: nam
 ne a ventis versus proram queat deiici, satis
 impedit reliqua constructio. *Gesner.*

17. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν] Nempe πό-
 δες h. e. funes, quibus imum latus veli ex
 utroque angulo ad nauem alligabatur, de-
 bebant

ἀγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδῆς· καὶ
τὰ μὲν ὕφαλα κατὰγραφα, τὰ δὲ ἔξωλα τῆς
νεῶς ἀμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἰδοὺς ἂν τὸν μὲν
ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα,
διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην. 18) τὸν δὲ κατὰκο-
λυμβῆ-

tem plumbeus; et picta, quae mari demergun-
tur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipsos vero nautas videas alium qui-
dem pigrum atque inertem, et ad opera susci-
pienda timidum, dimidia esse vel tertiae parti
navis praefectum: alium vero ad natandum stre-
nuum,

bebant, ut ventis ferentibus reniterentur,
tenti necessario esse versus puppim. *Gesner.*

18. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex con-
trario appareat, hic non tam de stipendio,
et commodis, quam de munere et honore
agi: malui hoc sequi, quod et scholia ad
h. l. primum ponunt, et e *Suida* probari
potest, et confirmatur ex *Aeliani* *Tacticis*,
apud quem p. 20. *Λόχος* in aliquot ἐνω-
μοτίας diuiditur, deinde dicitur p. 21. τὰς
δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγέ-
μενον τῆς τριμοιρίτης καλεῖσι. Hoc certe
apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud
Aelia-

λυμβήσάι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραιὴν ἀνα-
 πηδήσαι ῥαδίον· καὶ εἰδὼτα τῶν χρησίμων ἕκα-
 στα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσεταγμένον. τὰ
 δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις, μαστίγιαν μὲν
 πινα ἐν προσδρίᾳ παρὰ τὸν κύβερνήτην κατή-
 μενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κέναιδον,
 ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον,
 καὶ τὰ ἅλλα τῆς νεῶς κατεπληφῶτα· χαρίσθαι
 τας δὲ πολλὰς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους σενοχω-
 ρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρό-
 των πατούμενους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σω-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἐπλευσε, καὶ Φωκίων,
 οὐδὲ

puum, ad exfiliendum in antennas agilem, et
 vitilium omnium scientem, solum exhaurire sen-
 tinam iussu: eandemque inter vectores esse ra-
 tionem: furciferum quendam primo loco apud
 gubernatorem assidere et coli; aliumque cinae-
 dum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra re-
 liquos honorari, et summa navis occupare; ho-
 nestos autem multos in angulo navis confertos
 ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari.
 Cogita enim, quomodo Socrates et Aristides na-
 vigauerint, et Phocion, qui neque alimentorum
 satis

Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam com-
 modi. *Gesner.*

ἔδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, ἔδὲ ἀποτείνου-
 τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων
 παρὰ τὸν ἀντλον· ἐν ἑσσοῖς δὲ ἀγαθοῖς Καλ-
 λίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐν-
 τρυφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς καταπτύον-
 τες. 19)

Τοι-

fatis habuerint, neque extendere pedes nudis in
 tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis
 contra bonis fuerint Callias, et Midias, et Sar-
 danapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant,
 despuentes.

49. Τα-

19. Ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτὰς κα-
 ταπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ'
 αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi et
 delicatuli eos, qui se maiores erant, contu-
 meliose habuerunt? Immo eos, qui sibi
 subiecti erant (quod ad Sardanapalum maxi-
 me referendum) contumeliis insolenter pro-
 culcarunt. *Iensius.*

Ἐπὲρ αὐτὰς] Ἐπ' αὐτὰς legendum videtur,
Gruetius.

Ἐφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex
 duobus Codd. recipere, quod *Iensii* et *Gru-*
ietii coniecturam confirmat, et ad sensum re-
 quiritur: nam etli' ὑπ' αὐτοῖς, quod ad or-
 thographiam quoque cum *Iensio* hic fere
 praeferrem, satius tamen duxi codicis scri-
 pturam sequi, quae sensum reddit sanum.

Et

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίνεσθαι, ὦ σοφώ-
τατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαί μιν.

49. Talia tua in naui fiunt, Timocles, vir sa-
pientissime, ac propterea naufragia mille. Si
quia

Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτὰς, ab Gesnero
conuersum, et multum se praestantiores viros
despuentes, primo adspectu probum videat-
ur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc
significatu occurrat; tamen rem propius in-
tuenti patebit, quanto potior sit lectio resti-
tuta. Quem enim, quaeso, supra se habe-
bat Sardanapalus similesque tyranni? anne
vero simplex et vera est narratio, eum omnes
subditos contumeliose tractasse, iisque in-
sultasse? Demus tamen, quod negari non
potest, eum etiam viris se melioribus insul-
tasse; At hoc ipsum iam non excluditur;
nam inter dignitate inferiores etiam erant
meliores. Contemserit praefectum Arbactum
Sardanapalus, se meliorem (vid. *Iustin.* I, 2.)
ambigue tamen nimis eius virtus eo signi-
ficaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceret-
ur; quare quod planum est et verum prae-
ferendo peccare, quam coacta, vt videban-
tur, dare malui. Lector autem vulgatam
potiorem existimans eam retinere poterit.
Est vulgatae aliquid praesidii in verbis prae-
missis χαριέντας πολλὰς — ὑπὸ χειρόνων
πατῶ.

εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεσὺς εὐὐρα καὶ διέτατ-
 τεν ἑκάστῳ, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τι-
 νες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμ-
 πλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ
 προσήκοντα ἀπένειμεν. ἂν, χώραν τε τὴν ἀμεί-
 νω τοῖς ἀμείνεσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω
 δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔσιν ἔς ἀμείνους
 καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν. καὶ τῶν ναυτῶν
 ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρόωρος ἐπιμελητὴς 20) ἀπεδέ-
 δεικτ'

quis vero gubernator adstans videret et constitue-
 ret singula; primo quidem non ignoraret, qui
 boni, quique mali inter navigantes; deinde uni-
 cuique pro dignitate, quae illi conueniunt, tri-
 bueret, locumque meliorem melioribus apud se
 supra, inferioremque deterioribus; et conuictor-
 es quosdam ex melioribus consiliariosque face-
 ret; atque inter nautas promptus ille aut proram
 cura-

παρτεμέρας, quibus similiter conqueritur
 praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi;
 sed melius Sardanapalus iam dicitur eo-
 dem more, quo superiores in naui collocati,
 (licet indigni) insultant inferioribus dignio-
 ribus, despuere in infra se positos, (liceret
 ii reuera sint digniores) adeoque vet. resti-
 tuta lectio sic adcuratius cohaeret cum prae-
 missis, ad quae certe haec sunt aptanda. R.

20. Πρώως ἐπιμελητὴς]. Πρώως hic vulgo
 audie-

δείκτ' αὖν, ἢ τοίχου ἄρχων 21), ἢ πάντως πρὸ τῶν
 ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥαθύμος, ἐπαίει
 αὖν τῷ καλωδίῳ πεντάμις] τῆς ἡμέρας τὴν κεφα-
 λήν. ὦσε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦ-
 το παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κα-
 κοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

MOM. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ
 τοῦ Δαμίδι, καὶ πλησίσιος ἐπὶ τὴν νίκην φέ-
 ρεται.

curare, vel latus, aut omnino praesse aliis iube-
 retur: contra iste piger et omisus, quinquies
 in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec
 tibi. navis comparatio, vir optime, ne evertatur
 periculum est, quae malum adeo gubernatorem
 nata sit.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu proce-
 dunt Damidi, plenisque ad victoriam velis inue-
 hitur.

audiebat. 'Ετ. XIV. Gubernatori dignita-
 te, ut inter nautas proximus. Famulum gu-
 bernatoris vocat Xenoph. Οἰκονομ. Post hunc
 τοίχε ἄρχων, de cuius officio disceptatur.
 Vide Plut. 1458. initio fere vitae Agidiae,
 et Xenoph. Αναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ
 χειμῶν ἦ, καὶ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μό-
 νη ἐνεκα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν
 πρῶτα, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν
 πρῶτῳ. du Soul.

21. Τοίχε ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχ-
 χος. Vide Suidam voce Τοίχαρχος. Kuster.
 Luc. Op. T. V. L1

ρεται. ΖΕΥΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰ
κάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπι-
νοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέ-
ραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπι-
αντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεωῆς τὸ παράδειγ-
μα οὐ πᾶν σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἀκουσον
δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμιᾶ
μηχανῇ ἀπορρήξεις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα
καὶ ἐρεῖ; ΤΙΜ. Ἴδρις γάρ ἐι ἀκόλουθα ταῦ-
τα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι
περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί·
ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί
πρὸς ταῦτα Φῆς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω
εἰς κόρον, ἀποκρινέμαι σοι. ΤΙΜ. Ἀλλ' εἰ-
κας

hitur. IVP. Recte coniicis, Mome. At hic Ti-
mocles firmum nihil excogitat; verum communia
ista et quotidiana, aliud post aliud, quae tamen
facile euerantur omnia, effundit.

51. ΤΙΜ. Quandoquidem igitur navis tibi
comparatio non satis valida visa est, audi iam sa-
cram, aiunt, ancoram, quam nulla machina
abrupas. IVP. Quid tandem dicet? ΤΙΜ.
Videas enim, an consequentia colligam ista, et
si qua euertere illa possis: si enim sunt altaria,
sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam
Dii. Quid ad haec dicis? ΔΑΜ. Cum primum
satis risero, tibi respondebo. ΤΙΜ. Sed videris
non

καὶ εἰς παύσεσθαι γελῶν, εἶπε δὲ ὁμῶς ὅπῃ
 σοι γελάσμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ.
 Ὅτι ἐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμε-
 νός σε τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν ἔσαν. τὰ
 γὰρ εἶναι θεᾶς, τῷ βωμᾶς εἶναι συνδήσας, ἰ-
 σχυρὸν οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον.
 ὥς ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τέττε Φῆς ἔχεν εἰπεῖν ἱε-
 ρώτερον, ἀπῴωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς ταῖνυν ἡττῆσθαι προαπικίων;
 ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ
 ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τὰς βωμᾶς ἡμῖν κα-
 ταπέφευγας. ὥς, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν,
 ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε
 τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τέτων ἐρίζοιμεν.

TIM.

non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi
 parte ridiculum visum sit, quod dixi. D A M.
 Quod non sentis a tenui te filo suspendisse anco-
 ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud,
 Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse,
 putas firmum ex his te funem fecisse. Quando
 igitur negas quidquam te his habere sanctius
 quod dicas, iam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum
 prior discedas? D A M. Recte, Timocles. Tu
 enim vt illi, quibus vis ab aliis infertur, ad alta-
 ria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam
 sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria
 libatione interposita facere, nos non amplius de
 hisce rebus tecum velle contendere. TIM. Ca-

TIM. Εἰρωνεύη ταῦτα πρὸς ἐμὲ τυμβωρύχε, 22)
 καὶ μίαν, καὶ κατάπτυσσιν, καὶ μαστιγίαν, καὶ
 κάτασμα. ἔ γάρ ἴσμεν ἔ τινός μὲν πατρός εἶ,
 πῶς δὲ ἡ μήτηρ σε ἐποτρυνεύει; καὶ ὡς τὸν ἀδελ-
 φόν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μαιμά-
 κια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀνασχυντότα-
 τε. μὴ Φεύγῃς δ' ἐν, ἕως καὶ παρ' ἐμὲ πληγὰς
 λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε τέττω τῷ ὀσφραίνῃ
 ἀποδραύσω, παμμίαρον ὄντα.

ZETΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὡ θεοί, ἀπεισιν, ὁ δ'
 ἀκόλαστος λοιδορούμενός, ἔ φέρων κατατρυφῶν-
 τα

villaris ista ad me sepulcrorum effossor, et im-
 pure, et despuende, et verbero, et purgamen-
 tum. Nonne enim scimus quo sis patre natus,
 ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam
 fratrem interfeceris, et adulter sis, et pueros cor-
 rumpas, heluo, et impudentissime. Noli vero
 ante fugere quam plagis a me acceptis abeas:
 iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo
 dispergam.

53. IVP. Alter quidem ridens, Dii, discedit;
 alter vero sequitur maledicens, indigne ferens
 insul-

22. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editio-
 num principum secundam corripientium.
 Nam longa est etiam apud alios, et Aristoph.
 Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρός
 τυμβωρύχος. Reitz.

τα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ
κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν
ἐπὶ ταῖτοις; EPM. Ὁρθῶς ἐνεῖνό μοι ὁ κωμι-
κὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν,
ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν,
εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἀπεισμένοι ταῦτα, ἀπία-
σι; πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τάναντία γινώσκοντες,
πλείεις Ἑλλήνων, ὃ πολὺς λαὸς καὶ ὁ σύρφαξ,
βαμβεχοὶ τε πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἐριῇ,
τὸ τῷ Δαρείῳ πᾶν καλῶς ἔχον ἔστιν, ὃ εἶπεν
ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ· ὥς καὶ αὐτὸς ἐβελόμην ἄν εἶνα
τοιῶτον ἔχειν οἶον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυ-
ρίας μοι Βαβυλωνίας ὑπάρχειν.

insultare sibi Damin: et videtur caput illi per-
cussurus tegula. At nos quid facimus post haec?
MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comi-
cus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ec-
quod enim ingens malum, si pauci homines per-
suasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt,
qui contraria sentiant: plures Graecorum, mul-
titudine populi, atque faex vulgi, omnesque bar-
bari. IVP. Verum, Mercuri, Darii illud oppi-
do praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Ita-
que et ipse malim vnum talem habere qualem
Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Ba-
bylones esse.

p. 415. in Nos. lin. 2. a fine pro mentem leg.
mentionem.

Demo-

D emonactis vita	I
Amores (non videntur Luciani)	38
Imagines	133
Pro imaginibus	168
Toxaris, sine Amicitia	207
Lucius, sine Asinus	317
Iupiter Confutatus	420
Iupiter Tragoedus	446

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.